

Cớ Sao Nói Không Yêu

Contents

Cớ Sao Nói Không Yêu	1
1. Giới Thiệu	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	7
4. Chương 3	12
5. Chương 4	18
6. Chương 5	22
7. Chương 6	27
8. Chương 7	31
9. Chương 8	35
10. Chương 9	39
11. Chương 10	43
12. Chương 11	46
13. Chương 12	50
14. Chương 13	54
15. Chương 14	57
16. Chương 15	60
17. Chương 16- 20	64
18. Chương 21- 25	80
19. Chương 26- 30	95
20. Chương 31- 35	108
21. Chương 36- 40	124
22. Chương 41- 43	139
23. Ngoại Truyện 1,2,3	147

Cớ Sao Nói Không Yêu

Giới thiệu

trên thế giới này, vận mệnh của anh tốt nhất được giữ trong tay em đây cũng chính là lời hứa của anh

1. Giới Thiệu

CỐ SAO NÓI KHÔNG YÊU

Tên gốc: (Khởi ngôn bất tương tư)

Tác giả: Cổ Tây Tước

Thể loại: Hiện tại, tình cảm

Tình trạng sáng tác: Hoàn thành

Số chương: 43 chương + 3 ngoại truyện

Edit: Cam (camorage.wordpress.com)

Tình trạng edit: Hoàn thành

2. Chương 1

Đầu tháng năm, ngồi trên chuyến xe lửa đi tới thành phố D, Nguyễn Tĩnh nhìn bức thư mới nhận được hôm cuối tuần đang nằm trên tay. Ông nội đã bắt kể mỗi ngày từ ba năm trước khi trong nhà xảy ra chuyện long trời lở đất vì việc bài vị của trưởng nữ Nguyễn Trân Hoa được đưa về quê nhà mà nhận đứa con nuôi vừa mới trở về của Nguyễn Trân Hoa là Tưởng Nghiêm. Nguyễn Tĩnh chỉ xem qua loa một chút rồi đặt lá thư lên mặt bàn và úp mặt xuống ngủ.

Cuối cùng vẫn không đồng ý về nhà.

Gia tộc họ Nguyễn chủ yếu hoạt động trong ngành giáo dục, bọn họ sở hữu một trường đại học tư nhân và hai trường trung học trực thuộc. Ở thành phố N, gia tộc họ Nguyễn cũng được coi là đại gia đình có máu mặt nhưng số lượng người trong gia tộc không được nhiều lắm, vài năm gần đây lại phân tán khắp nơi, Nguyễn Tĩnh là người bỏ đi xa nhất và cũng thường xuyên thay đổi chỗ ở nhất. Lại nói tiếp, từ nhỏ đến lớn cô luôn được coi là người an phận thủ thường nhất trong gia tộc họ Nguyễn, vậy mà sau khi tốt nghiệp đại học cô lại từ chối làm giáo viên và chỉ muốn cùng bạn học mở một đoàn ca kịch nhỏ nhỏ để kiếm sống qua ngày. Kết quả là, bởi vì chuyện này mà cô và Nguyễn Chính – người đứng đầu gia tộc họ Nguyễn và cũng là ông nội của Nguyễn Tĩnh, luôn tranh cãi không mấy vui vẻ. Cô liền dứt khoát gói ghém đồ đạc và rời khỏi nhà họ Nguyễn. Ban đầu, Nguyễn Tĩnh đã đồng ý với mẹ chỉ đi ra ngoài học tập trong hai năm rồi sẽ trở về giải quyết cho xong mọi chuyện rắc rối, kết quả là lần ra đi này kéo dài những bốn năm, mà thế giới phồn hoa bên ngoài cũng khiến tính tình cô thay đổi. Vào những dịp lễ tết, Nguyễn Chính luôn đợi cô về để mừng nào là càng ngày càng buông thả, càng ngày càng không ra thể thống gì. Đôi khi ngẫm lại, Nguyễn Tĩnh cũng cảm thấy thực sự có lỗi với mẹ và ông nội ngày càng tuổi cao sức yếu của mình, nhưng cô đã quen với cuộc sống tùy hứng hiện tại, giờ mà muốn Nguyễn Tĩnh phải tiếp tục an ổn bằng một nửa lúc trước thì cũng đã khó. Nói thực, cho dù hiện giờ người nhà có cho phép cô và bạn học mở đoàn ca kịch thì cô cũng chẳng còn chút hứng thú nào nữa. Nguyễn Tĩnh cũng không biết rõ bản thân mình rốt cuộc muốn làm cái gì, học hành đến năm hai mươi sáu tuổi, trải qua chuyện yêu đương vài lần, công việc cũng đã thay đổi mấy bận, nhưng mà bất kể chuyện gì dường như cũng thiếu đi sự hứng thú đến nỗi “Không bệnh mà chết”. Có lẽ qua vài năm nữa cô sẽ đi tu cũng nên.

Hai ngày trước Nguyễn Tĩnh nhận được điện thoại của chị gái Nguyễn Nhân. Nguyễn Nhân hùng hống hổ bảo cô về nhà gấp, nếu không về mà để người ngoài xâm chiếm thì về sau cô có muốn về cũng không được.

Lúc ấy Nguyễn Tĩnh mới từ trên giường ngồi dậy, cô vừa túm túm tóc vừa trả lời, “Vậy chẳng phải càng tốt sao?” Vì những lời này mà Nguyễn Tĩnh bị mắng mỗ đến nỗi thiếu chút nữa cô đã nghĩ người đang nói chuyện điện thoại với mình là kẻ thù truyền kiếp chứ không phải chị gái.

“Em nói xem năm đó cô nhận nuôi nó là vì mục đích gì? Mẹ nó chẳng qua chỉ muốn chiếm đoạt tài sản của nhà chúng ta mà thôi. Ông nội cũng không biết là nghĩ ngợi thế quái nào mà lại đem nó về nhà, đúng là nuôi hổ làm loạn!”

Nguyễn Tĩnh nằm vật xuống giường, nhớ đến người chị Nguyễn Nhân hơn cô hai tuổi năm đó có tiếng là thực nữ, giờ lại nói chuyện thế này... “Chị, chị mau kết hôn đi!”

“Thối lắm! Chị nói cô đẩy Nguyễn Tĩnh à, rốt cuộc cô có nghe chị nói gì không? Người đứng ở trong nhà như hổ đói rình ròi, cô lại sung sướng vì được ở bên ngoài ung dung nhàn nhã. Chị nói cô nghe này Nguyễn Tĩnh, hạn trong vòng một tuần cô phải trở về ngay, nếu không về thì đừng trách chị không khách khí!”

Nguyễn Tĩnh vốn muốn nói mấy ngày nữa cô sẽ tới thành phố D và chuyện lộn xộn này để sau hẵng nói, kết quả là chưa kịp mở miệng thì điện thoại đã bị ngắt liên lạc. Nguyễn Tĩnh nhìn chiếc điện thoại di động đã bị ngắt cuộc gọi rồi nói một câu, “Được rồi, để sau hẵng nói.” Ba ngày sau, cô thu dọn hành lý rồi nhàn nhàn ngồi trên chiếc xe lửa đi tới thành phố D.

Xe lửa chậm chậm đi qua vùng thôn quê rộng lớn. Nguyễn Tĩnh nghiêng mặt tiếp tục ngủ đến quên đất quên trời.

Nguyễn Tĩnh loanh quanh trong thành phố D mất hai ngày, lang thang nửa ngày ở một quảng trường nằm trên đường cái. Cuối cùng, khi thất lừng mỗi nhừ, cô mới chọn bữa một quán cà phê ở đầu hẻm để ngồi xuống. Ngẩng đầu ngắm trời xanh mây trắng, cúi đầu nhắm nháp từng giọt cà phê thơm tho tinh khiết, Nguyễn Tĩnh cảm thấy việc xuất gia có lẽ nên hoãn lại vài năm.

“Tiểu thư, tôi có thể ngồi chung bàn được không?” Một giọng nam trầm thấp bỗng vang lên.

Nguyễn Tĩnh quay đầu lại nhìn, khi thấy những bàn xung quanh đều kín đầy khách, cô mới gạt đầu, “Xin cứ tự nhiên!”

“Cảm ơn!” Người đàn ông gạt gạt đầu rồi ngồi xuống ở phía đối diện với Nguyễn Tĩnh. Người này mặc áo sơ mi trắng và quần âu, dáng người khá đẹp, ngũ quan anh tuấn, ánh mắt vô cùng thâm thúy và có điểm giống với ánh mắt của người nước ngoài.

Người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn, khi thấy Nguyễn Tĩnh đang quan sát mình, anh ta cười cười nhưng cũng không nói gì. Nguyễn Tĩnh quay đầu lại ngắm cảnh phố phường.

Điện thoại vang lên đúng lúc Nguyễn Tĩnh vừa uống xong một ly cà phê và đang định trả tiền để rời khỏi.

“Em đang ở đâu? Tiểu Tiểu nói em trả phòng rồi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao em rời khỏi Bắc Kinh mà không nói tiếng nào với anh thế?” Là bạn trai cũ của Nguyễn Tĩnh – Kế Ngụ.

“Em đang uống cà phê. Ừm, em trả phòng rồi. Em đi lúc anh còn ở Thanh Đảo.”

Kế Ngụ vốn đã quen với kiểu trả lời không đúng trọng điểm của Nguyễn Tĩnh, “Khi nào em về?”

“Để xem tình hình thế nào đã.”

“Rốt cuộc khi nào em trở về? Nếu em định bỏ đi thì ít nhất cũng phải nói cho anh biết em định đi đâu chứ?”

“Có lẽ em sẽ không trở lại. Em cũng không biết mình định đi đâu nữa.”

Kế Ngụ nói với vẻ giận dữ, “Không phải là vì anh nên em mới bỏ đi đấy chứ? Nếu là vì anh với em chia tay...”

Nguyễn Tĩnh bóp trán, “Anh nghĩ gì vậy!” Thực sự không thể giải thích cho lô-gic được.

“Vậy em nói cho anh biết vì sao lại bỏ đi mà không lời từ biệt thế?”

“À, cái này có quan trọng không?”

“Rất quan trọng! Anh sẽ lo lắng cho em đấy, có biết không?”

Nguyễn Tĩnh hơi khó hiểu, “Chẳng phải anh không thích em sao? Em đã rời khỏi Bắc Kinh, anh phải vui mới đúng chứ.” Chủ yếu vẫn là do cô thực sự không có thói quen báo tin cho người khác.

Kế Ngụy im lặng trong ba giây, “Nguyễn Tĩnh, em là đồ khốn kiếp!”

Lại bị một người nữa đột ngột ngắt máy, Nguyễn Tĩnh không khỏi nhú mày. Cô thầm nghĩ anh chàng người Bắc Kinh này thực sự càng ngày càng khó hiểu, rõ ràng hai người đã qua lại với nhau nửa năm rồi anh ta hẹn cô ra công viên và vòng vo nói hai người không thích hợp nên chia tay đi, kết quả là khi cô rời khỏi, chẳng hiểu sao anh ta lại trở nên kích động và còn chửi mắng người ta.

Nguyễn Tĩnh nghe thấy tiếng cười khê của người ngồi đối diện. Cô quay sang nhìn thì thấy anh ta đang cúi đầu khuấy cà phê nhưng khóe miệng rõ ràng cong cong lên một chút. Nguyễn Tĩnh nhìn bàn tay rất đẹp của anh ta, khi thấy trên cổ tay có đeo một chuỗi tràng hạt, cô chợt hỏi, “Anh tin vào Phật giáo à?”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, theo ánh mắt của cô nhìn vào chuỗi hạt trên tay mình, anh ta cười nói, “Tôi không tin vào tôn giáo, vì có người tặng nên đeo thôi.”

“Tôi tin vào đạo giáo.”

Người đàn ông lại cười, “Vì sao?”

“Vô dục vô cầu.”

Ánh mắt người đàn ông hiện lên một tia thích thú. Hai người nói đến những chủ đề rộng hơn một chút nhưng cũng khó kéo dài được hơn nửa giờ.

Cuối cùng, vào thời điểm chia tay, hai người bọn họ cũng không trao đổi cách thức liên hệ, thậm chí cũng chẳng hỏi tên của đối phương, cả hai đều cứ thế rời đi như vậy.

Vài ngày sau, khi đi dạo trong tòa kiến trúc mô phỏng theo Đại giáo đường Thánh Gia, cô lại gặp người đó. Hai người nhìn nhau cười. Thành phố D này quả thực nói lớn cũng không lớn mà nói nhỏ cũng không phải là nhỏ, không giống Venice đi một vòng có thể gặp lại nhau mấy lần, lần gặp nhau này khiến trong đầu Nguyễn Tĩnh nghĩ đến hai chữ “Duyên phận”.

“Cao Định đúng là một kiến trúc sư thiên tài!” Nguyễn Tĩnh ngẩng đầu tán thưởng giáo đường trang nghiêm mỹ lệ với những đường cong trùng điệp và những kết cấu hình khối phức tạp được kết hợp vô cùng tinh tế với khí thế hùng vĩ.

“Tôi nghĩ có lẽ cô nên cảm kích người dân ở đây. Họ đã cho phép xây dựng một tòa kiến trúc có phong cách không phù hợp với nơi này và còn giữ gìn cẩn thận.”

Như thể mới nhớ tới điều gì, Nguyễn Tĩnh liền cười nói, “Giống như tháp Eiffel của nước Pháp ấy nhỉ, bởi vì không hợp nhau nên bị ghét bỏ, thế nhưng cuối cùng nó lại trở thành công trình kiến trúc đáng tự hào nhất của người dân Paris.”

Người đàn ông đỡ lấy Nguyễn Tĩnh đang lảo đảo vì mấy bậc cầu thang.

“Cảm ơn!” Nguyễn Tĩnh gật đầu, “Nói đến kiến trúc thì tôi thích nhất là Trường Thành của Trung Quốc.” Đáng tiếc là cô mới chỉ được nghe danh tiếng của nó mà chưa được tới lần nào.

Trong hai ngày đi thăm quan, những chuyện phiếm mà bọn họ nói với nhau có chủ đề vô cùng phân tán và rất ít đề cập đến vấn đề cá nhân. Thế nhưng Nguyễn Tĩnh lại cảm thấy nói chuyện phiếm với người này rất vui. Anh ta khiến cô cảm thấy thực sự thoải mái, ngoài ra không có gì khác.

Dù sao thì cô đã không còn chút ảo tưởng nào. Nhiều năm trước cô đã từng theo đuổi một người đàn ông, đã hao hết tất cả ý chí chiến đấu của mình, sau một thời gian nhụt chí nản lòng, mọi thứ hiện tại đã mọc cánh thành tiên mà bay đi mất.

Từ giáo đường đi ra, hai người mỉm cười gật đầu chào từ biệt. Nguyễn Tĩnh chọn ngay một quán ăn ở gần đó để lấp đầy bao tử. Bát mì vừa mới được bưng ra thì một cuộc điện thoại đã khiến cô không thể ăn nổi.

“Nguyễn Tĩnh, mày mau về đây ngay cho chị! Ông nội... Ông...” Nguyễn Nhân bắt đầu khóc to.

“Chị, cái trò nói dối sói tới này chị đã dùng quá ba lần rồi đấy!”

“Mẹ kiếp, lần này là thật đấy!”

Nguyễn Tĩnh ngậy ra một giây rồi bối rối chạy ra khỏi quán ăn.

Bảy giờ sau, cô như người điên lao xuống từ phi cơ rồi gọi taxi về thẳng nhà. Lúc về đến nhà thì đã bảy giờ tối, Nguyễn Minh Huy cũng vừa vặn lái xe từ cửa sắt đi ra. Khi thấy Nguyễn Tĩnh đang chui ra từ taxi, anh lập tức phanh xe lại, “A Tĩnh?”

“Anh họ!” Nguyễn Tĩnh lao tới như bay, “Ông nội đâu? Ông đang ở bệnh viện phải không? Anh đang định tới bệnh viện à? Ông...”

“Em nói vớ vẩn cái gì đấy?” Nguyễn Minh Huy xuống xe rồi túm chặt lấy cô, “Thở đi đã rồi từ từ nói!”

“Chị nói với em ông nội sắp...” Nói tới đây, trong đầu Nguyễn Tĩnh đột nhiên sáng tỏ. Cô không khỏi thốt lên, “Khốn kiếp!”

Nguyễn Minh Huy gõ thẳng lên trán Nguyễn Tĩnh một cái, “Đừng nói bậy!” Xem tình hình này anh cũng đã đoán ra đại khái là có chuyện gì, “Tam Tam lại trêu đùa em hả? Anh cũng phục em đó, lần nào cũng bị trúng kế.” Tam Tam là biệt danh của Nguyễn Nhân.

Sau khi tĩnh tâm trở lại, trong lòng Nguyễn Tĩnh lại bùng lên cơn giận, “Chị ấy bị bệnh hay sao ấy nhỉ!”

“Vào nhà đi!” Nguyễn Minh Huy xoay người rút chìa khóa rồi đóng cửa xe và kéo Nguyễn Tĩnh đi vào, “Tam Tam và ông nội đều ở trong nhà.”

“Mẹ em đâu?”

“Gần đây thím có lịch dạy học ở trường nên rất bận, trừ cuối tuần ra thì rất hiếm khi ở nhà.” Nguyễn Minh Huy vừa nhìn cô vừa hỏi, “Lần này ở lại bao lâu?”

“Ngày mai em đi.”

“Lần này có lẽ em không dễ dàng đi được đâu.” Nguyễn Minh Huy nở nụ cười.

“Anh có ý gì?”

Nguyễn Tĩnh không ngờ lại nhìn thấy Tưởng Nghiêm ở ngay trong phòng khách nhà mình, tuy cô biết anh ta đang ở đây nhưng việc tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Người này hình như vừa mới từ trên lầu đi xuống. Anh ta mặc một bộ âu phục đẹp đẽ và cầm một sấp tài liệu trên tay. Tưởng Nghiêm đứng bên cạnh cây lọc nước và chậm rãi uống một cốc, gương mặt có chút hắc hác nhưng không thể không thừa nhận vẫn oai hùng trác tuyệt như xưa.

“A Tĩnh!” Bước ra từ sau cánh cửa phòng vệ sinh tối om, Nguyễn Nhân lập tức hét lớn một tiếng. Nguyễn Tĩnh đứng ở cửa còn chưa bước vào liền bị dọa cho chết khiếp.

Loảng xoảng, có tiếng cốc thủy tinh rơi vỡ trên mặt đất.

Nguyễn Minh Huy đã tiến vào giữa phòng khách, “Tam Tam, càng ngày em càng có phong độ của một tướng quân đấy!”

Nguyễn Tĩnh hoàn hồn, “Nguyễn Nhân, em cần một lời giải thích!”

Câu trả lời của Nguyễn Nhân là, “Chị nhớ em!”

Nguyễn Tĩnh suất chút nữa vung tay lên định tát chị gái một cái, cuối cùng cô đành thu tay về và xoay người đi ra, “Chào ông giúp em, em đi đây!”

“Em đùa đấy à?”

“Thật hơn so với lời nói đùa của chị!”

Nguyễn Nhân chạy đến giữ chặt cô lại rồi thấp giọng nói, “Để chị giải thích! Chị thực sự có việc, để tối nay chị sẽ giải thích cặn kẽ với em.” Sau đó, Nguyễn Nhân lập tức khôi phục lại giọng điệu bình thường, “Ông nội ở trong thư phòng, em đi lên ‘thỉnh an’ đi!” Cô vỗ vỗ lên cánh tay em gái rồi dặn người giúp việc làm thêm đồ ăn, đều là những món Nguyễn Tĩnh thích.

Nguyễn Tĩnh đi vào phòng khách. Tưởng Nghiêm đã dọn dẹp sạch sẽ đồng thủy tinh rơi vỡ. Nguyễn Minh Huy ngồi trên sofa, khi thấy Nguyễn Tĩnh, anh liền cười nói, “Muốn anh lên đó cùng em không?”

“Không cần!” Ông nội có mắng thì quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu ấy, cũng chẳng có gì ghê gớm. Nguyễn Tĩnh đi tới bên cạnh cây lọc nước rồi rót một ly. Đã nửa ngày trời cô chưa được uống một giọt nước nào. Tưởng Nghiêm lúc này đang đứng bên cạnh cô liền thân nhiên cười nói, “Nguyễn Tĩnh, đã lâu không gặp!”

Nguyễn Tĩnh ừ một tiếng, “Đã lâu không gặp!” Uống một ly nước, cổ họng khô khốc của Nguyễn Tĩnh cuối cùng cũng trở lại bình thường.

“A Tĩnh, hành lý của em đâu?” Nguyễn Nhân đứng ở cửa phòng bếp hỏi một câu.

“A!” Nguyễn Tĩnh vỗ trán, “Chết rồi, bỏ quên ở khách sạn rồi!”

Nguyễn Nhân tức khắc đoán ra nguồn cơn của việc này chính là tại mình, cô bèn lập tức cười nói, “Không sao không sao!”

Nguyễn Tĩnh cũng chẳng muốn so đo với Nguyễn Nhân. Vừa bước lên lầu thì người bên cạnh đã kéo cô lại. Nguyễn Tĩnh xoay người, chỉ nghe Tưởng Nghiêm nói một câu, “Ông nội mới vào phòng nghỉ ngơi, cô chờ một chút hẵng đi gặp ông!” Gương mặt Tưởng Nghiêm mang theo vẻ tươi cười, đó là một nụ cười thân thiện nhàn nhạt chỉ thoáng ra trong chớp mắt.

Nguyễn Tĩnh không nói gì. Cô rút tay lại rồi xoay người bước lên lầu và đi vào phòng của mình.

Tuy một năm chỉ về một hai lần nhưng vì thường xuyên có người quét dọn nên phòng của Nguyễn Tĩnh vẫn vô cùng sạch sẽ gọn gàng. Cô xả nước nóng rồi bắt đầu tắm rửa. Tắm xong thì mệt mỏi trên cơ thể cũng tan đi phần nửa, Nguyễn Tĩnh lại nằm xuống giường. Ngủ được khoảng một giờ thì đúng lúc Nguyễn Nhân mở cửa bước vào và gọi cô xuống ăn cơm chiều.

“Chưa sấy tóc đã ngủ, cẩn thận không đau đầu đấy!” Nguyễn Nhân ngồi bên giường giúp Nguyễn Tĩnh sửa sang lại mái tóc rối bời.

“Em quen rồi, không sao đâu!”

“Còn nữa, tóc đang dài tự nhiên lại cắt ngắn đi, nhìn khó coi chết đi được!” Trước kia tóc của Nguyễn Tĩnh dài đến thắt lưng nhưng hiện giờ chỉ còn ngang bờ vai.

“Tóc dài phiền toái lắm!” Nguyễn Tĩnh bước đến chỗ tủ quần áo rồi lôi từ trong ra một bộ quần áo trước và mặc vào. Từ sau hai mươi tuổi người cô không dài ra nữa mà vài năm gần đây còn bị gầy đi, quần áo từ vài năm trước mặc trên người lại có vẻ rộng, “Chị, ngày mai trên đường về chị mua cho em hai bộ quần áo đi.”

Nguyễn Nhân vừa nhìn cô vừa bật cười, “A Tĩnh, nhiều năm rồi mà em vẫn không thay đổi gì cả, tốt quá!”

“Không thay đổi là thế nào? Ông nội cứ nhìn thấy em là mắng Nguyễn Tĩnh người càng ngày càng chẳng ra làm sao đấy.” Nguyễn Tĩnh tưởng tượng đến những lời giáo huấn sắp tới thì bả vai như muốn sụp xuống.

“Ông nội chẳng qua chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thôi. Ông hy vọng em sẽ đạt được thành tựu. Lần này trở về em đừng đi nữa được không? Đến trường học làm việc giúp chị đi!” Nguyễn Nhân tận tình khuyên bảo, “Vài năm qua sức khỏe của ông nội không còn được như trước, hiện giờ lại có người ngoài nhúng tay vào. Em về ở bên cạnh chị thì ít nhất trong lòng chị còn có một chút an ủi.”

“Chị, Tưởng Nghiêm có lẽ không có ý xấu thế đâu.” Nguyễn Tĩnh nhận xét.

“Thối lắm!” Nguyễn Nhân trừng mắt nhìn cô, “Em đừng nói với chị em còn có tình cảm với nó đấy nhé!”

Nguyễn Tĩnh nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời, “Không có mà!”

Nguyễn Nhân hiển nhiên không tin, năm đó em gái cô yêu đến chết đi sống lại, nó còn theo đuổi tên đó ráo riết đến nỗi cả trường đại học đều biết, rồi bị cự tuyệt đến hơn chục lần mà vẫn mặc kệ gió mưa.

“Chị, em nghĩ mình thực sự đã thành tiên rồi!”

“Cút!” Nguyễn Nhân ném thẳng cái gối về phía Nguyễn Tĩnh.

Từ phòng ông nội đi ra, Nguyễn Tĩnh không khỏi bóp bóp trán, “Thực sự là tràn đầy khí thế, có lẽ sống đến bảy tám mươi tuổi cũng không thành vấn đề.”

Lúc này, Tưởng Nghiêm đang đứng trước cửa sổ nằm trên hành lang cách đó không xa, hai tay cho vào túi quần, anh ta đang nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ.

Khi Nguyễn Tĩnh đi qua chỗ Tưởng Nghiêm đang đứng, anh ta liền gọi cô lại.

“Mấy năm qua cô có khỏe không?”

“Vẫn khỏe, rất tự do.”

Tưởng Nghiêm nhìn cô một lúc rồi cuối cùng mới cười cười, “Vây là tốt rồi!” Nói xong, anh ta lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt có phần lơ đãng như thể đang nhớ lại chuyện gì, từ đáy mắt toát lên vẻ dịu dàng mà người ngoài khó nhận biết được. Nguyễn Tĩnh đợi một lúc, thấy anh ta hình như đã quên mất có người đang đứng bên cạnh, cô đành vuốt vuốt cái mũi rồi bỏ đi.

3. Chương 2

Khi Nguyễn Tĩnh bị chị gái kéo đi dạo trong các cửa hàng quần áo tại một khu trung tâm, cô đã nhìn thấy người đó. Đường như cũng nhận ra cô, anh ta liền hướng về phía cô gật đầu một cái. Trong đầu Nguyễn Tĩnh lập tức xuất hiện tám chữ, quả thực là có duyên phận với nhau.

Cô gái đi bên cạnh anh vừa cười với Nguyễn Nhân vừa chạy tới, “Tam Tam!”

“Triệu Lâm!” Nguyễn Nhân cũng ôm chầm lấy cô gái, hai người này hiển nhiên có quan hệ không tồi.

Nguyễn Nhân gắng sức chu môi ra, “Em gái của tớ, Nguyễn Tĩnh.”

“Em gái của cậu cao hơn cậu rất nhiều đấy!” Triệu Lâm cười ha hả, cô nhìn về phía người đàn ông đi đằng sau đang tiến lại gần rồi lập tức hô lên, “Khải Ngôn, giới thiệu với cậu một chút! Đây là bạn đại học của tôi, tên Nguyễn Nhân, còn đây là em gái của cô ấy, Nguyễn Tĩnh.”

Người đàn ông gật gù đầu, “Xin chào!” Thái độ của anh ta rất tao nhã và lễ phép.

Trong lòng Nguyễn Tĩnh nghĩ rằng hai người bạn họ quả thực không thể tính là quen biết, cả hai nhiều nhất cũng chỉ ngồi cùng bàn uống cà phê một lần và cùng đi dạo trong giáo đường một lần. Vì vậy mà cô cũng chỉ mỉm cười và làm bộ như lần đầu gặp mặt, “Xin chào!”

Triệu Lâm tiếp tục mở miệng, “Người này là cháu của tớ, tên đầy đủ là Triệu Khải Ngôn. Mấy năm trước cậu ấy ở nước ngoài và vừa mới trở về. Ha ha, trông rất khôi ngô tuấn tú và khí độ bất phàm phải không?”

Nguyễn Nhân nghi ngờ hỏi, “Cậu là trưởng bối của cậu ấy thật á?”

Triệu Lâm gật đầu, “Theo thứ bậc trong nhà thì đúng là như thế, tuy rằng cậu ấy lớn hơn tớ ba tuổi.” Kết thúc lời nói cô ấy còn thở dài một tiếng.

Triệu Khải Ngôn có chút dở khóc dở cười, “Mọi người cứ nói chuyện nhé, tôi đi làm mấy việc trước rồi trở lại sau.”

“Sao lại vội vàng muốn đi như vậy? Hiếm khi gặp được người đẹp nên cậu ngưng ngưng phải không?” Triệu Lâm trêu chọc.

“Quả thực không phải. Tôi chỉ sợ quấy rầy các chị em thôi.”

Nguyễn Tĩnh tiếp lời, “Hay là em cũng về trước, đỡ quấy rầy hai chị nói chuyện.”

“Muốn chết hả?” Nguyễn Nhân tiện tay vò vò mái tóc của em gái.

Sau cùng, vì sự kiên trì của hai vị trưởng bối mà cả bốn người cùng bước vào một quán ăn bán đồ Trung Quốc gần đó.

Nguyễn Tĩnh thực ra chẳng có việc gì quan trọng, dù sao cô cũng rất rảnh rỗi, nhưng nhìn dáng vẻ của Triệu Khải Ngôn thì hình như anh ta đang có việc phải đi. Cô bèn ghé sát vào tai Khải Ngôn rồi nhẹ giọng nói, “Tôi dám cam đoan trên người các chị ấy không có súng đâu.” Cô muốn nói rằng nếu anh ta muốn đi thì cũng không thành vấn đề.

Đối phương sững sốt một chút rồi sau đó ung dung cười nói, “Không phải đâu!” Câu tiếp theo mà anh ta nói lại là, “Tôi rất vui khi gặp lại cô.”

Nguyễn Tĩnh xua xua tay, cô hiển nhiên coi những lời anh ta vừa nói chỉ là xã giao mà thôi. Sau đó, Triệu Khải Ngôn vì có điện thoại nên danh chính ngôn thuận rời đi. Kế tiếp, Nguyễn Tĩnh bị bắt phải nghe rất nhiều chuyện về Triệu Khải Ngôn. Có thể nói Triệu Lâm này khá sùng bái vị “văn bối” của cô ấy.

Cha mẹ của Triệu Khải Ngôn từ lâu đã định cư ở Dublin. Anh và ông nội ở lại Trung Quốc. Triệu Khải Ngôn đã xuất chúng từ bé, học tập giỏi, thể thao giỏi mà nhân duyên cũng tốt. Sau khi tốt nghiệp trung học, cha mẹ đón anh sang Anh sống cùng. Trong khoảng thời gian này Triệu Khải Ngôn đã làm rất nhiều chuyện khác người. Trong thời gian học đại học, anh đã cùng với đám bạn tham gia một chuyến phiêu lưu mạo hiểm tới vùng địa cực mà suýt chút nữa thì không về được, sau lại tự ý đi làm lính thủy trong hai năm. Cha mẹ anh đều là những người có tư tưởng tiến bộ nên cũng không phản đối gì, chỉ cần anh ta chú ý mọi chuyện là được. Kết quả là sau khi tốt nghiệp đại học, Triệu Khải Ngôn lại tham gia vào một đoàn nghiên cứu địa chất và đi theo đám người yêu thích xác ướp sang tận Ai Cập. Anh ta ở đó khoảng một năm. Trong lúc mọi liên lạc gần như bị cắt đứt thì người nhà lại nhận được tin anh ta đang chiến đấu ở các chiến trường Iran rồi ở biệt khu tại Pakistan rộng lớn. Cha mẹ họ Triệu rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa, họ liền bắt Triệu Khải Ngôn về nước rồi sắp xếp một vị trí trong Viện nghiên cứu cho anh ta. Nhiều năm qua Triệu Khải Ngôn này có lẽ đã chơi đùa đủ rồi nên lần này về nước anh ta đã bớt phóng túng đi khá nhiều và không còn gây ra những chuyện khác người nữa.

Nguyễn Tĩnh yên lặng nghe hết câu chuyện với vẻ nửa tin nửa ngờ, ấn tượng của cô đối với Triệu Khải Ngôn dù sao vẫn là ôn hòa và trầm tĩnh.

“Anh chưa tới trường sao?” Hôm nay, Nguyễn Tĩnh vừa bước xuống lầu để ăn điểm tâm thì đã thấy Tưởng Nghiêm ở đó. Trong phòng khách chỉ có hai người bọn họ nên cô đành phải tùy tiện hỏi một câu để tránh lâm vào cảnh im lặng khó xử. Trên thực tế thì ngày nào Tưởng Nghiêm cũng bề bộn công việc, hai người bọn họ rất ít khi chạm mặt, sự việc hôm nay xem như rất hiếm khi xảy ra.

Tưởng Nghiêm nhìn cô một cái, “Ông nội bảo tôi đưa cô tới trường làm quen một chút.”

Bởi vì câu này mà tâm tình của Nguyễn Tĩnh bỗng có chút kích động, “Tôi nghĩ không cần. Tôi không định làm giáo viên.”

“Không phải là giáo viên, mà là học một vài công việc hành chính.”

Nguyễn Tĩnh cân nhắc một chút nhưng vẫn từ chối, “Tôi không thích làm việc ở trường học. Chuyện này tôi sẽ tự nói với ông nội, anh không cần cảm thấy khó xử.”

Tưởng Nghiêm nhìn cô rồi cuối cùng gật gật đầu, “Vây cũng tốt!” Anh cầm lấy chìa khóa xe đang nằm trên bàn ăn rồi xoay người đi ra ngoài.

Sau này Nguyễn Tĩnh có hỏi Nguyễn Nhân về mọi chuyện ở trường học thì được biết Nguyễn Nhân phụ trách vấn đề tài vụ của trường, còn Tưởng Nghiêm thì làm chức phó giám đốc. Tuy Nguyễn Nhân rất không hài lòng với việc này nhưng ông nội luôn tỏ rõ quan điểm vị trí này vốn là của Nguyễn Trân Hoa, việc con nuôi của cô ấy kế thừa vị trí này cũng không có gì phải bàn cãi. Nguyễn Nhân không cách nào khác đành phải chấp nhận chuyện này.

Nguyễn Nhân luôn bắt ép em gái làm việc ở trường nhưng Nguyễn Tĩnh đã nói rõ lần này cô sẽ ở nhà một thời gian dài nhưng tuyệt đối không làm việc ở trường học.

“Sớm muộn gì ông nội cũng sẽ bị em làm cho tức chết mà thôi.” Nguyễn Nhân nói với vẻ bất lực, “Chẳng có chút chí khí nào cả.”

“Khi còn sống ba luôn nói em muốn làm gì thì làm cái đó, em chỉ sống dựa trên di chúc của ba thôi mà.”

“Thối thật đấy!” Nguyễn Nhân lại nhớ tới một chuyện, “Gần đây mẹ đang tìm mối cho em đấy, bà ấy sợ em lại đi mất hút thêm một năm nữa, muốn gặp con gái lại phải gọi năm lần bảy lượt mới về. Em tự coi chừng đi!”

“Phiền thật! Nhưng mà em định cả đời này sẽ không kết hôn đâu.”

Nguyễn Nhân hừ một tiếng, “Chị không tin nếu Tưởng Nghiêm cầu hôn em mà em không đồng ý.”

Nguyễn Tĩnh nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, “Không đâu!”

Năm mười chín tuổi, lần đầu tiên Nguyễn Tĩnh biết mình có một người cô, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tưởng Nghiêm. Vào lúc đó, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại nhất kiến chung tình không thể dứt ra được.

“Em thấy Triệu Khải Ngôn là người thế nào?” Nguyễn Nhân đột ngột thay đổi chủ đề.

“Cũng được!” Nguyễn Tĩnh nhanh nhẹn tiếp thu đề tài mới.

“Mỗi lần em nói “cũng được” thì đều là nói qua quýt cho xong.” Nguyễn Nhân kéo cô xuống lầu, “Chị hỏi Triệu Lâm rồi, anh ta chưa có bạn gái đâu.”

Nguyễn Tĩnh phát hiện được một chút manh mối, “Chị có ý với anh ấy hả?”

“Phải!” Từ trước đến nay Nguyễn Nhân luôn là người thẳng thắn, “Đáng tiếc là người này không dễ tiếp cận và có cảm giác khó nói chuyện.”

“Cũng đúng!”

“Lần trước anh ta chỉ ngồi chưa đầy mười phút đã vội đi ngay.” Nguyễn Nhân lắc đầu bùi ngùi, “Nguyễn Nhân này chẳng lẽ không có chút hấp dẫn nào sao?”

“Có thể người ta thực sự có chuyện gấp.” Thực ra Nguyễn Tĩnh cũng cảm thấy Triệu Khải Ngôn này là người hơi kiêu ngạo.

“Chỉ hy vọng không phải đi tán gái là tốt rồi.”

Nguyễn Tĩnh cười ha hả, “Anh ta rất đắt hàng đấy, có thể nói chị thật tinh mắt!”

“Cút!”

Nguyễn Tĩnh thở dài, “Chị, chị mau kết hôn đi!”

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, Nguyễn Tĩnh khoác bộ đồ thể thao lên người rồi chạy ra cửa. Chú chó Edward thuộc giống chó chăn cừu to lớn vui sướng vẫy đuôi bám sát theo cô. Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ hồi nhỏ cô không để người ta ăn thịt nó quả là đúng đắn, một năm chỉ gặp một lần mà nó vẫn thân thiết với cô như thường.

Lúc này, trên ban công có một người đàn ông đang đứng nhìn cảnh một người một chó chạy ra khỏi cửa.

Nguyễn Tĩnh không ngờ khi đang mua trà ở cửa hàng bán đồ ăn sáng thì lại gặp Triệu Khải Ngôn. Ánh nắng ban mai tỏa sáng trên bộ đồ màu trắng của anh làm bật lên phong thái hết sức thanh nhàn.

“Chào!” Nguyễn Tĩnh vừa đi tới vừa mở miệng trước.

Triệu Khải Ngôn đương nhiên có chút bất ngờ, “Chào!”

Nguyễn Tĩnh mua một cốc trà nguyên chất rồi nghiêng đầu hỏi, “Anh ở gần đây à?”

“Tôi vừa từ tiểu khu đằng trước tới đây.” Triệu Khải Ngôn nhận lấy gói đồ ăn mà người bán hàng đưa cho rồi nhìn xuống con chó to lớn đang cọ cọ bên chân Nguyễn Tĩnh, “Nó là thú cưng của cô hả?”

“Đúng vậy, khá đẹp phải không?”

Triệu Khải Ngôn cười nói, “Rất tương xứng với chủ nhân.”

“Anh đang khích lệ tôi hay muốn làm tôi bị tổn thương vậy?”

Triệu Khải Ngôn chốt lại sự việc, “Tôi cho là ý trước.” Hai người nhìn nhau cười cười và đi ra ngoài, đôi bên đều cảm thấy rất ăn ý.

“Cô có vội không?”

“Sao vậy?”

Triệu Khải Ngôn đề nghị, “Cô đi với tôi ra công việc ngồi một chút, nếu cô không ngại thì chúng ta ăn sáng cùng nhau nhé!”

Nói thực là Nguyễn Tĩnh bắt đầu cảm thấy Triệu Khải Ngôn có ý muốn tránh né cô, cảm giác này rất khó nói, dường như anh luôn trong tư thế phòng thủ và tiến lùi rất có chừng mực, tóm lại là có chút tự phụ và xa cách.

Ba phút sau, hai người đã ngồi xuống chiếc ghế dài đặt cạnh vườn hoa và nhìn về phía những bông tulip trắng hồng xen kẽ còn đọng sương mai. Xa xa là khu rừng được bao phủ bởi màn sương mỏng được ánh mặt trời khúc xạ thành vô số quang sắc rực rỡ. Nguyễn Tĩnh không khỏi bị hấp dẫn bởi cảnh đẹp trước mắt, “Tôi biết vì sao anh lại chọn nơi này để ăn điểm tâm rồi, cảnh rất đẹp!”

Triệu Khải Ngôn mỉm cười. Anh cầm một quả trứng đặt trong giấy ăn đưa cho cô, “Cô có thích quả mâm xôi không?”

“Tôi không ăn kiêng, về cơ bản là ăn gì cũng được, à, ngoại trừ rau họ.”

Triệu Khải Ngôn cười khê, “Tôi nhớ kỹ rồi.”

Vài ngày sau, Nguyễn Tĩnh nhận thấy cô và Triệu Khải Ngôn càng ngày càng xích lại gần nhau hơn. Mỗi sáng sớm khi chạy bộ cô đều gặp được anh, sau đó anh mua điểm tâm, hai người lại cùng ngồi trên ghế tán gẫu vài câu. Bình thường Nguyễn Tĩnh chỉ cần hai quả trứng là có thể giải quyết xong bữa sáng, nhưng lần nào cũng mua bằng tiền của anh nên cô luôn có chút băn khoăn, “Lần sau em mời anh nhé!”

Triệu Khải Ngôn chỉ gật gật đầu tỏ ý không có gì nhưng lần sau vẫn là Triệu Khải Ngôn thanh toán, nguyên nhân là vì mỗi lần anh đều tới sớm hơn cô.

Về sau có một ngày Nguyễn Tĩnh không nhìn thấy Triệu Khải Ngôn ở bên ngoài của hàng bán đồ ăn sáng nữa. Sau khi đợi khoảng mười phút, cô tự mua một cốc nước hoa quả rồi cùng Edward quay về nhà. Một tuần sau cô cũng không gặp lại anh. Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ có lẽ nào bởi vì cô chưa từng trả tiền nên Triệu Khải Ngôn dứt khoát không đến mua bữa sáng cho ngày cả bản thân mình nữa.

Hôm nay, Nguyễn Nhân tuân theo chỉ thị của mẹ bắt Nguyễn Tĩnh chọn lựa đối tượng mai mối. Điều bộ hung hăng của cô khiến Nguyễn Tĩnh không thể không tuân theo mà chọn một người đàn ông thoạt nhìn có vẻ rất thư sinh. Tưởng Nghiêm bước vào đúng lúc Nguyễn Nhân đang cảnh cáo Nguyễn Tĩnh, “Khi lâm trận không được đào thoát!”, anh nhìn đồng ảnh để trên bàn ăn thì trong lòng sáng tỏ mọi chuyện.

Nguyễn Nhân vừa thấy Tưởng Nghiêm đi vào thì thu hồi tất cả mọi cảm xúc. Cô vỗ nhẹ lên vai em gái, “Thứ sáu tới chị sẽ đi cùng em.” Nói xong, cô đứng dậy lên lầu.

Hiếm khi lại thấy Tưởng Nghiêm ung dung đến gần và kéo ghế ngồi xuống. Nguyễn Tĩnh vội vàng xếp gọn đồng ảnh lại, trên mặt có vẻ ngượng ngùng.

“Thím bắt cô đi gặp mặt à?”

Nguyễn Tĩnh không muốn nói nhiều về chuyện này, cô nhìn lên đồng hồ, giờ đã là tám giờ tối, “Anh ăn cơm tối chưa?”

“Ăn một chút rồi.”

Nguyễn Tĩnh liếc mắt nhìn anh ta một cái, “Gần đây hình như anh rất mệt mỏi? Công việc bề bộn lắm sao?” Cô hỏi rất chân thành.

Tưởng Nghiêm cười cười, “Cũng không bận lắm. So với lúc mới khai giảng thì tốt hơn nhiều.”

Nguyễn Tĩnh bỏ đồng ảnh vào trong túi rồi nói một câu như thể không còn gì để nói, “VẬY anh nghỉ sớm chút nhé. Tôi lên lầu chơi cờ với ông nội.” Cũng không chờ Tưởng Nghiêm mở miệng, người đã bỏ đi rồi.

Cuối tuần, nhắc đến cũng vừa khéo, Nguyễn Tĩnh vốn phải đi ăn cơm gặp mặt nhưng kết quả đối phương lại có việc bận cả ngày nên buổi gặp mặt bị hủy bỏ. Tâm trạng rất vui vẻ thoải mái, cũng không có việc gì làm, cô mượn xem của chị và quyết định đi dạo quanh khu vực ngoại thành gần đó một vòng, kết quả là còn chưa ra khỏi trung tâm thành phố thì đã đụng phải Triệu Khải Ngôn. Thực ra Nguyễn Tĩnh đi được nửa đường thì dừng lại ở một nhà hàng Nhật Bản để mua ít đồ ăn mang đi. Đúng lúc cô đang quay đầu lại để thanh toán thì nghe thấy phía sau có người gọi tên mình.

“Chào!” Nguyễn Tĩnh chào hỏi.

Triệu Khải Ngôn bước đến gần cô rồi hỏi han rất tự nhiên, “Sao em lại đến đây?”

“Em định đi ăn cơm dã ngoại.” Nguyễn Tĩnh hỏi, “Anh đi đâu thế?”

“Tôi ăn cơm với bạn ở bên trong.”

Nguyễn Tĩnh đang định chào tạm biệt thì Triệu Khải Ngôn đã mở miệng hỏi, “Ăn cơm dã ngoại có ngại có nhiều người không?”

“Hả?”

“Em chờ tôi một chút, tôi nói với bọn họ một tiếng.”

Nguyễn Tĩnh nhìn về phía anh đang đi tới, phía đó có hai nam một nữ đang ngồi, ai nấy đều xinh đẹp cao lớn. Triệu Khải Ngôn cầm lấy áo khoác vắt trên lưng ghế rồi nói vài câu, ba người đồng thời đưa mắt nhìn về phía Nguyễn Tĩnh một cái, trong đó có một người đàn ông nở nụ cười đầy thâm ý.

Lúc xe chuyển bánh, Nguyễn Tĩnh bất giác hỏi, “Anh đi thế này không sao chứ?”

“Không sao!”

“Họ là đồng nghiệp của anh à?”

“Không, họ là bạn bè tôi quen ở Anh, chúng tôi đã cùng tham gia các hoạt động thám hiểm vài lần.”

Nguyễn Tĩnh cười hỏi, “Muốn gia nhập đội thám hiểm của anh thì phải đạt yêu cầu về ngoại hình phải không?”

Khải Ngôn vừa cười vừa lắc đầu, anh nghiêng đầu nhìn nét mặt ôn hòa của Nguyễn Tĩnh, “Em muốn tham gia à?”

“Lá gan của em rất nhỏ, nếu thực sự may mắn có cơ hội tham gia thì tôi nhất định sẽ kéo các anh lùi lại phía sau mắt.”

“Không cần lo lắng chuyện ấy, tôi sẽ giúp em.”

May mắn là Nguyễn Tĩnh không có các tế bào ảo tưởng, nếu không cô đã cảm thấy những lời vừa rồi thực sự có chút ý nghĩa thâm sâu.

“Tuần vừa rồi tôi không gặp em. Em còn chạy bộ không?” Triệu Khải Ngôn mở đầu.

“Em vẫn chạy.”

“Con gái mà thích vận động cũng không nhiều lắm.”

“À, trước kia em bị ba ép, sau này lại trở thành thói quen.”

Khải Ngôn nghĩ ngợi một lúc rồi nói, “Tôi cùng một người bạn có mở một quán cà phê trong nội thành, cuối tuần sẽ khai trương. Em có hứng thú đến ủng hộ một chút không?” Nói tới đây, anh lại cười cười, “Thời gian vừa rồi tôi bận quá nên buổi sáng cũng chẳng có thời gian đi mua điểm tâm.”

“Thảo nào.” Nguyễn Tĩnh nhớ tới một chuyện, “Chẳng phải anh đang làm ở Viện nghiên cứu sao?”

“Xem như nghề tay trái đi.”

Nguyễn Tĩnh cười ha hả, “Tốt! Cuối tuần là hôm nào nhỉ? Em nhất định sẽ có mặt.”

“Thứ sáu.”

Dù sao thì Nguyễn Tĩnh vẫn chưa hiểu hết về Triệu Khải Ngôn, anh tuyệt đối không phải là người có thể dễ dàng thành thật với người khác.

Nguyễn Tĩnh về đến nhà thì đã sắp đến bữa tối. Mới vừa xuống xe, cô liền nhìn thấy một chiếc xe màu trắng đang tiến vào gara. Nguyễn Tĩnh vốn muốn đi vào nhà trước nhưng nghĩ lại thấy có chút thất lễ nên cô nán lại đợi.

Tưởng Nghiêm xuống xe rồi nhìn Nguyễn Tĩnh, “Cô vừa về à?”

“Ừm.” Hai người cùng đi vào phòng khách. Tưởng Nghiêm như thể đang nghĩ đến chuyện gì mà buột miệng hỏi một câu, “Gặp mặt thế nào rồi?”

“À, người ta có việc bận đột xuất nên không gặp được.”

“Phải vậy không?”

Hôm nay Nguyễn Minh Huy ở nhà. Vừa thấy Nguyễn Tĩnh và Tưởng Nghiêm bước vào, anh không khỏi chau mày lại, “A Tĩnh, chị dâu nhờ anh hỏi em một việc, cuối tuần này em có đi chơi núi Hoàng Sơn với cô ấy không?”

Nguyễn Tĩnh vừa nghe đến núi thì đau đầu, “Cuối tuần em có việc rồi.”

Nguyễn Minh Huy hiển nhiên không dễ dàng từ bỏ, “Mỗi ngày em đều ở nhà, không lên mạng thì đi ngủ chứ làm gì có chuyện gì? Không phải là hẹn hò với bạn trai đấy chứ?”

Nguyễn Tĩnh cố gắng tỏ ra vẻ bình thản khi đối mặt với kẻ đang muốn vu khống mình, “Em không thích leo núi. Anh nên thỉnh cao nhân đi bảo vệ cho chị dâu đi!”

“Nhưng mà anh chỉ tin cậy em thôi.” Nguyễn Minh Huy nói nửa thật nửa đùa. Nói thật, trong tất cả các anh chị em trong nhà anh thực sự thích Nguyễn Tĩnh nhất, tính cách của cô rất ôn hòa và không câu nệ tiểu tiết, chỉ có điều đôi khi hơi cố chấp mà thôi.

“A Tĩnh, vào thư phòng với ông một chút!” Nguyễn Chính chống gậy đứng trên lầu hai nói xuống. Năm nay đã gần bảy mươi tuổi nhưng từ ông vẫn toát lên sự uy nghiêm khi xưa, “Tưởng Nghiêm, con cũng lên đây!”

Nguyễn Tĩnh quay đầu nói với Nguyễn Minh Huy một câu, “Anh họ, em đề cử Nguyễn Nhân. Gần đây chị ấy đang béo lên khá nhiều, cần vận động một chút.”

4. Chương 3

“A Tĩnh, nếu ông nội muốn con kết hôn với Tưởng Nghiêm thì ý con thế nào?”

Nguyễn Tĩnh bỗng chốc cảm thấy mờ mịt, “Ông nói đùa đấy ạ?”

“Chị em các con, một đứa hai tám, một đứa hai sáu mà chuyện yêu đương mãi chẳng có tí động tĩnh nào, ông nội không biết bao giờ mới được uống rượu mừng của hai đứa. Ông thấy con và Tưởng Nghiêm rất hợp nhau, nếu hai đứa có ý muốn sống chung thì càng hay, đỡ phải tìm người nào khác bên ngoài không biết có hợp nhau không.”

Trong đầu Nguyễn Tĩnh chỉ có một ý nghĩ duy nhất là trong lòng Tưởng Nghiêm lúc này không biết đang chửi rửa cô đến mức nào. Cô lén liếc mắt nhìn sang người bên trái nhưng về mặt anh vẫn không có gì biến đổi.

“Ông nội, con và Tưởng Nghiêm không hợp nhau.” Nguyễn Tĩnh thẳng thắn nói.

“Ông nội cũng không phải là người độc tài. Ông đã hỏi Minh Huy rồi, nó nói con rất thích Tưởng Nghiêm.”

Nguyễn Tĩnh vô cùng xấu hổ, chuyện này thực đáng mất mặt, “Trước kia đúng là con thích anh ấy nhưng hiện giờ... Ông nội, chuyện hôn nhân con sẽ tự lo ạ.”

“Chờ con lo thì không biết phải chờ đến bao giờ nữa? Nghe nói gần đây mẹ con đã sắp xếp coi mắt cho con phải không? Con có vừa ý người ta không?”

“Không ạ.” Nguyễn Tĩnh lắc đầu, trên thực tế là hai người còn chưa gặp mặt.

“Quen qua coi mắt cũng không thể tin cậy được.” Nguyễn Chính quay sang Tưởng Nghiêm, “Ông cũng không muốn ép các con, hôn nhân dù sao cũng là chuyện cả đời. A Nghiêm, con thấy sao?”

“Ông quyết định là được rồi ạ!” Anh nói với vẻ cực kỳ bình thản và không lộ ra bất cứ cảm xúc gì.

Nguyễn Tĩnh đột nhiên có chút buồn bực, “Ông nội, con không định kết hôn đâu ạ.” Để bảo toàn mạng sống, cô bồi thêm một câu, “Trong thời gian ngắn.”

“Ngắn là bao lâu? Ba năm hay năm năm?”

Nguyễn Tĩnh thót tim, “Năm năm ạ!”

Nguyễn Chính trả lời bằng cách ném thẳng cây gậy trong tay về phía trước. Nguyễn Tĩnh không ngờ ông nội lại ra tay độc ác như vậy nên nhất thời không phản ứng kịp, mắt thấy sắp bị trúng gậy, Tưởng Nghiêm ngồi bên cạnh lập tức kéo cô sang một bên. Khi Nguyễn Tĩnh lấy lại được tinh thần, Tưởng Nghiêm đã nhặt gậy đưa lại cho Nguyễn Chính đang thản nhiên ngồi trên ghế sofa.

Nguyễn Chính nhìn anh một cái rồi nói, “Thôi thôi! Ra ngoài hết đi!”

Ra khỏi phòng, Nguyễn Tĩnh nhin không được liên lắm bấm mấy lời cay độc, “Ông già độc ác, ngay cả cháu gái cũng đánh!”

Khi Tưởng Nghiêm đi qua, Nguyễn Tĩnh vốn muốn gọi anh ta lại nhưng nghĩ lại thì có gọi cũng chẳng biết nói gì, cô đành xoay người trở về phòng.

Thứ sáu, Nguyễn Tĩnh lái xe tới địa chỉ mà Triệu Khải Ngôn cung cấp. Khi thấy hai bên cửa có xếp lẵng hoa, chắc là đúng chỗ rồi, cô liền đẩy cửa bước vào. Đúng lúc đó thì có một người đàn ông cũng từ bên trong bước ra. Khi thấy cô, người này lập tức dừng bước, “Ồ, là cô à!”

Nguyễn Tĩnh cũng nhận ra người này chính là người cô đã từng thấy ở cửa hàng đồ ăn Nhật Bản, “Xin chào!”

“Thì ra cậu ấy đang đợi cô.” Người đàn ông vừa cười vừa dẫn cô đi vào, hình như anh ta đã quên mình đang định ra ngoài.

Cảnh vật bên trong được trang hoàng tương đối đơn giản, màu tối là chủ đạo, trên tường treo khá nhiều các bức tranh theo trường phái ấn tượng.

Một đám người đang vui vẻ uống rượu champagne. Nói thực là đến bây giờ Nguyễn Tĩnh mới nhận thức được một chút về phong thái thu hút người khác của Triệu Khải Ngôn. Anh đang mặc trên người một chiếc áo len đơn giản tối màu rộng rãi, dưới chiếc quần dài dệt bằng vải mềm là một đôi dép lê, kiểu ăn mặc tùy tiện này lại khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

“Khải Ngôn, có khách tới này!” Người bên cạnh kêu to một tiếng khiến Nguyễn Tĩnh trong nháy mắt trở thành tâm điểm chú ý, quả thực là trong đời Nguyễn Tĩnh chưa bao giờ bị nhiều người khác nhìn vào như thế.

Triệu Khải Ngôn bước hai ba bước đã tới bên cạnh Nguyễn Tĩnh. Anh ra hiệu cho người bên cạnh kiềm chế một chút, “Sorry, bạn bè của tôi rất ồn ào.”

“Không sao đâu!”

Triệu Khải Ngôn cười cười rồi dẫn Nguyễn Tĩnh đến ngồi trên một chiếc ghế cao ngất. Anh thuận tay đưa ly champagne đang cầm cho cô, “Em uống được rượu không?”

“Một chút.”

“Ly này còn mới đấy.” Khải Ngôn nói, “Tôi còn đang lo em không tìm được chỗ này.”

Nguyễn Tĩnh quả thực phải đi hai vòng mới tìm được, đã lâu cô không đi dạo trong thành phố N nên có rất nhiều tòa nhà mới xây dựng cô chưa từng thấy qua, “Nhà hàng Italy bên ngoài cũng vừa mới khai trương phải không?”

“Chắc là vậy. Em thích món Ý à?”

“Cũng được.”

Một nam một nữ cùng đi về phía bọn họ, “Khải Ngôn, không giới thiệu sao?”

Triệu Khải Ngôn đứng lên giới thiệu với vẻ rất thoải mái phóng khoáng. Tên của họ rất phức tạp, Nguyễn Tĩnh cũng không nhớ rõ lắm.

“Cô quen biết Khải Ngôn được bao lâu rồi?” Cô gái ăn mặc rất thời thượng hỏi cô một câu, còn Triệu Khải Ngôn thì đã bị người ta kéo đi giao lưu với các bàn khác rồi.

Nguyễn Tĩnh bấm đốt ngón tay tính toán, “Khoảng một tháng.”

“Cô có biết Khải Ngôn rất thích đùa giỡn không?”

Nguyễn Tĩnh vốn định trả lời tôi cũng thích đùa giỡn nhưng nghĩ lại thì vẫn nói, “Vậy à!” Cô cũng không để ý đến vẻ thăm dò và không thiện chí trong lời nói của người vừa hỏi.

“Lần đầu tiên thấy cậu đưa bạn gái tới đấy!”

Triệu Khải Ngôn nhấp một ngụm champagne, “Không phải bạn gái, chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Vóc dáng rất tuyệt, làm tình...”

Khải Ngôn đảo mắt một cái, “Cô ấy là người đứng đắn.”

Đối phương nhún vai, “Sorry, tớ tưởng cậu thích cô ấy?”

“Thích thì phải làm tình sao?” Khải Ngôn cười, “Còn nữa, sao cậu lại nghĩ tớ thích cô ấy?”

“Rượu.”

“A, cậu cả nghĩ rồi!”

Sau khi tất cả mọi người đã ra về, Nguyễn Tĩnh ngồi lại trên sofa chờ Triệu Khải Ngôn vào bên trong lấy áo khoác. Thực ra vừa rồi cô định nói lời từ biệt rồi theo đám đông ra về nhưng Triệu Khải Ngôn lại bảo cô chờ anh một chút. Mười người rời đi thì cả mười đều “Ồ” lên một tiếng, Nguyễn Tĩnh hiếm khi cảm thấy có chút ngại ngùng thế này.

“Ngại quá, để em phải đưa tôi về!” Khải Ngôn nhàn nhạt mỉm cười.

“Không sao, dù sao chúng ta cũng ở gần mà.”

Trong xe phẳng phất âm thanh của một bản nhạc nhẹ nhu hòa.

“Đúng rồi!” Nguyễn Tĩnh lấy một cái hộp gỗ từ cái túi cạnh người ra, “Tặng lễ vật cho anh.”

Triệu Khải Ngôn vừa cầm vừa khẽ nhướn mày, “Vì lý do gì vậy?”

“Chúc anh khai trương đại cát!”

Triệu Khải Ngôn đương nhiên khá bất ngờ, anh im lặng một chút rồi bật cười thành tiếng, “Cảm ơn! Tôi có thể mở ra không?”

“Đương nhiên!”

Bên trong là một lọ đựng hạt cà phê rực rỡ sắc màu.

“Trông rất trẻ con phải không?”

“Không, tôi rất thích. Cảm ơn!” Lúc này, giọng nói của anh đã tăng thêm sự dịu dàng.

Trong bữa tối hôm ấy tại gia đình họ Nguyễn, trên bàn ăn, Nguyễn Nhân tuyên bố vào kỳ nghỉ hè này mọi giáo viên công chức của trường đại học đều muốn đi ra đảo du lịch. Nguyễn Nhân, người phụ trách vấn đề tài chính của trường học, quyết định thiên vị một lần, người nhà họ Nguyễn đều có thể tham gia, hơn nữa còn cho phép mang theo bạn bè hoặc bạn đời.

Nguyễn Tĩnh hiển nhiên không mấy hứng thú với chuyện này. Đang nghĩ xem nên lấy cớ gì để từ chối thì Nguyễn Nhân đã đối phó với cô trước tiên, “A Tĩnh, em phải có mặt!”

“Why?”

“Không vì cái gì cả, đây là ý của ông!” Người vừa nói chính là thủ lĩnh Nguyễn Chính. Trình độ giác ngộ của Nguyễn Tĩnh cũng không kém cỏi, cô cơ bản đã đoán được ông nội có chủ ý gì, đây chính là coi mất trách nhiệm mà.

Nguyễn Tĩnh đang nghĩ cách phản bác thì bất gặp ánh mắt uy nghi của Nguyễn Chính. Cô hắng giọng một tiếng rồi quay sang nói với Nguyễn Nhân, “Em không đi. Em đã đến chỗ đó rồi, không muốn đi lần nữa, rất lãng phí thời gian.”

“Đi rồi thì càng hay, càng tiết kiệm được tiền thuê hướng dẫn viên du lịch cho bọn chị.”

“Chị trả phí hướng dẫn du lịch cho em đi!”

Nguyễn Nhân lạnh nhạt mở miệng, “Cho phép chị hỏi một câu, tiền em đang tiêu là tiền của ai?”

Người thất nghiệp duy nhất trong nhà đành âm thầm cắn răng, “Được, em đi kiếm tiền!”

“Chị ủng hộ em. Từ giờ đến kỳ nghỉ còn ba tháng nữa, hy vọng em có thể kiếm được ba ngàn tệ.”

Khẩu khí khinh bỉ của Nguyễn Nhân khiến Nguyễn Tĩnh buồn bực xấu hổ không dứt. Đang muốn mở miệng rửa lại Nguyễn Nhân thì người giúp việc bỗng gọi cô ra nhận điện thoại.

“Ai thế?”

“Người ấy nói họ Triệu ạ.”

Nguyễn Tĩnh nghi hoặc buông bát đĩa rồi đi tới tiếp nhận điện thoại. Rất ít người dùng số máy bàn trong nhà để gọi cho cô.

“Nguyễn Tĩnh, hiện giờ em có rảnh không?” Giọng nói trầm thấp này dĩ nhiên là của Triệu Khải Ngôn.

“Có việc gì sao?”

“Em có thể tới chỗ cửa hàng của tôi một chút được không?”

“Có chuyện gì thế?”

“Xảy ra chút chuyện. Nếu em không rảnh...”

“Em sẽ tới ngay!” Nguyễn Tĩnh biết Triệu Khải Ngôn không phải kiểu người dễ dàng cầu xin người khác, hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó.

“A Tĩnh, em đi đâu đấy?” Nguyễn Nhân la to.

“Em ra ngoài gặp bạn chút!” Vừa nói xong, cô đã cầm chìa khóa xe chạy vội ra ngoài.

Nguyễn Nhân không khỏi nhú mày, “Không phải là cái tên họ Triệu gì đó đấy chứ?”

Dừng xe lại trước quán cà phê, Nguyễn Tĩnh nhanh chóng xuống xe rồi đẩy cửa đi vào.

Lúc này, Triệu Khải Ngôn đang ngồi trên chiếc ghế sofa kê sát cạnh cửa, lông mày nhú lại. Khi thấy Nguyễn Tĩnh bước vào, anh không khỏi ngẩn người một chút rồi lập tức kéo ra một nụ cười, “Ngại quá! Muộn thế này còn bắt em đến đây.”

Trên vạt áo sơ mi trắng của anh có dính đầy vết máu trông rất đáng sợ. Nguyễn Tĩnh hốt hoảng trong lòng.

“Sao lại thế này?”

Anh đưa mắt nhìn theo ánh nhìn của cô vào vết máu trên áo mình, “Tôi không sao, là máu của người khác.”

Nguyễn Tĩnh đi tới rồi ngồi xuống bên cạnh anh. Triệu Khải Ngôn mở miệng khó khăn nói, “Cộng sự của tôi xảy ra tranh chấp với người ta, không ngờ người đó lại gây ra xô xát.” Nói xong, anh miễn cưỡng mỉm cười, “Dù sao nơi này cũng không phải là nước Anh.”

“Anh ấy... đã chết rồi sao?”

Nguyễn Tĩnh cảm giác bàn tay Khải Ngôn đang cầm tay mình có chút lạnh lẽo.

Lúc lâu sau cô mới nghe thấy anh nói, “Nhìn thấy người bạn ngày hôm qua còn cùng mình uống rượu mà nay lại tắt thở trước mặt mình, cảm giác này quả thực... khiến người ta cảm hận.”

Nguyễn Tĩnh có chút xúc động. Cô gơ tay xoa nhẹ lên mặt anh, “Anh đã cố hết sức rồi.”

Anh lắc đầu, đôi mắt luôn luôn tự tin và trầm tĩnh giờ đã tràn ngập chua xót, “Không, nếu tôi giữ chặt lấy cậu ấy sớm hơn một chút thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này.”

“Chuyện này không phải lỗi của anh, anh không nên tự trách mình.”

Khải Ngôn quay đầu lại nhìn cô, “Tôi cũng không biết vì sao lại gọi em đến đây nữa?”

“Chúng ta là bạn mà.”

Khải Ngôn mỉm cười, anh đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, “Nguyễn Tĩnh, cảm ơn em đã đến!”

“Anh không sao là tốt rồi.” Cô thấy mừng vì anh không bị thương trong lúc xảy ra chuyện.

Nguyễn Tĩnh về đến nhà khi đồng hồ đã điểm mười hai giờ đêm. Trên đường về phòng, cô phát hiện phòng chiếu phim ở cuối hành lang vẫn còn có người. Nguyễn Tĩnh chần chừ một lúc rồi tiến về phía đó. Khi đẩy cửa ra, cô nhìn thấy Tưởng Nghiêm đang xem một bộ phim điện ảnh thuộc thể loại phim câm, “Anh chưa đi ngủ à?” Nguyễn Tĩnh không ngờ từ miệng mình lại bật ra câu hỏi đang nghĩ trong lòng.

Tưởng Nghiêm quay đầu nhìn cô, “Về rồi à?”

“Ừm.” Anh đang đợi cô ư? Nguyễn Tĩnh đứng tại chỗ nhất thời cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Nếu là trước đây thì cô nhất định đã tiến lên rồi, nhưng hiện tại Nguyễn Tĩnh chỉ cười cười, “Tôi hơi mệt nên ngủ trước đây. Anh cũng nghỉ sớm đi nhé!” Ngàn vạn lần ngàn vạn lần đừng tự mình đa tình!

Mấy ngày sau, Nguyễn Tĩnh lại đụng phải Triệu Khải Ngôn ở trước cửa hàng bán đồ ăn sáng. Anh đang tựa người vào vách ngăn thủy tinh, bóng lưng đẹp đẽ có chút thương tâm rất khó diễn tả.

Khi trông thấy cô, anh liền nở một nụ cười ôn hòa nhàn nhạt.

“Anh đang đợi em mua đồ ăn sáng cho có phải không?” Nguyễn Tĩnh nhìn thấy hai bàn tay trống trơn của anh thì nói nửa đùa nửa thật.

Không ngờ Triệu Khải Ngôn lại gật gật đầu, “Đúng vậy, làm phiền em, hôm nay tôi ra ngoài mà quên đem theo tiền.”

Nguyễn Tĩnh nhận cốc nước trái cây mà Triệu Khải Ngôn đưa cho rồi hỏi, “Sau này anh có tính toán gì không?”

“Việc gì?”

“Quán cà phê còn mở không?”

Triệu Khải Ngôn mỉm cười, “Tôi định sẽ tiếp tục mở cửa.”

Nguyễn Tĩnh biết mình đang lo lắng hơi thừa. Triệu Khải Ngôn dù sao cũng đã trải qua quá nhiều thăng trầm, chuyện lần này sẽ làm anh buồn bã nhưng sẽ không suy sụp.

“Chị em có nói trước kia khi còn ở Anh anh đã làm huấn luyện viên bơi lội chuyên nghiệp?”

“Chị em à?” Triệu Khải Ngôn nghĩ nghĩ một chút, hình như cũng có chút ấn tượng, “Chị em biết chuyện này chắc là do Triệu Lâm cung cấp. Bọn em tốt nhất không nên tin toàn bộ. Đúng là có một năm, nhưng tôi chủ yếu chỉ dạy lặn. Sao vậy?”

“Sau này nhờ anh chỉ giáo!” Lặn dưới nước cũng rất hay, nghĩ đến việc được một huấn luyện viên kỹ thuật cao siêu đích thân chỉ dạy, cô chắc chắn có thể hoàn thành được tâm nguyện ngâm mình dưới nước rồi. Nguyễn Tĩnh bỗng nhớ tới một việc quan trọng, “Chị em rất thích anh đấy.”

“Hả?” Khải Ngôn thực sự không phản ứng kịp với chuyện vừa nghe được.

“Chị ấy đối với anh là nhất kiến chung tình đó.” Nguyễn Tĩnh nói với vẻ rất thực thà và cam đoan tuyệt đối không phải nói đùa, “Anh có bạn gái chưa?”

“Tạm thời còn chưa có.” Khải Ngôn khéo léo trả lời.

Nói tới đây, Nguyễn Tĩnh bỗng cảm thấy ngại ngùng, “Giống như mai mối quá nhỉ?”

Khải Ngôn chỉ cười mà không nói gì.

Nguyễn Tĩnh không biết có phải vừa rồi mình đã chọn sai đề tài hay không, người ta rất ít khi thích bị người khác mai mối ghép đôi. Cảm thấy hơi hận trong lòng, cô lập tức im bặt.

Khải Ngôn cúi đầu nhìn xuống, anh tự nhận bản thân mình là người không dễ dàng khiến người ta thân cận. Cô gái bên cạnh đang đứng rất gần, cánh tay để sát bên nhau, cơ thể của cô tỏa ra hơi ấm áp hơn anh. Khải Ngôn thậm chí có thể nhìn thấy hàng lông mi của cô rủ xuống tạo thành những bóng râm trên mặt, má trái của cô có một lúm đồng tiền bí ẩn, mỗi lần cô cười, nó lại hiện ra vô cùng cuốn hút, khoe miệng cong cong của cô bị ánh mặt trời chiếu xạ tỏa ra màu sắc mê hoặc lòng người. Khải Ngôn nói sang chuyện khác, anh lấy tay day day ấn đường, “Gần đây em đang tìm việc làm phải không?”

Nguyễn Tĩnh quay đầu lại nhìn, “Sao anh biết?” Thời gian vừa rồi cô quả thực đã gửi rất nhiều hồ sơ qua mạng nhưng chưa thấy có bất kỳ hồi âm nào.

“Em cả ngày chơi bởi lêu lổng, hẳn là đang tìm việc rồi.”

Nguyễn Tĩnh bị đả kích mạnh, “Anh có biết hiện giờ rất khó tìm việc không!”

“Bạn của tôi có mở một phòng triển lãm tranh và đang khuyết vị trí tổng giám sát nghệ thuật đấy.”

Nguyễn Tĩnh cảm thấy như vừa được nghe một câu truyện cổ tích, “Chức vị cao quá, anh đề cao em quá rồi.”

Khải Ngôn chỉ mỉm cười, “Em đã từng học chụp ảnh nude phải không?”

Lần này Nguyễn Tĩnh thực sự khiếp sợ, “Sao anh biết?”

“Bạn của tôi đã xem qua lý lịch tóm tắt của em. Cậu ấy hỏi tôi thấy thế nào, tôi đã trả lời là rất phù hợp. Tôi thấy trên lý lịch có ghi tên là “Nguyễn Tĩnh”, vị này hẳn là Nguyễn tiểu thư đang đứng trước mặt tôi rồi.”

Nguyễn Tĩnh không khỏi có chút ngượng ngùng, “Anh đã xem tác phẩm của em rồi à?”

“Rất gợi cảm!”

Nguyễn Tĩnh nở nụ cười, “Cảm ơn!”

“Cuối tuần em đi chơi bóng với tôi nhé?” Khải Ngôn còn nói, “Ông chủ tương lai của em mời em đấy!”

Hôm nay Nguyễn Tĩnh đã nhận khá nhiều bất ngờ, “Cái này coi như phỏng vấn đấy à?”

“Em nghĩ vậy cũng được.” Khải Ngôn âm thầm cười rồi nghiêng đầu nhìn cô... Nói thực, anh không muốn phá hỏng mối quan hệ hiện có của hai người nhưng trong lòng càng lúc càng hiểu rõ. Anh là người rất coi trọng cảm giác và luôn làm việc dựa theo ý mình, anh hưởng thụ cuộc sống và thích khám phá những điều mới mẻ, mà hiện tại, anh thừa nhận mọi thứ ở Nguyễn Tĩnh đều đáp ứng được sự yêu thích của mình, cô trong sáng, hào phóng, nổi bật, vẻ xinh đẹp của cô giống như một thứ rượu được ủ hàng trăm năm, tác dụng chậm nhưng lại ngấm cực mạnh.

5. Chương 4

Gia đình họ Nguyễn khó khăn lắm mới có được bữa cơm trưa cuối tuần đông đủ mọi người, thế nhưng người rảnh rỗi nhất lại không thấy bóng dáng đâu cả. Người giúp việc nói chín giờ hơn Nguyễn Tĩnh đã ra khỏi nhà và nói là hẹn bạn đi đánh bi-a.

“Gần đây nó mãi chơi đến phát điên rồi phải không?” Nguyễn Minh Huy cười nói.

Mẹ Nguyễn Tĩnh lắc đầu, “Mấy cái này nó đều học từ ba nó đấy.”

“Tình hình này chắc có bạn trai rồi.” Hành tung bất định gần đây của Nguyễn Tĩnh không khỏi làm cho Nguyễn Nhân suy đoán đến khả năng này.

“Chắc là bạn học trước đây thôi. Nó có biết ai khác nữa đâu.” Nguyễn Minh Huy đánh giá, “Tính tình của A Tĩnh vốn không hay để bụng, có thể nói là hơi vô tâm vô tính, có lẽ chẳng có mấy người chịu đựng được loại bạn gái kiểu đó.”

Nguyễn Chính mở miệng, “Tối nay lại sắp xếp cho nó đi coi mắt đi! Ông cũng chẳng hy vọng nó tìm được người nào tài giỏi đâu.”

Nguyễn Minh Huy nhiệt tình đề cử, “Con có một người bạn cùng học đại học cũng rất khá, cậu ta là nhân viên công vụ, chịu được cực khổ, rất nhiệt tình giúp đỡ người khác, bề ngoài trông cũng được.”

Trong suốt bữa cơm trưa gia đình, chỉ có Tưởng Nghiêm là im lặng không nói lời nào và lặng lẽ ăn cơm.

Trong một câu lạc bộ cách đó khá xa, Nguyễn Tĩnh đương nhiên không biết người nhà đang ra sức rao bán cô.

Nguyễn Tĩnh đã đánh được ba quả xuống lỗ. Trần Phàm, ông chủ tương lai của cô, bước đến gần Nguyễn Tĩnh. Cả hai cùng nhìn về phía đôi tay thuần thực đang múa cơ của Triệu Khải Ngôn. Người này dường như luôn luôn giữ được dáng vẻ tao nhã, bộ trang phục thoải mái phóng khoáng trên người anh vô tình làm lộ ra hết thảy mỹ lực của một người đàn ông trưởng thành, rất gợi cảm và vô cùng thâm sâu.

“Dáng vẻ của anh ấy được yêu thích quá nhỉ!” Nguyễn Tĩnh trông thấy hai cô gái bàn bên cạnh cứ một mực nhìn sang bên này.

“Cô ăn phải giấm chua à?” Trần Phàm mỉm cười.

Nguyễn Tĩnh vốn muốn nói đúng là tôi đồ ky, bởi cô vẫn muốn có được phong thái tự nhiên phóng khoáng như thế, nhưng ngẫm nghĩ lại, cô chỉ nói, “Không!”

“Trong nhóm chúng tôi, cậu ta từ trước tới nay luôn là người hăng hái năng nổ nhất. Cô chưa từng thấy một Triệu Khải Ngôn trước kia coi trời bằng vung và cái gì cũng dám làm đâu.”

Nguyễn Tĩnh khó mà tưởng tượng được dáng vẻ coi trời bằng vung của Triệu Khải Ngôn tao nhã kia, không biết trông anh sẽ thế nào nhỉ?

“Có điều dù sao cậu ta cũng đã ở Anh được mấy năm, phong thái quý ông cũng học được hơn chục phần rồi. Các cô gái có lẽ rất thích kiểu người như cậu ấy.”

Nguyễn Tĩnh gật gật đầu.

Trần Phàm cảm thấy cô nhân viên mới này khá thú vị, “Cô học chơi bi-a được mấy năm rồi?”

Nguyễn Tĩnh theo thói quen bấm đốt ngón tay tính toán, “Được ba năm rồi ạ.”

Trần Phàm cười ha hả, “Cô có thích trượt tuyết hay lướt sóng không?”

“Tôi vẫn chưa thử qua.”

“À, cô bảo Triệu Khải Ngôn đích thân chỉ giáo cho, về khoản này cậu ấy là cao nhân đấy.”

Triệu Khải Ngôn vừa đánh lỗi, anh lắc lắc đầu rồi thông thả đi về phía này.

Khi đi ngang qua người anh, Trần Phàm bỏ nhỏ một câu, “Hiếm khi thấy cậu mới đánh ba phút đã mắc lỗi đấy.” Khải Ngôn cười cười và đi đến bên cạnh Nguyễn Tĩnh.

“Anh ấy rất lợi hại!” Nguyễn Tĩnh quan sát kỹ thuật đánh bóng của Trần Phàm, trình độ của anh ta y hệt đẳng cấp chuyên nghiệp.

“Cha cậu ấy dạy bi-a.”

“Thảo nào!”

Khải Ngôn mỉm cười rồi thoải mái hỏi một câu, “Buổi tối em có rảnh không?”

“Ừm, ngày nào em chẳng chơi bởi lêu lổng.”

Người nào đó ho nhẹ một tiếng, “Xem ra về sau tôi phải cẩn thận lời ăn tiếng nói rồi.”

Nguyễn Tĩnh thấy ngon thì nhận ngay, cô cười hỏi, “Buổi tối có việc gì sao?”

“Muốn mời em đi ăn cơm tối. Không biết tôi có được vinh hạnh này không?”

Nguyễn Tĩnh nghĩ nghĩ, “Có lẽ không được rồi!”

“Em có hẹn với bạn rồi à?” Người nào đó tỉnh bơ thăm dò.

“Có thể coi là có việc bắt buộc ạ.” Cô phải báo cáo với Nguyễn Chính về những việc mình đã làm trong tuần này.

Trần Phàm mất lượt, Nguyễn Tĩnh rời khỏi chỗ nghỉ đi ra chơi tiếp.

“Sao mặt mày lại ủ rũ thế kia?”

Khải Ngôn nhìn người bên cạnh, anh không trả lời mà chỉ nói, “Tớ tưởng cậu sẽ dứt điểm ván này.”

Trần Phàm nhún vai, “Chỉ có mình tớ đánh nhiều cũng không có ý nghĩa.”

Nguyễn Tĩnh đánh được liên tiếp hai quả xuống lỗ. Tuy đã nhiều năm cô không chạm vào bàn bi-a nhưng khi bắt đầu đánh cũng không cảm thấy có gì khó khăn.

“Tư thế của cô ấy trông rất được!” Trần Phàm phát biểu cảm tưởng.

Triệu Khải Ngôn nhìn Nguyễn Tĩnh đang vui vẻ đứng trước bàn bi-a. Hôm nay cô mặc một chiếc áo trắng mỏng đơn giản và quần cotton màu đen, cô đang ngồi ghé vào bàn, làn da trắng nõn dưới ánh đèn sáng trắng tạo nên cảm giác rất mỏng lung, đường cong nơi gáy thật mềm mại. Cô đang hơi nghiêng đầu, gương mặt rất chuyên chú lộ ra vẻ quỵn rũ khó cưỡng... Khải Ngôn khép mắt lại rồi cuối cùng khẽ quay mặt đi chỗ khác, cho dù hiểu rõ khát vọng thầm kín của mình đã nảy sinh với Nguyễn Tĩnh ngay từ lần đầu nhìn thấy cô, nhưng mà anh đã ba mươi một tuổi đầu, đã không còn là đứa trẻ năm đó cứ thấy nguy hiểm thì hưng phấn liều lĩnh lao đầu vào nữa.

Hơn nữa, thái độ của Nguyễn Tĩnh lại cực kỳ rõ ràng, cô chỉ coi anh nhưng một người bạn, ngoài ra không có tình cảm đặc biệt nào khác... Nghĩ đến đây, Khải Ngôn không khỏi có chút tự giễu, qua ba mươi tuổi đầu anh mới đụng phải loại chuyện tình cảm khó giải quyết thế này.

Phòng tranh Cao Phàm rất nổi tiếng ở thành phố N, khu triển lãm được trang hoàng cực kỳ xa hoa và thắm đẫm bầu không khí nghệ thuật. Trần Phàm là người rất thích tranh trù tượng, cứ nửa năm anh ta lại tổ chức một đợt triển lãm không vì doanh thu mà chỉ vì nghệ thuật. Nguyễn Tĩnh vài lần trộm nghĩ những người bên cạnh Triệu Khải Ngôn sao người nào người nấy đều tự phụ thế nhỉ?

Nguyễn Tĩnh có năng lực học tập rất tốt, chỉ sau hai tuần cô đã cơ bản thích ứng được với công việc ở phòng tranh. Nhiều ngày qua Trần Phàm rất bận rộn với đồng tranh cát được xem như nghệ thuật thủ công dân gian. Ngày kia sẽ diễn ra buổi triển lãm tranh nên người phụ việc là Nguyễn Tĩnh gần đây cũng vô cùng bận rộn.

Triệu Khải Ngôn thực ra đã tận lực sắp xếp để Nguyễn Tĩnh đến làm việc tại phòng triển lãm của Trần Phàm. Chính anh cũng cảm thấy buồn cười bởi hành động liều lĩnh tùy tiện và vứt bỏ lý trí sang một bên này, không ngờ cũng có lúc anh phải dùng tới những thủ đoạn kém bản lĩnh như vậy.

Ngồi trong xe một hồi Khải Ngôn mới bước xuống và đi vào phòng triển lãm, trên tay mang theo một chiếc bánh tiramisu mà cửa hàng không bán ra ngoài, một cái bánh ngọt vanilla và một cốc mocha. Loại tình cảm không tên này càng ngày càng làm cho anh cảm thấy khó nắm bắt.

Ở chỗ rẽ trên hành lang, Khải Ngôn lập tức dừng bước.

Đứng trước một bức tranh khắc họa cảnh mặt trời lặn chính là Nguyễn Tĩnh. Cô khoanh hai tay trước ngực và ngắm nghía bức tranh trên tường, chiếc áo sơ mi màu đen được buộc quanh tấm lưng cong cong, trông cô rất đẹp dù không mặc chần chu.

Triệu Khải Ngôn nhớ có người bạn từng nói với anh câu này: Nếu bóng lưng của ai đó làm cậu cảm thấy mê mẩn thì người này có thể dễ dàng khiến tim cậu dao động.

“Chào!” Anh nhẹ nhàng bước tới rồi đánh tiếng chào hỏi.

Nguyễn Tĩnh không ngờ lúc này lại gặp Triệu Khải Ngôn ở đây, “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi đoán có lẽ em đã đói bụng rồi.”

Lúc này Nguyễn Tĩnh mới nhìn thấy đồ ăn trên tay Khải Ngôn. Cô cầm gói đồ ăn được bọc rất khéo và vui vẻ hỏi, “Đồ ăn phải không?”

“Đúng vậy. Em xong việc chưa?”

“Cho dù chưa xong thì hiện tại em cũng chỉ muốn ăn thôi.” Nguyễn Tĩnh lơ đãng kéo tay Khải Ngôn đi về phía phòng khách.

Khải Ngôn khẽ mỉm cười, “Em thích cảnh mặt trời lặn à?”

Nguyễn Tĩnh biết anh muốn nói tới bức tranh cô vừa ngắm ở đằng kia, “Trông rất tinh xảo!”

Hai người bước vào phòng. Sau khi ngồi xuống sofa, Nguyễn Tĩnh vội vàng mở gói đồ ăn to tướng ra, gương mặt lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Em từng nói rất thích ăn đồ ngọt phải không?”

“Thì ra anh còn nhớ.”

“Trí nhớ của tôi luôn tốt mà.” Triệu Khải Ngôn đi tới trước bàn làm việc rồi tựa người vào, trong không gian phảng phất hương thơm tinh khiết của vị cà phê, đầu ngón tay thon dài còn dính chút kem... Khải Ngôn quay đầu, anh cầm chiếc bút máy trên bàn rồi xoay xoay nó trên đầu ngón tay.

Không biết qua bao lâu, Khải Ngôn ngẩng đầu lên thì phát hiện Nguyễn Tĩnh đang đứng ngay trước mặt, cô khẽ mỉm cười, hai người đứng rất gần.

Gió phương bắc khẽ luồn qua cửa sổ làm mấy sợi tóc dài của cô lướt nhẹ qua mặt Khải Ngôn. Hai người đứng đối diện, hai cái trán cơ hồ suýt chạm vào nhau. Một mùi hương còn ngọt ngào hơn cả hương vanilla không khỏi khiến Khải Ngôn nheo mắt lại. Đó là mùi hương tỏa ra từ làn da của cô. Khải Ngôn khao khát được chạm vào hương thơm đó. Bao nhiêu năm qua anh chưa từng có cảm giác nhận nhận mà hưng phấn và gấp gáp như vậy. Hơi thở có chút dồn dập, hay là anh cứ phóng túng một lần, chỉ cần gần thêm một chút nữa thôi...

Khi sắp chạm vào bờ môi kia, Khải Ngôn lại chậm rãi lùi lại rồi khẽ mỉm cười, “Ăn xong rồi à?”

Nguyễn Tĩnh trông có vẻ như đang nghiên cứu anh, cuối cùng cô đưa ra một kết luận, “Khi không nói gì trông anh rất lạnh lùng và xinh đẹp.”

Khải Ngôn lùi lại đến một khoảng cách thích hợp, “Không nên dùng từ xinh đẹp để miêu tả đàn ông.”

“OK, rất lạnh lùng... đẹp trai.”

Khải Ngôn cười cười, “Nghe nói hôm qua em tới quán tìm tôi, có việc gì sao?”

“Chỉ là tiện đường ghé vào để xem có gặp may hay không thôi. Em thử xem có thể gặp được anh hay không, quả nhiên anh là người rất bận rộn.”

“Hôm qua tôi ở Viện nghiên cứu.” Sau đó, Khải Ngôn giống như lơ đãng nói một câu, “Lần sau nếu em tới thì báo với tôi một tiếng, tôi sẽ có mặt.”

Nguyễn Tinh gật đầu, “Vậy thì làm phiền anh quá.”

“Làm phiền gì đâu! Công việc bên đó thực ra đã được giải quyết hơn phân nửa rồi, thời gian về sau tôi sẽ không bận như vậy nữa.” Triệu Khải Ngôn không thể không thừa nhận anh có chút nhớ nhung Nguyễn Tinh nên hôm nay mới đặc biệt tới đây.

“Em vẫn muốn hỏi... Anh đang nghiên cứu cái gì vậy?”

Khải Ngôn không khỏi lắc đầu, “Đến giờ em mới hỏi tôi làm việc gì à?”

“Được rồi, đầu óc em hơi chậm chạp.”

“Em chỉ không thêm để ý thôi.” May mà anh có hiểu biết đôi chút về tính tình của cô, nếu không biết thì có lẽ sẽ cảm thấy vô cùng đả kích.

“Tôi nghiên cứu về thuốc men và siêu vi trùng, đều để hỗ trợ cho y học.” Khải Ngôn mô tả chung chung, nói rõ quá trái lại sẽ khiến cô khó hiểu.

Nguyễn Tinh nghe xong thì lập tức xem anh như các nhà khoa học khác, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác kính nể.

Khải Ngôn thấy ánh mắt của cô thì không khó đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì. Anh bất đắc dĩ thở dài, “Lại nói, em muốn học bơi phải không?”

“Anh định dạy em à?”

“Chờ khi nào em rảnh nhé.” Khải Ngôn nói như vậy.

Nguyễn Tinh ca thán, “Đúng rồi, hai ngày nay em bận quá!” Cô lập tức tiến sát lại gần Triệu Khải Ngôn rồi nửa đùa nửa thật hỏi, “Anh cố ý dụ dỗ em phải không?”

Nhìn vào đôi mắt trong veo lấp lánh như vực sâu muốn hút anh vào, Triệu Khải Ngôn bất lực nhận ra tim mình bỗng đập nhanh hơn nửa nhịp. Anh bất giác cười khổ, đến bây giờ còn có thể vì một ánh mắt mà không cầm lòng được, anh luôn tự nhận mình không phải là một người ý chí yếu mềm cơ mà.

Khải Ngôn nhắm mắt lại, “Nguyễn Tinh, em có thể tới tìm tôi bất cứ khi nào, tôi sẽ chỉ cho em.” Triệu Khải Ngôn hiểu rõ tình cảnh gay go của mình lúc này, anh luôn có thói quen chiếm thế thượng phong trong chuyện tình cảm, thế mà lần này rõ ràng đã rơi vào tình thế rất bất lợi, bởi vì anh đã động lòng mà đối phương còn chưa bắt đầu.

Hôm nay, Nguyễn Tinh vừa về đến nhà liền đi thẳng lên phòng. Cô mệt mỏi đến mức ngã vật xuống giường không buồn nhúc nhích. Chợp mắt được nửa giờ cô mới tỉnh dậy đi tắm.

Lúc đứng trước gương, khi ngón tay vô tình lướt qua bờ môi, cô bỗng nghĩ đến cảnh gần trong gang tấc hôm nay với Triệu Khải Ngôn.

Lúc ấy anh định hôn cô phải không? Vì sao nhỉ?

Đúng lúc Nguyễn Tinh lòng dạ rối rời thì có người gõ cửa phòng. Nguyễn Tinh mặc một bộ áo ngủ trên người đi ra mở cửa, nhìn đồng hồ để trên đầu giường thì đã mười một giờ hơn, muộn thế này... Cô đoán nhất định là bà cô Nguyễn Nhân rồi.

“Chị lại muốn gì?” Chưa mở cửa đã to tiếng một câu quả thực là hành vi vô cùng lỗ mãng, khi thấy Tưởng Nghiêm đang đứng trước cửa, Nguyễn Tinh chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình.

“Đồ của tôi rơi xuống ban công phòng cô.” Anh nói.

Nguyễn Tĩnh chậm chạp nghiêng người sang một bên để anh ta đi vào.

Khi Tưởng Nghiêm từ ban công đi vào, Nguyễn Tĩnh nhìn thấy trên tay anh có cầm một xấp giấy. Đoán có lẽ anh ta cứ luôn chờ cô mở cửa phòng để lấy giấy tờ, Nguyễn Tĩnh buột miệng nói, “Chị tôi có chìa khóa phòng này.”

Tưởng Nghiêm nhìn cô một cái rồi lạnh lùng nói, “Không có lần sau nữa đâu.”

Nguyễn Tĩnh ngó người ra và cảm thấy có chút oan ức. Cô thầm nghĩ cho dù anh không thích vào phòng tôi lấy đồ thì cũng không thể trút giận lên tôi được. Hơn nữa, anh ngủ tầng ba tôi ngủ tầng hai, để đồ vật rơi xuống ban công cũng chẳng phải là lỗi của tôi, nếu có lỗi thì lỗi là do anh đã chọn sai phòng.

Nhìn bóng anh ta rời đi, Nguyễn Tĩnh đóng mạnh cửa lại.

Sáng sớm hôm sau, cả nhà lại xuống lầu ăn sáng cùng thời điểm, hai người không khỏi chạm mặt nhau. Nguyễn Nhân tóm lấy Nguyễn Tĩnh trước tiên, “Nghe nói gần đây em đang làm việc ở phòng triển lãm tranh hả?”

Chắc là nghe được từ ông nội! Hai ngày trước Nguyễn Tĩnh đã nói việc này với Nguyễn Chính, lần này không thấy ông cụ phản đối gì cả. Nguyễn Chính thấy thà thế này còn tốt hơn là chạy loạn khắp nơi.

“Đúng vậy, em đang cố gắng kiếm được ba ngàn tệ đây.” Nguyễn Tĩnh cầm mẫu bánh mì đi vào bếp lấy trái táo, không ngờ lại đụng phải Tưởng Nghiêm đang ở bên trong. Chuyện đã tới nước này, cô và anh ta chắc chắn sẽ phải sống cùng dưới một mái nhà, hai người không thể tránh né nhau mãi được, mỗi ngày đều phải đối mặt, chỉ bằng một dao chém bừa dứt khoát rõ ràng nói ra mọi chuyện, hai bên đỡ phải thường xuyên cảm thấy lúng túng khó xử.

“À, Tưởng Nghiêm này, bốn năm trước tôi đã hạ quyết tâm không gây chuyện khiến anh khó xử nữa, cho nên hiện tại anh không cần lo tôi sẽ quấy rầy anh.” Nguyễn Tĩnh làm bộ như đang nghĩ ngợi, “Ý tôi là chúng ta có thể chung sống hòa bình với nhau.”

Đối phương chậm rãi mở miệng, “Vậy thì tốt!”

Nguyễn Tĩnh không ngờ việc lột thảm cầu thang* lại dễ dàng đến thế, cô hào phóng cười nói, “Tưởng Nghiêm, chúng ta bắt đầu lại nhé!”

(*Lột thảm cầu thang: Hạ mình để đạt được mục đích)

Tưởng Nghiêm xoay người nhìn cô. Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ lời thoại này tuy khá cũ kỹ nhưng cũng phù hợp với thực tế, anh ta cần gì phải trưng ra vẻ mặt chán ghét như thế? Cô cố gắng vất óc rồi cuối cùng nói thêm một câu, “Bất luận thế nào chúng ta cũng là người một nhà.”

Nhìn theo bóng lưng Tưởng Nghiêm đang đi về hướng gara, Nguyễn Tĩnh ôm đầu ca thán, “Sao mình không nói dù sao chúng ta đều là người Trung Quốc luôn đi!”

6. Chương 5

Chiếc xe thể thao màu đen của Triệu Khải Ngôn vừa dừng trước cửa quán cà phê thì Nguyễn Tĩnh từ trong quán đi ra. Anh lập tức đẩy cửa xe rồi bước xuống. Khi tới gần cô, anh bước chậm lại, “Em phải đi rồi à?”

Nguyễn Tĩnh quay đầu lại nhìn, “Chào anh!” Chào xong, cô đảo bước chân đi tới trước mặt Triệu Khải Ngôn, “Em còn tưởng hôm nay vẫn không gặp được anh chứ.”

“Sao em không gọi điện cho tôi?”

“Em không có thói quen để người khác phải chờ đợi.” Nguyễn Tĩnh mỉm cười.

Khải Ngôn vốn muốn nói tôi không ngại chờ cô nhưng nghĩ lại thì lời này có vẻ ám muội nên anh chỉ nhẹ giọng mở miệng, “Đã gặp rồi thì vào trong ngồi chút đi!”

“Không được!” Nguyễn Tĩnh xoa tay, “Tôi tranh thủ đi ra ngoài đây. Khoảng 10 phút nữa Trần Phàm có lẽ sẽ tới văn phòng yêu cầu em trình bày chương trình triển lãm.”

Khải Ngôn vừa cười vừa lắc đầu, “Thực không nên giới thiệu việc này cho em.”

“No! Cảm tạ ngài!” Nguyễn Tĩnh cười mờ ám, “Tiểu nữ làm việc rất vui vẻ!” Hiếm có việc nào lại khiến cô cảm thấy hưng phấn bằng bằng thế này.

“Nếu nói vậy thì chẳng phải tôi xứng đáng nhận được một phần thù lao vì có con mắt nhìn người hay sao?”

Nguyễn Tĩnh trầm ngâm, “Em còn chưa nhận được tháng lương đầu tiên.”

Khải Ngôn cười cười, “Không sao, tôi sẽ đợi!”

Nguyễn Tĩnh biết đối phương hay nói đùa. Nhớ đến chuyện quan trọng, cô cúi đầu lấy từ trong túi ra một tấm vé rồi đưa cho anh.

“Triển lãm tranh cát diễn ra vào chiều thứ sáu. Anh có hứng thú đến xem không?”

“Nếu có thời gian tôi sẽ tới.” Triệu Khải Ngôn đưa tay cầm lấy cái vé. Khi đầu ngón tay hai người vô tình chạm vào nhau, Triệu Khải Ngôn cảm giác được đầu ngón tay của mình run lên một chút giống như bị điện giật.

“Nếu anh tới thì em nhất định sẽ đứng chờ ở cửa.” Nguyễn Tĩnh nhìn đồng hồ, thấy không thể lưu lại được nữa, cô đang muốn chào tạm biệt thì đối phương lại đưa tay giữ cô lại. Tay kia của anh nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài ngang vai của cô rồi vén mấy sợi còn vương trên má ra sau tai, trong đôi mắt thâm thúy ánh lên vẻ dịu dàng rất khó phát hiện. Khi Nguyễn Tĩnh bắt đầu chú ý đến động tác của anh thì Khải Ngôn đã lui ra không để lại chút dấu vết.

“Trên tóc có mảnh giấy.”

Nguyễn Tĩnh nhìn mảnh giấy nhỏ trắng trắng trong lòng bàn tay anh, “A, cảm ơn anh!” Cô vô thức vuốt vuốt phần tóc bên tai mình.

“Muốn tôi đưa em đi không?”

Được Triệu Khải Ngôn nhắc nhở, Nguyễn Tĩnh thầm kêu không hay rồi. Không nán lại thêm nữa, cô vội vẫy tay với người đối diện rồi chạy vút đi.

Khải Ngôn nhìn theo bóng dáng của Nguyễn Tĩnh đang chạy xa dần thì không khỏi bật cười bất lực. Những rung động bí ẩn này luôn xuất hiện không đúng thời điểm, hiện tại anh mới biết khả năng tự chủ của mình lại không thể chịu nổi được một đòn như thế, chỉ cần chạm vào cô là mọi ý chí của anh sẽ dễ dàng bị đánh nát. Một Triệu Khải Ngôn kinh nghiệm có thừa trước mọi tình huống lại trở nên sa sút đến độ phải dùng tới những hành động nhỏ bé tầm thường để an ủi chính mình.

Trong khoảng thời gian quay lại thành phố N, Nguyễn Tĩnh vẫn không tham dự vào bất kỳ hoạt động nào liên quan đến các trường học của gia đình họ Nguyễn. Thứ nhất, cô không có danh phận gì nên có tham gia cũng chẳng biết làm sao, thứ hai, cô quả thực không muốn va chạm với “Xí nghiệp” của gia đình, loại quan hệ bám váy này khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Lúc này, sở dĩ cô có mặt ở đây cũng hoàn toàn là vì bị Nguyễn Nhân lấy ảnh bán nude của cô ra đe dọa, không đi thì sẽ thế này thế nọ, thật vô cùng hạ lưu, Nguyễn Tĩnh liên tục nghiêng răng nghiêng lợi và không khỏi hối hận vì sao lúc trước cô lại sinh ra thói quen đi ngủ mà không mặc đồ.

Tại hội nghị thông báo tuyển sinh Đại học, cùng Tưởng Nghiêm đi vào, Nguyễn Tĩnh lần đầu tham dự cuộc họp nội bộ của trường.

Tuy bị đẩy vào cuộc họp này nhưng từ trước tới nay Nguyễn Tĩnh luôn có thái độ làm việc hết sức ôn hòa và thẳng thắn bộc trực. Cho dù im lặng trong suốt buổi họp nhưng thái độ chăm chú vẫn giúp cô thuận lợi vượt qua cửa ải. Tan họp vào lúc hơn mười hai giờ trưa, cô định thu dọn một chút rồi quay về phòng tranh thì người ngồi bên cạnh – Tưởng Nghiêm, đắm chiêu nhìn cô một lúc và đột nhiên hỏi, “Nếu cô không vội thì cùng đi ăn cơm trưa nhé?”

Nguyễn Tĩnh dừng tay lại, hai giây sau, cô quay đầu cười nói, “Tôi có việc rồi, xin lỗi, để lần sau nhé!”

Đây là lần đầu tiên cô từ chối lời mời của Tưởng Nghiêm, cũng là lần đầu tiên Tưởng Nghiêm lên tiếng mời cô. Anh nhất định cho rằng cô không biết suy xét. Ra khỏi phòng họp, Nguyễn Tĩnh bất giác thở dài, cô không muốn hai người phải lâm vào cảnh khó xử. Thoạt nhìn thì Tưởng Nghiêm rõ ràng không muốn ăn cơm với cô, ngay cả lúc ở nhà cũng còn như thế, huống chi lúc này chỉ có hai người, hơn nữa cô quả thực có việc.

So với giai đoạn chuẩn bị vô cùng bận rộn thì vào ngày diễn ra triển lãm tranh cát, Nguyễn Tĩnh trái lại lại nhàn rỗi hơn hẳn. Hiện tại cô chỉ cần quan tâm một chút tới các vị khách cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ. Dẫn mấy thương nhân đi vào phòng bên phải xong, vừa ra đến hành lang triển lãm, Nguyễn Tĩnh thấy ngay Triệu Khải Ngôn đang đứng trước bức tranh mặt trời lặn. Muốn bỏ qua người này cũng khó, có một số người dù không cố ý cũng khiến người khác phải chăm chú nhìn theo, Triệu Khải Ngôn đứng thuộc kiểu người này, tuy rằng mãi về sau Nguyễn Tĩnh mới phát hiện ra.

Cô đi đến bên cạnh cái người có dáng vẻ anh tuấn kia, “Anh đến khi nào vậy?”

Triệu Khải Ngôn xoay người lại. Khi thấy Nguyễn Tĩnh, anh bất giác nở nụ cười, “Được một lúc rồi. Em bận không?”

“Không bận.”

“Nếu vậy thì đi theo tôi một chút nhé?”

Nguyễn Tĩnh vui vẻ đồng ý.

“Xem ra triển lãm tranh rất thành công, em có thể đề nghị ông chủ tăng lương rồi đấy!” Khải Ngôn nhận thấy lượng người đến xem tranh trong phòng triển lãm cũng không nhỏ.

“Đúng là tâm ý tương thông, em cũng đang nghĩ thế đấy!”

Triệu Khải Ngôn cười cười. Anh dừng chân trước một bức tranh chân dung, “Mức độ chân thật của tranh cát cũng không hề thua kém tranh sơn dầu nhỉ.”

Nguyễn Tĩnh gật đầu đồng tình, “Nghệ thuật của Trung Quốc rất uyên thâm, còn nhiều thứ khiến người ta cảm thấy vô cùng thần kỳ.”

Khải Ngôn nghiêng đầu nhìn Nguyễn Tĩnh rồi bỗng nhiên nói, “Tôi đã đặt trước một bức rồi.”

Không cảm thấy bất ngờ, Nguyễn Tĩnh biết ngay anh muốn nói đến bức tranh nào, “Tác phẩm của vị đại sư đó cũng không tồi, rất đáng để bỏ ra một món tiền lớn.”

Khải Ngôn khẽ nhếch khóe môi nhưng không nói gì, anh lại quay đầu tiếp tục thưởng thức tác phẩm.

“Tối nay có tiệc chúc mừng, anh có tham gia không?”

“Trần Phàm đã nói với tôi rồi, có vẻ không đi không được.” Khải Ngôn nhìn cô một cái, “Em có đi không?”

Nguyễn Tĩnh làm vẻ đau khổ, “Không đi tuyệt đối không được! Ông chủ Trần muốn em đi bưng rượu.”

“A, vậy vất vả cho em rồi!”

Đôi khi ngẫm lại, Nguyễn Tĩnh thấy con người Triệu Khải Ngôn này quả thực chẳng biết thông cảm là gì.

Tại buổi tiệc chúc mừng, Nguyễn Tĩnh thực sự trở thành một người bồi bàn bưng bê phục vụ. Trái lại, Triệu Khải Ngôn lại liên tục cùng mấy người quen nói chuyện phiếm. Nguyễn Tĩnh cảm thấy Triệu Khải Ngôn uống rượu rất tao nhã nhưng lại không hề dừng lại. Cô vốn muốn tới đó nhắc nhở anh nhưng bảo một người phục vụ như cô đi tới bên cạnh mấy vị thương nhân mặc đồ tây đi giày da và nói với cái người thoạt nhìn tài trí hơn người là “Này, uống ít thôi!” thì quả thực chẳng ra làm sao.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Nguyễn Tĩnh thay quần áo xong và bước ra từ phòng thay đồ thì Trần Phàm gọi cô lại, “Giám sát Nguyễn, em giúp anh đưa chỉ phiếu này cho Khải Ngôn nhé?”

“Khách sáo rồi! Ông chủ Trần, sao anh không trực tiếp đưa cho anh ấy?”

Điện thoại của Trần Phàm đổ chuông, “Thấy không, anh bận quá!” Nói xong, anh ta tiếp điện thoại rồi người cũng đi luôn. Đi được hai bước, Trần Phàm không quên quay đầu lại nhắc nhở, “Nửa giờ trước Khải Ngôn đi rồi, có lẽ hiện giờ cậu ấy đang ở quán đấy.”

Nguyễn Tĩnh lần thứ hai trở thành tạp vụ. Cô lái xe đi tới quán cà phê. Nhìn một vòng mà không thấy người đầu, cô hỏi phục vụ thì được biết Triệu tiên sinh có lẽ đang ở trong phòng nghỉ ngơi cho tỉnh rượu. Nguyễn Tĩnh không khỏi thở dài, cho dù tử lượng có cao thì người ta cũng không thể nâng cốc như uống nước lá được. Nguyễn Tĩnh đẩy cửa đi vào liền thấy Triệu Khải Ngôn đang ngồi trên sà nhà, lưng dựa vào mép giường, tay phải cầm một cái khăn lông ướt phủ lên mặt.

Như thể có linh cảm, Triệu Khải Ngôn lập tức ngẩng đầu lên. Khi thấy người vừa tới, anh tỏ ra có chút kinh ngạc.

“Không ngờ tử lượng lại tốt vậy đấy!”

Khải Ngôn khẽ nhếch khóe miệng, “Sao em tới đây?”

“Đưa tiền ạ.” Nguyễn Tĩnh bước tới và đưa tờ chi phiếu cho anh.

Triệu Khải Ngôn chỉ nhìn thoáng qua. Nguyễn Tĩnh thấy dáng vẻ lười biếng của anh thì đặt tờ chi phiếu lên trên giường rồi thuận tiện đặt mông ngồi xuống, “Lúc trước thấy anh uống rượu không ngừng ở quán, em còn tưởng anh đã say sưa đến mê man bất tỉnh rồi. Xem ra đã coi nhẹ tử lượng của anh.”

“Tử lượng cao cũng chẳng phải chuyện tốt.” Anh co chân lại rồi vắt tay phải lên, đầu hơi ngả về phía sau, những giọt nước trong vắt trên mặt dọc theo xương gò má từ từ chảy xuống, trôi qua xương quai xanh, lăn xuống vòm ngực gợi cảm rồi cuối cùng đi đâu không biết.

Nguyễn Tĩnh đón lấy chiếc khăn trên tay anh rồi bất giác giúp anh lau đi những giọt nước còn đọng lại trên mặt.

Triệu Khải Ngôn bỗng mở mắt ra, anh thấy Nguyễn Tĩnh đã gần sát trong gang tấc, sau đó lại cảm nhận được nhiệt độ cơ thể riêng có của cô xuyên qua lớp khăn đang lau trên mí mắt, trên môi mình... Hơi ẩm này lại giống như ngọn lửa thiêu đốt làn da anh, có lẽ còn vào sâu trong một tầng máu. Khải Ngôn cố sức nhắm mắt lại. Anh không biết cảm giác mê man này là do rượu hay vì nguyên nhân nào khác, nhưng mà hai chai whisky còn chưa đủ để khiến tâm trí của anh trở nên mơ hồ...

Khải Ngôn chậm chạp kéo tay cô xuống. Rượu luôn là một cái cớ không thể tốt hơn phải không? Nó có thể biến mọi hành vi mất đi lý trí được coi như vô ý thức, làm càn cũng có thể được tha thứ, vậy thì, hiện tại anh cũng có thể thử làm càn một chút được không...

Qua một hồi lâu, Khải Ngôn nghe thấy giọng nói của chính mình, “Nguyễn Tĩnh, em ra ngoài với tôi một chút nhé!”

Đây là lần thứ hai trong ngày anh đưa ra yêu cầu này, nhưng tâm tình của anh trong hai lần lại khác nhau một trời một vực. Triệu Khải Ngôn không thể không bội phục khả năng kiềm chế của bản thân.

Nguyễn Tĩnh trừng mắt nhìn, “Anh chắc chứ?” Vào lúc này còn muốn ra ngoài đi dạo sao?

“Em lại đây, đỡ tôi dậy với!” Khải Ngôn vươn tay ra rồi nói một câu như vậy.

Cảm giác được hơi ẩm trong lòng bàn tay anh truyền đến tay mình, Nguyễn Tĩnh không khỏi có chút kinh ngạc. Nhìn người đàn ông đầy vẻ thành thực trước mặt, cô cảm thấy bản thân thực ra không có hiểu biết nhiều về anh, phần lớn thời gian cô cảm thấy Triệu Khải Ngôn có vẻ rất thâm sâu trầm tĩnh, nhưng đôi khi anh lại có vẻ... không thể nói rõ thành lời.

“Em không đi được à?” Khải Ngôn hỏi thúc cô một tiếng.

“À, đi thôi!” Nguyễn Tĩnh để ý thấy bàn tay của Triệu Khải Ngôn đang lôi kéo tay mình. Cô vừa định mở miệng thì anh đã buông tay cô ra. Nguyễn Tĩnh mơ hồ cảm thấy Triệu Khải Ngôn dường như đang muốn kiểm tra giới hạn nào đó của cô vậy.

“Em không ngại theo tôi đến một nơi chứ.” Anh không có ý hỏi.

Quán bar mở lúc nửa đêm, đó là nơi Triệu Khải Ngôn đưa cô tới. Nói thực thì Triệu Khải Ngôn còn rất nhiều khía cạnh mà Nguyễn Tĩnh chưa từng nhìn thấy, anh biết rõ về lĩnh vực chơi bởi giải trí hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô. Lúc Triệu Khải Ngôn bước vào quán bar còn có người tiến tới bắt chuyện, dễ thấy anh là kiểu người rất quen thuộc với những chốn gió trăng thế này. Hai người tiến tới phía trước quầy bar rồi ngồi xuống, Khải Ngôn giúp cô gọi một ly rượu trái cây, còn mình thì dùng một ly whisky ướp đá.

Trên sân khấu rực rỡ sắc màu nằm giữa quán bar có một cô ca sĩ đang say sưa biểu diễn. Tại sân nhảy có không ít người đang lắc lư loạn xạ theo điệu nhạc du dương, đây đều là những nam thanh nữ tú bình thường đều ăn mặc chỉnh tề ra vào khắp nơi nhưng lúc này đều đã gỡ bỏ mặt nạ mà ra sức phóng túng. Đang lúc Nguyễn Tĩnh cảm thấy do dự không biết có phải cô không thích hợp với nơi này hay không thì Khải Ngôn đã mỉm cười nhìn cô, trong nụ cười có chứa vẻ trấn an nhả nhặn.

“Ha, Khải Ngôn, đã lâu không tới nhỉ?” Người vừa tới ăn mặc theo kiểu của nhóm nhạc The Beatles, đầu đầm đĩa mờ mờ, trên tay cầm một cây đàn guitar, có lẽ anh ta là một nhạc công vừa từ sân khấu xuống.

Triệu Khải Ngôn nhìn người mới tới rồi cười nói, “Gần đây cậu đi diễn rất nhiều phải không?”

Người vừa tới liền vò đầu, “Ba buổi, thực con mẹ nó không phải là người!”

Triệu Khải Ngôn cười cười, “Nếu sợ mệt thì đừng liều mạng như vậy.”

“À, là tớ không thể trốn được. Đúng rồi, KK đã chờ cậu một tuần rồi đấy. Cô ấy nói nếu cậu không đến thì cô ấy sẽ không hát. Cậu là linh hồn của đội, cho dù có bận mấy thì cũng bớt chút thời gian đến tham gia một buổi để cổ vũ tinh thần cho anh em chứ.” Mấy năm trước Triệu Khải Ngôn đã theo chân bọn họ cùng nhau chơi nhạc, anh chịu trách nhiệm phần sáng tác, thỉnh thoảng cũng có hát một vài bài. Người này rất hứng thú với phong thái của Triệu Khải Ngôn, sắc sảo mà kiên nghị.

Anh ta nghiêng đầu nhìn về phía Nguyễn Tĩnh đang ngồi bên cạnh Khải Ngôn rồi hỏi với vẻ kích động, “Bạn gái của cậu à?”

Triệu Khải Ngôn cười cười mà không nói gì. Nguyễn Tĩnh thì muốn trả lời là không phải nhưng nghĩ lại cũng thấy không cần thiết.

Tay guitar nhìn đôi nam nữ trước mặt, trong đầu chợt hiện lên một ý nghĩ kỳ lạ nào đó. Triệu Khải Ngôn mặc một chiếc sơ mi trắng tinh, bên ngoài khoác một chiếc áo len hở cổ tối màu, quần Prada màu đen, trông anh rõ ràng là một người đàn ông chín chắn có địa vị. Còn cô gái ngồi bên cạnh anh lại mặc một bộ quần áo thể thao tối màu, tư thế ngồi rất tự nhiên, chân phải tùy ý đặt lên khung để chân trên ghế của Triệu Khải Ngôn, khoe miệng ẩn hiện một nụ cười ôn hòa. Hai người này... thực ra trông rất hài hòa.

KK mà thấy chắc điên mất thôi, đó là câu tổng kết hiện ra trong đầu của tay guitar.

“Cậu muốn lên hát một bài không?”

Khải Ngôn nghĩ nghĩ rồi nghiêng đầu hỏi Nguyễn Tĩnh, “Em có muốn nghe không?”

Nguyễn Tĩnh vừa cười vừa gật đầu, “Em đang nghĩ không biết con người anh còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật khiến người ta phải ngạc nhiên nữa đây?”

Khải Ngôn đưa tay chạm nhẹ lên hai gò má của cô, “Vội gì, em có đủ thời gian để từ từ khai thác mà.”

Nguyễn Tĩnh còn đang sững sốt thì Khải Ngôn đã nhanh chóng rời đi.

Tình huống đêm nay quả là vô cùng mới mẻ. Thành thật mà nói thì nghe Triệu Khải Ngôn hát quả thực là một loại hưởng thụ. Anh có giọng hát gợi cảm có sức quyến rũ chần chứa lòng người. Cô nhìn thấy một nhóm người đang điên cuồng hò hét, bọn họ có thể không biết anh, nhưng tiếng hát của anh đã khiến họ tôn anh lên ngang với thần tượng, không hề nói quá chút nào, ít nhất anh cũng đã có hơn hai chục người hâm mộ rồi.

Triệu Khải Ngôn vừa bước xuống thì Nguyễn Tĩnh nhìn thấy có một cô gái ăn mặc rất thời thượng chạy ra ôm chặt lấy anh. Anh cười cười rồi cúi đầu nói với cô ta mấy câu. Sau đó, cô gái xinh đẹp có chút miễn cưỡng đi lên sân khấu và bắt đầu hát bài “Take a bow”.

Nguyễn Tĩnh nhìn người đàn ông đang đi về phía cô mà không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Triệu Khải Ngôn cầm lấy ly whisky trên bàn rồi uống một ngụm. Anh đã cởi áo khoác, áo sơ mi cũng bung ra mấy nút, đầu tóc hơi hỗn loạn, cả người thoát nhìn khó thấy vẻ đường hoàng.

“Trông anh thật vô cùng quyến rũ đấy!”

Khải Ngôn khẽ mỉm cười rồi xoay người nhìn lên sâu khấu. Tâm trạng hiện tại của anh có phần phần khích và hơi lơ đãng, nhớ nhung ham muốn bị kiềm nén lúc trước có lẽ sẽ phá vỡ rào cản mắt, cho nên anh phải cẩn thận một chút...

Nguyễn Tĩnh ngồi bên cạnh nhìn anh một cái rồi lại liếc anh cái nữa, cuối cùng, cô giơ tay xẹt qua xương quai xanh của anh. Bàn tay cầm ly rượu của Khải Ngôn trở nên cứng đờ, nội tâm anh bắt đầu dao động.

“Có dấu son môi này!” Nguyễn Tĩnh nghiêm túc chỉ ra.

Con người đen thẳm rốt cuộc chậm rãi quay trở lại trên người Nguyễn Tĩnh – người trước mặt chẳng qua chỉ là một người rất đơn giản, cô không có nhiều tình cảm, cũng không quá quyến rũ, thế nhưng chỉ bằng một cử chỉ đơn giản lại có thể khiến cơ thể của anh trong nháy mắt trở nên kích động. Triệu Khải Ngôn thực sự cảm thấy đáng buồn cho tình cảnh của mình. Trước kia cũng không phải anh chưa từng gặp qua những cô gái còn xuất sắc hơn cô, nhưng chỉ riêng Nguyễn Tĩnh là phù hợp với hết thảy những ước số về tình dục của Triệu Khải Ngôn. Hoàn toàn không thể kiềm chế được nữa, Khải Ngôn cúi người xuống rồi một lần nhẹ nhàng chạm vào, môi lên môi...

Cho đến lúc Nguyễn Tĩnh ý thức được đã xảy ra chuyện gì thì hơi thở nam tính cũng đã rời xa.

“Cảm ơn!”

Nguyễn Tĩnh bần thần một lúc mới nghe rõ Triệu Khải Ngôn vừa nói cái gì, sững sốt hồi lâu cô mới mơ hồ gật gật đầu, “Đừng khách sáo!”

Lúc sau Nguyễn Tĩnh bắt đầu nghĩ lại, lời cảm ơn của anh hẳn là cảm ơn cô đã giúp lau đi vết môi son kia, thế nhưng loại chuyện này cũng cần dùng đến cái hôn để cảm tạ sao?

Khải Ngôn đã rời chuyển ánh mắt, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước thế này chính là lần kiềm chế khó khăn nhất trong đời anh, kiềm chế đến nỗi khiến anh cảm thấy trong ngực cứ dâng lên từng đợt bức bối không thể nào phát tiết.

Hai người đều không mở miệng nói gì nữa. Trong lòng Khải Ngôn có chút run sợ, anh không biết Nguyễn Tĩnh nghĩ gì về hành vi vượt quá giới hạn vừa rồi của mình.

Trên thực tế, bắt đầu từ lúc đó, ấn tượng của Nguyễn Tĩnh dành cho Triệu Khải Ngôn đã chuyển từ ôn hòa sang “Khó nắm bắt.”

7. Chương 6

Triệu Khải Ngôn cảm giác được Nguyễn Tĩnh bắt đầu có ý tránh né anh. Đây là tình huống mà trong lòng Khải Ngôn cảm thấy không vui nhất. Nguyễn Tĩnh tuy rằng không câu nệ tiểu tiết nhưng cũng không có nghĩa cô là người vô cảm, thậm chí cô còn có chút miễn cảm. Cái hôn lần trước đại khái đã khiến cô cảm nhận được sự khác thường của Triệu Khải Ngôn, nếu mọi việc cứ tiến triển thế này thì quả thực không hay. Loại tình huống này đối với một người quá quen thuộc với việc đối nhân xử thế như Triệu Khải Ngôn mà nói đúng là lần đầu tiên gặp phải, anh thực sự không biết bước tiếp theo nên lùi lại hay nên bước tiếp.

Nhưng Khải Ngôn thuộc kiểu người thích gì làm nấy, anh không chịu nổi cảm giác bị tra tấn bởi những việc nhỏ nhặt không đáng kể. Cho nên, sau năm ngày không thấy Nguyễn Tĩnh đến, anh liền chủ động tìm tới phòng triển lãm tranh.

Xe đã dừng lại nhưng lưng chừng mãi chưa muốn xuống, Khải Ngôn có chút buồn bực muốn hút một điếu thuốc lá, nhưng vì bản thân không thường hút thuốc nên trong xe căn bản không có sẵn.

Khải Ngôn đang nghĩ ngợi xem có nên lái xe trở lại tiệm bán thuốc lá ngay đầu đường không thì di động kêu vang. Anh bối rối bật máy.

“Xe của anh có phải chiếc Lexus màu đen không?”

Giọng nói của đối phương làm cho Khải Ngôn trong nháy mắt có chút bối rối, nhưng khi mở miệng thì giọng anh vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường, “Phải, hiện giờ tôi đang dừng xe ngay trước cửa phòng triển lãm. Em xong việc chưa?” Cái kiểu kiểm soát nguy trạng này đến ngay cả Triệu Khải Ngôn cũng cảm thấy đối trá.

Đợi một hồi mà không thấy đối phương trả lời, Khải Ngôn có chút không kiềm chế được. Anh đang muốn mở miệng nói tiếp thì nghe thấy có tiếng người gõ gõ vào cửa kính xe. Sau đó, anh còn chưa kịp phản ứng thì Nguyễn Tĩnh đã tự mở cửa và ngồi vào ghế phụ.

“Em xong việc rồi, giờ đang muốn tìm chỗ giải quyết bữa tối. Nếu anh không bận thì đi cùng nhau nhé?”

“Hả? Được chứ.” Khải Ngôn lắp bắp, sống đến ba mươi một tuổi đầu mà lần đầu tiên anh mới cảm nhận được thế nào là “Ngu ngốc”. Triệu Khải Ngôn phát hiện ra gần đây mình đã thay đổi thành một con người khác, từ lúc gặp Nguyễn Tĩnh, cả lý trí lẫn nghị lực của anh đều suy giảm rất mạnh, mỗi tình đầu mơ mơ mòng mòng cũng không được một tấc so với lần này.

Khải Ngôn biết sự yếu thế của mình sẽ không mang lại bất kỳ lợi ích nào cả, anh phải mau chóng trở lại quỹ đạo ban đầu. Nếu đã hiểu rõ tình hình trước mắt là đơn phương yêu mến thì cách xử lý tốt nhất chính là giữ nguyên hiện trạng. Triệu Khải Ngôn không có thói quen ép buộc người khác, anh hiểu được tình cảm mà Nguyễn Tĩnh dành cho mình, tình hình như thế sẽ không bao giờ xuất hiện tiết mục “Em là của anh”, vì vậy mà hiện tại đối với anh mà nói, hai người làm bạn bè là cách an toàn hợp lý nhất. Ít nhất tạm thời anh vẫn có thể chịu đựng được mối quan hệ quân tử nhạt như nước ốc này.

Dọc trên đường đi, Nguyễn Tĩnh vẫn tỏ thái độ vô cùng thẳng thắn bộc trực và cũng không có chút e ngại nào, mọi thứ vẫn giống như trước kia khi hai người đi với nhau, giống như chưa từng xảy ra vụ hôn hờn đó, nhưng Khải Ngôn biết nếu anh còn tiếp tục làm ra những chuyện đi quá giới hạn thì chỉ sợ một người cũng có thể xem là phóng khoáng như Nguyễn Tĩnh cũng sẽ bắt đầu trở nên đề phòng.

Anh còn nhớ lần trước lúc đi thăm giáo đường, trong ánh nắng hắt qua song cửa thủy tinh, Nguyễn Tĩnh đã lơ đãng nói một câu rất nhẹ, “Em đã quen với việc cự tuyệt tình yêu rồi...”

Lúc đó, trái tim của anh bỗng nhiên loạn nhịp. Loại cảm xúc này không có tên. Sau đó rất lâu anh mới hiểu được nhịp đập mạnh mẽ lúc ấy có lẽ chính là tiếng lòng nuôi tiếc.

Có một số việc thực sự đã được định sẵn rồi, Triệu Khải Ngôn đã được định sẵn sẽ hoàn toàn rơi vào tay giặc ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Nguyễn Tĩnh, lần đầu tiên nhìn thấy Nguyễn Tĩnh là khi cô đang ngồi dưới mái che của một quán nước ngoài trời ở đầu hẻm để uống cà phê, khi anh lấy lại được tinh thần thì lập tức phát hiện ra chính mình đã không tự chủ được mà đến gần cô. Khải Ngôn cười khổ, đập phát chết luôn có lẽ chính là như thế.

“Anh sao lại ngăn người ra vậy?” Nguyễn Tĩnh thấy Triệu Khải Ngôn ăn một chút đồ ăn rồi tỏ ra trầm mặc, gương mặt có vẻ rất khó hiểu.

Khải Ngôn cố dẫn lòng xuống và khôi phục lại vẻ ung dung thản nhiên, “Gần đây tôi hơi bị mất ngủ.” Lời này thực ra là sự thật.

“Triệu tiên sinh?” Có người vừa lướt qua bàn của bọn họ thì đột nhiên dừng bước.

Khải Ngôn ngẩng đầu lên nhìn, anh chắc chắn không nhận ra đối phương nhưng vẫn khách sáo trả lời, “Xin chào!”

“Xin chào! Em là nghiên cứu sinh của Đại học Y học F. Anh đã đến trường em giảng bài mấy lần, em còn nhớ rõ... à, anh giảng bài rất hay!” Cô gái trước mặt cười nói.

Nhờ lời nhắc nhở của cô gái, Triệu Khải Ngôn nhớ lại đúng là mình đã từng tới Đại học F một lần, có điều lần đó anh chỉ đi hỗ trợ cho đồng nghiệp và chỉ là phụ giảng. Nhưng về bề ngoài nhã nhặn quyền rũ của Khải Ngôn luôn rất được hoan nghênh. Cô gái do dự một lát rồi mở miệng nói tiếp, “Anh cho em xin danh thiếp được không ạ?”

Khải Ngôn có chút trầm ngâm, “Hôm nay tôi không mang đi.” Đúng là hôm nay anh quên không mang theo.

Trên mặt cô gái hiện lên một tia thất vọng, “Xem ra quả thực không đúng lúc rồi!” Cuối cùng, cô gật gật đầu rồi rút lui đúng lúc, “Vậy không quấy rầy anh chị dùng cơm nữa, tạm biệt!” Nguyễn Tĩnh nhìn theo hướng cô gái bước đi về phía sau bọn họ, đã có người ngồi vào bàn chờ sẵn rồi.

“Quả nhiên là học sinh giỏi, rất thông minh lễ phép!” Nguyễn Tĩnh gật đầu kết luận.

“Ừm?” Biểu hiện vừa rồi của anh hẳn là vẫn trầm tĩnh như mọi khi, Khải Ngôn thầm nghĩ, vào thời điểm này anh không muốn Nguyễn Tĩnh có bất kỳ suy nghĩ mẫn cảm nào đối với anh hết.

“Cô ấy muốn xin danh thiếp mà không xin số điện thoại.” Cô gái chỉ xin danh thiếp, nếu đối phương không có hứng thú với cô thì sẽ nói không mang, cho dù thực tế anh ta có mang theo, còn nếu có hứng thú thì đối phương cho dù không mang theo danh thiếp cũng sẽ tự giác cho cô số điện thoại.

Triệu Khải Ngôn chỉ mỉm cười, nghĩ một hồi lại không khỏi nghĩ đến chính mình. Số điện thoại của anh anh đã chủ động đưa cho cô, Nguyễn Tĩnh lại chỉ gọi đến có hai lần, trong lòng Triệu Khải Ngôn không khỏi cảm thấy có chút đau khổ.

“Cô ấy vẫn còn nhìn về phía này đấy! Anh có chắc mình đã từng giảng bài ở trường của bọn họ không?” Trên mặt Nguyễn Tĩnh hiện lên vẻ tế nhị sâu xa.

Triệu Khải Ngôn đưa lưng về phía bàn của cô gái liền thở dài một tiếng, “Nhìn em tò mò thích xem trò hay thế này, tôi lại tự hỏi không biết mình có nên đi tới đó và đưa số điện thoại cho người ta để kéo dài nội dung vở kịch không nữa.”

“Sorry!” Nguyễn Tĩnh rốt cục bật cười, “Thật có lỗi! Em chỉ đang nghĩ đến ông chín chắn vững vàng và sự nghiệp thành công có phải đặc biệt đắt hàng hay không?” Phải biết rằng nữ cường nhân Nguyễn Nhân cũng có chút tình ý với người trước mặt cô đây.

“Có vài người chưa chắc đã thích đâu.” Nói xong lời này, Khải Ngôn mới phát giác giọng nói của mình có mang theo một chút ảm ức. Triệu Khải Ngôn chỉ lo lắng bản thân tỏ ra thất thố trước mặt Nguyễn Tĩnh. Anh vuốt vuốt mặt nhằm thu lại tất cả những cảm xúc không nên có vào lúc này, “Cơm nước xong em có muốn đi dạo chút không? Tôi biết gần đây có một phòng triển lãm cũng không tồi đâu.”

Nguyễn Tĩnh gật gật đầu mà không nói gì.

Bầu không khí dần dần trở lại bình thường, hai người thản nhiên dùng cơm. Khi ăn xong, Triệu Khải Ngôn liền gọi người tới tính tiền.

Hai người vừa ra khỏi tới đại sảnh, Nguyễn Tĩnh đi phía trước liền bốn mắt giao nhau với người vừa từ bên ngoài bước vào, trong mắt đối phương rõ ràng tràn ngập vẻ thù địch.

Triệu Khải Ngôn đi phía sau cũng đã trông thấy người vừa tới, “KK?”

Mỹ nữ được gọi là KK đi lướt qua Nguyễn Tĩnh tới trước mặt Triệu Khải Ngôn, giọng nói vô cùng ôn nhu mềm mại, “Sao anh không tới tìm em?”

Lúc này Nguyễn Tĩnh mới nhớ ra KK này chính là người lần trước hát bài “Take a bow” trong quán bar. Đàn ông có ngoại hình xuất sắc như Triệu Khải Ngôn luôn luôn có người ái mộ theo đuổi, Nguyễn Tĩnh ở bên cạnh đã không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa nên cô luôn xử sự vô cùng thản nhiên. Tuy nhiên, với tình cảnh đang diễn ra trước mắt, Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ có lẽ cũng không cần phải chào hỏi, cô cứ đi trước là xong.

Triệu Khải Ngôn cười cười với Nguyễn Tĩnh, trong mắt chan chứa vẻ thỉnh cầu dịu dàng. Nguyễn Tĩnh suy nghĩ một lát rồi cuối cùng đứng nguyên chỗ cũ chờ đợi.

Cô nhìn Triệu Khải Ngôn đang nói chuyện với KK, vẻ mặt anh trông rất ung dung, phong thái rất gọn gàng lưu loát, cô bất giác nhớ tới biểu hiện “Không thể nắm bắt” thỉnh thoảng anh bộc lộ ra trước mặt cô, biểu hiện đó có chút ảm muội và khác thường.

Nguyễn Tĩnh không rõ điều này thể hiện cái gì, trên thực tế cô rất thích kết giao với anh, đứng trên phương diện bạn bè, phong cách hành xử của Triệu Khải Ngôn luôn khiến cô cảm thấy thoải mái. Tĩnh cảm đôi bên không cần quá sâu đậm, không có áp lực, khi không gặp nhau cũng không cần phải tra hỏi điều gì. Đây là kiểu kết giao mà cô vẫn luôn theo đuổi. Thế nhưng... Nghĩ đến đây lại không thể không nhớ tới cái hôn hôm đó, cô không phải là người tính toán chi li, cũng không muốn phức tạp hóa mọi chuyện, có lẽ lúc ấy Triệu Khải Ngôn đang hưng phấn, dù sao anh ấy cũng có tư tưởng khá thoáng, chỉ có điều, đôi khi nhìn Triệu Khải Ngôn... Cô có cảm giác anh giống như dòng hải lưu, bề mặt thì sóng yên biển lặng nhưng sâu dưới đáy lại ào ào sóng lớn.

Khi hai người bước ra khỏi nhà hàng, Nguyễn Tĩnh không khỏi liếc mắt nhìn anh một cái, “Chúng ta đi như vậy có sao không?” Cô dường như liên tục hỏi anh câu này, kỳ thực Nguyễn Tĩnh căn bản muốn nói tôi đi một mình cũng chẳng sao.

“Cô ấy cũng có việc bận rồi.”

“Cô ấy hình như không mấy thân thiện với em, có phải em đã khiến cô ấy hiểu lầm gì không?”

Người trước mặt đột nhiên dừng lại một bước, “Không phải hiểu lầm đâu.”

Nhìn theo bóng dáng hai người đi ra ngoài cửa, người bên trong bỗng cảm thấy chua xót không thôi. Triệu Khải Ngôn là một lãng tử không thể nắm bắt được, trước nay cô vẫn cho là thế. Nhưng hiện tại cô đã thấy người đàn ông mình bao năm yêu mến lại nhìn người khác với nét mặt dịu dàng tới mức gần như hạ mình. Cô từng cho rằng biểu hiện này tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện trong mắt của Triệu Khải Ngôn.

Dưới ngọn đèn đường tỏa ánh sáng rực rỡ trên phố ban đêm, Nguyễn Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên không trung. Cô ngạc nhiên khi phát hiện ra có thể nhìn thấy sao trời, “Không ngờ trong thành thị còn có thể nhìn được cảnh đêm xinh đẹp như vậy.”

“Là do em không để ý đấy thôi, nhiều khi chúng vẫn luôn ở đó.”

“Nói vậy thì hình như em rất tầm thường thì phải.”

“Không phải, chẳng qua những thứ được em để ý thực sự quá ít.”

Nguyễn Tĩnh cười hì hì, “Anh nhạy bén thật đấy!” Trước kia vì để ý quá nhiều nên cô luôn cảm thấy mệt mỏi và áp lực, hiện tại cô có thể coi như đã “Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật” rồi.

“Nguyễn Tĩnh, tôi rất vui vì được quen biết em.” Người bên cạnh nhẹ giọng nói một câu.

Nguyễn Tĩnh nghiêng đầu nhìn Triệu Khải Ngôn anh tuần phóng khoáng trước mặt, con người anh tỏa ra khí chất sâu sắc mà thanh tịnh rất đặc biệt, vừa kín đáo nhưng cũng rất thẳng thắn, không thể phủ nhận được. “Em cũng vậy.” Cô cũng rất vui vì được quen biết anh.

Cả ngày hôm sau, Nguyễn Tĩnh luôn hồi tưởng lại động tác của Triệu Khải Ngôn diễn ra sau đó... anh cầm tay cô rồi hôn vào lòng bàn tay. Nguyễn Tĩnh thở dài một tiếng. Cô mang ly cà phê ra khỏi phòng trà rồi quay về phòng làm việc. Tinh thần AQ được phát huy cực hạn, cô liền coi hành động của Triệu Khải Ngôn chỉ là lễ nghi xã giao của người ngoại quốc, dù sao người ta cũng ở Anh trong một thời gian khá dài... Haiz, thế nhưng tại sao anh lại không hôn lên mu bàn tay nhỉ? Nếu đúng là thế thì lời tự bào chữa của cô sẽ trở nên kín kẽ hơn nhiều.

Hiệu suất làm việc ngày hôm qua quả thực không được tốt, may mà ông chủ không có mặt ở đây, nếu không cô nhất định sẽ bị trừ tiền lương mất. Về đến nhà khi đã tám giờ rưỡi, Nguyễn Tĩnh vừa bước lên lầu thì gặp ngay Nguyễn Nhân ở hành lang.

“Chào!”

“Ồ.” Hiếm có hôm nào chưa đến chín giờ đã được về nhà, chị gái thân yêu quả thực không thừa tình lực để đối phó với cô.

“Trưa mai em dành thời gian ra ngoài nhé, chị hẹn ăn cơm với Triệu Lâm rồi. Em đi với chị.” Nguyễn Nhân tựa vào cửa phòng cô và ra lệnh.

“Chị với bạn học cũ gặp nhau, em theo làm gì?”

“Cô ấy có đưa Triệu Khải Ngôn đi cùng, chị cũng phải mang theo em, giảm xóc giảm xóc đó.”

“Xóc cái gì mà xóc? Xung hỉ* chắc?” Nguyễn Tĩnh vừa cởi áo khoác vừa quay đầu lại tặng kèm một nụ cười yếu ớt.

(*Giải thích cho câu nói của Nguyễn Tĩnh: Từ “xóc” và “xung” đều là từ “ ” (Xung), nguyên văn của câu trên là: Nguyễn Nhân nói: “... Hoãn xung hoãn xung.” Nguyễn Tĩnh nói đùa lại: “Xung cái gì mà xung? Xung hỉ chắc?”)

Lần này Nguyễn Nhân không mở miệng mắng Nguyễn Tĩnh mà chỉ tự nói, “Triệu Khải Ngôn này thực sự rất khó mời, Triệu Lâm nói anh ấy rất bận đấy.” Trong Nguyễn Nhân như thể đang hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình.

Nguyễn Tĩnh vốn muốn nói anh ấy lừa chị rồi, người đó rất rảnh rồi nhưng ngẫm lại thì không nên nói xấu sau lưng người khác, cô bèn quay sang nhắc nhở người đối diện với thái độ khách quan, “Chị, chị có nên xem xét kỹ lại xem thế nào hay không?”

“Xem xét cái gì, hiện giờ chị chỉ chờ người ta xem xét mình thôi.” Sau đó, người này tự ý quyết định, “Giữa trưa mai chị sẽ qua chỗ làm việc đón em, cứ như vậy đi!” Nói xong, Nguyễn Nhân xoay người bỏ đi.

Nguyễn Tĩnh há mồm hồi lâu rồi cuối cùng mới nhẹ nhàng chiêm dụng một từ mà Nguyễn Nhân thường dùng, “Cút!”

8. Chương 7

Người nhà họ Nguyễn bình thường luôn luôn bề bộn công việc nhưng thời gian gần đây lại khá rảnh rỗi. Kỳ nghỉ hè đã tới, công việc ở trường học cũng không còn nhiều nữa. Theo như lời nói của Nguyễn Tĩnh thì cô sắp được nghỉ đón “Niềm hạnh phúc gia đình” dài những hai tháng. Vốn Nguyễn Tĩnh cũng không có ý kiến gì với việc ở chung với người nhà nhưng vì có Tưởng Nghiêm ở cùng nên cô luôn có cảm giác bất ngờ như có như không vậy.

Nguyễn Tĩnh trở về nhà sau một tiếng đánh tennis ở sân bóng gần đó. Người đầm đìa mồ hôi, cô nhanh chóng đi lên tầng hai. Khi tới gần phòng mình, Nguyễn Tĩnh bỗng dừng bước lại. Cô trông thấy Tưởng Nghiêm đang ở phía trước. Hình như anh ta đang muốn gõ cửa. Tưởng Nghiêm quay đầu lại thì nhìn thấy cô, nét mặt của cả hai đều hiện lên vẻ bất ngờ.

Nguyễn Tĩnh lúc này mới tiến lên mở cửa phòng, “Anh tìm tôi à?”

“Nói chuyện chút được không?” Anh ta nói.

Nguyễn Tĩnh đẩy cửa bước vào phòng. Đưa mắt nhìn người phía sau dường như không có ý định tiến vào, cô liền xoay người đối diện với anh, “Anh muốn nói kiểu này thì tôi không quan tâm đâu.”

Tưởng Nghiêm bước lên hai bước rồi tiện tay đóng cửa lại nhưng cũng không có ý định tiến vào thêm nữa. Anh nói thẳng vào chủ đề, lời nói quả thực có thể nói là vừa nhanh vừa kiên quyết, “Nếu tôi nói tôi muốn kết hôn với cô...”

Nguyễn Tĩnh lúc này giống như vừa bị ăn một gậy, “Anh có ý gì?”

“Tôi và cô đều cần phải kết hôn.” Về mặt Tưởng Nghiêm giống như đang nói về một chuyện vớ vẩn nào đó.

Nguyễn Tĩnh tạm dừng ba giây rồi bật cười thành tiếng, không biết cô cười vì tức hay cười khổ nữa, “Tưởng Nghiêm, anh muốn tìm ai kết hôn tôi cũng đều chúc mừng anh, nhưng anh đừng tới đây xỉ nhục tôi nữa!”

“Nguyễn Tĩnh...” Tưởng Nghiêm bất giác tiến lên mấy bước.

Nguyễn Tĩnh lùi lại phía sau rồi nhắm mắt lại, cô bình tĩnh mở miệng, “Lúc tôi theo đuổi anh, anh đã nói chúng ta là họ hàng nên việc đó không được. Anh bảo tôi đừng quấy lầy anh nữa, anh nói anh vừa nhìn

thấy tôi đã thấy phiền phức. Mỗi lần tôi đứng dưới khu ký túc xá chờ anh đến ba tiếng đồng hồ, anh đều xuống dưới và nói Nguyễn Tĩnh đừng ở đây thêm mất thể diện nữa. Anh chắc còn nhớ rõ nhỉ? Anh đã vài lần nói rằng tôi không biết xấu hổ. Mỗi lần anh nói với tôi như thế, tôi thực sự rất muốn nói với anh rằng không phải tôi không biết xấu hổ, mỗi lần tôi đều phải cố gắng lấy hết dũng khí và hít thở thật sâu rồi mới dám tới đứng trước mặt anh và bình tĩnh chờ phản ứng của anh... Tưởng Nghiêm, tôi không rẻ mặt như vậy đâu, tấm chân tình của tôi đã năm lần bảy lượt bị chà đạp thành ra nguội lạnh cả rồi.”

Tưởng Nghiêm nhìn cô bằng ánh mắt sâu không thấy đáy.

“Tôi không định nói ra những điều này để thu hút sự quan tâm của anh, trên thực tế tôi cũng tự cảm thấy chán ghét bản thân mình. Tôi chỉ muốn nói với anh rằng tôi đã học được một chuyện, đó là không còn tự mình đa tình, không còn tự mình chuốc lấy đau khổ, không còn tạm thời nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, còn nữa, tôi cũng không còn coi anh như trước kia nữa đâu.”

Tưởng Nghiêm bước đến gần cô. Nguyễn Tĩnh lùi lại phía sau, “Tưởng Nghiêm, đừng khiến tôi nghĩ rằng anh là kẻ bỉ ổi.”

Nguyễn Tĩnh nhìn thấy cơ thể của Tưởng Nghiêm run rẩy một chút như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc, cuối cùng, anh xoay người rời đi.

Nguyễn Tĩnh nhắm mắt lại rồi hít một hơi thật sâu.

Sau đó một khoảng thời gian khá dài, Nguyễn Tĩnh không còn gặp lại Tưởng Nghiêm nữa. Thế nhưng đối với chuyện sau này mà nói, Nguyễn Tĩnh cũng không biết màn này mới chỉ là màn khởi đầu mà thôi.

Cuối tuần, theo kế hoạch đã đặt ra, mà phải nói là kế hoạch của Nguyễn Nhân mới đúng, Nguyễn Tĩnh bị lôi vào bữa cơm gồm có bốn người.

Hôm đó Triệu Lâm và Triệu Khải Ngôn tới trước. Khi bước vào trong lô*, Nguyễn Tĩnh có chút chột dạ, nhưng Triệu Khải Ngôn lại dường như chẳng có gì khác thường, anh còn lễ phép cúi đầu chào cô như thể đây là lần thứ hai hai người họ gặp mặt.

(*Lô: Đại khái như phòng ăn riêng hoặc một khu vực riêng biệt.)

Sau khi món ăn được bê tới, Nguyễn Tĩnh chỉ ngồi một bên nghe chuyện và thỉnh thoảng cười một chút góp vui, bởi vì ba người kia nói chuyện rất ăn ý và cô hoàn toàn không thể xen vào được lời nào. Tài ăn nói siêu đẳng của Triệu Khải Ngôn hiển nhiên làm cho Nguyễn Nhân càng tăng thêm thiện cảm, cô lập tức quyết định “Rèn sắt khi còn nóng” bằng cách ước định lần gặp mặt tiếp theo. Triệu Khải Ngôn cũng không hề từ chối. Nguyễn Tĩnh cảm giác lần này cô tới đây hoàn toàn chỉ làm vật bài trí. Chị cô đến cuối cùng thậm chí còn phát tay với cô và nói, “Em có thể về trước!”

Nguyễn Tĩnh buồn bực, “Làm gì có chuyện dùng xong người thì ném đi như thế!” Mặc dù thực tế thì sự có mặt của cô hoàn toàn vô tác dụng.

Nguyễn Nhân ghé mặt lại gần, “Lúc ra ngoài nhớ thanh toán hóa đơn nhé!”

Nguyễn Tĩnh kích động đến mức muốn phun ra mấy lời thô tục nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại được. Cô khoát tay rồi đứng dậy lấy áo khoác. Triệu Lâm ngồi đối diện cao giọng hỏi, “Sao thế, A Tĩnh phải đi rồi à?”

Nguyễn Tĩnh cười nói, “Vâng, em có chút việc. Mọi người cứ từ từ nói chuyện nhé!” Cô cúi chào rồi đi ra ngoài.

Thanh toán hóa đơn và đi ra khỏi nhà hàng thì Nguyễn Tĩnh bỗng nhớ hôm nay mình ngồi nhờ xe của Nguyễn Nhân để tới đây. Cô không khỏi than thầm một tiếng. Giờ này taxi đang giao ca, còn xe bus thì phải đi mấy trăm mét nữa mới có bến đỗ. Cô đang định trở lại lấy chìa khóa xe từ chỗ Nguyễn Nhân, tiện thể tạo cho bà chị một cơ hội được người mình thích đưa về nhà, thì bên cạnh bỗng có người kéo tay cô lại. Khi nhìn rõ người đó, Nguyễn Tĩnh không khỏi ngạc nhiên thốt lên, “Sao anh lại ra đây?”

“Nói chuyện xong rồi thì ra thôi.” Không thể nghe ra trong giọng nói của Triệu Khải Ngôn có chứa đựng tâm trạng thế nào. Anh kéo cô băng qua đường lớn rồi đi tới một chỗ khác.

“Mấy chị ấy đâu rồi?”

Khải Ngôn đột nhiên đứng lại. Anh quay đầu nhìn cô, trong mắt bắt đầu nổi lên sóng gió. Cuối cùng anh lại nói, “Tôi đưa em về nhé?”

Nguyễn Tĩnh quay đầu nhìn về phía nhà hàng ở đối diện bên kia đường cái rồi đưa tay kéo kéo chiếc khăn lụa trên cổ, cô phát hiện sự việc bất ngờ có chút phức tạp, “Anh không thích chị em à?”

“Ừ.” Triệu Khải Ngôn trả lời không hề do dự.

Nguyễn Tĩnh nhìn vào mắt anh, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ nào đó, nhưng cô thật chẳng muốn tìm hiểu sâu về chuyện đó.

Về phần Triệu Khải Ngôn, anh biết rõ tính tình của Nguyễn Tĩnh nhưng vẫn vì bữa cơm ngày hôm nay mà trong lòng dâng lên cảm giác buồn bực không thể kìm nén được. Hôm trước Triệu Lâm hỏi anh cuối tuần này có thể nhận lời mời cơm của chị em Nguyễn Nhân hay không. Vừa nghe thấy từ Nguyễn, anh liền không nghĩ ngợi gì mà hủi luôn buổi hội thảo vào cuối tuần này. Thế nhưng hôm nay đến đây anh mới biết rốt cuộc là có chuyện gì. Thái độ của Nguyễn Tĩnh thì vẫn trước sau như một một mực thờ ơ. Trong mắt cô, anh có thân mật với ai cũng chẳng quan hệ gì. Lần đầu tiên Khải Ngôn có ý lấy lòng một phụ nữ khác để xem người mình để ý có phản ứng gì không. Hành vi ấu trĩ xưa nay chưa từng có này hiển nhiên đã phản tác dụng.

Có điều anh có lý do gì để buồn bực đây? Cho dù hôm nay Triệu Khải Ngôn anh có kết hôn đi nữa và Nguyễn Tĩnh có đến chúc mừng anh thì anh cũng chỉ có thể nhận lấy lời chúc mà thôi. Khải Ngôn hít sâu một hơi, anh cố gắng trấn áp mọi cảm xúc xao động rồi buông bàn tay vẫn đang bị nắm chặt của cô ra, “Sorry...”

“Anh không cần phải xin lỗi em đâu.” Nguyễn Tĩnh nói chuyện khách sáo gấp đôi so với bình thường và cũng không định nói gì thêm. Có lẽ cô vô thức cảm thấy mình nên giữ khoảng cách với Triệu Khải Ngôn, ít nhất cũng không thể thân mật với anh. Nguyễn Tĩnh nhìn cổ tay bị anh nắm chặt tới mức hơi ửng đỏ rồi nói, “Em tự đi xe về được rồi.” Nói xong, không đợi đối phương phản ứng lại thì người đã chạy đến trạm xe bus. Triệu Khải Ngôn ở phía sau không đuổi theo cô. Anh đứng tại chỗ một lát rồi lấy ra bao thuốc lá. Nghĩ ngợi một lúc, Triệu Khải Ngôn không châm lửa mà ném điếu thuốc vào thùng rác bên cạnh rồi xoay người đi về phía xe của mình.

Mấy ngày sau, Triệu Khải Ngôn bị xoay vòng vòng giữa hai buổi hội thảo nghiên cứu nên không rảnh bận tâm đến những chuyện khác, cũng nhờ đợt bận rộn này mà anh tạm quên đi một chuyện, đó là thái độ của Nguyễn Tĩnh ngày đó.

Gia đình họ Triệu rất ít khi tụ họp, bình thường cũng chỉ có dịp lễ tết mọi người mới cùng nhau ngồi ăn bữa cơm tất niên. Lần này cha của Triệu Lâm tổ chức tiệc mừng thọ và mời rất nhiều người tới nhà ăn cơm, bạn bè người thân và cả đồng nghiệp đều được mời tới, trong phòng khách bày tới bốn bàn tiệc rượu, may mà ngôi nhà của họ Triệu cũng đủ rộng rãi.

Cha mẹ của Triệu Khải Ngôn cũng từ Dublin bay về. Tóm được đứa con trai, bà mẹ không khỏi cảm râm vãi câu, “Nghe nói lúc trước con có bay tới Bern, sao không tiện thể qua thăm bố mẹ hả?”

Triệu Khải Ngôn vừa cười vừa ôm mẹ, “Giờ chẳng phải đã gặp rồi sao.” Hai người đi tới phòng trà ở tầng một. Triệu Khải Ngôn biết bố mẹ thích uống trà nên hai ngày trước đã cố ý nhờ bạn mang tới một ít lá trà Vân Nam.

Bà Triệu vốn hiểu rõ tính cách của con mình, anh không có thói quen quyến luyến người khác. Nhìn thấy Triệu Khải Ngôn đến châm nước cũng vô cùng tao nhã, không hiểu một người đàn ông “Xuất sắc đại đường nhập sắc thánh đường”* như vậy sao lại thích cuộc sống độc thân nhỉ? Bà không khỏi chuyển sang đề tài đáng quan tâm nhất, “Bao giờ con mang người yêu tới cho mẹ gặp mặt thế?”

(*Xuất sắc đại đường nhập sắc thánh đường: Đại khái là vô cùng xuất sắc và giỏi giang thành thạo mọi việc.)

Khải Ngôn cười nói, “Chẳng phải mẹ luôn bảo không cần vội sao?”

“Đây là bởi vì con của mẹ quá xuất sắc nên mẹ hoàn toàn không cần lo lắng không có ai thèm ngó tới con. Nhưng mà, Khải Ngôn à, nếu có đối tượng tốt thì vẫn nên ổn định sớm đi.”

Đối tượng tốt? Nghĩ tới Nguyễn Tĩnh, tâm trạng của Khải Ngôn không khỏi trùng xuống. Một tuần không gặp, bảo không nhớ cô thì là nói dối, thậm chí buổi tối lúc đi ngủ, giữa không gian yên tĩnh không một tiếng động lại nhớ tới bóng hình yếu điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng đó, anh không khỏi rên rỉ mấy tiếng. Có đôi khi Triệu Khải Ngôn hoài nghi chính mình có phải vì bị cấm dục lâu lắm rồi không.

“Đàn ông thì cho dù sự nghiệp có thành công tới đâu, cuối cùng cũng vẫn phải thành gia lập thất con ạ!”

Triệu Khải Ngôn cười cười, vẻ tươi cười của anh đã thiếu đi vài phần thoải mái. Nhìn lá trà chìm nổi xoay tròn trong chén, anh đột nhiên cảm thấy bi thương, nếu đối tượng kết hôn là Nguyễn Tĩnh thì anh sẽ không ngại phá vỡ nguyên tắc không kết hôn của mình, nhưng sự thực hiển nhiên là cho dù anh có phá vỡ tất cả nguyên tắc thì Nguyễn Tĩnh cũng chưa chắc muốn gả cho anh.

Nguyễn Tĩnh đứng sau bức tường pha lê của phòng triển lãm nhìn ra ngoài, trong lòng có chút không yên.

Hôm nay, bạn gái của Trần Phàm cũng đến đây. Cô ấy là một cô gái rất cởi mở. Trưa nay họ cùng nhau dùng bữa. Trên đường đi cô nhận được điện thoại của Triệu Khải Ngôn gọi tới, thành thực mà nói thì Nguyễn Tĩnh có chút bất ngờ.

Hai người đã không liên lạc một thời gian. Anh hỏi cô đang ở đâu, cô không nói rõ, anh cũng chỉ tùy ý hỏi mấy câu rồi cúp máy.

Nguyễn Tĩnh tự nhiên cũng cúp máy theo. Bạn gái của Trần Phàm là Lục Trân về mặt mờ ám hỏi cô đó có phải là bạn trai không?

Nguyễn Tĩnh cảm thấy rất quái lạ.

“Thông thường thì quan hệ càng thân nói chuyện điện thoại càng ngắn mà.” Lục Trân nói một câu như vậy.

Nguyễn Tĩnh có chút dở khóc dở cười. Đối với cô mà nói, Triệu Khải Ngôn đích thực là một người bạn hiếm có, nhưng nếu cứ tiếp tục gần gũi thế này thì quan hệ giữa hai người sẽ trở nên rất mơ hồ, mà cô thì không thích loại cảm giác mập mờ này. Huống chi Triệu Khải Ngôn lại là người rất kín đáo và tâm tư quá thâm sâu, cô thích sự hiền hòa của anh nhưng trong anh cũng có chỗ khiến cô không hiểu được, đó là kiểu tính cách tấn công đầy bí ẩn.

Đúng lúc này thì ở bên đường có một chiếc xe thể thao màu đen đi vào bãi đỗ. Người lái mở cửa xe bước xuống, trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản nhưng lại đẹp trai vô cùng.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía này, tầm mắt rơi đúng vào vị trí của Nguyễn Tĩnh. Nguyễn Tĩnh nghi ngờ không biết có phải anh có một loại dị năng đặc biệt nào đó không? Khải Ngôn dường như không có vẻ vội vã muốn tới đây, anh đứng lại một lúc rồi mới thông thả băng qua đường hướng về phía này.

“Khải Ngôn?”

Trần Phàm từ bên trong đi ra liền trông thấy Triệu Khải Ngôn. Anh bước tới cửa chính đón bạn, “Nghe nói tuần trước cậu tới Bern hả, sao thế? Bên đó không có gì vui nên mới ba ngày đã về rồi à?”

Hai người nói xong thì đã tới nơi. Triệu Khải Ngôn nghiêng đầu lẳng lặng đưa mắt nhìn Nguyễn Tĩnh lúc này vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Trước đó, Lục Trân đi ra cùng Trần Phàm cũng đã quan sát Triệu Khải Ngôn từ trên xuống dưới một lúc, cuối cùng, cô thốt ra một câu từ tận đáy lòng, “Trần Phàm, anh tìm bạn thế nào mà lại tìm được người còn đẹp trai hơn cả mình thế hả?”

Trần Phàm mắng yêu một câu. Nguyễn Tĩnh lúc này mới cười cười và đi về phía bọn họ, “Đương nhiên Triệu Khải Ngôn đẹp trai hơn một chút rồi.” Lời này vừa dứt, cả ba đều nhìn về phía cô.

Lục Trân lần đầu tiên bật cười thoải mái không chút dè dặt, “Nguyễn tiểu thư rất tinh tường đấy!”

Trần Phàm lập tức dập tắt ngọn lửa háo sắc của Lục Trân, “Em có được Trần Phàm anh thì phải lấy làm mãn nguyện mới đúng, cái tên Triệu Khải Ngôn này phong lưu lắm đấy, chẳng có mấy người giữ được cậu ta đâu. Em nên bớt lại mấy lời khen tặng đi!”

Nguyễn Tĩnh đã đứng bên cạnh Triệu Khải Ngôn, “Gần đây anh bận lắm à?”

“Cũng bình thường thôi. Tôi vừa làm một chuyến du lịch dã ngoại.” Triệu Khải Ngôn này giờ vẫn chờ cô đến gần liền mở miệng trả lời.

“Sao anh không gọi em đi cùng?”

Khải Ngôn nhìn cô một cái, anh cố giấu tất cả mọi cảm xúc sắp bị lộ ra rồi chỉ nói, “Lần này thời gian đi hơi gấp, lần sau... nếu em vẫn muốn đi.”

“Có thể em sẽ rời khỏi đây một thời gian, không biết có kịp tham gia lần sau mà anh nói không nữa.”

Khải Ngôn chưa kịp biểu lộ sự kinh ngạc thì Trần Phàm ở bên cạnh đã tiếp lời, “Nguyễn Tĩnh muốn tới Bắc Kinh tham gia một cuộc thi nhiếp ảnh, cô ấy xin nghỉ nửa tháng rồi.” Chính anh đã ghi danh cho Nguyễn Tĩnh, tế bào nghệ thuật của cô hẳn sẽ không bị lãng phí.

Nguyễn Tĩnh khẽ chớp mi, “Em đi hay không cũng không quan trọng, hướng chỉ em còn chưa tìm được “người cộng tác” mà.”

Lục Trân liền liếc mắt nhìn Triệu Khải Ngôn một cái, “Ha, ở đây chẳng phải đã có một người mẫu khí chất mười phần ngọc thụ lâm phong rồi sao?” Lời đề nghị này hoàn toàn là lời nói tùy tiện.

Trần Phàm và Nguyễn Tĩnh đều sững sốt.

Kết quả là người đứng bên cạnh vốn vẫn chưa hé răng nói ra lời nào liền nhẹ nhàng mỉm cười, “Được thôi, nếu như có lời mời của nhiếp ảnh gia.”

Sau đó, trên đường lái xe về nhà, Nguyễn Tĩnh liên tục nghĩ đến câu nói của Triệu Khải Ngôn, nghĩ đến mức cuối cùng bật cười thành tiếng. Nếu anh biết người mẫu phải bán nude để cho cô chụp ảnh thì không biết anh còn có thể dễ dàng nói ra từ “Được thôi” đó không nữa.

Hôm nay là sinh nhật của Nguyễn Nhân, trong nhà đã tổ chức một bữa tiệc nhỏ và mời đồng nghiệp ở trường đến dự. Nguyễn Tĩnh mở cửa đi vào thì thấy ngay Nguyễn Nhân đang cắt bánh ga-tô ba tầng, trong bụng liền thầm kêu không xong, cô quên mua quà rồi. Nguyễn Nhân có chút bất mãn vì Nguyễn Tĩnh về muộn nhưng lại quên đòi quà mà chỉ hưng phấn kéo Nguyễn Tĩnh ra giữa phòng khách và cẩn thận giới thiệu cô với các đồng nghiệp. Nguyễn Tĩnh vô cùng xúc động, chị ấy rao bán cô tận lực thật đấy!

Phải hơn nửa giờ đồng hồ Nguyễn Tĩnh mới có thể thoát thân mà trở về phòng. Trên hành lang, cô lại vừa vặn đụng phải Tưởng Nghiêm đang từ trên tầng ba đi xuống. Cả hai đều dừng lại. Từ buổi nói chuyện không vui về lần trước, đây là lần đầu hai người đối mặt với nhau. Nguyễn Tĩnh bỗng cảm thấy trong ánh mắt của Tưởng Nghiêm có chút lạnh lùng, lạnh lùng và sắc bén hơn hẳn mọi lần trước kia. Nguyễn Tĩnh cũng không muốn hai người trở thành kẻ thù, nhưng mà với tình hình trước mắt thì muốn giả vờ là bạn tốt cũng khó, cô liền nở một nụ cười căng cứng rồi xoay người mở cửa đi vào phòng.

9. Chương 8

Hôm nay, ngồi đối diện với mọi người trên bàn cơm, Nguyễn Tĩnh tuyên bố muốn tới Bắc Kinh nửa tháng. Cô lập tức thu hút được mọi sự chú ý. Nguyễn Chính là người đầu tiên lên tiếng hỏi, “Tới Bắc Kinh? Con tới Bắc Kinh làm gì?”

“Con đi công tác ạ.”

“Phì!” Nguyễn Nhân phì một tiếng.

“Chị, chị không thể lịch sự một chút à?” Nguyễn Tĩnh cực kỳ khó chịu. Thấy Tưởng Nghiêm ngồi đối diện đang nhìn mình, cô không khỏi nghiêng đầu quay đi, ánh mắt của anh ta khiến cô có phần không thoải mái. Nguyễn Tĩnh tùy tiện và hai thìa cơm để lẫn tránh.

“Cô tới Bắc Kinh một mình sao?”

Nguyễn Tĩnh sững người không hiểu vì sao Tưởng Nghiêm lại cũng tham gia vào chủ đề này, chẳng phải anh ta luôn không thích nói chuyện trên bàn ăn hay sao?

“Vâng.” Nguyễn Tĩnh trả lời, trong lòng có chút lo lắng, nhưng sau đó lại nghĩ hoàn toàn không cần thiết phải thế, cho dù vừa rồi cô đã nói dối.

Nguyễn Tĩnh dù sao cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, nói muốn đi công tác thì người nhà cũng không thể chuyện bé xé ra to mà đi ngăn cản, mọi người chỉ nhắc nhở vài câu rằng đừng làm gì bậy bạ rồi cũng để cho cô đi.

Hôm đó cùng Triệu Khải Ngôn đi ra sân bay, nhìn Triệu Khải Ngôn ngọc thụ lâm phong* bên cạnh, Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ nếu mình thực sự muốn làm chuyện bậy bạ thì người nhà cũng chẳng quản được đâu.

(*Ngọc thụ lâm phong: Dịch nghĩa: Cây ngọc đón gió, ý nói rất đẹp trai, tướng tá rất oai phong.)

Hơn bốn tiếng ngồi trên máy bay cũng khiến người ta mệt mỏi. Lúc hai người tới Bắc Kinh cũng đã gần bảy giờ tối. Thành thực mà nói thì phạm vi giao thiệp của Triệu Khải Ngôn quả thực rất rộng, ngay cả ở Bắc Kinh bên này anh cũng có bạn. Máy bay của bọn họ vừa hạ cánh thì đã có người tới đón. Anh Lữ là một người đàn ông trung niên giản dị và là người gốc Bắc Kinh, hai người vốn dự tính sẽ tới khách sạn nhưng anh ta lại một mực phản đối và nhiệt tình đưa bọn họ tới Tứ Hợp Viện.

Triệu Khải Ngôn tuy luôn có yêu cầu rất cao với chất lượng cuộc sống nhưng anh biết thích ứng với mọi hoàn cảnh và tùy nơi mà sống, hơn nữa anh thấy Nguyễn Tĩnh cũng có vẻ có hứng thú với Tứ Hợp Viện nên không từ chối ý tốt của bạn học cũ nữa. Nghĩ đến đây lại không khỏi nhớ lại lúc trước khi còn ở trong xe Nguyễn Tĩnh đã cúi đầu ghé sát vào anh mà nói, “Chú này hiếu khách quá nhỉ!”, Khải Ngôn vừa nhìn Nguyễn Tĩnh lúc này đang ngó đông ngó tây vừa nghĩ thầm, nếu cô biết “chú” này cùng tuổi với anh thì không biết sẽ nghĩ thế nào.

Lữ Mịch hớn hỏ đưa bọn họ vào một căn phòng, “Các cậu ở phòng này nhé!”

Triệu Khải Ngôn nhú mày, “Chỉ có một phòng thôi à?”

Lữ Mịch gật đầu, “Giường đôi, hai người nằm chung chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?” Hiển nhiên anh ta đã coi hai người là người yêu của nhau.

Triệu Khải Ngôn day day thái dương, anh quyết định sẽ quay về trọ tại khách sạn thì hơn. Kết quả là đúng lúc đó thì người bên cạnh mở miệng, “Em thì không thành vấn đề.”

Ánh mắt bị che dấu trong lòng bàn tay của Triệu Khải Ngôn hiện lên tia sững sốt.

Sau khi Lữ Mịch rời khỏi, Nguyễn Tĩnh đi đến bên cửa sổ rồi mở cửa ra, bên ngoài là một khoảnh sân nhỏ, có một câu ngô đồng cao vút tỏa bóng râm mát, dưới tán cây lấp ló mấy chiếc ghế mây, ánh đèn mờ ảo tỏa xuống tạo nên một cảnh tượng trông khá ý vị.

Khải Ngôn không biết vì sao mình lại đồng ý việc này. Nếu là ở cùng với những người khác thì anh tuyệt đối không thấy có vấn đề gì, nhưng đây lại là ở cùng Nguyễn Tĩnh, anh nghĩ mình chắc chắn sẽ không thể tập trung được.

Nguyễn Tĩnh tựa vào cửa sổ xem một ông lão ở căn phòng đối diện đang mở tivi trong phòng khách và vừa múa vừa hát kinh kịch. Chuyện này quả rất mới mẻ, cô không khỏi nhìn đến say sưa.

“Tôi đi tắm cho mát đã.” Triệu Khải Ngôn nói xong liền đi về phía phòng tắm. Anh cần dùng nước lạnh để trấn an một chút cảm giác mất bình tĩnh.

Nguyễn Tĩnh xoay người lại nhìn rồi “ừ” lên một tiếng và tiếp tục quay đầu xem màn biểu diễn ở phía đối diện... Thành thực mà nói thì quyết định của cô có phải rất liều lĩnh hay không? Tuy cô không để ý tới chuyện ở cùng phòng với bạn bè là nam giới khi đi xa nhưng hình như đã quên nghĩ tới chuyện đối phương

có đồng ý hay không. Có điều, nghĩ đến chuyện hai người phải cộng tác với nhau trong một thời gian, cô lại không câu nệ mấy chuyện tiểu tiết đó nữa.

Cuối cùng thì Triệu Khải Ngôn cũng rũ bỏ được mọi ham muốn. Anh lau người qua loa rồi chuẩn bị mặc quần áo, lúc đó mới phát hiện ra mình đã quên mang quần áo sạch vào. Ở nhà anh luôn dùng khăn tắm để quần quanh người, nhưng ở đây thì hiển nhiên không được, mà bảo anh phải mặc lại quần áo vừa thay ra thì cũng không thể, cuối cùng, sau một hồi cân nhắc, Triệu Khải Ngôn lại mặc quần dài vào và để thân trần ra khỏi phòng tắm.

Vừa mới đẩy cửa bước ra thì bắt gặp ánh mắt của Nguyễn Tĩnh vẫn đang dựa vào cửa sổ nhìn về phía mình, bốn mắt gặp nhau, Khải Ngôn không khỏi thót tim.

Tiếng tách tách đột nhiên vang lên khiến Triệu Khải Ngôn nhất thời không phản ứng kịp, khi thấy trên tay đối phương đang cầm một chiếc Hasselblad H3D, anh không khỏi lắc đầu.

“Đúng là xuất thủy phù dung*.” Nguyễn Tĩnh khen ngợi, từ trước tới nay cô không bao giờ ăn nói ngả ngớn nhưng khi thấy dáng người của Triệu Khải Ngôn thì nhin không được mà thốt lên.

(*Xuất thủy phù dung: Dịch nghĩa: Hoa sen mới nở, nghĩa là rất đẹp.)

Triệu Khải Ngôn cười cười. Anh đi tới bên giường rồi lôi quần áo từ trong túi hành lý ra và tính trở lại phòng tắm để thay đồ. Ở trước mặt Nguyễn Tĩnh thì dù là nửa thân trần cũng khiến anh không được tự nhiên.

“Em có thể chụp ảnh bây giờ được không?”

Khải Ngôn xoay người lại, “Cái gì?” Tứ Hợp Viện không được thoáng khí nên trong phòng có chút oi bức. Triệu Khải Ngôn cảm thấy cơ thể vừa tắm rửa xong lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Nguyễn Tĩnh nhìn các đường nét góc cạnh biểu cảm trên gương mặt anh cùng với thân hình gần như hoàn mỹ, “Chụp ảnh, ngay bây giờ ạ.”

Ánh mắt biểu lộ sự chân thành ấy khiến Khải Ngôn khẽ thở dài. Cô nhìn anh chẳng qua chỉ giống như đang nhìn một người cộng sự bình thường, còn anh đối với cô không thể không thừa nhận là có dụng ý bất lương, cho nên anh mới mượn lấy cái cớ vụng về này là cùng cô đi công tác để tranh thủ một khoảng thời gian được ở bên cô.

Vào giờ phút này, tình cảnh hai người cùng ở chung trong một căn phòng nhỏ hẹp đã khiến Triệu Khải Ngôn chần động không nhỏ. Giờ lại muốn anh lập tức thực hiện lời đồng ý khỏa thân cho cô chụp ảnh ngay trước mặt cô, Triệu Khải Ngôn vốn luôn xử sự điềm tĩnh lạnh nhạt cũng không tránh khỏi cảm thấy bối rối.

Nguyễn Tĩnh thấy sự do dự của Khải Ngôn thì thầm nghĩ có phải mình đã vội vàng quá mức hay không, dù sao bọn họ cũng vừa mới xuống máy bay và cần nghỉ ngơi một chút, “À, ngày mai cũng được.”

Thật lâu sau Khải Ngôn mới nói một câu, “Không sao, giờ cũng được!”

Triệu Khải Ngôn rốt cuộc đã hiểu thế nào là “Đánh giá quá cao”, anh đã đánh giá quá cao năng lực của mình. Vốn nghĩ chỉ cần hít sâu một hơi là ít nhất có thể tạo ra được vẻ thanh thần đối trá giống như mọi khi nhưng ngay khi Nguyễn Tĩnh tới gần và đánh giá toàn bộ cơ thể của anh từ trên xuống dưới, một luồng cảm giác khô nóng khó hiểu lập tức truyền khắp tứ chi của Triệu Khải Ngôn.

Khải Ngôn lùi lại phía sau một bước nhỏ rồi ra vẻ tự nhiên nhẹ giọng hỏi, “Có cần phải làm tư thế gì không?”

“À... không cần làm gì cả, anh cứ đứng thế này là đẹp lắm rồi.” Chỉ cần anh cứ đứng ở chỗ đó là đã toát ra vẻ gợi cảm phi thường.

Trong phòng chỉ bày biện một chiếc giường lớn trải ga màu trắng và một bộ sofa, trên tường cũng chỉ sơn một màu trắng tinh. Nguyễn Tĩnh thích chọn một không gian sạch sẽ như nơi này để chụp ảnh, không cần bất cứ vật trang trí gì, cũng không có bất kỳ món đồ rườm rà nào khác.

Khải Ngôn nhìn thấy Nguyễn Tĩnh lùi lại hai bước rồi điều chỉnh máy ảnh. Khi cô quay người lại nhìn anh, Triệu Khải Ngôn cảm thấy toàn thân tê dại, anh nghĩ tới trong một khoảng thời gian khá lâu tiếp theo trong mắt cô sẽ chỉ có một mình Triệu Khải Ngôn anh, toàn bộ sự chú ý của cô sẽ đều tập trung trên người anh,

ánh mắt của cô sẽ di chuyển đến từng bộ phận trên cơ thể anh, cô có thể sẽ tới gần anh, sẽ chạm vào anh, sẽ cầm cánh tay đang buông thõng của anh và giơ lên phía trước một chút, đầu ngón tay của cô sẽ chạm vào da thịt anh... Khi nghĩ tới đây, trong bụng Triệu Khải Ngôn đã tràn đầy lửa nóng. Anh cảm thấy xấu hổ với cảm giác miên man bất định của mình nhưng không hiểu vì sao lại không thể khống chế được.

Nhìn Triệu Khải Ngôn xuyên qua một lớp thấu kính khiến Nguyễn Tĩnh có cảm giác khác lạ. Thành thực mà nói thì anh quả thực rất đẹp, dáng người cao ngất, cơ thể cân đối ẩn chứa sức mạnh và sự mềm dẻo, cơ ngực hoàn mỹ, vòng eo rắn chắc, gương mặt kiên nghị, từng giọt nước đọng trên tóc men theo cổ chảy xuống dưới ánh đèn ấm áp thoạt nhìn trông mê đắm một cách kỳ lạ.

Nguyễn Tĩnh khẽ kêu lên một tiếng.

Hai người cách nhau một khoảng khá gần, Nguyễn Tĩnh chuyên chú di chuyển tới lui, ngón tay thon dài liên tục ấn nút chụp ảnh vào những lúc thích hợp.

Trong lúc Nguyễn Tĩnh đang quan sát mình, Triệu Khải Ngôn cũng lần đầu tiên có cảm giác mở to mắt chăm chú nhìn cô. Sự chuyên tâm của cô luôn có thể khiến đầu óc anh trở nên mù mịt. Anh thích vẻ mặt nghiêm túc của cô, vẻ mặt đó có chứa sự trong trẻo lạnh lùng mà cũng rất ngọt ngào.

Người thu hút người kỳ thực cũng rất đơn giản, chỉ cần hợp nhau là được. Khí chất bên ngoài của Nguyễn Tĩnh phù hợp với quan niệm về thẩm mỹ của Triệu Khải Ngôn. Anh thích cô, không gì có thể rõ ràng hơn, cho nên anh mới tìm cách tiếp cận cô, nhưng anh cũng không thể quá mức vội vàng mà làm cô sợ.

Khải Ngôn vô cùng cẩn thận không để đối phương biết được suy nghĩ thất thường của mình. Nhưng mỗi khi nhìn vào đôi mắt đen láy linh lợi ấy, anh lại cảm thấy lồng ngực khó chịu. Ánh mắt trong sáng lại có thể khơi gợi lên mọi giác quan sinh lý của anh, Triệu Khải Ngôn chỉ cảm thấy sau lưng mình đã phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có âm thanh riêng biệt của máy ảnh và tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người. Nguyễn Tĩnh nhìn lướt ra ngoài cửa sổ, nhiệt độ trong phòng hình như hơi nóng lên thì phải.

Ánh mắt của Nguyễn Tĩnh lại trở lại trên người Triệu Khải Ngôn. Cô cười nói, “Anh có muốn nghỉ ngơi chút không?”

Nụ cười của Nguyễn Tĩnh chứa đầy sự cuốn hút. Khải Ngôn rất muốn tiến tới để chạm vào gương mặt rạng rỡ kia, e rằng anh lại càng muốn hôn cô, hoặc muốn nhiều hơn chút nữa so với nụ hôn ấy... Khi phát giác ra phản ứng giữa hai chân mình, Khải Ngôn lại từ từ hạ tầm mắt xuống và ngồi lên mép giường.

Nguyễn Tĩnh nhận thấy sắc mặt anh không được tốt. Hôm nay dường như rất oi bức, có lẽ buổi tối trời sẽ có mưa. Nới lỏng cổ áo, Nguyễn Tĩnh đi tới bên giường rồi khoan gối ngồi xuống, “Chắc mình phải ra ở khách sạn thôi, ít nhất là nơi nào có điều hòa được không ạ?”

Khải Ngôn nhếch nhếch khóe miệng nhìn gương mặt xinh đẹp thanh tú của Nguyễn Tĩnh, cô chỉ nhìn anh bằng vẻ mặt rất thần nhiên.

Triệu Khải Ngôn đột nhiên có chút buồn bực, rốt cuộc cô thực sự không biết hay giả vờ không biết?

Cổ tay đột nhiên bị người ta giữ chặt, mất đi trọng tâm khiến cả người ngã nhào vào lòng người bên cạnh, Nguyễn Tĩnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên. Vẻ mặt của anh rất trầm lắng thâm sâu. Không hiểu vì sao cô bỗng cảm thấy có chút tức giận, cho dù đã hiểu được đôi chút nhưng cô không chấp nhận được việc Triệu Khải Ngôn vô lễ với mình. Con người cô bình thường vô cùng bảo thủ với một số chuyện.

Anh đang làm gì vậy? Biết rõ hiện tại trong lòng cô không một gợn sóng, bởi cô còn chưa muốn thuộc về bất kỳ người nào, sao anh vẫn không thể kiềm chế được... Khải Ngôn không hề muốn giữa hai người nảy sinh bất kỳ xung đột nào, anh không muốn dùng sức mạnh và thủ đoạn để bức bách Nguyễn Tĩnh, phục thù và cho phép anh cũng không cần, anh lại càng không muốn bởi vì sự thô lỗ của mình mà làm cho Nguyễn Tĩnh nảy sinh nghi ngờ với nhân phẩm của anh và xa lánh anh, anh chỉ muốn... khi cô nhìn anh sẽ không phải là không có chút cảm xúc nào, sẽ không phải là trong lòng không có chút gợn sóng.

Nhưng cách cư xử tồi tệ thể này chẳng lẽ có thể khiến cô nhìn anh bằng con mắt khác? Triệu Khải Ngôn anh quả thực càng sống càng ngày thơ, hành động ngang ngược thể này sớm muộn cũng sẽ khiến anh phải

nhận thẻ đỏ từ cô, ngay cả một chút cơ hội thắng lợi cũng không có, nghĩ đến đây, Triệu Khải Ngôn chậm rãi buông lỏng tay ra. Nguyễn Tình không lập tức né tránh, lúc này, cô đang dùng ánh mắt thẳng thắn để lý giải hành động của anh.

Trên khuôn mặt xuất chúng của Triệu Khải Ngôn xuất hiện vẻ bối rối, “Sorry...”

“Khi em lại gần, anh có... dục vọng phải không?” Nguyễn Tình không biết vì sao mình lại hỏi một câu như vậy, mà câu hỏi này trong nháy mắt làm cho Triệu Khải Ngôn toàn thân cứng đờ.

“Rất ghê tởm phải không?” Khải Ngôn tự khóa lấp mà không hề giấu diếm. Anh đứng dậy rồi lui lại phía sau mấy bước và nhìn về phía cô. Nếu cô muốn vạch trần thì dù sống hay chết anh cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Nguyễn Tình phản ứng rất bình tĩnh. Cô không kinh ngạc cũng không nhũn mỳ mà chỉ thản nhiên nói, “Hiện tại em không nghĩ tới chuyện tình cảm.”

Triệu Khải Ngôn cười khổ một tiếng, trong ngực dâng lên cảm giác buồn phiền không thể nói thành lời, “Tôi biết.”

“Cảm ơn anh đã thông cảm!”

Triệu Khải Ngôn cảm thấy bị người ta đâm cho một dao chắc cũng chỉ đau đến như thế, “Em không cần cảm ơn tôi vì việc này.” Nói xong câu đó, anh xoay người rời khỏi phòng.

10. Chương 9

Buổi tối hôm đó Trần Văn nhận được một cú điện thoại. Cô thông báo với phó quản lý một tiếng rồi ra khỏi quán bar. Từ cửa chính đi ra cô liền trông thấy Triệu Khải Ngôn. Anh đang tựa vào lan can trên giao lộ, khủy tay đặt trên lan can, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc đã được mời lửa nhưng chưa hút, vẻ mặt có chút hốt hoảng. Vì đang đứng dưới cơn mưa nhỏ nên trên tóc anh có phủ một lớp ẩm ướt. Trần Văn thực sự hiếm khi thấy Triệu Khải Ngôn có dáng vẻ cô đơn đến vậy, phần lớn thời điểm anh đều có phong thái rất xuất chúng, cử chỉ rất phong nhã, thể nhưng về suy sụp của Triệu Khải Ngôn lúc này trông cũng rất gọi cảm. Trần Văn không thể không thừa nhận đã quen biết với Triệu Khải Ngôn nhiều năm nhưng mỗi lần nhìn thấy người đàn ông này là mỗi lần từ anh lại toát ra một mùi lực khác thường. Thế nhưng anh ấy vẫn cố tình lạnh nhạt...

Tiếng giày cao gót của Trần Văn vang lên nhắc nhở người đang đứng cách đó ba thước. Triệu Khải Ngôn dập tàn thuốc và chờ người bạn tốt tới gần.

“Anh tới Bắc Kinh khi nào vậy?”

“Hôm nay.” Giọng của Triệu Khải Ngôn có chút khàn khàn.

“À, vậy thực sự quá vinh hạnh, ngày đầu tới đây anh đã tìm em rồi.” Trần Văn đắm chiêu nhìn anh rồi lập tức nói, “Anh có muốn vào trong làm một chén không? Trông anh có vẻ... tâm trạng không được tốt đấy!”

Khải Ngôn cười lặng lẽ. Thì ra biểu hiện của mình lại rõ ràng đến vậy ư?

Hai người đi vào quán bar. Trần Văn chọn một góc yên tĩnh rồi gọi nhân viên phục vụ mang tới một chai rượu đỏ có nồng độ không cao.

“Em sợ anh say hả?” Khải Ngôn cười khê.

“Với tư lượng của anh thì em lo lắng làm gì. Chỉ là cảm phiền anh đừng biến nơi này của em thành chỗ mượn rượu giải sầu thôi.”

“Mượn rượu giải sầu à...” Khải Ngôn thở dài một tiếng rồi ngửa đầu tựa vào sofa và dùng bàn tay che đi tầm mắt, rất lâu sau cũng không thấy anh có phản ứng gì.

Trần Văn hơi bất ngờ, cô chưa từng thấy có lần nào Triệu Khải Ngôn lại thẳng thắn bộc lộ tâm trạng của mình như vậy.

“Anh tới đây du lịch hay đi công tác thế?”

“Công tác.” Giọng nói trầm buồn mang theo vẻ tự giễu cất lên.

Trong đầu Trần Văn không biết vì sao lại xuất hiện một ý tưởng nào đó, “Khải Ngôn, anh đi cùng người yêu à?” Cô nói xong liền cười khở một tiếng, trong lòng lâm râm khó chịu, “Cô ấy làm anh buồn phải không?” Nói buồn là còn nhẹ.

Triệu Khải Ngôn xoa xoa trán rồi uể oải cười, “Không phải là người yêu. Cô ấy không có ý định để anh tiếp cận, là anh đơn phương tình nguyện.”

Trong lòng Trần Văn giống như bị người ta liên tiếp đâm vào. Cô theo đuổi Triệu Khải Ngôn đã lâu đến mức vẻ nho nhã lễ độ của anh đã không còn khiến cô bối rối. Triệu Khải Ngôn là người đàn ông chín chắn hấp dẫn, giọng nói của anh trầm thấp và nhã nhặn, anh cư xử rất lịch thiệp với người khác, cho dù đối phương có gây rắc rối cho anh thì anh cũng đối đãi hết sức ôn hòa. Cô rất thích cách đối nhân xử thế của anh, cô càng tin rằng Triệu Khải Ngôn không bao giờ thất bại trên phương diện tình cảm. Hôm nay lại được nghe anh nói rằng mình đơn phương tình nguyện, cảm giác này so với từ chối cô có khi còn làm cô khó chấp nhận hơn.

Khải Ngôn buông tay nhìn người con gái ăn mặc thời trang trước mặt, ánh mắt rất thư thái, “Trần Văn, nếu tình cảm còn chưa bắt đầu mà đối phương đã nói rõ là từ chối bị theo đuổi thì như vậy nghĩa là một chút cơ hội cũng không có phải không?”

“Cái gì cơ?” Cô vung tay quá mạnh khiến chén rượu trên bàn suýt nữa đổ.

Khải Ngôn tự nói, “Anh thích cô ấy, anh căn bản không có cách nào khống chế được bản thân...”

“Anh... cưỡng ép người ta ư?” Trần Văn cảm thấy bất ngờ mà hôm nay cô nhận được có lẽ phải một tuần mới tiêu hóa hết.

Triệu Khải Ngôn lắc đầu cười khở, “Không. Anh... muốn vậy nhưng vĩnh viễn sẽ không làm thế.”

Trần Văn thở dài. Triệu Khải Ngôn đã coi cô như bạn, cô nên thấy hài lòng với điều đó, tuy rằng những lời này lọt vào tai vẫn khiến cô cảm thấy khó tiếp nhận, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô ấy có biết tình cảm của anh dành cho cô ấy không?”

“Có lẽ biết, có lẽ không.” Triệu Khải Ngôn không nhận được tự giễu, “Mà có lẽ là không muốn biết.”

Trần Văn cười cười, “Không ngờ Triệu Khải Ngôn cũng có ngày khổ sở vì tình.”

“Cô ấy không cần tình cảm của anh, nhưng anh lại không thể thu về được.” Khải Ngôn nhếch nhếch khóe miệng, “Nhìn anh thế này em thấy có chút vui sướng phải không?”

“A.” Trần Văn thừa nhận cô có chút vui vẻ, thế nhưng cô ghen tỵ nhiều hơn.

Triệu Khải Ngôn uống mấy chén rượu rồi chìm đắm trong cảm xúc của riêng mình. Trần Văn ghé sát vào người anh rồi chân thành hỏi, “Khải Ngôn, anh có muốn đến chỗ em không? Anh với cô ấy có lẽ nên tách nhau ra một chút thì tốt hơn.” Chỉ ít anh ấy cũng sẽ không quá đau khổ.

Khải Ngôn suy nghĩ một chút rồi uyển chuyển từ chối, “Cô ấy hiện đang ở chỗ của Lữ Mịch có một mình, anh không yên tâm.”

Trần Văn cười cười, “Vậy anh định thế nào? Đau khổ nhưng vẫn vui à?”

Khải Ngôn không còn sức mà tranh cãi với cô bạn, “Có lẽ thế.” Anh đau khổ vì bị coi thường nhưng chỉ cần là do Nguyễn Tĩnh gây ra thì anh cũng muốn hứng chịu.

“Được rồi, đừng kích động em nữa. Anh vừa đến Bắc Kinh đã khiến em đau lòng buồn bực rồi.” Trần Văn ra vẻ thoải mái, “Có điều trông anh hình như còn đau khổ hơn cả em, lòng em ít nhiều cũng được an ủi phần nào.”

Triệu Khải Ngôn vừa cười vừa lắc lắc đầu, “Cảm ơn em đã an ủi!”

“Đừng khách sáo!”

Anh có thể nói chuyện thoải mái như thế với Trần Văn nhưng với Nguyễn Tình lại chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, anh muốn lại gần cô, cho dù có tầm thường một chút... Triệu Khải Ngôn nhất thời không hiểu được chính mình, rõ ràng anh quen cô chưa tới nửa năm, tình cảm sao có thể trở nên mạnh mẽ như thế? Mỗi lần đối mặt với Nguyễn Tình là mỗi lần tham lam dục vọng nổi lên khiến anh hoang mang rối bời, anh sợ sẽ bất cẩn mà không kiềm chế được, như vậy thì thực đúng là chết ra sao cũng không biết.

Buổi sáng hôm sau Nguyễn Tình mới nhìn thấy Triệu Khải Ngôn. Tối hôm qua anh ngủ trong phòng khách. Thật ra thì tâm tư của Nguyễn Tình có thể nói là trước sau như một, cô luôn luôn không câu nệ cái gì, nhưng sợ Khải Ngôn lúng túng nên cô chỉ mỉm cười với anh thay cho lời chào hỏi mà không nói gì thêm.

Một tuần trôi qua gió êm sóng lặng ngoài dự tính. Những tấm ảnh chụp sau này đều tương đối dè dặt. Sau khi rửa ra mười hai tấm mang đi tham dự triển lãm, hai người không ở lại Bắc Kinh để chờ đợi tin tức mà gần như lập tức lên máy bay trở về thành phố N.

Tối đó, Nguyễn Tình vừa đặt chân vào cửa đã thấy vẻ mặt gió xuân phơi phới của Nguyễn Nhân đang ngồi trên salon xem phim trong phòng khách. Nguyễn Tình giương mắt nhìn đồng hồ, chín giờ mười lăm. Nguyễn Nhân trông thấy Nguyễn Tình bước vào, “Ồ, người bạn rợn đã về rồi đấy!”

Nguyễn Tình để hành lý sang một bên rồi ngồi xuống, giọng nói có vẻ mệt mỏi, “Hiếm khi thấy chị xem tivi dưới nhà nhỉ?”

“Bởi vì người kia đã dọn ra ngoài rồi.”

Nguyễn Tình sững sốt một chút, “Người nào dọn ra ngoài?”

Nguyễn Nhân lườm một cái, “Còn có thể là ai nữa? Chẳng phải là Tưởng Nghiêm sao?”

“... Anh ấy đi khi nào?”

“Ngày thứ hai sau khi em đi Bắc Kinh thì nó vội vàng chuyển đi. Nghe ông nói thì hình như là có đối tượng rồi, trình độ tạo ra vẻ âm trầm bề ngoài cũng giỏi quá nhỉ!”

Nguyễn Tình cười cười, “Thật không đó? Nếu thực thế thì ở đây đúng là có chút bất tiện.”

Nguyễn Nhân nghiên cứu cô em một hồi mà không thấy có bất cứ biểu hiện gì khác thường thì nghiêm trang nói, “Nó đi cũng tốt, dù sao cũng không phải là người một nhà.”

Nguyễn Tình không biết nói sao nữa, “Sao chị cứ luôn nhằm vào anh ấy thế?”

“Nhìn không vừa mắt.”

Nguyễn Tình bật cười ha hả, “Người thuận mắt chị có lẽ cũng không có nhiều đâu.”

“Ha ha, Triệu Khải Ngôn tuyệt đối thuận mắt chị đấy.”

Nguyễn Tình vừa nghe đến tên người đó thì chợt ho khan mấy tiếng, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh cơ thể ẩm ướt khêu gợi của anh bên trong căn phòng nhỏ, mọi thứ trở nên rõ ràng vô cùng. Nguyễn Tình trầm ngâm, rành rành là từ lúc đó đến giờ cô không hề nhớ tới, thế mà lúc này sao tự nhiên hình ảnh đó lại hiện ra trong đầu nhỉ?

“Sao thế?” Nguyễn Nhân thấy sắc mặt cô có vẻ khác thường.

“Không sao, em hơi mệt chút thôi.” Nguyễn Tình day day ấn đường rồi đứng lên, “Em đi ngủ đây. Chị cũng nghỉ sớm đi nhé.” Đi được hai bước cô lại quay đầu và nói một câu, “Chị ít xem phim truyền hình đi. Cái người tuyệt đối thuận mắt chị có lẽ không thích loại phim võ thuật ấy đâu.”

Nguyễn Nhân khoát tay, “Em không quen anh ấy thì sao biết anh ấy có thích hay không.”

Nguyễn Tình gật đầu, “Cũng đúng!”

Nguyễn Tĩnh trở về phòng tắm rửa rồi đi nằm. Trần trọc trên giường hồi lâu nhưng cô lại không buồn ngủ chút nào, cho dù cơ thể thì mỗi một chết đi được. Không biết làm sao, cô đành ngồi dậy cầm điện thoại trên bàn rồi ấn một dãy số quen thuộc, hành động hoàn toàn vô thức.

“A lô?” Đối phương nhanh chóng bắt máy. Nguyễn Tĩnh thậm chí còn chưa biết phải nói cái gì.

“Nguyễn Tĩnh?”

Nguyễn Tĩnh không ngờ đối phương lại biết đó là cô, cô còn cho rằng điện thoại của người này không có số của mình.

“Muộn thế này còn quấy rầy anh!”

“Có việc gì à?” Giọng nói của Tưởng Nghiêm có vẻ thiếu kiên nhẫn.

Nguyễn Tĩnh đột nhiên cảm thấy hành động của mình vô cùng vô vị, “À, không có việc gì. Tôi chỉ muốn hỏi vì sao anh lại chuyển ra ngoài thôi.” Nói xong những lời này, Nguyễn Tĩnh chỉ hận không thể đập đầu vào thành giường.

Đối phương trầm mặc một lúc rồi cuối cùng mới trả lời bằng một câu, “Cô mới vừa xuống máy bay, ngủ sớm đi!” Không đợi Nguyễn Tĩnh mở miệng, Tưởng Nghiêm đã lập tức tắt máy.

Nguyễn Tĩnh đổ người vào trong chăn bông và nhắm mắt lại, “Fuck you!”

Nhưng mà, sao anh ta lại biết cô vừa mới xuống máy bay nhỉ?

Ngày hôm sau Triệu Khải Ngôn xuất hiện tại nhà họ Nguyễn. Nguyễn Nhân kinh ngạc, Nguyễn Tĩnh cũng kinh ngạc không thôi. Khải Ngôn cầm một chai rượu đỏ năm 86 đưa cho Nguyễn Nhân.

“Nhờ anh cảm ơn Triệu Lâm giúp tôi nhé!” Nguyễn Nhân nhớ tới việc mình và Triệu Lâm đã từng bàn bạc về việc tặng rượu này rồi, chỉ không ngờ Triệu Khải Ngôn lại đồng ý làm việc đó. Khi Nguyễn Nhân dẫn Triệu Khải Ngôn vào phòng khách, cô còn tranh thủ ra dấu chữ V với Nguyễn Tĩnh đang đứng nguyên ở cửa phòng bếp ăn táo.

Nguyễn Nhân bình thường vẫn tùy tiện tiện nhưng khi đối mặt với người mình ngưỡng mộ trong lòng thì tay chân cũng bót phóng túng đi ít nhiều, hiếm khi thấy cô có chút vẻ thực nữ như thế.

Nguyễn Tĩnh cắn một miếng táo, cô đi tới bàn ăn và cầm ly sữa tươi mang vào phòng bếp rồi đi ra vườn hoa để không làm phiền đến hai người đang lịch sự nói chuyện với nhau.

Sau đó, khi chiếc Lexus màu đi khỏi thì Nguyễn Tĩnh cũng vừa gặm xong trái táo và uống xong ly sữa. Một lúc sau thì di động của cô đổ chuông.

Nguyễn Tĩnh nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, cô nghĩ ngợi một lúc rồi mới nhận điện, “Anh đang lái xe à?”

“Không, tôi đang đứng ở ven đường.” Đối phương lảng lảng mở lời, “Nguyễn Tĩnh, chúng ta vẫn còn là bạn phải không?”

Nguyễn Tĩnh khe thở dài, “Chúng ta vẫn luôn là bạn mà.”

Triệu Khải Ngôn cười khổ. Nếu có đủ can đảm, anh sẽ nói thẳng rằng tôi không muốn dừng lại ở quan hệ bạn bè này đâu, mối quan hệ kiểu này không cách nào khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn.

Hai người không hẹn mà cùng trầm mặc. Đến khi cả hai đều tưởng đối phương đã cúp máy thì Khải Ngôn lại nhin không được mở miệng, “Nguyễn Tĩnh, ngày mai tôi sẽ đi Anh.”

Nguyễn Tĩnh ừ một tiếng mà không nói gì thêm.

Triệu Khải Ngôn cảm thấy mình bị bức ép đến mức không còn giữ được chừng mực nữa, anh ngông cuồng muốn cô giữ anh lại. Tâm trạng của Triệu Khải Ngôn bỗng nhiên rơi xuống đáy vực, anh không kiềm chế được mà hỏi cô một câu, “Em có muốn nói gì với tôi không?”

Nguyễn Tĩnh phải thừa nhận Triệu Khải Ngôn mặc dù đã gây khó khăn cho cô nhưng cô không hề có ý bài xích anh, “Chúc anh thuận buồm xuôi gió, à, còn nữa, hẹn gặp lại!”

Giới hạn đường như đã được tạm thời vạch rõ. Triệu Khải Ngôn đau đớn đến mức phải hít sâu một hơi. Anh lại liên tục nhắc nhở bản thân không nên làm cho mình càng thêm không còn đường lui.

“Nguyễn Tĩnh...” Anh nghe thấy chính mình đang khê gọi tên cô nhưng không biết giải bày cảm giác rối loạn phức tạp này thế nào, cuối cùng, anh chỉ bình thản nói ra một câu, “Hẹn gặp lại!”

11. Chương 10

Thân thể màu đồng rắn chắc dẻo dai ấy dưới ánh đèn mờ ảo tạo nên một cảm giác vô cùng đặc biệt. Anh kéo tay cô rồi nhẹ nhàng đặt lên bờ ngực vạm vỡ của mình. Hơi nóng từ lòng bàn tay truyền đến. Ngón tay của người ấy nắm chặt lấy tay cô, dẫn dắt cô từ từ trượt dọc theo đường cong của cơ bụng gợi cảm. Cô cảm giác được cơ thể cân xứng ấy đang khẽ run rẩy... Đôi mắt sâu thẳm ẩn trong bóng đêm mang đầy vẻ tĩnh lặng cô đơn, cũng mang theo vài phần khẩn thiết như đứa trẻ lạc đường, sau đó, anh chậm rãi tới gần...

Nguyễn Tĩnh bình tĩnh. Cô trừng mắt nhìn lên trần nhà rồi mười giây sau mới ai oán kêu lên một câu và rúc thật sâu vào trong chăn, “Không phải chứ...”

Thời gian trôi qua, Nguyễn Tĩnh vẫn chăm chỉ chạy bộ mỗi ngày, thỉnh thoảng cô có đi đánh bóng, công việc ở phòng tranh cũng vẫn tiếp tục, có lúc bận, có lúc rảnh. Sau khi Tưởng Nghiêm dọn đi, trong nhà cũng không có gì khác thường, thực tế phải nói là mọi thứ đã trở lại quỹ đạo bình thường.

Một ngày nọ cô dắt theo chú chó cưng cùng đi chạy bộ. Theo quán tính, khi chạy tới cửa hàng bán đồ ăn sáng, cô bất giác đợi đến năm phút đồng hồ. Mãi cho đến khi uống xong cốc trà cô mới kéo theo Edward rời đi.

Sau đó một thời gian Nguyễn Tĩnh bắt đầu bị ép đi xem mặt liên tục. Cô không biết mình lại được ưa thích như thế, những lần xem mặt gần đây có kết quả không tồi chút nào. Hôm nay cô có hẹn dùng bữa với một anh chàng là dân ưu tú trong giới IT*, người này đã cùng ăn cơm với cô trong ngày hôm qua. Phải nói là không thể không hẹn. Sau khi Nguyễn Tĩnh nhã nhặn từ chối mấy người, Nguyễn Chính đã tìm cô nói chuyện một lần, dùng từ “nói chuyện” là đã quá uyển chuyển hàm xúc rồi, chỉ thiếu mỗi nước ném gậy ra thôi. Lần này Nguyễn Chính còn nhấn mạnh rằng nếu không phải vì cô không chịu tranh đấu thì đứa nhỏ Tưởng Nghiêm kia có lẽ đã bằng lòng ở bên cô rồi, giờ thì không còn cơ hội nữa, người ta đã tự tìm đối tượng cho mình, lại còn là một cô giáo dạy đàn dương cầm trong trường đại học nữa, xét về khí chất thì Nguyễn Tĩnh cũng chỉ có thể xem như đàn violin mà thôi.

(*IT: Công nghệ thông tin.)

Nguyễn Tĩnh buồn rầu, “Con thích tiếng đàn violin, trầm ấm mà sâu sắc.”

Nguyễn Tĩnh ôm đầu đi ra, trong lòng có chút buồn phiền và oán trách Tưởng Nghiêm, tự tìm đối tượng thì tự tìm đối tượng, sao lại còn liên lụy đến cô làm gì?

Vào một buổi trưa giữa tháng, Nguyễn Tĩnh cùng anh chàng IT ưu tú kia sau khi chơi bóng xong liền rời khỏi trung tâm thể dục thể thao. Đây là lần thứ tư hai người gặp nhau, cô cảm thấy... không có cảm giác đặc biệt nào cả. Anh chàng IT này có vẻ cũng bị bắt buộc phải đi xem mặt, hai người cùng chung hoàn cảnh nên thỉnh thoảng cùng nhau ra ngoài hoạt động một chút để tránh rắc rối từ phía gia đình.

Lúc Nguyễn Tĩnh đang muốn quẹt thẻ hội viên để rời khỏi đó thì kết quả lại thấy Tưởng Nghiêm ở quầy thanh toán. Anh ta đi cùng với một mỹ nữ da trắng như tuyết, khí chất rất xinh đẹp nhu mì. Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Tĩnh là, đàn dương cầm ơi là đàn dương cầm!

Gặp Tưởng Nghiêm ở đây quả thực có chút bất ngờ, anh ta luôn luôn không thích tham gia các hoạt động khiến người ta phải đổ mồ hôi. Thời còn đi học, Tưởng Nghiêm chỉ tham gia một số hoạt động diễn thuyết hoặc các hoạt động đấu trí.

Nguyễn Tĩnh vốn định chờ bọn họ đi khỏi rồi mới tiến lên, kết quả là chờ hơn ba phút rồi mà hai người kia hoàn toàn không có dấu hiệu rời đi. Không thể kiên nhẫn hơn được nữa, cô đành tiến lên phía trước xem rốt cuộc là có chuyện gì.

“Thực sự xin lỗi quý khách, chúng tôi không nhận tiền mặt ạ.”

Tướng Nghiêm trầm ngâm, thẻ hội viên của anh chắc là để quên ở nhà trọ, đúng lúc hôm nay đi ra ngoài lại quên không kiểm tra ví.

“Quẹt chung thẻ được không?” Một giọng nói trong trẻo ôn hòa vang lên.

Tướng Nghiêm sững người quay đầu lại.

Nguyễn Tĩnh cười cười, “Thực khéo, Tướng... sư huynh!”

Tướng Nghiêm cau mày, miệng khẽ hừ một tiếng. Nguyễn Tĩnh cũng không để ý. Chờ nhân viên trả lại thẻ xong, cô gật đầu chào Tướng Nghiêm và người bên cạnh anh ta. Đúng lúc này thì anh chàng IT ưu tú vừa mới từ nhà vệ sinh đi tới, “Vận động hai giờ liền nên có hơi đói bụng, ta tìm chỗ ăn cơm nhé?”

Nguyễn Tĩnh không phản đối. Cô chào tạm biệt Tướng Nghiêm rồi cùng anh chàng IT rời đi.

“Em biết người đó à?”

Một lúc lâu sau Nguyễn Tĩnh mới nghe thấy chính mình trả lời rất rõ ràng, “Biết nhưng không quen.”

Hai người vừa đi tới chỗ dừng xe thì anh chàng IT đột nhiên hướng về một phía mà gọi, “Khải Ngôn!”

Bên cạnh một chiếc xe thể thao màu đen cách đó không xa có một bóng người khôi ngô tuấn tú, người đó chẳng phải Triệu Khải Ngôn thì còn ai vào đây?

Nguyễn Tĩnh đang định chui vào xe liền bất giác dừng lại, cô nhất thời có chút ngẩn ngơ, anh đã về rồi sao?

Triệu Khải Ngôn dường như còn kinh ngạc hơn cả cô. Bất gặp ánh mắt của Nguyễn Tĩnh, trong đôi mắt đen ấy liền xuất hiện bao nhiêu điều sâu thẳm nói không nên lời, thế nhưng chỉ vài giây sau, anh lại bước tới với nụ cười nhàn nhạt trên môi.

Nguyễn Tĩnh trông thấy dáng vẻ phong khoáng của anh thì sự mất tự nhiên trong cô cũng nhanh chóng bị thu hồi lại hết. Thực ra đó chỉ là một giấc mộng xuân, cô cần gì phải ngại ngùng khi gặp mặt? Nhưng mà, Nguyễn Tĩnh liên tục thở dài trong lòng, quả thực có chút xấu hổ, nhất là khi Triệu Khải Ngôn càng lúc càng đến gần thế này, cô lại có cảm giác mình đã... xâm phạm đến anh.

“Đã lâu không gặp!” Nguyễn Tĩnh không biết lời chào khách sáo này là dành cho cô hay cho người bên cạnh.

“Lâu rồi không gặp, anh tới chơi bóng ạ? Đúng lúc em và bạn em phải đi rồi, nếu không thì đã có thể đấu với anh một trận, thật tiếc quá!”

“Lúc nào cũng có cơ hội mà.”

“Ồi, anh là người bận rộn, có duyên mới gặp được anh chứ muốn gặp thì chắc gì đã gặp được.”

Nguyễn Tĩnh thấy hai người trò chuyện với nhau khá thân thiết, hẳn là bạn bè quen biết đã lâu. Cô nghĩ mình cứ đứng xen giữa thế này thì cũng bất tiện, hay là nên rút lui trước nhỉ?

“Nguyễn Tĩnh.” Anh chàng IT ưu tú chủ động giới thiệu hai người với nhau, “Đây là đàn anh anh đã quen biết khi còn theo học ở Anh, Triệu Khải Ngôn.”

Nguyễn Tĩnh mỉm cười, “Hân hạnh được gặp anh!”

Triệu Khải Ngôn nhìn cô một cái rồi khẽ gật đầu.

“Cô ấy là đối tượng xem mắt của em, Nguyễn Tĩnh.” Anh chàng IT ưu tú nói. Nguyễn Tĩnh đương nhiên biết anh ta không có ý đề cập tới chuyện xem mắt vào lúc này, thế nhưng nói tới nó vào thời điểm hiện tại rõ ràng là không đúng lúc. Nguyễn Tĩnh cũng không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy, cô vô thức liếc mắt về phía Triệu Khải Ngôn. Đối phương lại chỉ bình thản nói một câu, “Rất hợp đấy!”

Trong lòng Nguyễn Tĩnh bất chợt dâng lên một cảm giác mờ mịt khó nói thành lời.

“Thật không ạ?” IT cười ha hả, “Còn anh thì sao? Em nghe nói gần đây anh di chuyển liên tục, có phải anh đưa người yêu đi du lịch vòng quanh thế giới không đấy?”

Triệu Khải Ngôn chỉ cười cười mà không gạt cũng chẳng lắc.

Nguyễn Tĩnh nhớ tới câu nói, “Chúng ta vẫn là bạn phải không?” mà Triệu Khải Ngôn đã nói với cô ngày đó, trong lòng thoáng hiện lên một cảm giác kỳ quái, nó khiến cô cảm thấy hình như anh đang giấu diếm một điều gì đó nên có phần lúng túng. Thế nhưng hôm nay, Triệu Khải Ngôn đang đứng ngay trước mặt cô, trông anh thẳng thắn và thông dong như thể vĩnh viễn không có bất cứ thứ gì có thể làm anh rối loạn. Nguyễn Tĩnh thừa nhận có thể do mình có trí tưởng tượng phong phú, nhưng cô cũng không thể không nhận thấy Triệu Khải Ngôn quả thực là một người đàn ông rất khó nắm bắt.

Nguyễn Tĩnh bỗng thấy có chút không biết phải cư xử thế nào với người đàn ông từng trải thâm sâu tâm tư kín đáo này. Nhớ lại cảnh tượng quỷ dị trong giấc mơ khi đó thật sự đã làm nhiều loạn suy nghĩ của cô...

Triệu Khải Ngôn giống như hoàn toàn không để ý đến Nguyễn Tĩnh đang ở bên cạnh, anh với IT cùng nhau nói chuyện vài câu rồi sau đó gạt đầu cáo từ.

Nguyễn Tĩnh cảm thấy hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Không ngờ Triệu Khải Ngôn còn chưa đi xa được năm thước thì có người lướt qua anh đi về phía cô, người này chẳng phải ai khác mà chính là Tưởng Nghiêm.

Anh ta đứng trước mặt cô rồi nói với vẻ lãnh đạm, “Hóa đơn của tôi tôi sẽ tự thanh toán, tổng cộng hết bao nhiêu tiền vậy?”

“Không cần đâu. Chuyện nhỏ thôi mà.”

Tưởng Nghiêm bỗng lạnh lùng nói, “Chi phí cho bạn gái tôi, tôi vẫn lo được.”

Nguyễn Tĩnh mắt vài giây mới hiểu anh ta đang nói cái gì. Cô cảm thấy mình đã cố gắng hết sức mà vẫn không thu được kết quả mong muốn, “À, khoảng hai ba trăm thôi ạ.” Lúc thanh toán chung cô cũng không rõ là hết bao nhiêu.

Tưởng Nghiêm rút ra bốn trăm đưa cho cô.

“Không cần nhiều như vậy đâu.”

Trên mặt Tưởng Nghiêm đã lộ ra vẻ mất kiên nhẫn. Anh ta đang muốn nói gì đó thì Triệu Khải Ngôn đã điem tỉnh quay lại và nhận tiền thay cho một người còn đang do dự. Anh lịch sự mỉm cười, “Tôi có thể trả chung một chút chứ, A Tĩnh?” Không chờ Nguyễn Tĩnh định thần lại, anh trực tiếp rút ra hai trăm rồi trả lại hai trăm cho Tưởng Nghiêm.

Nguyễn Tĩnh không biết phải ứng phó với tình huống trước mắt thế nào. Mãi đến khi Tưởng Nghiêm rời đi cô mới nghe được có người hỏi, “Anh biết Nguyễn Tĩnh à?”

Trong giọng nói bình tĩnh của Triệu Khải Ngôn còn mang theo ý cười, “Chỉ là bạn bè thôi, cậu không cần suy nghĩ nhiều.”

Khi Nguyễn Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn thì trái tim đột nhiên nảy lên một nhịp. Đôi mắt sâu thẳm kia vào lúc này đang đặt trên người cô.

Nguyễn Tĩnh và IT cùng trên đường trở về nhà, người ngồi ghế lái liên tục nói về Triệu Khải Ngôn.

“Bên cạnh anh ấy luôn không thiếu những nhân vật muôn màu muôn vẻ, cô gái khiến anh ấy xem trọng không biết là thần thánh phương nào?”

Nguyễn Tĩnh không hé răng nửa lời. Trên thực tế, cô và Triệu Khải Ngôn không hẳn là quen thân đến độ có thể bình luận về đời tư của anh.

“Con mắt nhìn người của Triệu Khải Ngôn luôn luôn cao thâm đến mức biến thái. Khi bọn anh còn học chung, anh ấy tuy là người rất hào phóng tốt tính nhưng lại là người khó hầu hạ nhất đấy.”

IT ngoái đầu lại nhìn, anh nhận thấy Nguyễn Tĩnh không chú ý đến câu chuyện, “Sao thế?”

“Em chỉ cảm thấy chúng ta không cần phải cố tìm đề tài để nói.”

IT cười ha hả, “Đúng thế nhỉ!” Sau đó, anh ta liền toàn tâm toàn ý lái xe.

Ở một nơi khác, một người đàn ông phong thái hiên ngang sau hai mươi phút chơi Squash vô cùng nhuần nhuyễn đang ngồi dựa vào tường.

Anh phủ khăn lên mặt và gấp gấp thở, trong lòng uất ức khó trút ra được. Khi anh không có ở đây, cô vẫn như cũ không hề tệ đi chút nào... Triệu Khải Ngôn anh cho rằng anh có thể gây được ảnh hưởng gì tới cô ấy cơ chứ? Mẹ kiếp, chỉ có anh là bị ảnh hưởng thôi. Thế mà anh lại còn giống như một đứa ngốc liều mạng gấp gấp trở về.

Trong khoảng khắc nhìn thấy Nguyễn Tĩnh, một cảm giác tên là “đau lòng” lại tự nhiên sinh ra. Nhìn thấy cô sánh vai bên người khác, buồn bực trong lòng anh lại càng thêm chồng chất. Anh vẫn nghĩ mình là người có đủ bản lĩnh, vậy mà không ngờ chỉ cần đối mặt với Nguyễn Tĩnh là đã không chịu nổi một đòn. Hơn nữa, sau đó, khi thấy cô vì một người đàn ông khác tới gần mà trở nên thất thần, trong lòng anh càng cảm thấy buồn bực một cách khó lý giải... Người đàn ông đó có điểm nào xuất sắc hơn anh?

“Sao thế? Mới có một lúc mà không đánh nữa sao?” Một giọng nói trầm ổn mạnh mẽ của đàn ông vang lên, người vừa bước vào chính là huấn luyện viên của trung tâm thể dục thể thao này.

Khải Ngôn dùng khăn lau mặt rồi đứng lên, “Chờ anh rồi mới bắt đầu đấy.”

Người đàn ông phát hiện ra sự bất thường của anh, anh ta cẩn thận hỏi, “Tâm trạng không tốt hả?” Lần đầu tiên anh ta trông thấy Triệu Khải Ngôn có vẻ cáu kỉnh như thế.

Khải Ngôn quăng khăn mặt xuống rồi đánh đường bóng đầu tiên. Cú đánh vừa mạnh vừa chuẩn xác. Anh tranh thủ nói một câu, giọng điệu rất ôn hòa, “Rất không tốt!”

12. Chương 11

Về nước được hai tuần mà Triệu Khải Ngôn vẫn không thể trấn an được cảm xúc của mình. Anh biết rõ nguyên nhân là ở đâu nhưng lại không thể nào làm gì được. Công việc ở Viện Nghiên cứu không khơi dậy được sự nhiệt tình trong anh, chẳng qua vì phụ huynh yêu cầu nên anh mới làm việc ở đó. Hiện tại, ngay cả công việc ở quán cà phê anh cũng không còn quan tâm đến nữa.

Nhưng nếu mỗi ngày không trăm phương ngàn kế dùng công việc để tiêu hao sức lực và làm cho chính mình không thể ảo tưởng được nữa thì anh nghĩ mình nhất định sẽ không biết phân biệt tốt xấu mà tới quấy rầy cô. Quả thực là mĩa mai, một người luôn được coi là thành phần có tài nhưng không chịu làm việc không đáng hoàng giờ bởi vì mọi chuyện không được như ý lại giúp anh cứu vãn được một chút hình tượng rường cột của nước nhà.

Hai mươi phút trước, trợ lý nghiên cứu sinh đã mang hai giấy mời của trường Đại học Y tới trước mặt anh, Khải Ngôn có chút uể oải. Anh đứng dậy và tới sát bên song cửa sổ nhìn cảnh tượng bên ngoài ngựa xe như nước, người đến người đi. Có bao nhiêu người vì theo đuổi danh dự hay tiền tài nhất thời mà liều mạng vật lộn, nhưng Triệu Khải Ngôn anh lại hoàn toàn không cần mấy thứ đó, anh cũng không cho rằng mình là người thanh cao, chỉ là những thứ anh muốn người khác khó lòng mà hiểu được.

Mà hiện tại anh muốn gì thì đến ngay cả anh cũng khó có thể hiểu được.

Trong chuyến du lịch ra đảo lần này, sau khi nộp xong tiền phí du lịch, Nguyễn Tĩnh liền bị một phần tử cường đạo bắt lên xe bus. Bất ngờ nhất chính là Tưởng Nghiêm cũng đi du lịch cùng bạn anh ta. Nguyễn Tĩnh ngồi vào ghế mới phát hiện người ngồi phía trước chính là bọn họ, cô không nhận được muốn đổi vị trí nhưng kết quả là chỗ bên cạnh đã bị chắn ngang bởi một anh chàng cường tráng đang ngồi rất ổn định.

Thử Quân là giáo viên dạy thể dục trong trường đại học, làm việc rất nhanh nhẹn mạnh bạo. Vừa ngồi vào chỗ, anh ta liền nhắm vào Nguyễn Tĩnh mà tấn công dồn dập, tâm tư thế nào không cần nói cũng biết. Từ

trước tới nay Nguyễn Tĩnh luôn sợ nhất là loại người này, nhưng bất hạnh là cô lại ngồi bên phía cửa sổ nên không ra được, vì vậy mà chỉ có thể nói cười ứng phó.

Có điều không được bao lâu thì Tưởng Nghiêm ở phía trước đã quay đầu lại và nói một câu, “Tôi muốn ngủ, im lặng chút đi!”

Lúc ấy Nguyễn Tĩnh đã có chút cảm kích sự giúp đỡ của anh ta, nhưng sau lại phát hiện thì ra anh ta đang ngủ thật, cô cảm thấy bản thân cần phải tu luyện thêm để không tự đa tình nữa.

Trên đường dừng lại tại một thành phố ven biển để giải quyết bữa trưa, Nguyễn Nhân thỉnh thoảng lại lúi di động ra xem, hình như cô đang đợi người nào đó, cử chỉ trông rất bí ẩn. Để tiêu cơm sau bữa trưa, Nguyễn Tĩnh hai tay rút túi quần đứng trên bờ đê nhìn về phía những chiếc thuyền đánh cá đang ở đằng xa.

Tưởng Nghiêm đi tới và đưa cho cô một chai nước.

Nguyễn Tĩnh có chút bất ngờ, “Cảm ơn anh!”

“Không có gì!”

Nguyễn Tĩnh dựa vào lan can nhìn mặt biển sóng êm gió lặng, “Không ngờ còn có thể được đi du lịch cùng anh.”

“Lúc nào chẳng có chuyện bất ngờ xảy ra.”

“À.” Nguyễn Tĩnh cười cười rồi không nói tiếp nữa. Tưởng Nghiêm đứng một lúc rồi rời đi.

Nguyễn Nhân mỉm cười cúp điện thoại rồi đi tới trước mặt Nguyễn Tĩnh, “Đoán xem ai sắp tới đây nào?”

Nguyễn Tĩnh không chút hứng thú hỏi lại, “Ai?”

“Em đó, thật chẳng thú vị gì hết!” Sau đó, cô hưng phấn đưa ra đáp án, “Triệu Khải Ngôn!”

Nguyễn Tĩnh đột nhiên có chút mất tự nhiên. Từ trước tới nay, trong lòng cô luôn đan xen hình ảnh một Triệu Khải Ngôn vừa xa lạ lại vừa quen thuộc như một người bạn, nhưng mà từ lúc không hiểu vì sao anh lại trở thành đối tượng trong giấc mộng xuân đầu tiên của mình, mỗi lần nghĩ đến cô đều có chút ngượng ngùng, lại càng không nói đến chuyện gặp nhau mặt đối mặt.

Nguyễn Minh Huy đến nhờ Nguyễn Tĩnh chụp cho vợ chồng anh mấy kiểu ảnh. Nguyễn Tĩnh ngây ngốc cầm máy ảnh và chụp mấy tấm với tâm trạng không tập trung chút nào.

Đúng lúc này thì có một chiếc xe màu đen lao nhanh về phía bọn họ. Người ngồi trên xe bẻ lái thành một đường trông rất đẹp mắt rồi dừng lại. Nếu người lái không phải là Triệu Khải Ngôn thì người ta sẽ cho rằng đó là một trò đùa nguy hiểm, nhưng đối với một người từng chơi đua xe những hai năm rưỡi mà nói thì cách thức điều khiển như vậy có thể nói là rất ôn hòa.

Từ trên xe đi xuống, ngoài Triệu Khải Ngôn còn có cả Triệu Lâm.

Toàn bộ một vòng giáo viên công chức đều nhìn về phía tuần nam mỹ nữ vừa từ chiếc xe thể thao chui ra. Nhận ra người quen, có mấy người đã cùng Nguyễn Nhân đi tới chào hỏi. Nguyễn Tĩnh chỉ đứng nguyên tại chỗ mà không hề tới góp vui.

Hôm nay Khải Ngôn mặc một chiếc sơ mi màu trắng giản dị, trông anh rất đẹp trai phóng khoáng. Từ lúc xuống xe, ánh mắt của anh phần lớn đều chú ý tới Nguyễn Tĩnh. Trông cô có vẻ lạnh lùng, anh không nên tới đây phải không? Nhìn biểu hiện của cô thì xem ra cô không biết trước chuyện này.

Anh chàng giáo viên thể dục đi tới bên cạnh Nguyễn Tĩnh rồi cất giọng trêu đùa, “Xem ra là một tay thể thao thiện nghệ đấy, dừng xe mà cũng kiêu ngạo như vậy.” Anh ta tự nhận mình đã gặp qua không ít người xuất sắc nhưng người đàn ông khí thế khắp người trước mắt vẫn không khỏi khiến anh ta có vài phần nể trọng.

Sau đó, Nguyễn Tĩnh nghe Triệu Lâm nói chuyện với Nguyễn Nhân, “Vốn Khải Ngôn không muốn đi đâu, vị Đại phật tôn quý này khó mời lắm. Sau nhờ tổ quần lấy cả nửa ngày và lấy cớ là tổ không lái xe được nên mới đi đấy, may mà về mặt này Khải Ngôn rất rộng lượng.”

Nguyễn Nhân nói thẳng, “Vắt vả vắt vả rồi!”

Náo nhiệt qua đi, theo lộ trình thì bọn họ sẽ đi ca-nô nhưng lần này Nguyễn Nhân đã mạnh tay thuê hẳn một chiếc du thuyền cỡ vừa.

Vừa mới lên thuyền thì đã có người ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Tĩnh. Cô còn tưởng là vị giáo viên thể dục kia, khi ngẩng đầu lên mới phát hiện hóa ra là Triệu Khải Ngôn.

Khải Ngôn lơ đãng hỏi, “Tôi ngồi đây không sao không?”

“A, không sao ạ.”

“Hôm qua tôi nhận được điện thoại từ Bắc Kinh. Ảnh chụp lần trước hình như có hiệu quả khá tốt, đã vượt qua vòng loại rồi. Bọn họ muốn chúng ta lại tới đó một chuyến, đương nhiên cũng có thể gửi thẳng ảnh tới đó luôn. Em định thế nào?” Khải Ngôn cảm thấy đề tài này khá an toàn và giấu kín được cảm xúc riêng tư.

“Vậy em sẽ gửi thẳng ảnh tới đó, đỡ phải đi lại phiền phức ạ.”

“Cũng được.”

Nói đến đây, Nguyễn Tĩnh do dự đề xuất, “Lần này em sẽ tìm người mẫu ở Học viện Nghệ thuật, đỡ làm mất thời gian của anh ạ.”

Khải Ngôn khẽ chớp mắt rồi lập tức cười nói, “Được thôi.”

Lúc này Nguyễn Nhân đã tới gần, “Đợi lát nữa cập bến chúng ta cùng đi ăn cua nhé, bốn người mình nhé!” Cô đưa tay chỉ chỉ về phía Triệu Lâm đang đánh bài tú lơ khơ cùng mọi người ở phía sau.

Nguyễn Tĩnh vô tư trả lời, “Tùy chị!”

Bảy giờ tối, sau khi để hành lý trong khách sạn, mọi người đều tùy nghi đi tắm. Nguyễn Tĩnh tắm rửa xong đi ra thì không thấy Nguyễn Nhân còn ở trong phòng, chị ấy có lẽ không chịu nổi đã chạy đi trước rồi. Nguyễn Tĩnh vừa mới tới hành lang liền nhìn thấy Triệu Khải Ngôn đang dựa vào cánh cửa ở phía đối diện và nói chuyện với một cô giáo.

Khi đi qua hai người bọn họ, Nguyễn Tĩnh nghe thấy Triệu Khải Ngôn nói với cô giáo, “Xin lỗi, để lần sau nhé!” Anh nói với thái độ rất ôn hòa thân mật rồi đi theo phía sau Nguyễn Tĩnh, hai người cùng nhau bước ra ngoài.

Cô giáo nhìn theo bóng lưng hai người đang rời đi, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

Nguyễn Tĩnh và Triệu Khải Ngôn đi dạo một vòng dọc theo bến tàu, hai người cũng không vội vã giải quyết bữa tối, hơn nữa, dọc trên đường đi còn có rất nhiều quán ăn của ngư dân, nếu đói thì bọn họ có thể tùy ý chọn một nhà hàng bất kỳ. Nguyễn Tĩnh ra hiệu cho Khải Ngôn ngồi xuống chiếc ghế ở ven đườn. Đằng sau có một cửa hàng bán đồ uống lạnh, cô đi tới đó mua hai cốc nước trái cây.

Triệu Khải Ngôn ngồi bên cạnh Nguyễn Tĩnh, cốc nước trong tay ngấm ra từng giọt lạnh lẽo trượt qua lòng bàn tay rồi loang lổ rơi xuống mặt đất.

Bầu trời đen thẫm lấp lánh những ngôi sao, sóng biển xào xạc vỗ bờ, Nguyễn Tĩnh lúc này có chút nhu hòa và trầm tĩnh, gió biển thổi tung những sợi tóc mai của cô, hương vị của biển hòa lẫn với hương thơm thoang thoảng riêng có trên người cô làm xao động tiếng lòng của người ngồi bên cạnh.

Khải Ngôn cảm thấy chỉ cần anh đứng ở bên cạnh cô là luôn phát sinh ra một loại cảm giác tự hành hạ chính mình, đây đúng thật là tự làm tự chịu, vừa nghe thấy có Nguyễn Tĩnh ở nơi này, anh đã bất chấp tất cả mà lao đến.

“Chúng ta ra bờ cát đi dạo một chút nhé?” Nguyễn Tĩnh đề nghị.

Khải Ngôn thấy Nguyễn Tĩnh đứng dậy thì không kìm lòng được nữa mà nắm lấy tay cô và kéo cô trở lại, tay kia thì hoàn toàn vô thức ôm lấy eo cô.

Nguyễn Tĩnh trở tay không kịp, “Ồ, anh...”

Mặc dù đã chùn bước rất nhiều, đã do dự rất nhiều, nhưng giờ khắc này anh thực sự muốn biết Nguyễn Tĩnh rốt cuộc sẽ dành bao phần tình cảm cho anh đây? Về nước hơn nửa tháng, trừ lần gặp mặt qua quýt ở trung tâm thể dục thể thao thì hai mươi ngày sau đó hai người không hề gặp mặt. Anh giống như một thiếu niên đang trong thời kỳ trưởng thành, khi tình cảm nảy mầm cũng không dám đi tìm cô, chỉ tâm tâm niệm niệm chờ đợi phương hẹn gặp, kết quả là ngày qua ngày lại càng thêm thất vọng. Anh muốn bỏ đi nhưng rồi phát hiện mình không làm được. Cho nên anh càng buồn bực, anh giận chính mình mà cũng giận cả cô, vào những lúc anh phải chịu dày vò đau khổ thế này, liệu cô có nghĩ tới anh dù chỉ một chút hay không? Cô có thể chấp nhận để anh ngồi bên cạnh cô, vì sao lại không thể chấp nhận thêm một chút nữa?

Khải Ngôn hít một hơi thật sâu, bờ môi khẽ chạm lên cổ cô, hương xà phòng thoang thoảng nhàn nhạt... Cô dùng loại xà phòng nào để tắm vậy? Vì sao lại có thể khiến anh bức thiết muốn chạm vào như thế?

Cục diện trước mắt khiến Nguyễn Tĩnh có chút sợ hãi, nhưng bởi vì một lý do nào đó mà ngay cả cô cũng không rõ, cô không muốn làm tổn thương Triệu Khải Ngôn.

Cảm giác được bên dưới lỗ tai bị một bờ môi tinh tế nhẹ nhàng chạm vào, Nguyễn Tĩnh không khỏi giật mình. Ngay khi cô định đẩy anh ra thì bàn tay của Khải Ngôn đã giữ chặt lấy lưng cô. Trong đêm tối, một cái ôm như vậy dưới con mắt của người qua đường là hết sức bình thường, chỉ có Nguyễn Tĩnh mới biết nó có bao nhiêu bất thường trong đó.

Bờ môi của Triệu Khải Ngôn vô cùng dịu dàng chạm tới sau gáy cô. Thân thể của cô dán chặt vào ngực anh, thứ xúc cảm hòa lẫn hơi ấm này so với giấc mộng đó còn chân thực hơn gấp trăm ngàn lần. Nguyễn Tĩnh ngưng ngưng đỏ mặt.

Khải Ngôn biết hành động của mình là vô cùng kích động, nhưng nghĩ tới người mình yêu đang ở ngay trước mặt, cô đang ở ngay trong lồng ngực của mình, trái tim anh lại như muốn nổ tung. Anh chưa từng khát khao điều gì điên cuồng đến vậy, cả sinh lý lẫn tâm lý đều không kiềm chế được ý muốn truy đuổi đối phương.

Ánh đèn hiu hắt chiếu lên gương mặt Triệu Khải Ngôn làm bừng sáng vẻ tinh tế và nhu tình. Từ sau khi biết được ham muốn của mình đối với Nguyễn Tĩnh, anh vẫn luôn luôn tự kiềm chế chính mình, hiện giờ, ham muốn ấy đã không thể kìm chế được nữa mà hoàn toàn bùng dậy. Anh không biết vì sao mình lại đột nhiên trở nên phóng túng như thế, có lẽ là bởi vì bên cạnh cô có quá nhiều đàn ông vây quanh khiến anh cảm thấy khó chịu và buồn bực chẳng?

Có điều, chủ ý ban đầu của anh không phải là muốn xúc phạm đến cô. Anh chỉ muốn... muốn gì nhỉ? Chính anh cũng không biết nữa, kết quả là khi dính vào liền không buông ra được, anh hoảng sợ phát hiện ra một điều, khi gần bên Nguyễn Tĩnh, chỉ cần một cái vuốt ve cũng khiến anh gần như lên đỉnh.

Nguyễn Tĩnh cứng đờ cả người, đôi mắt khép hờ nửa tỉnh nửa mơ. Khải Ngôn nhận lúc cô đang thất thần liền hết sức run rẩy hôn lên môi cô, anh muốn từng chút từng chút ăn mòn cô, muốn giữ chặt lấy cô, cũng muốn để mình chìm đắm trong đó... Từ khi nào Triệu Khải Ngôn anh lại trở nên dễ dàng vô sỉ như vậy? Nhưng mà, vậy cũng tốt, hiện tại anh chỉ muốn bóc bỏ lớp vỏ lạnh lùng của Nguyễn Tĩnh để nhìn xem rốt cùng bên trong cô là một linh hồn thể nào lại làm cho anh khó chịu như vậy. Ngón tay nhẹ nhàng xoa lên vòng eo đã vô số lần xuất hiện trong tưởng tượng, anh vui đùa vào bờ vai cô, hôn lên chiếc gáy mượt mà của cô, đầu lưỡi ngang ngược cứ mân mê tại điểm mẫn cảm của cô hòng làm cho cô ý loạn tình mê.

Nhưng mà dường như, người lâm vào cảnh ý loạn tình mê trước lại chính là anh... Một cảm giác khô nóng từ dưới bụng cứ không ngừng trào lên không thể nào ngăn chặn nổi.

Trong ngực Nguyễn Tĩnh xẹt qua một cơn run rẩy. Cô nhìn người đàn ông đang cố gắng nhẫn nhịn trước mặt, cử chỉ của anh không mạnh bạo mà rất ôn nhu dịu dàng. Cô thừa nhận bản thân không dễ dàng tha thứ cho những hành động vô lễ thế này, nhưng vì sao với Triệu Khải Ngôn cô cứ nhân nhượng hết lần này tới lần khác? Vì đó là một người đàn ông sâu sắc và có tấm lòng quảng đại như biển cả nên cô không đành lòng trách mắng anh ư?

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của đối phương đang dõi về phía mình, trong lòng Nguyễn Tĩnh lại không ngừng run rẩy. Mà lúc này, sự do dự, yếu đuối và bất an chưa từng xuất hiện ở Triệu Khải Ngôn trước đây càng làm tăng thêm vẻ gợi cảm của anh. Anh ngập ngừng cầm lấy bàn tay của Nguyễn Tĩnh rồi

nhẹ xoa lên hai má mình. Nguyễn Tĩnh hoảng hốt, hoảng hốt bởi vì hơi nóng, bởi vì như có một luồng điện không biết từ đâu chạy thẳng vào lòng bàn tay cô. Khải Ngôn nhẹ nhàng chạm vào trán Nguyễn Tĩnh, cô cảm giác được cơ thể anh đang run lên nhẹ y như cảnh tượng trong mơ. Cố gắng kìm nén, cuối cùng, anh nghiêng mặt vùi vào cổ cô, hơi thở nóng hổi của anh lan tỏa trên làn da của cô.

Khải Ngôn ôm lấy cô. Thật lâu thật lâu sau anh mới từ từ lùi lại. Hai người đối diện với nhau, không ai né tránh ánh nhìn của đối phương. Khải Ngôn chờ đợi ánh mắt chán ghét của Nguyễn Tĩnh, hoặc là cô sẽ không chút lưu luyến đứng dậy bỏ đi...

Nhưng Nguyễn Tĩnh vẫn không nói gì, trên thực tế là cô chưa kịp nói gì thì Nguyễn Nhân và Triệu Lâm đã từ xa cất tiếng gọi.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi! A Tĩnh, chị gọi mãi mà sao em không nghe máy?” Nguyễn Nhân chạy tới gần và bắt đầu vặn hỏi, “Chẳng phải đã nói sẽ cùng nhau ăn cơm sao?” Vì có mặt Triệu Khải Ngôn ở đây nên Nguyễn Nhân cũng không tỏ ra quá mức hung ác, nếu chỉ có một mình Nguyễn Tĩnh thì có lẽ cô đã trực tiếp vùng vẫy lên rồi.

Lúc này Triệu Khải Ngôn mới đứng dậy, “Tôi xin phép đi trước!” Không đợi đám người trả lời, người đã cất bước đi về phía khách sạn, để lại đằng sau hai người đang kinh ngạc và một người vẫn còn đang ngơ ngác.

Triệu Lâm có chút khó hiểu, “Khải Ngôn làm sao vậy nhỉ?”

Nguyễn Nhân thì liếc mắt nhìn Nguyễn Tĩnh một cái, “Hai người có mâu thuẫn à?”

Nguyễn Tĩnh cúi đầu không đáp.

13. Chương 12

Trong khi ăn cơm, Nguyễn Tĩnh vẫn không thể tập trung tinh thần. May mà hai người còn lại còn đang mãi nói chuyện với nhau nên Nguyễn Tĩnh không nói gì cũng chẳng sao cả.

Sau đó, Triệu Lâm trở về khách sạn trước. Nguyễn Nhân rút cuộc mới dịch chuyển sự chú ý về phía cô em gái của mình, cô hỏi một câu ngay trúng tim đen, “Em với Triệu Khải Ngôn có chuyện gì thế?”

Nguyễn Tĩnh thót tim một cái nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ thản nhiên, “Không có việc gì, bọn em chỉ nói chuyện vài câu thôi.”

“Em với anh ấy thân nhau thế cơ à?” Nguyễn Nhân nhận xét.

Nguyễn Tĩnh biết chỉ một câu nói này vẫn chưa giải quyết được vấn đề, từ trước đến giờ Nguyễn Nhân luôn cố chấp cho tới khi biết rõ mọi chuyện mới thôi, nhưng tình huống trước mắt quả thực khiến cô không thể nói gì hơn, “Sorry, không có lần sau đâu!”

Nguyễn Nhân thấy cô như thế thì phá lệ không truy cứu nữa mà cuối cùng chỉ chốt lại một câu, “Biết ai nói cho chị biết hai người đang ở bến tàu không?”

Nguyễn Tĩnh cứng người lại, lòng bàn tay không hiểu vì sao bỗng đổ chút mồ hôi, “Ai thế?”

“Trường Nghiêm đấy.”

Nước lạnh xối vào cơ thể, Khải Ngôn mở mắt ra. Cảnh tượng mờ lung thoáng hiện ra trước mắt, hồi ức bị kìm nén dần dần quay trở lại. Cơ thể lần thứ hai không khống chế được lại nóng lên, anh tùy tiện vò vò mấy sợi tóc, vẻ mặt có chút đờ đẫn như đang xác nhận lại hành vi điên cuồng ở bến tàu. Anh xòe bàn tay phải ra, dòng nước theo đó chảy xuống, anh chậm rãi nắm chặt tay lại. Khi buông tay ra một lần nữa, trong ngực anh lại dâng lên một cảm giác buồn bã mất mát khó hiểu. Một lần vui vẻ không phải là thứ anh mong muốn, thứ anh muốn chính là mối quan hệ lâu dài và sâu sắc hơn cơ. Thế nhưng ngày hôm nay anh đã không để ý tới hậu quả mà cố tình làm vậy, Nguyễn Tĩnh chắc chắn sẽ vô cùng thất vọng về anh, hoặc có lẽ cô đã chán ghét anh rồi.

Anh hy vọng hết thấy chỉ là giấc mơ. Thế nhưng, nếu đó thực sự chỉ là giấc mơ thì anh lại cảm thấy không cam lòng. Khải Ngôn chưa xót nghĩ chính mình đang tự chui vào một cái vòng luẩn quẩn.

Mặc quần áo chỉnh tề xong và đi ra ngoài thì đã gần mười giờ, anh vừa mới đóng cửa phòng liền bắt gặp ngay ánh mắt của người vừa đi tới. Khải Ngôn hoàn toàn không ngờ lại nhanh chóng chạm mặt với Nguyễn Tĩnh như vậy, trong lòng anh không khỏi chấn động.

Nguyễn Nhân đi bên cạnh mở miệng trước tiên, “Khải Ngôn, anh vẫn chưa ăn cơm à? Các cửa hàng bên ngoài đã đóng cửa cả rồi, em có mang về một ít thức ăn, nếu anh không chê thì dùng tạm cũng được.”

“Không, cảm ơn! Tôi tới nhà ăn của khách sạn cũng được!” Khải Ngôn uyển chuyển từ chối, ánh mắt vô thức hướng về phía Nguyễn Tĩnh, đối phương không có bất cứ hành động gì khiến ngực anh đau đốn không ngừng.

Nguyễn Tĩnh gật đầu chào rồi mở cửa đi trước vào phòng.

“Khải Ngôn, nghe nói anh biết điều khiển ca nô phải không ạ? Theo lộ trình thì ngày mai chúng ta sẽ đi tới một hòn đảo nhỏ, em với Triệu Lâm, còn có A Tĩnh nữa, bốn người chúng ta đi ca nô tới trước nhé? Những người còn lại thì đi thuyền cũng được. Anh thấy thế nào? Liệu có làm phiền anh không ạ?”

“Không đâu.” Khải Ngôn thờ ơ đáp lại một tiếng.

Sau khi Nguyễn Nhân chào tạm biệt, Khải Ngôn vẫn đứng ở hành lang một lúc lâu rồi mới cất bước tới nhà ăn ở dưới tầng.

Ngày hôm sau, mọi người tập trung thành một đoàn rất đông ở đại sảnh khách sạn. Sau khi Nguyễn Nhân phân công công tác xong, đoàn người bắt đầu chia ra hoạt động. Nguyễn Nhân kéo Triệu Lâm đi thuê ca nô với cô, Nguyễn Tĩnh trở về phòng lấy hành lý.

Khải Ngôn đứng cạnh Nguyễn Tĩnh thấp giọng nói, “Tôi giúp em.” rồi im lặng đi đằng trước.

Đêm qua trời mưa nên nhiệt độ hôm nay đã hạ thấp xuống một chút, cửa sổ hành lang được mở rộng, gió từ bên ngoài ùa vào làm người ta có cảm giác man mát. Nguyễn Tĩnh nhìn bóng lùm thắp tắp và tư thái thong dong của người đàn ông trước mặt.

Nguyễn Tĩnh đã học thêm học ném trong suốt chương trình học nhiếp ảnh năm năm của mình nên có chút chuyên nghiệp trong việc quan sát dáng người. Một người như Triệu Khải Ngôn có sức hấp dẫn khiến người ta không thể phủ nhận được sự tồn tại của anh, hơn nữa, càng lại gần sẽ càng cảm nhận được chất men say nồng nàn... Cho nên cô mới không đành lòng nặng lời trách móc anh? Có phải cô đã bị ảnh hưởng bởi thứ men say này mà tạo ra không ít sai lầm?

Nguyễn Tĩnh lắc đầu cười khổ, bề ngoài có vẻ hợp tình hợp lý nhưng thực ra lại có trăm ngàn chỗ sơ hở.

Tối qua, khi nằm trên giường, Tam Tam đã nói với cô mấy câu. Chị ấy nói rằng chị ấy còn chưa đủ trình độ để yêu được Triệu Khải Ngôn, chị ấy thích anh, ưa thích cách đối nhân xử thế của anh. Trên người Khải Ngôn tỏa ra một khí chất tao nhã lịch sự và tài hoa hơn người. Nhưng anh lại vô cùng đúng mực và tạo ra một khoảng cách khiến người ta không thể nào xâm nhập. Cuối cùng Nguyễn Nhân tổng kết, “Vị này chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể đùa giỡn được đâu.”

Nguyễn Tĩnh không biết vì sao chị gái của cô lại nói ra câu đó. Nhưng có một việc mà Nguyễn Tĩnh biết, cô biết bản thân quả thực phải duy trì một khoảng cách nhất định với Triệu Khải Ngôn, cho dù là xuất phát từ “Vị này chỉ có thể đứng nhìn từ xa” hay là vì bất kỳ nguyên nhân nào khác.

Nguyễn Tĩnh không nói một lời mà thu dọn toàn bộ các vật dụng cần thiết. Khi ra tới cửa, người đứng cạnh cửa đưa tay ra đón lấy túi hành lý trong tay cô. Nguyễn Tĩnh đột nhiên nắm chặt tay lại rồi lập tức buông ra. Cô lách qua người anh rồi bước trên hành lang.

Khải Ngôn xách theo hành lý và không nhanh không chậm bước đi phía sau. Về mặt vẫn tỏ ra bình thản nhưng thực tế trong lòng anh lúc này đang hoàn toàn rối loạn. Người đằng trước đã coi anh như người vô hình. Tuy lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ không đến hai thước nhưng lại làm cho anh có cảm giác xa xôi không thể tới gần.

Khải Ngôn ngoài mặt thì lạnh lẽo trong lòng lại chán nản, ngón tay cầm hành hành cũng từ từ siết chặt lại. Hai người trầm mặc tới tận lúc chạm mặt với Nguyễn Nhân. Nguyễn Nhân từ trước tới nay luôn thiếu nhẫn nại lập tức tỏ rõ sự không hài lòng, “Sao lấy đồ mà cũng chậm như vậy?”

“Sorry!” Nguyễn Tinh chủ động nhận sai để đỡ bị ăn mắng.

Khải Ngôn đã đi trước khởi động thuyền. Người gây mất thời gian không nói thêm gì nữa mà chỉ nhanh chóng đi tới.

Mọi người tới đảo vào lúc giữa trưa. Nguyễn Nhân đề nghị ăn đồ nướng, đương nhiên không có ai phản đối, một vài người là không dám, ví dụ như đám giáo viên công chức, một số người thì không quan tâm, ví dụ như Nguyễn Tinh.

Vào thời gian tự do hoạt động, Nguyễn Tinh liền đi thăm thú cảnh vật quanh đây trước tiên. Đó là thói quen được hình thành từ nhiều năm đi du lịch của cô. Khi xuyên qua lùm cây tới bên hồ, cô phát hiện đàn dương cầm cũng đang từ từ tiến lại. Đang muốn chuyển sang đường khác thì người kia đã gọi cô, “Nguyễn Tinh, từ từ đã!”

Chỉ đích danh tên họ, giọng nói trong trẻo, muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được, Nguyễn Tinh cười cười và nghiêng người hỏi, “Cô giáo Thích có việc gì à?”

Thích Tàn lưỡng lự một hồi mới nói, “Ngại quá, cô có thể giúp tôi một chút được không... Vòng tay của tôi bị rơi xuống nước.”

Nguyễn Tinh nhú mày và không thể không bước lại, nhìn mực nước thì không thể biết nông sâu thế nào, “Vòng tay gì vậy, hay là cô mua cái khác đi?”

Thích Tàn lắc đầu, “Cái này là của người khác tặng cho tôi, chỉ có một cái như thế thôi.”

Nếu không có gì bất ngờ thì “người khác” hẳn là người nào đó rồi. Nguyễn Tinh trầm ngâm, “Hồ nước này tuy trong suốt có thể nhìn thấy đáy nhưng theo kinh nghiệm của tôi thì rất sâu đấy.”

Thích Tàn cũng biết yêu cầu của mình có phần quá đáng nhưng đây là món quà đầu tiên mà Tưởng Nghiêm tặng cho cô, cô không muốn rời bỏ nó chút nào, “Nếu không thì cô kéo tay tôi nhé, tôi sẽ xuống nước.”

Nguyễn Tinh nhìn người trước mặt còn thấp hơn cô một cái đầu, có thể nói cô giáo dạy dương cầm này chính là Lâm Đại Ngọc thời hiện đại, “Thôi vậy, để tôi xuống đó.”

Cởi giày rồi nhúng chân xuống nước, Nguyễn Tinh lập tức ý thức được tình huống trước mắt còn khó khăn hơn so với tưởng tượng. Hồ nước không những sâu mà dưới đáy lại toàn là bùn, không có nền đất rắn chắc nào, cả người căn bản không thể đứng vững được. Nguyễn Tinh có chút hối hận, “Này, tôi mua cái mới cho cô cũng không được à?”

Nguyễn Tinh không nghe rõ Thích Tàn nói cái gì, chỉ cảm thấy cơ thể có chút mất kiểm soát và tựa hồ như đang bị ai đó kéo xuống đáy sâu.

Nguyễn Tinh lão đảo cổ đứng vững rồi khom người xuống tìm kiếm. Có điều ở dưới nước căn bản không thể hít thở và kỹ năng bơi lội của cô chỉ là con số không. Cô có thể nín thở nhưng đối mặt với nước thì vẫn có trở ngại tâm lý. Nguyễn Tinh bắt đầu lo lắng rằng mình vì nhất thời trượng nghĩa mà có thể lên thẳng thiên đường tới gặp bố cô cũng nên.

Ý thức có phần hỗn loạn, hình như cô đã uống rất nhiều nước, khoang mũi cũng trở nên đau buốt. Cô định lên bờ trước đã, nhưng bờ ở đâu nhỉ? Sao cô không nhìn thấy gì? Nguyễn Tinh cảm giác được cơ thể đang chìm dần xuống, cô không tóm được bất cứ cái gì, muốn hét cũng không ra tiếng.

Trước khi ý thức hoàn toàn mất đi, trong đầu Nguyễn Tinh xuất hiện một ý nghĩ, Tưởng Nghiêm, đang yên đang lành anh mua vòng tay làm cái quái gì hả?

Nguyễn Tinh không rõ mình còn sống hay đã chết, xung quanh cực kỳ yên tĩnh, trong ngực truyền đến một cảm giác đau đớn khó thở. Hình như có ai đó đã cởi áo ngoài của cô ra, cô ngửi được một mùi hương quen thuộc đang kề sát bên môi mình...

Nguyễn Tĩnh cố sức mở to hai mắt, trước mắt chỉ là một khoảng mông lung mờ ảo. Cô không biết mình đang ở đâu, bên tai hình như còn có tiếng nước chảy. Rất lâu sau cô mới chắc chắn khung cảnh trước mắt mình là trời xanh mây trắng, còn người nửa ngồi nửa quỳ ở bên cạnh mình... Triệu Khải Ngôn! Ánh mắt của hai người giao nhau. Khải Ngôn sững sờ, anh lập tức ngoảnh đầu đi.

Lòng ngực còn cảm giác khó chịu khiến Nguyễn Tĩnh không kịp được ho khan mấy tiếng. Nhìn quanh bốn phía cũng chỉ có hai người bọn họ, Thích Tần đâu rồi?

“Cô ta đi gọi người rồi.”

Nguyễn Tĩnh ồ lên một tiếng, ý thức được mình đã hỏi thành lời, cô lắc lắc đầu rồi nâng người dậy, “En không sao đâu.”

Khải Ngôn đứng lên, anh không nói gì nhưng tay đã nắm lại thành quyền và run rẩy liên hồi. Cô ấy cho rằng đây chỉ là việc nhỏ không quan trọng ư? Nếu anh không đi qua chỗ này, nếu chờ cô gái kia gọi người tới đây thì có lẽ... Khải Ngôn chưa bao giờ tức giận như thế.

Nguyễn Tĩnh thấy mình bị ném sang một bên, người ta đã xoay người rời đi. Cô chợt nhớ ra mình hình như đã quên cảm ơn anh, nhưng ân nhân đã đi xa rồi. Nguyễn Tĩnh khó khăn đứng dậy. Nguyễn Nhân đã từ xa xông đến, phía sau còn có rất nhiều người. Thái dương của Nguyễn Tĩnh bỗng đau đớn một trận.

Sau sự việc này, Nguyễn Tĩnh bị người nhà mắng mỏ đến nỗi thiếu chút nữa chỉ muốn chết đuối cho xong.

Nguyễn Nhân nhờ Triệu Khải Ngôn đưa Nguyễn Tĩnh trở về khách sạn. Nguyễn Tĩnh cảm thấy không cần thiết nên muốn cự tuyệt, kết quả là Khải Ngôn đã đi trước dẫn đường. Nguyễn Tĩnh không thể không đi theo phía sau. Khi bước lên ca nô, trong lòng cô không khỏi có chút buồn bực, chuyến đi này quả thực rất oan uổng.

Khải Ngôn im lặng lái thuyền. Giữa hai người cứ luẩn quẩn một thứ ngôn ngữ trang nghiêm khó nói. Khi ca nô về tới bến tàu, Nguyễn Tĩnh rời thuyền, Khải Ngôn đi theo phía sau. Nguyễn Tĩnh cảm thấy cứ như vậy cũng không phải, vì vậy mà chờ người phía sau tới gần, cô chủ động phá vỡ tình thế khó xử, “Anh quay về đi, em tự về khách sạn cũng được, không có vấn đề gì đâu.”

Kết quả là người phía sau vượt qua cô rồi lãnh đạm nói, “Tôi cũng có việc phải trở về khách sạn.”

Lúc này Nguyễn Tĩnh rốt cuộc cũng hiểu được Triệu Khải Ngôn đang tức giận. Tuy không biết vì sao anh đối xử lạnh lùng với mình nhưng người đàn ông ôn hòa lịch sự này đích thực là đang tức giận rồi.

Dường như giữa hai người đang xảy ra chiến tranh lạnh. Từ ngày đó cho tới khi chuyến du lịch kết thúc, cả hai chưa từng chính thức nói chuyện với nhau lần nào.

Nói cô không tìm không phổi cũng đúng. Hàng ngày Nguyễn Tĩnh vẫn như cũ không hề thay đổi. Có điều có khi đi làm, khi đứng một mình thường thức bức tranh, cô thì thoáng lại quay đầu nhìn về phía lối vào của phòng triển lãm. Cô cũng không biết mình đang chờ mong điều gì nữa.

Gần đây có một chuyện khiến cô cảm thấy bất ngờ là Tưởng Nghiêm và cô giáo dạy đàn dương cầm đã chia tay. Căn cứ theo suy đoán của Nguyễn Nhân thì cô giáo đã đá anh ta. Nguyễn Tĩnh cảm nhận sâu sắc rằng năm nay có nhiều chuyện bất ngờ xảy ra hơn hẳn mọi năm.

Ngày hôm đó, sau khi cùng cô bạn từ thời trung học đánh tennis xong, cô vừa ra khỏi sân tennis thì trông thấy Triệu Khải Ngôn đang đứng quay lưng lại với bọn họ và nói chuyện với người khác trên hành lang công cộng. Nguyễn Tĩnh vô thức dừng chân lại. Cô nhận thấy mình có chút do dự không dám tiến lên. Nguyễn Tĩnh đang ngó nghiêng xung quanh thì người đó dường như có linh cảm liền xoay người lại.

Triệu Khải Ngôn đứng cách đó không xa, vẻ mặt bình thản lãnh đạm như vừa nhìn thấy một người bạn bình thường. Sau đó, Triệu Khải Ngôn gật đầu với cô rồi cùng bạn bè rời đi.

Nguyễn Tĩnh lặng lẽ thu hồi tầm mắt. Cô bạn bên cạnh đưa nước cho cô, “Hiếm thấy nên lạ à? Cứ thấy trai đẹp là nhìn chăm chăm thế.”

Nguyễn Tĩnh lơ đãng mỉm cười, “Tớ cũng chẳng còn cách nào, người đẹp trai như thế rất hiếm gặp.”

Cô bạn lại gật đầu tán thành, “Đúng là hiếm có. Không biết hẹn anh ta chơi bóng thì anh ta có nề mặt không nhỉ?”

Nguyễn Tĩnh đã đi ra ngoài, “Vây chúc cậu may mắn!”

Bồn lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai*.

(*Bồn lai vô nhất vận, hà xử nhạ trần ai: Nghĩa là: “Vốn là không có vật chi, đâu cần phải sợ bụi trần”, đây là một câu trong kinh Phật, đại khái là trong lòng không vướng bận thì sợ gì bụi trần dính vào người.)

14. Chương 13

Khải Ngôn mở to hai mắt. Ánh sáng mờ ảo khiến anh nhất thời không biết mình đang ở đâu, cơ thể có chút ê ẩm, đầu cũng căng lên vô cùng đau buốt. Không phải anh chưa từng say rượu, mà là rất ít khi có cảm giác khó chịu như vậy sau khi tỉnh lại. Anh cố gắng ngồi dậy, thấy đồ vật bài trí quen thuộc ở xung quanh mới xác định được đang ở trong căn hộ của mình. Khải Ngôn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may mà đầu óc không rối loạn đến mức đi tìm tình một đêm, nhưng mà để mình say khướt đến mức bất tỉnh nhân sự thể này quả thực cũng không phải chuyện hay ho gì.

Ngày hôm qua anh chạy đi mua rượu, biết việc này rất ấu trĩ nhưng vẫn nhịn không được muốn mượn rượu để tạm thời quên đi một số chuyện, ít nhất cũng không phải đau khổ.

Khải Ngôn không rõ tâm trạng hiện tại của anh là gì. Anh tức giận nhưng nhiều hơn cả chính là cảm giác mờ mịt bất lực. Nhưng mà, mặc kệ anh đang lâm vào hoàn cảnh gì, người làm cho anh lâm vào tình trạng lúng túng đó vẫn như cũ vô cùng vô tư và lạnh lùng.

Anh mỉm cười tự giễu, Triệu Khải Ngôn ơi là Triệu Khải Ngôn, may đúng là học mãi vẫn không khôn ra được!

Không biết bắt đầu từ khi nào, Nguyễn Tĩnh bỗng mơ hồ cảm thấy những lần mình gặp Triệu Khải Ngôn dần dần ít đi. Thi thoảng gặp nhau ở sân vận động, từ xa trông thấy nhau, hai người chỉ gật đầu chào hỏi rồi lại ai làm việc nấy. Vài lần Nguyễn Tĩnh muốn tiến lên chào hỏi nhưng vừa chạm phải ánh mắt lạnh lùng của đối phương thì cô nhịn không được lại lùi bước.

Nguyễn Tĩnh cũng không muốn trở nên xa lạ với Triệu Khải Ngôn. Dù sao trên rất nhiều phương diện, cô luôn tin cậy và kính trọng anh mà không hiểu vì sao. Cô luôn ngưỡng mộ khí độ khoan dung độ lượng của anh.

Tuy rằng, chuyện trái với luân thường đạo lý trên bến tàu đêm đó cũng khiến cô ít nhiều bị ảnh hưởng nhưng cô cũng không muốn bởi vì chuyện này mà hoàn toàn phủ định nhân cách của Triệu Khải Ngôn.

Kết quả của nhiều lần đấu tranh với chính mình là cô bị rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, cô muốn hòa thuận nhưng đối phương dường như không có hứng thú.

Hôm nay, sau khi hoàn thành nhiệm vụ đánh bóng với IT, cô vừa rời khỏi sân thì bỗng có người gọi người bên cạnh cô lại.

Về sau nhớ lại, Nguyễn Tĩnh phát hiện ra người đó chính là cô gái đã cùng ăn cơm với Triệu Khải Ngôn ở nhà hàng Nhật Bản mà cô gặp lúc trước. Thì ra loanh quanh một vòng bọn họ đều quen biết nhau, xem ra chỉ có cô là người ngoài cuộc thôi. Nguyễn Tĩnh đột nhiên cảm thấy có chút không vui.

“Ha, Vi Vi, thật khéo quá!”

Lúc này Từ Vi đang quan sát Nguyễn Tĩnh, cô mỉm cười có chút thích thú, “Khéo thật!”

“Nguyễn Tĩnh, đây là Từ Vi.” IT giới thiệu qua loa.

“Cô Nguyễn, hình như chúng ta đã từng gặp nhau rồi phải không?” Từ Vi không ngờ lại gặp cô gái được Khải Ngôn đối xử đặc biệt trong tình huống này.

“Có lẽ vậy, thành phố N cũng rất nhỏ mà.”

Từ Vi mỉm cười rồi quay sang IT, “Mọi người đều đồn thổi rằng Khương đại thiếu gia đang tính ổn định rồi, xem ra không phải là tin đồn đâu nhỉ.”

Khương Uy hiếm khi lúng túng như thế, “So với em thì cũng chỉ là “Tiểu vu gặp đại vu”* thôi. Anh nghe nói gần đây rốt cuộc em đã được toại nguyện, chắc đã cùng người nào đó tu thành chính quả rồi nhỉ?”

(*Tiểu vu gặp đại vu: Nghĩa là “Thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn”, ý muốn nói đại khái là người giỏi còn gặp người giỏi hơn mình.)

Khương Uy vốn chỉ muốn trêu chọc một chút, kết quả là đối phương lại hào phóng thừa nhận, “Tu thành chính quả thì không dám nói, chỉ là bọn em ở bên nhau rất vui vẻ thôi.”

“A, quả nhiên họ Triệu nào đó vẫn lợi hại nhất, lại làm cho Từ đại luật sư cam tâm tình nguyện thần phục thế này.”

Nguyễn Tĩnh không biết vì sao khi nghe đến từ “Triệu” kia thì trong lòng đột nhiên xuất hiện một nhận thức, mà nhận thức này lại khiến cô có chút không thoải mái. Nhưng nghĩ kỹ thì lại cảm thấy mình đã chuyện bé xé ra to, nếu người đó thực sự là Triệu Khải Ngôn thì đã làm sao, anh vốn thiếu gì những bạn bè các kiểu.

Từ Vi thấy sắc mặt bình thản của Nguyễn Tĩnh liền quay sang hỏi Khương Uy, “Anh ấy đang ở bể bơi, anh có muốn em gọi anh ấy đến đây không? Chúng ta bốn người cùng đấu một trận nhé?”

Khương Uy có chút kích động, “Really? Vô cùng vinh hạnh!” Anh ta quên không hỏi Nguyễn Tĩnh có đồng ý hay không, dù sao trước đó hai người cũng đã quyết định sẽ ra ngoài ăn cơm.

“Để em gọi điện!” Từ Vi nói xong liền đi sang một bên và ấn số. Sau một lát cô quay lại, “Chúng ta ra sân trước đi, anh ấy nói không thành vấn đề, một lát nữa sẽ ra.”

Nói thực thì Nguyễn Tĩnh cũng không có hứng thú, cô đang định mở miệng từ chối thì Khương Uy đã đến gần, “Cao thủ hiếm thấy. Em cũng biết Triệu Khải Ngôn đấy, đánh một trận cũng không sao chứ?”

Tuy sớm đã chắc chắn người đó là Triệu Khải Ngôn nhưng khi thực tế được xác nhận thì Nguyễn Tĩnh lại đột nhiên cảm thấy xúc động khác thường, câu nói “Em có việc” không hiểu sao không thể nói ra cửa miệng.

Khi Từ Vi đi đến bên kia sân bóng, Khương Uy mỉm cười nói với Nguyễn Tĩnh, “Lần trước còn nói không biết ai có thể nhận được sự đối xử đặc biệt của Triệu Khải Ngôn nhỉ? Ha, Vi Vi quả thực có chút tài năng đấy, ngay cả Triệu Khải Ngôn mà cô ấy cũng thu phục được.”

Nguyễn Tĩnh không lên tiếng, cô mở túi rồi lấy vợt ra. Khương Uy thấy người nghe không có vẻ hứng thú thì tự giác đổi đề tài, “Đợi lát nữa vào sân chúng ta sẽ áp dụng chiến thuật một chọi một nhé, kỹ thuật của Vi Vi tuy không kém nhưng sức chịu đựng lại không bằng được em. Về phần Khải Ngôn, phù, có lẽ chúng ta phải ra tuyệt chiêu mới được.”

Nguyễn Tĩnh mỉm cười, “Tuyệt chiêu gì vậy? Chim én hồi sinh* hả?”

(*Chim én hồi sinh (Tsubame Gaeshi): Một chiêu thức trong truyện “Hoàng tử tennis”).

“No, gấu nâu nện đất*.”

(*Gấu nâu nện đất (Higuma Otoshi): Một chiêu thức trong truyện “Hoàng tử tennis”).

Nguyễn Tĩnh không nhịn được bật cười. Ánh mắt bỗng thấy phía trước có bóng người xuất hiện, cô lập tức đứng dậy. Mà đối phương khi nhìn thấy cô cũng vô cùng kinh ngạc, bước chân cũng lập tức dừng lại.

Khải Ngôn hoàn toàn không mong sẽ gặp được Nguyễn Tĩnh, hay có lẽ anh không muốn nhìn thấy cảnh tượng cười đùa vui vẻ trước mắt này. Trong lòng Triệu Khải Ngôn bắt đầu trào dâng sóng lớn, về mặt anh vẫn vô cùng bình thản nhưng lời chào xã giao nhất thời thể nào cũng không bật ra được, anh chỉ lạnh lùng đứng im tại chỗ.

Từ Vi đã từ đầu kia chạy tới. Khi phát hiện ra vẻ bất thường của Khải Ngôn, cô hiểu rõ anh nên biết ánh mắt thăm thẳm kia đang ẩn chứa điều gì, lồng ngực nhói lên một cái, cô không ngờ cô gái đó lại có sức ảnh hưởng lớn với Triệu Khải Ngôn như vậy. Cô vô cùng hối hận vì quyết định của mình, vất vả lắm mới có cơ hội được ở bên cạnh Khải Ngôn, vậy mà chính mình lại nhất thời không suy nghĩ đem phá hỏng tất cả. Triệu Khải Ngôn không phải là người nói nhiều, anh có thể im lặng một mình mà chẳng cần lý do, còn cô hiện tại đã khiến anh phải bộc lộ những suy tính trong lòng mình.

Khải Ngôn đứng đó vài giây rồi sải đôi chân thon dài đi về phía phần sân đối diện, “Chẳng phải nói muốn thi đấu sao? Bắt đầu đi!” Khi xoay người đi, Khải Ngôn cố sức nhắm mắt lại và đè nén tất cả cảm xúc xuống tận đáy lòng.

Từ Vi đi theo đằng sau, hai lần mở miệng nhưng không nói lên lời. Biểu hiện của Khải Ngôn đã khiến cô hiểu rõ mảnh khốc của mình ngu xuẩn biết bao nhiêu.

Ba phút sau, bốn người vào vị trí, trận đấu bắt đầu. Trận đấu hoàn toàn không có chút tính chất của trò chơi mà là một trận đấu thực sự. Đường bóng của Nguyễn Tĩnh vừa ổn định vừa biến hóa và giỏi phòng ngự, Khương Uy thì thích đánh smash nhưng với điều kiện là đối phương phải tạo cơ hội đập bóng. May mắn là hôm nay bên nữ của đối phương hình như hơi mất tập trung, cô liên tục mắc sai lầm. Nhưng bất hạnh chính là đối thủ còn lại lại vô cùng toàn năng, bất kể là tấn công hay phòng thủ, hơn nữa, nhiều lần anh còn đánh cầu ra biên khiến Khương Uy tiếp cầu khổ không kể xiết.

Mặc dù đã nhiều lần gặp anh ở trung tâm thể thao nhưng hôm nay lần đầu tiên Nguyễn Tĩnh mới chính thức đấu một trận với Triệu Khải Ngôn. Tư thế đánh bóng của anh rất phóng khoáng đẹp mắt, phản ứng rất nhanh nhẹn linh hoạt, kỹ thuật thì thuộc loại hạng nhất, quả thực là không hề sơ hở.

Nguyễn Tĩnh không khỏi bùi ngùi, đương đầu với một đối thủ như vậy quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Hai mươi phút sau, Khương Uy hô tạm nghỉ, “Triệu Khải Ngôn, mẹ kiếp anh chứ, không thể thả cho bọn em được một chút sao!”

Khải Ngôn chỉ cười cười rồi bồng dùng tay làm một động tác vô cùng thiếu văn minh, anh chìa ngón tay cái xuống dưới. Hành động này làm cho Nguyễn Tĩnh khiếp sợ ngẹn họng nhìn trân trối, cô thực sự chưa từng thấy một Triệu Khải Ngôn kiêu ngạo hống hách như thế.

Đi đến khu vực nghỉ ngơi, Khương Uy uống hết nửa chai nước rồi không khỏi kháng nghị, “Anh là dân chuyên nghiệp rồi, bọn em chỉ là hạng nghiệp dư, anh có thắng cũng chẳng về vang gì đâu.”

Khải Ngôn khẽ nhếch môi nhưng không nói một câu. Anh cầm chiếc khăn đặt trên túi thể thao rồi lau lau mồ hôi trên thái dương. Một nửa chiếc áo thể thao đã ướt đẫm làm lộ ra thân hình gợi cảm, ánh mặt trời chiếu xuống làn da màu mật ong làm tỏa ra sức nóng đặc biệt của một người đàn ông trưởng thành. Nguyễn Tĩnh đứng phía sau anh không khỏi lùi lại mấy bước.

Người đang lau mồ hôi bỗng quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt hơi nheo lại. Nguyễn Tĩnh không khỏi nghi ngờ người này liệu có phải có mắt đằng sau lưng hay không. Cô vô thức mỉm cười và gật đầu với anh, kết quả là đối phương chỉ thản nhiên quay đầu lại. Nguyễn Tĩnh cảm thấy mình đã cố gắng hết sức mà vẫn không lấy lòng được rồi.

Lúc này, Triệu Khải Ngôn căn bản không dám tiếp tục chú ý nhìn người phía sau thêm một lần nữa. Đối với anh mà nói, Nguyễn Tĩnh chính là ma chướng* của anh, nếu không vượt qua được, anh sẽ mãi mãi bị giam cầm trong tuyệt vọng mà thôi. Ba mươi mấy tuổi đầu lại phải chịu một kiếp nạn tình ái như thế, ngay cả tức giận cũng không dám biểu hiện công khai, thực sự chính anh cũng cảm thấy vô cùng đáng buồn...

(*Ma chướng: Cách gọi của đạo Phật, nghĩa là chướng ngại do ma quỷ gây ra.)

Trận đấu lại tiếp tục diễn ra, thế cục vẫn như cũ nghiêng về một bên, tỷ số kéo dài đến 6 – 3 rồi mới chấm dứt. Nguyễn Tĩnh tự nhủ trong vòng một tuần cô sẽ không chạm đến tennis nữa. Sau khi trận đấu kết thúc, Khương Uy và Từ Vi đi tới khu vệ sinh, rốt cuộc chỉ còn lại hai người bọn họ với nhau. Tiếp tục giả bộ không quen biết thực sự không thể được nữa rồi, Nguyễn Tĩnh quay đầu nhìn về phía Triệu Khải Ngôn.

Đối phương đang ngửa cổ uống nước khoáng, có dòng nước từ khóe miệng anh chảy xuống qua yết hầu và xương quai xanh rồi trôi vào trong cổ áo đang hé mở...

Nguyễn Tĩnh đang muốn bắt đầu thì một lần nữa lại bị Triệu Khải Ngôn bắt được ánh mắt. Những điều chôn giấu trong đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy ấy làm cho người ta đoán không ra tâm tư. Nguyễn Tĩnh ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng trước, “Dạo này anh có khỏe không?”

Khải Ngôn nhìn cô.

“À, bạn gái của anh rất đẹp đấy.”

Khải Ngôn vẫn nhìn cô.

Nguyễn Tĩnh cảm thấy không thể tiếp tục thêm được nữa, “Kỹ thuật đánh bóng của anh rất xuất sắc...”

“Nếu không có gì để nói thì không cần phải miễn cưỡng tìm chuyện để nói đâu.”

Trên mặt Nguyễn Tĩnh hiện lên một tia kinh ngạc, giọng điệu của Triệu Khải Ngôn rất không khách khí. Một giây sau đó, anh lại càng không khách khí vươn tay ôm cô vào lòng.

Khải Ngôn nhận thấy mọi nguyên tắc của bản thân đã bị hủy diệt gần hết rồi, vậy mà thủ phạm còn xấu xa hỏi anh dạo này có khỏe hay không? Chết tiệt cô đi!

Tiếng hít thở thật sâu tan đi không còn dấu vết. Anh đã nhiều lần nhắc nhở bản thân không được dùng sức mạnh để ép buộc cô, nhưng mà, cuối cùng vẫn không nhịn được. Lúc này, anh chỉ muốn ôm người đang ở trước mặt để vỗ về một chút tâm tình ủ dột đến mức không chịu đựng được của mình trong mấy ngày qua.

Nguyễn Tĩnh cảm thấy mỗi chuyện mà Triệu Khải Ngôn gây ra cho cô khiến cô luôn luôn trở tay không kịp. Cô dùng tay đẩy anh ra, anh không hề nhúc nhích. Đúng lúc này thì Từ Vi đã vượt qua cổng chính và hướng về phía này, còn Khương Uy đi trước cô hai thước cũng lập tức dừng lại, trên mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Nguyễn Tĩnh trầm ngâm, cục diện này không phải chỉ rắc rối bình thường thôi đâu!

15. Chương 14

Trời chiều đã ngả về tây, khúc chung nhân tán*, trong lòng bốn người đều có suy nghĩ nhưng kỳ quái là không ai mở miệng.

(*Khúc chung nhân tán: Nghĩa là “Bài hát kết thúc thì người cũng tản đi”.)

Mãi lúc sau Khương Uy mới hồi phục lại được một chút thần trí. Anh ta vô thức ghé sát bên tai Nguyễn Tĩnh và thì thầm điều gì đó. Còn Nguyễn Tĩnh lúc này đang cúi đầu và nhíu mày. Triệu Khải Ngôn đi theo sau bọn họ, anh mở to hai mắt, hai tay còn lưu lại hơi ấm của cô, cũng không thể yêu cầu nhiều hơn, luôn luôn như thế, anh liên tục dằn vặt chính mình, anh biết Nguyễn Tĩnh đã rất khoan dung với anh rồi, nhưng như thế chưa đủ.

Khi người bên cạnh đưa tay nắm lấy tay anh, Khải Ngôn hoàn toàn theo phản xạ nhẹ nhàng tránh ra. Sau đó lại không thể không chê mà nhìn về phía Nguyễn Tĩnh, nhưng người ấy hoàn toàn không thèm để ý đến bên này, trong lòng Triệu Khải Ngôn lại ngập tràn chua xót.

Từ Vi vẫn cẩn thận tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Khải Ngôn. Rất rõ ràng, cô chưa từng thấy Triệu Khải Ngôn vì ai mà để tâm như thế, quả thực đã mất hồn mất vía rồi. Cô nhịn không được nhìn về phía cô gái đó, nói không ghen tỵ chỉ là gặt người, cô không biết mình kém cô gái kia ở điểm nào, nói thật ra, Nguyễn Tĩnh chỉ khác các cô gái khác ở chỗ trông cô có vẻ lãnh đạm và hơi lơ đãng. Nhưng mà, cô ấy đối với Khải Ngôn cũng không phải hoàn toàn lạnh nhạt, dường như còn vô tình chứa đựng một sự dịu dàng khiến Khải Ngôn cứ u mê không tỉnh.

Đi tới cổng trung tâm thể thao, người mang gánh nặng tinh thần nhẹ nhất trong bốn người bọn họ là Khương Uy đã phá vỡ bầu không khí khó xử trước tiên. Anh quay ra chào tạm biệt Khải Ngôn và Từ Vi đang ở phía sau, “Có cơ hội lại độ sức lần nữa nhé!”

Từ Vi mơ hồ gật đầu.

Khương Uy do dự một chút rồi nghiêng đầu hỏi Nguyễn Tĩnh, “Anh đưa em về nhé?”

Nguyễn Tĩnh nhẹ nhàng mỉm cười, “Vây làm phiền anh rồi.”

Từ Vi vô thức nhìn sang người bên cạnh, cô sợ Khải Ngôn sẽ có những lời nói và hành động bột phát, kết quả là đối phương chỉ cụp mắt xuống rồi lịch sự từ biệt.

Quan hệ của bọn họ cứ mãi quanh quẩn ở bên cạnh ranh giới. Anh không dám thẳng thắn bộc lộ tình cảm vượt quá giới hạn với cô, bởi vì một khi chạm đến thứ gì đó sâu sắc hơn, anh sợ ngay cả quan hệ bạn bè tối thiểu cũng không còn giữ được nữa. Thân hình yếu đuối biến mất ở cuối hành lang. Khải Ngôn cố gắng lấy lại thần trí. Thì ra, che giấu cảm xúc với giấy dựa hấp hối cũng chỉ cách nhau một sợi chỉ mà thôi.

Trên đường trở về, tuy Từ Vi vẫn muốn cứu vãn lại một chút tình thế khó chịu ngày hôm nay nhưng kết quả là vài lần mở miệng đều bị đứt đoạn bởi sự mất tập trung của đối phương. Thậm chí, khi đưa cô tới phía dưới khu nhà, Khải Ngôn vốn luôn tao nhã lịch sự còn quên cả chào tạm biệt mà lái xe đi thẳng.

Từ Vi hốt hoảng không nói nên lời, cho dù cãi thua quan tòa cô cũng không thấy chán nản như vậy.

Triệu Khải Ngôn liên tiếp giẫm lên chân ga cho đến lúc đột ngột bẻ lái 90 độ và dừng lại dưới ngọn đèn hiu hắt bên bờ sông. Anh mở cửa rồi bước xuống xe. Một lúc lâu sau Khải Ngôn vẫn tựa vào cửa xe nhìn ra mặt sông. Gió buổi tối mang theo hơi lạnh, vậy mà anh chỉ cảm thấy nóng nảy lạ thường.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên. Khải Ngôn lấy di động từ trong túi quần ra rồi không xem màn hình mà ấn nút nghe luôn. Anh cất giọng khàn khàn, “Ai đấy?”

Đối phương dường như không ngờ anh lại hỏi mình là ai, cô im lặng hai giây rồi trả lời, “Nguyễn Tĩnh ạ!”

Những ngón tay đang vò tóc dừng lại trong nháy mắt. Khải Ngôn cả người cứng đờ ngay tại chỗ, anh có chút nghi ngờ mình vừa nghe nhầm. Quả thực có một số việc anh đã ảo tưởng quá nhiều nên lúc xảy ra trong hiện thực sẽ không khỏi nghi ngờ là thật hay giả.

Nguyễn Tĩnh ở bên này không nhận được hồi âm thì thoáng chút hối hận về hành động của mình, “Em tưởng... anh hẹn em đi uống cà phê.”

Khải Ngôn lập tức nhớ lại, lúc ở sân bóng, khi buông cô ra, anh đã hỏi nhỏ bên tai cô, “Tối nay... tới quán của tôi ngồi chút nhé?” Anh vốn không hy vọng xa vời được cô đồng ý, lúc ấy anh hỏi thế chẳng qua là vì không cam lòng mới tiếp xúc một chút lại trở về như hai người xa lạ.

“Tôi sẽ đến đó ngay, chờ mười phút nhé, à không, năm phút thôi.” Cố gắng hết sức áp chế nỗi kích động đang dâng lên trong lồng ngực, anh giả bộ bình tĩnh trả lời, nhưng cùng lúc đó, người đã ngồi vào ghế lái và nhanh chóng khởi động động cơ.

Nguyễn Tĩnh trả lời theo trực giác, “Anh cứ từ từ cũng không sao đâu ạ, em sẽ chờ anh.”

Người nói không có ý tứ gì khác nhưng bàn tay đang nắm tay lái của người nghe suýt chút nữa thì trượt xuống. Cô không biết những lời này lọt vào tai Triệu Khải Ngôn lại có vẻ ám muội và khiêu khích lòng người đến cỡ nào.

“Ừ.” Sợ đối phương chỉ đột nhiên hứng trí, Khải Ngôn đồng ý xong lập tức kết thúc cuộc gọi để đối phương không kịp đổi ý. Ngắc đầu nhìn chính mình trong gương, khóe môi không kiềm được khẽ nhếch lên, anh không ngờ thì ra mình lại dễ dàng bị kích động đến vậy, chỉ cần Nguyễn Tĩnh ban cho một chút ngọt ngào là anh lại hoàn toàn rối loạn.

Khi Khải Ngôn tới quán cà phê thì Nguyễn Tĩnh đang ngồi ở vị trí cô vẫn thường ngồi và thong thả uống một ly mocha. Anh cẩn thận bước tới, từ từ đến gần bóng hình đã bao lần khiến anh không thể khống chế bản thân. Đối phương cũng đúng lúc nghiêng đầu lại, khi thấy anh, cô liền mỉm cười dịu dàng.

So với sự tự nhiên của Nguyễn Tĩnh, vẻ hoảng hốt của anh dù sao cũng biểu lộ kém đi mấy phần. Anh đi đến rồi ngồi xuống ghế đối diện. Phục vụ nhìn thấy ông chủ thì tự động đưa tới một ly Blue Mountain.

Muốn cư xử ra vẻ tự nhiên nhưng lại phát hiện thấy có chút khó khăn, anh chỉ có thể đưa ly cà phê lên nhấp hai ngụm, “Sao đột nhiên em lại đồng ý tới đây?” Vị lạ của cà phê làm cho Khải Ngôn bình tĩnh trở lại, anh hỏi một câu xuất phát từ đáy lòng. Anh muốn biết đích xác vì cái gì mà Nguyễn Tĩnh lại đột nhiên đối xử vô tư với anh như thế.

“Muốn đến thì đến thôi ạ.” Nguyễn Tĩnh giả dè nói nhưng trong lòng có chút dao động. Cô biết Triệu Khải Ngôn có tình cảm khác thường với mình, biểu hiện của anh tuy không thể nói là thực rõ ràng nhưng tuyệt đối cũng không hề kín đáo.

Vốn nghĩ trong lòng rất bài xích loại quan hệ nam nữ này nhưng kết quả lại khiến cho cô nghi ngờ bản thân liệu có thực sự hồ hững với chuyện tình cảm như vậy hay không?

Nguyễn Tĩnh nhận thấy Triệu Khải Ngôn đang chăm chú nhìn mình, anh tựa như đang nghiên cứu lời nói vừa rồi của cô, lại tựa như đang nghiên cứu cả con người cô vậy. Trong lòng Nguyễn Tĩnh không khỏi dâng lên một cảm giác không biết phải làm sao.

Đối với con người của Triệu Khải Ngôn, cô vẫn luôn trong tình trạng nửa biết nửa không, nhưng cho dù bỏ qua sự thâm trầm ấy, sức hấp dẫn mà thi thoảng anh mới thể hiện ra bên ngoài cũng đủ hấp dẫn người khác rồi. Nguyễn Tĩnh không biết có phải chính mình cũng bị anh hấp dẫn hay không, cho nên cô mới không truy cứu những hành vi bất ngờ của anh?

“Cửa hàng vừa mới cho ra một loại bánh ngọt, em có muốn nếm thử không? Hương vị cũng không tệ lắm đâu.” Khải Ngôn nhẹ giọng hỏi.

Nguyễn Tĩnh cười cười, “Được ạ. Em tin tưởng vào khẩu vị của anh.”

Chỉ một câu trả lời khách sáo đơn giản cũng khiến Khải Ngôn tê dại cả người. Anh không muốn cứ hơi chút lại suy nghĩ miên man nhưng vẫn không kiềm chế được tâm trạng bất định.

“Lần trước quên không cảm ơn anh.”

Khải Ngôn thu hồi nỗi lòng hỗn loạn, “Gì cơ?”

“Lần trước ở trên đảo đã không để em đến mức thành ma chết đuối ạ.”

Khải Ngôn cười khổ, cô vẫn không biết bởi vì chuyện này mà anh tức giận, “Về sau nên cẩn thận một chút, không phải lần nào cũng may mắn vậy đâu.”

Lời nói không có ý châm chọc mà chỉ là nhắc nhở. Nguyễn Tĩnh gật đầu, “Từ nay về sau em nhất định cách xa sông nước ao hồ ít nhất năm thước.”

Không khí rất cuộc có chút thoải mái. Khải Ngôn cười nói, “Không cần phải thế, chỉ cần tôi dạy bơi cho em là em muốn chơi đùa với nước thế nào cũng được.”

Nguyễn Tĩnh hơi có hứng thú, “Chờ nào anh rảnh? Em sẽ tìm anh nhờ chỉ dạy?”

“Nguyễn Tĩnh, tôi luôn chờ em.”

Câu nói ngầm chứa ý tứ sâu xa của Triệu Khải Ngôn khiến Nguyễn Tĩnh nhất thời sửng sốt, mà đối phương lại lo lắng nhìn cô.

Triệu Khải Ngôn có chút căng thẳng. Anh không biết bản thân sao lại đột nhiên đánh một đường bóng thẳng như thế. Cứ quanh quẩn nói những chuyện không đâu với Nguyễn Tĩnh, nỗi bức thiết nằm sâu trong đáy lòng cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa. Lúc này, trên đôi môi nhỏ xinh của Nguyễn Tĩnh còn vương lại một chút hương vị cà phê, đó là sự hòa trộn giữa hương vị ngọt mát của trái cây cùng với vị thoang thoang của rượu... Nếu giờ phút này được hôn lên môi cô, sau này hương vị mà anh yêu thích nhất nhất định sẽ đổi thành mocha mát thôi... Khải Ngôn day trán, anh thực là vô phương cứu chữa.

Nhân viên phục vụ bưng lên món tráng miệng mới. Nguyễn Tĩnh nhân cơ hội ném thử món mới để xoa dịu tâm trạng. Cô cũng không muốn hai người phải lâm vào cảnh khó xử, có nên nói rõ một chút với anh ấy không nhỉ...

“Ra ngoài với tôi một lát nhé?” Khải Ngôn cuối cùng đề nghị.

Trên phố không còn nhiều người qua lại, giờ đã là chín giờ, phần lớn các cửa hàng đều đã đóng cửa, chỉ còn mấy quán nước và vài cửa hàng tiện lợi kinh doanh 24/24 là vẫn còn mở cửa.

“Nguyễn Tĩnh, chấp nhận tôi thực khó khăn vậy sao?”

Nguyễn Tĩnh đi ở phía trước một ít đột nhiên dừng lại. Anh bắt đầu câu chuyện không hề nhẹ nhàng.

Nguyễn Tĩnh nhất thời không nói gì, cuối cùng, cô cúi đầu hỏi lại, “Làm bạn bè không tốt hơn sao?”

Khải Ngôn từ phía sau nhẹ nhàng ôm cô, “Không tốt.” Anh không muốn tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì nữa, phải nói anh đã bất lực trong việc tiếp tục giả vờ.

“Nguyễn Tĩnh...” Khải Ngôn vùi đầu vào gáy đối phương, anh thì thầm gọi tên cô, giọng nói mang theo một chút uất ức.

Anh thích cô đến mức ngay cả con tim dường như cũng không còn hoàn toàn thuộc về mình nữa, vì sao cô không thể đáp lại anh dù chỉ một chút...

Thật lâu sau Nguyễn Tĩnh mới nhẹ giọng trả lời, “Khải Ngôn... Chúng ta không thể được đâu.”

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, nhưng lại khiến cho anh đau đớn tột cùng.

16. Chương 15

Trong một khoảng thời gian rất dài sau này Nguyễn Tĩnh vẫn luôn hối hận về thái độ của mình đối với Triệu Khải Ngôn khi đó. Cô đã vô tình khiến quan hệ giữa hai người lâm vào cảnh bế tắc.

Cô hiểu được tình cảm mà Triệu Khải Ngôn dành cho mình, thế nhưng, cô chỉ hy vọng hai người vẫn luôn là bạn. Không muốn mọi chuyện vượt quá giới hạn, cô vẫn luôn dựa vào đó mà thường xuyên nhắc nhở bản thân ở trước mặt anh phải đi đứng nói năng hết sức cẩn thận và không để cho đối phương hiểu lầm, thế nhưng Nguyễn Tĩnh lại phát hiện tình hình vẫn “ngày càng xấu đi”, cô đã xem nhẹ sự cố chấp của Khải Ngôn.

Khi bức tường kiên cố bao quanh con tim một lần nữa lại bị chạm đến, Nguyễn Tĩnh cảm thấy mất hẳn nhuệ khí, trong tiềm thức có chút sợ hãi, cho nên khi Khải Ngôn thẳng thắn bày tỏ, cô đã hoàn toàn xuất phát từ tâm lý tự vệ mà lựa chọn cự tuyệt anh. Trước kia cũng không phải cô chưa từng ở cạnh đàn ông, thậm chí đã mấy lần từng thử yêu đương, thế nhưng, những mối quan hệ đó cũng không làm cho cô mất đi can đảm như khi đối mặt với Triệu Khải Ngôn, cô không thể không cân nhắc về việc ở bên anh.

Triệu Khải Ngôn không giống họ.

Anh không cần tốn công để người khác chấp nhận mình. Trên rất nhiều phương diện, anh vô cùng thông dong bình tĩnh, toàn thân tràn ngập sự lịch lãm đã qua rèn luyện. Anh tinh tế, có tình có nghĩa, bên người không thiếu bạn bè, sự nghiệp cũng có thể xem như thành công, nếu không có thực lực trong xã hội và nhân cách được tu dưỡng ở mức độ nhất định thì tuyệt đối không thể có được địa vị như ngày hôm nay.

Cô kính trọng và dung túng cho Triệu Khải Ngôn đến một mức độ khá lớn là bởi vì anh rất giỏi giang, rộng lượng và lễ độ. Nhưng Triệu Khải Ngôn vẫn có tình đối xử khác biệt với cô. Chưa nói đến đúng mực hay không, ánh mắt của anh khi nhìn cô luôn vô tình lộ ra sự u buồn và càng nhiều cảm xúc cấm kỵ.

Những thứ ở cấp độ quá sâu sắc ấy khiến Nguyễn Tĩnh phải lùi bước. Nếu là bốn năm trước, cô nhất định sẽ bị một người đàn ông như Triệu Khải Ngôn hấp dẫn, nhưng mà hiện tại, cô chỉ biết cự tuyệt mà thôi.

Thế nhưng cô không muốn làm đối phương bị tổn thương chút nào. Đây cũng là một trong những sức hấp dẫn của Triệu Khải Ngôn, không hiểu vì sao mà người ta không thể nào đối xử lạnh nhạt với anh cho được. Có điều Nguyễn Tinh lại phát hiện, nếu đối tượng là Triệu Khải Ngôn thì ngay cả câu xin lỗi cũng trở thành một vấn đề hết sức khó khăn.

Đầu tháng chín, trước khi rời khỏi Viện nghiên cứu, Khải Ngôn đã có một chuyến công tác đi Jamaica. Một tháng sau Triệu Lâm ra sân bay đón anh.

Bốn giờ chiều, Triệu Lâm ngồi trong phòng chờ uống hết một chai hồng trà ướp lạnh mới thấy người cháu ngọc thụ lâm phong từ cửa khẩu đi ra.

Triệu Khải Ngôn mặc một bộ trang phục đơn giản, đeo một cái kính râm màu cà phê, mái tóc luôn luôn gọn gàng đã dài ra một chút, tóc mái đã dài đến thái dương càng làm tăng thêm vẻ gợi cảm. Trên người thoạt nhìn còn toát ra vẻ lạnh lạnh, khí hậu nhiệt đới của Jamaica hình như còn chưa đủ độ nóng.

“Vấn đẹp trai phong độ đấy nhỉ?”

“Vất vả cho cô rồi!”

Triệu Lâm thấy Khải Ngôn dường như gầy hơn, các đường nét trên khuôn mặt trông lại càng đẹp thêm.

“Cháu về gấp quá, nếu hôm nay cô không hứng trí gọi điện cho cháu thì cũng không biết hôm nay cháu về đến đây đâu.”

Khải Ngôn cười nói, “Cháu không muốn phiền cô tới đón thôi.”

“Cô thấy cháu có vẻ rất thần bí đấy. Nói đi! Có phải đã cùng cô gái nào ra ngoài làm điều xằng bậy rồi không?”

Triệu Khải Ngôn không khỏi lắc đầu, “Cô cả nghĩ rồi đấy!”

“Không chỉ cô đâu, mẹ cô cũng nói gần đây cháu rất hay di chuyển.” Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Khải Ngôn cười khổ, anh day day thái dương, “Cuối tuần cháu còn phải đi một chuyến nữa.”

“Có nhất thiết phải sắp xếp lộ trình gấp rút như vậy không?” Triệu Lâm thấy Khải Ngôn vẫn chưa tháo kính râm xuống, “Đúng rồi, đang yên đang lành sao lại bỏ việc ở Viện nghiên cứu?”

“Cháu muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

“Cháu mà cũng muốn nghỉ ngơi sao?” Triệu Lâm không khỏi trêu chọc, cô bỗng nghĩ đến một chuyện, “Nguyễn Nhân có gọi điện cho cháu không?”

“Ai?” Khải Ngôn dừng bước.

Triệu Lâm cũng dừng lại, “Sao thế? Nữ cường nhân đang định hạ knock-out cháu ý, cháu giả vờ không biết hả?”

“Không phải... Chỉ là nhất thời không kịp phản ứng thôi.”

“Nói thật, Nguyễn Nhân cũng là một cô gái rất tốt, cháu thử cân nhắc chút xem thế nào?”

Thế đấy, Triệu Khải Ngôn cũng không tồi, vì sao cô ấy không thử cân nhắc một chút... Hít sâu một hơi, anh điềm tỉnh bước đi, “Cô ấy là tiến sĩ, cháu chỉ là một kẻ không công ăn việc làm đang hoang và suốt ngày lêu lổng, bàn về tư cách thì cháu hẳn là không xứng với cô ấy rồi.”

“Chỉ lấy cớ!” Triệu Lâm cười nhạt. Cô bỗng nói, “Hôm qua cô gặp em gái của Nguyễn Nhân ở trong quán của cháu đấy. Cô có nói chuyện đôi ba câu với nó. Nó không nói ra nhưng hình như là có chuyện muốn tìm cháu thì phải. Cháu có thân với Nguyễn Tinh à?”

“Chỉ thỉnh thoảng ra ngoài uống cà phê thôi ạ.” Khải Ngôn không biết vì sao lại nói ra những lời này. Nguyễn Tinh giờ là điều cấm kỵ đối với anh, cô giống như một đóa datura trí mạng, cứ mỗi lần chạm đến là mỗi lần cảm thấy nhức nhối.

Gần hai tháng không gặp mặt cũng không nói chuyện điện thoại, anh đoán cô vẫn sống vui vẻ như thường. Nhưng Triệu Khải Ngôn thì lại thêm một lần kích động dữ dội, qua hai mươi tuổi anh đã che giấu mọi ham muốn nổi loạn của mình, mười một năm sau cũng không cảm thấy buồn phiền, vậy mà trong khoảng thời gian này anh đã liên tục lâm vào tình trạng mất kiểm soát.

Triệu Khải Ngôn biết mình không phải là người không có sợ hãi, chỉ không ngờ bản thân lại phải chịu một sự dằn vặt lớn như vậy.

Khải Ngôn hiểu rõ, nếu muốn thoát ra thì đầu tiên phải học được cách tuyệt vọng, chẳng qua là cái “Tuyệt vọng” đó không biết anh sẽ phải tốn mất bao nhiêu thời gian mới có thể học xong đây?

Ngày hôm sau, Khải Ngôn đến quán cà phê xử lý công việc đã tồn lại trong một tháng qua. Sau khi nghe trợ lý báo cáo xong, anh cùng phó quản lý bàn bạc về việc nhập khẩu cà phê. Có lẽ trong khoảng thời gian này anh liên tục bồn chồn và thỉnh thoảng bị mất ngủ xen vào nên tinh thần không được tập trung được và có mấy lần thất thần.

Khải Ngôn day day ấn đường rồi ấn điện thoại nội bộ trên bàn làm việc, “Cho tôi một ly Blue... mocha.”

Mấy ngày nay Nguyễn Tĩnh bị Nguyễn Nhân ép đến trường để chuẩn bị cho khai giảng. Trong những ngày gió thu mát mẻ này, mỗi ngày phải loay hoay với lễ khai giảng của cả ba trường thật sự có thể nói là rất lao tâm lao lực.

Tối hôm đó cùng đi ăn với mấy vị lãnh đạo của trường đại học, Nguyễn Tĩnh không khỏi bị ép uống vài chén. Cô uống nhiều rượu sẽ luôn luôn bị đau đầu. Lúc ấy Tưởng Nghiêm ngồi ngay bên cạnh nhưng lại thờ ơ lạnh nhạt. Nguyễn Tĩnh sâu sắc cảm nhận được người này không phải loại máu lạnh bình thường, cho dù không biết cô không uống được nhiều rượu nhưng thấy phụ nữ uống nhiều thì cũng phải giúp đỡ ngăn cản chứ?

Nguyễn Tĩnh day day trán rồi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Cô vốc nước đưa lên mặt mãi mới thoải mái được một chút.

Nguyễn Tĩnh ngẩng đầu nhìn mình trong gương. Tóc mai hai bên thái dương đã ướt nhẹp, từng giọt nước từ viền mắt chảy xuống rồi trượt vào cổ áo. Cảnh tượng này khiến cô không khỏi nghĩ đến Triệu Khải Ngôn...

Một nỗi ưu tư không hiểu vì sao lại kéo tới. Gần đây cô luôn nghĩ đến vướng mắc giữa mình và Triệu Khải Ngôn, mỗi lần nghĩ đến là một lần cô thêm buồn phiền và có cảm giác hỗn loạn không thể tả nổi. Vài lần nghĩ đi nghĩ lại chợt lóe ra tia sáng, cô cảm giác mình đã ngộ ra điều gì đó, nhưng khi cẩn thận nghĩ lại thì lại chẳng phát hiện ra điều gì.

Ánh đèn trong phòng vệ sinh chiếu lên những giọt nước còn đọng trên mi mắt của Nguyễn Tĩnh. Do dự một hồi, cuối cùng cô lấy điện thoại ra và nhấn một dãy số.

Tối nay Khải Ngôn nhận lời mời của một người bạn tới tham dự lễ khai trương của một quán bar.

Ở một nơi muôn màu muôn vẻ, đám bạn bè tụ lại một chỗ không tránh khỏi một trận say sưa. Giữa đám người đang vô cùng hưng phấn, Triệu Khải Ngôn lại trông có vẻ khá trầm tĩnh. Anh ngồi một mình uống rượu ở quầy bar, hàng lông mày để lộ ra vài phần trống trải.

KK đi tới, cô dịu dàng đưa tay đặt lên cánh tay trái đang cầm ly rượu của anh.

“Khải Ngôn, tối hôm nay ở bên em nhé?”

Triệu Khải Ngôn nhẹ nhàng rút tay ra, “Sorry, KK!” Đang nói chuyện thì điện thoại bất ngờ đổ chuông, Khải Ngôn cầm lấy chiếc điện thoại đang đặt trên quầy bar rồi nhấn nút nhận, “Xin chào?”

Hình như lần nào gọi điện thoại cho Triệu Khải Ngôn cô cũng phải tự khai báo họ tên thì phải, “Em là Nguyễn Tĩnh đây ạ!”

Tiếp đó, cả hai bên cùng trầm mặc. Nguyễn Tĩnh không rõ vì sao mình lại gọi cho anh, có thể là bởi vì tác dụng của rượu còn chẳng?

Cuối cùng, Khải Ngôn hít sâu một hơi rồi khó khăn mở miệng, “Có việc gì à?”

Nguyễn Tĩnh trầm nghĩ, nếu cô nói không có việc gì thì có phải anh sẽ cúp máy luôn hay không, “Em nghe nói anh đã trở về.”

“Ừ.”

Cảm nhận được sự lãnh đạm của Khải Ngôn, Nguyễn Tĩnh bỗng nghĩ mình không nên gọi điện thoại cho anh chút nào. Cô xoay người tựa vào cạnh bồn rửa tay, nhất thời có chút không thích ứng được với thái độ nguội lạnh của đối phương. Nguyễn Tĩnh chợt hiểu ra một điều, nếu Triệu Khải Ngôn khôi phục lại tính cách vốn có thì thái độ đúng mực và khiêm tốn lịch sự này cũng là thỏa đáng mà thôi.

“Khải Ngôn...” Nguyễn Tĩnh ngẩng đầu nhìn ánh đèn mờ ảo trên trần nhà, “Em cũng không... ghét bỏ anh đâu.”

“Tôi biết.”

Nguyễn Tĩnh cảm giác được lời nói của đối phương có sự sắc bén xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù. Cuối cùng có lẽ cô đã được lĩnh giáo một Triệu Khải Ngôn “Rộng lượng lão luyện” chân chính rồi.

Lúc này có một người bạn đi về phía Khải Ngôn. Anh ra hiệu bảo người kia chờ một chút rồi do dự hai giây mới nói qua điện thoại, “Còn việc gì nữa không?”

“Không có gì nữa đâu, vậy... chào anh!” Nguyễn Tĩnh cơ hồ ngắt điện thoại ngay lập tức. Bởi vì cú điện thoại lạnh nhạt này mà cái đầu đau nhức của cô dường như đau thêm hai phần.

Nguyễn Tĩnh rửa mặt thêm lần nữa. Khi đầu óc trấn tĩnh, cô vừa bước ra khỏi cửa phòng vệ sinh thì phát hiện Tưởng Nghiêm đang đứng bên cửa sổ ngoài hành lang cách đó năm mét.

Từ đáy lòng bỗng hiện lên ý muốn lảng tránh, mỗi lần đối mặt với Tưởng Nghiêm là mỗi lần Nguyễn Tĩnh cảm thấy phải ứng phó một cách không dứt. Nhưng đối phương đã nghiêng người nhìn thấy cô. Muốn thần nhiên tránh đi hiển nhiên cũng đã muộn, Nguyễn Tĩnh hạ quyết tâm, cô mỉm cười đi về phía anh ta, việc này tuyệt đối là sở trường của cô, “Anh có lời muốn nói với tôi à?”

Tưởng Nghiêm không nói thì thôi, còn đã nói thì một lời cũng làm cho cô chỉ có thể đứng nhìn mà thán phục*, “Nguyễn Tĩnh, trước đây cô luôn theo đuổi tôi không ngừng, sao giờ lại muốn từ bỏ vậy?”

(*Đứng nhìn mà thán phục: Từ Hán Việt của nó là “Thán vi quan chỉ”, nghĩa là “Xem thế là đủ rồi”. Câu này có điển tích từ thời Xuân Thu, thường được dùng để cảm thán khi thấy một sự vật cực kỳ hoàn mỹ.)

Quả nhiên chỉ có thể đứng nhìn mà thán phục! Nguyễn Tĩnh ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la tối đen như mực bên ngoài cửa sổ. Có mấy ngôi sao nhàn nhạt lóe lên. Cô bỗng nhớ tới những điều Triệu Khải Ngôn đã nói, nhiều khi chúng vẫn luôn ở đó, quả nhiên...

Nguyễn Tĩnh dút tay vào túi quần rồi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Anh muốn nói bốn năm trước tôi đuổi theo anh giống như một con chó mà sao giờ lại đột nhiên thay đổi phải không?” Nói tới đây, cô cân nhắc một chút để tìm từ thích hợp, “Nói thế nào nhỉ? Luật pháp không quy định Nguyễn Tĩnh phải một mực chung tình với Tưởng Nghiêm.”

Nguyễn Tĩnh trông thấy vẻ mặt cau có nghiêm nghị của Tưởng Nghiêm, cô đã bao lần nhắc nhở chính mình đừng xúc động đừng mềm lòng, bởi vì Tưởng Nghiêm đó vĩnh viễn là người có tâm địa sắt đá vô tình nhất, “Tôi có thể đi được chưa?”

“Ha, cô và cái gã họ Triệu cũng hợp nhau đấy nhỉ!” Tưởng Nghiêm bỗng buông lời ác ý.

Nguyễn Tĩnh cau mày, “Đây là hai việc khác nhau, anh đừng có nhập vào làm một.”

Tưởng Nghiêm nghĩ đến điều gì đó rồi tỏ ra vẻ mặt chán ghét không thể chịu nổi, “Các người ở bên tàu đã an ủi nhau rất vui vẻ phải không?”

Sai lầm này là thứ cô không dám nhớ lại, lúc này lại bị Tưởng Nghiêm nói ra, giống như bị người ta chọc vào xương tủy, cô thẹn quá hóa giận, “Anh tốt nhất nên câm miệng lại!”

“Làm rồi còn sợ người khác nói ư?” Tưởng Nghiêm lên giọng mỉa mai.

Nguyễn Tĩnh hung dữ trừng mắt nhìn người trước mặt, tại sao anh ta có thể vác theo bộ dạng chính nhân quân tử mà nói ra những lời ác độc như vậy?

“... Tưởng Nghiêm, anh làm tôi thấy buồn nôn!”

17. Chương 16- 20

Chương 16

Thời gian gần đây Nguyễn Tĩnh bận đến hoa mắt chóng mặt. Có ba bậc thầy về tranh thủy mặc từ Hàng Châu đem tác phẩm mới đến triển lãm ở thành phố N. Phòng triển lãm Cao Phàm là nơi chịu trách nhiệm tổ chức sự kiện này nên có rất nhiều việc cần tự mình chuẩn bị, nào là liên lạc với những người thuộc mọi tầng lớp, nào là liên hệ với truyền thông, rồi còn phải sắp xếp khách sạn ở tạm cho một nhóm các nhà phê bình tranh đến từ Học viện Chiết Giang nữa.

Khoảng thời gian bận rộn này nhanh chóng trôi qua một tuần.

Nguyễn Tĩnh vốn tưởng công việc bận túi bụi sẽ khiến cô không còn nhớ đến mấy chuyện riêng tư nữa, kết quả lại là con số không. Cô đã để sự tức giận đối với Tưởng Nghiêm biến thành những suy nghĩ sâu xa đối với Triệu Khải Ngôn.

Rất kỳ lạ, cái tên này dường như đã biến thành trò chơi bóng né*, ta càng muốn bình thản tránh đi thì nó lại càng không không kiêng nể gì mà quanh quẩn trong đầu không rời.

(*Trò chơi bóng né: Dodgeball, một trò chơi rất thịnh hành ở Anh, Mỹ, Nhật.)

Nguyễn Tĩnh thừa nhận Khải Ngôn quả thực khiến cho cô cảm thấy có đôi chút mâu thuẫn. Cô một mặt không muốn phá vỡ cục diện hiện tại do chính tay mình tạo ra, mặt khác lại cảm thấy cục diện này quá khiến cưỡng gượng gạo.

Đang lúc cô bị vây quanh trong tình thế khó xử thì Triệu Khải Ngôn đã đáp một chuyến bay đi tới Jamaica.

Trong khoảng thời gian này, trạng thái tinh thần của Triệu Khải Ngôn vẫn không thể nào tốt lên được. Anh không ngủ trên máy bay bao giờ nhưng lần này khi vừa ngồi xuống thì mệt mỏi đã ùn ùn kéo tới.

Cô tiếp viên hàng không cao ráo xinh đẹp không khỏi quan tâm đưa mắt liếc nhìn về phía người đàn ông điển trai có sắc mặt mệt mỏi này.

“Anh có cần uống chút gì không ạ?”

Khải Ngôn lắc đầu, ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ. Rời đi thế này có phải là lẩn trốn hay không? Nghĩ đến Nguyễn Tĩnh, trái tim anh lại như thắt lại, bao lâu rồi anh chưa từng khổ sở như vậy? Nhưng mà, rõ ràng đã bị cự tuyệt mà bản thân sao cứ khẳng khẳng không chịu thoát ra? Anh lại nặng tình như vậy ư? Chỉ sợ không phải, vấn đề là ở Nguyễn Tĩnh, người đó thực sự có năng lực gây ra sức ảnh hưởng quá lớn đối với anh.

Khải Ngôn cố gắng khống chế sự buồn bã khó chịu và không cam tâm đang dâng lên trong lòng. Thứ anh cần bây giờ là phải làm đi đoạn tình cảm kìm nén thống khổ này chứ không phải lẩn nữa nhớ lại để càng ngày càng khó thoát ra khỏi nó.

Khi Khải Ngôn trở về thành phố N lần thứ hai đã là giữa tháng mười. Vào khoảng thời gian này, Nguyễn Tĩnh đã gặp phải tai nạn giao thông không lớn cũng chẳng nhỏ, cô bị gãy chân phải bó bột và nằm ở nhà tĩnh dưỡng. Thương cân động cốt nhất bách thiên*, Nguyễn Tĩnh thiếu chút nữa đã chết vì buồn chán.

(*Thiên cân động cốt nhất bách thiên: Nghĩa là “Tổn thương đến gân cốt thì phải mất trăm ngày mới khỏi”.)

Tối nay Nguyễn Nhân lại tới nói chuyện phiếm để giải sầu cùng cô, “Hôm nay Tưởng Nghiêm đã đến nói với ông nội là hẳn ta muốn từ chức, em nói có phải hẳn đã bị thác loạn thần kinh rồi hay không?”

Nguyễn Tĩnh có chút kinh ngạc. Tưởng Nghiêm tuy luôn bình tĩnh thản nhiên nhưng cô biết anh ta làm người có dã tâm, thời đi học anh ta còn được coi là người nhìn xa trông rộng.

Nguyễn Nhân lập tức nói thẳng, “Chị nghĩ hẳn đang định lấy lùi làm tiến đấy thôi. Em có biết lần trước lúc đi qua thư phòng chị đã nghe thấy hẳn ta nói gì với ông nội không? Hẳn nói nếu có thể thì muốn đính hôn với em đấy. Phì, chị thấy hẳn đang muốn lợi dụng quan hệ cấp vầy để giữ vững ngôi vị số một thì có!”

Nguyễn Tĩnh im lặng không còn lời nào để nói. Cố gắng và chờ đợi quá lâu đã khiến cô tuyệt vọng. Những điên rồ từ thời niên thiếu cho tới bây giờ đã biến thành một tiếng thở dài. Nói thực, cho đến bây giờ cô còn không rõ chính mình năm đó vì sao lại thích Tưởng Nghiêm điên cuồng như vậy? Lần đầu tiên cô của cô dẫn anh ta tới gặp ông nội, trông anh rất thận trọng và dè dặt. Ông nội hỏi một câu anh ta đáp một câu. Khi đó cô đang đứng ở phía sau anh ta, nhìn thấy bàn tay anh ta hồi hộp vịn xoắn vào nhau... Nhìn đi nhìn lại, cô bỗng nhiên ngơ ngẩn.

“Còn chuyện này, chị nhớ em và Triệu Khải Ngôn hình như nói chuyện rất hợp nhỉ?” Nguyễn Nhân đột ngột chuyển đề tài.

Nguyễn Tĩnh sững sốt, “Cũng tạm tạm.”

“Trong thời gian anh ấy ở Jamaica, bên đấy xảy ra lốc giết cấp bốn làm chết không ít người. Lúc đó chị có gọi điện thoại cho anh ấy mới biết anh ấy không làm sao, may thật!” Nguyễn Nhân nằm trên giường cà kê dè dặt từ chuyện về người không muốn gặp đến người mình yêu thích, biểu tình thay đổi một trăm tám mươi độ, “Hôm trước chị gặp anh ấy ở quán cay Tứ Xuyên, trông anh ấy hơi gầy.” Nói tới đây, Nguyễn Nhân không khỏi cảm thán đôi chút, “Anh ấy đối xử với chị càng ngày càng khách sáo, xem ra quả thực không có hy vọng rồi.”

Nguyễn Tĩnh nghe đến đây thì tâm trạng có chút hốt hoảng, “Anh ấy đã về rồi à...”

Nguyễn Nhân cười lớn, cô vỗ vỗ bả vai em gái, “Tóm lại, chị gái này đang muốn tìm một mục tiêu mới rồi. Em tự lo thân cho tốt đi!”

Cả ngày hôm sau Nguyễn Tĩnh luôn nhớ lại câu nói “Tự lo thân cho tốt” ấy, tuy ý tứ của Nguyễn Nhân so với thực tại có phần không phù hợp nhưng cũng có một chút chỗ đánh bừa mà trúng. Nguyễn Nhân vẫn luôn là người thông minh nhất nhà mà.

Cuối cùng, sau khi tan tầm, Nguyễn Tĩnh lái xe đến quán cà phê.

Nơi này là địa bàn của anh. Trước kia cô có thể tự do ra vào nơi này nhưng hiện giờ lại có chút không dám tùy tiện. Trong tiềm thức của Nguyễn Tĩnh đã phát hiện ra bản thân có sự thay đổi. Cho dù Nguyễn Nhân không nói ra thì cô quả thực cũng muốn đến thăm anh.

Vừa đẩy cửa bước vào, người phục vụ nhận ra cô liền chỉ về một hướng. Nguyễn Tĩnh liếc mắt một cái đã thấy bóng dáng cao ngất ấy. Anh đang đưa cà phê lên mũi ngửi ngửi rồi cúi người ghi chép.

Nguyễn Tĩnh do dự một lúc mới tiến đến chào hỏi, “Hi!”

Triệu Khải Ngôn vừa đặt bút xuống lập tức đứng người lại. Anh quay đầu và nhìn thấy Nguyễn Tĩnh. Một lúc lâu sau khóe miệng mới nở nụ cười, “Sao lại tới đây?”

Thái độ của đối phương còn thân thiết hơn nhiều so với mong đợi của mình, Nguyễn Tĩnh nhất thời cảm thấy mình kỳ thực không đủ khí thế so với Triệu Khải Ngôn.

“Thực ra em nên đến sớm hơn mới.”

Khải Ngôn sững người rồi nở một nụ cười nhàn nhạt. Anh đưa cô tới chỗ ngồi gần cửa sổ rồi tự mình pha một ly mocha cho cô và ngồi xuống bên cạnh.

“Dạo này em có khỏe không?” Khải Ngôn lại khách sáo hỏi một câu.

Nguyễn Tĩnh không hiểu vì sao bỗng cảm thấy có chút khó chịu nhưng cô vẫn mỉm cười đáp lời, “Rất tốt ạ. Còn anh?”

“Trước sau vẫn thế.” Anh trả lời.

Tiếng đàn dương cầm dịu dàng vang lên trong quán, hương vị cà phê phảng phất đâu đây, đây là không gian mà anh yêu thích nhất, nó giúp anh ổn định tâm tình. Khải Ngôn hạ tầm mắt che đi cái cảnh tượng trên chốc tâm trí ấy.

Tối nay hai người chỉ đơn thuần hàn huyên một chút, mọi chuyện tựa như vẫn hết sức bình thường...

Khi Nguyễn Tĩnh đứng dậy từ biệt, Triệu Khải Ngôn lại khẽ kéo tay cô lại rồi chậm rãi lấy một chuỗi hạt màu đen tinh xảo đeo vào cổ tay cô.

“Chỉ là một món quà thôi, không có ý gì khác.”

Nguyễn Tĩnh đứng tại chỗ nhất thời có chút thất thần, “Cảm ơn anh!”

Sau đó ba ngày Nguyễn Tĩnh đáp chuyến bay của hãng hàng không Phương Đông đi tới Bắc Kinh, cô hơi xấu hổ khi nhận được giải bạc. Lần trước tới Viện nghệ thuật chọn người mẫu chụp ảnh, thực sự mà nói cô không thể nào hài lòng. Có lẽ vì người lúc trước quá xuất sắc nên so với người hiện tại cô luôn cảm thấy thiếu thốn thứ gì đó, nhưng rồi cuối cùng cũng nhận được một giải thưởng không cao không thấp.

Lần này Nguyễn Tĩnh định ở lại Bắc Kinh hai tuần và nhân dịp làm một chuyến tới Vạn Lý Trường Thành mình mong ước đã lâu. Nhớ lúc mới quen Triệu Khải Ngôn cô đã nói với anh về di tích thế giới này rồi...

Nguyễn Tĩnh thở dài, mỗi lần nhớ tới người này là cô lại cảm thấy buồn phiền không dứt.

Lúc Kế Ngụy lái ô tô tới sân bay thủ đô thì Nguyễn Tĩnh đã chờ trong phòng nghỉ. Kế Ngụy cảm thấy sau một năm không gặp... cô gái này lại càng khiến người ta thêm oán ghét.

Nguyễn Tĩnh mặc một chiếc áo màu đen, trên cổ quàng chiếc khăn dài màu đỏ rất đẹp, quần sẫm màu kết hợp với một đôi giày đơn sắc, trông cô luôn luôn gọn gàng tươi tắn như vậy.

Kế Ngụy mỉm cười tiến lên phía trước, “Nước miền nam có tính năng đặc biệt giúp người ta nuôi dưỡng dung nhan thành ra xinh đẹp phải không?”

“Có cơ hội anh cứ đến đó thử xem.” Nguyễn Tĩnh mỉm cười đi tới, “Đã lâu không gặp!”

Kế Ngụy hừ một tiếng, “Anh mà không chủ động thì có lẽ cả đời này em không gặp lại bạn trai cũ cũng không sao đâu nhỉ?”

“Chẳng phải em đã chủ động gọi điện cho anh đấy sao?”

“À, đấy là vì em không thích ở trong khách sạn thôi.”

Nguyễn Tĩnh gật đầu, nếu không cần thiết phải ở khách sạn thì cô quả thực không muốn ở khách sạn. Nghĩ đến cái giường không biết đã có bao người từng nằm là cô lại cảm thấy không được sạch sẽ. Mỗi lần như vậy cô đều phải mang theo ga giường và trải lên trên thì mới có thể ngủ thoải mái hơn một chút.

Dọc trên đường đi, Kế Ngụy liên tục kể lể về tình hình hiện tại của mình, tiện thể ném đá giấu tay bằng cách nói ra mình đã có bạn gái mới, kết quả là thấy người bên cạnh chẳng có bất cứ phản ứng gì, anh bỗng cảm thấy vô cùng tức giận.

“Lần này về quê có kết giao với bạn trai không?”

“Có ạ.”

“Vẫn mẫu người thích vận động à?”

“Cũng không hẳn, anh ấy thuộc kiểu người hoàn mỹ.” Nguyễn Tĩnh khẽ cười một tiếng, “Nhưng mà không phải là bạn trai đâu ạ.”

“A, em tuyệt tình cũng không phải ngày một ngày hai.”

“Em nghĩ... hiện tại đối phương không có hứng thú với em mới đúng.”

Kế Ngụy kinh ngạc quay đầu nhìn lại. Vẻ mặt của người ngồi trên ghế phụ trông hết sức bình thản nhưng ánh mắt lại có phần mơ màng, không phải đã lâm vào cảnh tình mê thì là cái gì?

“Em “thực sự” tính chuyện yêu đương hả?” Nếu là thực thì Kế Ngụ chỉ muốn đâm đầu vào tường cho xong. Anh vẫn luôn tin rằng Nguyễn Tĩnh là người lành đậm, làm bạn với cô sẽ rất thoải mái nhưng làm tình nhân thì đúng là tự chuốc lấy phiền phức, bởi vì cô hoàn toàn không biết thế nào là “yêu đương nam nữ”.

Nguyễn Tĩnh cúi đầu nhìn chuỗi hạt màu đen đeo trên cổ tay, tư tưởng không biết đã phân tán đến tận nơi nào.

Mà lúc này, trong lòng Kế Ngụ cứ buồn bực không thôi. Rốt cuộc đó là người đàn ông thế nào lại khiến cái người ý chí sắt đá như Nguyễn Tĩnh cũng phải động lòng?

Chương 17

Nguyễn Tĩnh bỏ ba mắt nửa tháng rồi cuối cùng cũng trở lại thành phố N. Cô sắp xếp hành lý xong xuôi đầu đuôi rồi ngủ liền một giấc, đến khi tỉnh dậy đã là năm giờ chiều, trong nhà cũng không còn ai. Cô không báo cho ai biết hôm nay mình trở về. Suy nghĩ một chút, Nguyễn Tĩnh quyết định đi ra ngoài tự giải quyết bữa tối. Cô lái xe tới nhà hàng bán đồ ăn Trung Quốc mọi khi vẫn hay lui tới. Vừa vào nhà hàng, Nguyễn Tĩnh liền chú ý ngay tới một người. Bốn mắt giao nhau, song phương đều dừng lại một chút. Nguyễn Tĩnh không khỏi run lên, còn đối phương thì chỉ lịch sự gật đầu chào cô.

Thành thực mà nói, người đầu tiên cô gặp khi vừa trở về là Triệu Khải Ngôn thì cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng vì sao cô lại cảm thấy có chút mất tự nhiên như vậy? Nguyễn Tĩnh do dự một lúc mới tiến lên chào hỏi, lại phát hiện ra người ngồi đối diện với anh là một cô gái, Nguyễn Tĩnh ý thức được sự nhận biết muộn màng của mình, cô lập tức đứng lại.

Nguyễn Tĩnh bỗng thấy mất hứng, cô lùi lại phía sau rồi bình tĩnh xoay người chọn một vị trí yên tĩnh và ngồi xuống. Nhân viên phục vụ đưa menu cho cô. Nguyễn Tĩnh không để tâm đến món ăn, cô vô thức nghiêng đầu nhìn chuỗi hạt trên cổ tay, chất liệu gỗ đàn hương ánh lên vẻ sáng bóng thuần khiết. Cô đột nhiên bật cười, đây xem như là quà chia tay nhỉ? Nguyễn Tĩnh rốt cuộc hiểu được bọn họ giờ đã như hai đường thẳng song song, cô từ chối anh, anh nhanh chóng dứt khoát rút lui, độ lượng và lịch lãm.

Ngày đó, khi rời khỏi nhà hàng, Nguyễn Tĩnh nghĩ rằng thái độ tương khí như tân* này hẳn là kết cục tốt nhất.

(*Tương kính như tân: Tôn trọng nhau như khách.)

Nguyễn Tĩnh bắt đầu có chút danh tiếng trong giới nhiếp ảnh. Thành công của cô là ngẫu nhiên mà cũng là tất nhiên. Bá Nhạc và Thiên Lý Mã phải cùng nhau tồn tại thì mới làm nên chuyện, còn Triệu Khải Ngôn cũng có thể coi là Bá Nhạc của cô.

Tối đó, Khương Uy mời cô tới dự một buổi giám định đồ cổ. Nguyễn Tĩnh đã coi Khương Uy như người cộng tác rất tốt để gạt bỏ mọi rắc rối từ phía gia đình. Trên thực tế thì Khương Uy cũng coi cô như thế, hai bên hợp tác rất vui vẻ.

Nguyễn Tĩnh không chú ý lắm đến cách ăn mặc của mình, nhưng cách ăn vận đơn giản mọi khi cũng đủ làm nổi bật sự nhã nhặn của cô. Cô thích phối đồ với những chiếc khăn quàng cổ kiểu Anh, trông chúng luôn lịch sự một cách hoàn hảo.

Cho đến nay Khương Uy vẫn rất hài lòng với gu thẩm mỹ của Nguyễn Tĩnh, rất có phong cách riêng và phù hợp với mọi hoàn cảnh.

“Cảm ơn em đã tới! Chốc nữa nhìn thấy mẹ anh thì cười một cái là OK nhé.” Khương Uy thông báo nhiệm vụ ngày hôm nay.

Nguyễn Tĩnh gật đầu rồi kín đáo quét một vòng toàn bộ căn phòng, xung quanh đều là giới thượng lưu, “Em đã đứng cả ngày ở phòng triển lãm rồi, em qua bên kia ngồi đây. Mục tiêu xuất hiện thì gọi em nhé!”

Khương Uy bật cười, “Được rồi.”

Nguyễn Tĩnh ngồi ở chỗ nghỉ ngơi đợi chờ mười phút thì giật mình trông thấy một bóng dáng quen thuộc. Lúc ấy cô còn tưởng mình bị ảo giác, đợi khi đối phương quay người lại, Nguyễn Tĩnh mới xác định người đó đúng thật là Triệu Khải Ngôn. Khải Ngôn không nhìn thấy cô. Bên cạnh sofa có người ngồi xuống. Nguyễn Tĩnh khẽ cười, “Sao vậy? Mục tiêu xuất hiện rồi à?”

“A, mẹ anh vừa mới cùng người ta đi xem cái bát từ thời nhà Nguyên rồi, về lại thời hiện đại chắc cũng phải mất một chút thời gian.”

“Sao không nghe anh nói Triệu Khải Ngôn cũng có mặt ở đây?” Nguyễn Tĩnh cười hỏi.

Khương Uy nhìn theo ánh mắt của Nguyễn Tĩnh, “Em không biết anh ấy là người đương nhiên phải mời à? Người phụ trách còn đang nhiệt tình tiếp đón anh ấy kia kìa.”

Nguyễn Tĩnh khẽ nhướn mày nhưng không nói gì, có một số người luôn luôn có dáng vẻ của một nhà tư bản.

“Em thấy bạn gái mới của Triệu Khải Ngôn chưa?” Khương Uy chỉ về một hướng và nói với vẻ vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với diễm phúc của Triệu Khải Ngôn. Vừa mới nói xong, anh ta lại vô thức nhìn nhìn Nguyễn Tĩnh. Anh vẫn không rõ lắm về mối quan hệ giữa vị cộng sự này với Triệu Khải Ngôn, vài lần có hỏi thì Nguyễn Tĩnh chỉ nói hai người là bạn, về phần Triệu Khải Ngôn thì càng không tiết lộ bất cứ điều gì.

Sao có thể không thấy cơ chứ? Cô gái với trang phục nổi bật đó vẫn luôn nắm lấy tay anh ấy, trông cử chỉ rất thân mật lại phóng khoáng tự nhiên.

“Cô ấy tên là Tạ Hà, một họa sĩ tranh sơn dầu, hình như là người Phật Sơn. Nghe nói một bức tranh của cô ấy có thể bán được từ mười vạn đến tận hai mươi vạn cơ đấy.” Khương Uy tốt bụng giải thích, “Cô ấy và Triệu Khải Ngôn đã quen biết lâu rồi. Anh vẫn thấy lạ là tại sao cô ấy lại không cần một danh phận nào nhỉ? Anh nghe Vi Vi nói Tạ Hà đã quen biết với Triệu Khải Ngôn được hơn mười năm, nếu đây là một cuộc thi đấu tình cảm thì hoàn toàn có thể nói đó là một thi chạy marathon đấy.”

“Người làm nghệ thuật luôn có chút thoát tục, danh phận đối với họ chỉ là thứ yếu, có lẽ cô ấy thực sự thích Triệu Khải Ngôn.”

“À, em có muốn tới đó chào hỏi một tiếng không?”

“Không đâu.” Nguyễn Tĩnh giữ chặt lấy Khương Uy đang định đứng dậy, “Lần sau đi, lúc nào chẳng có cơ hội.”

“Vừa rồi Khải Ngôn nhìn thấy em cũng bảo ‘Lần sau đi’, hai người có phải đã thống nhất trước với nhau rồi không?” Khương Uy nhận được cái lườm của Nguyễn Tĩnh thì thức thời chuyển đề tài, “Đi gặp mẹ anh sớm chút nhé? Sớm xong việc thì sớm được về.”

“Là sớm chết sớm siêu sinh chứ.” Nguyễn Tĩnh đứng lên. Cô đưa mắt nhìn về phía bên kia một lần nữa và để mặc Khương Uy lồi về hướng ngược lại. Đây là lần thứ hai bọn họ không nói chuyện với nhau mà quay người rời đi.

Hai ngày sau, tại phòng tranh Cao Phàm xuất hiện một vị khách bất ngờ. Lúc ấy Nguyễn Tĩnh đang ở bên ngoài. Trần Phàm vừa gọi điện cho cô, “Có một họa sĩ tên là Tạ Hà chỉ đích danh muốn gặp em đấy.”

Ban đầu Nguyễn Tĩnh không có phản ứng gì về việc người đó là ai, sau mới nhớ ra, cô liền lái xe trở lại phòng tranh.

Trần Phàm vừa thấy cô liền oán trách, “Sao một ông chủ như anh lại chẳng có chút địa vị nào thế!”

“Nói cách khác thì có lẽ người ta cảm thấy anh cao cao tại thượng không thể với tới được đó.”

Trước khi đi vào phòng khách, Trần Phàm nhắc nhở, “Người đẹp họa sĩ đó nói muốn mở một buổi triển lãm ở phòng tranh của chúng ta. Tính tình cô ấy có chút kiêu ngạo, em cố gắng kiềm chế nhé.”

Khi Nguyễn Tĩnh đẩy cửa bước vào, Tạ Hà có chút giật mình. Cô không ngờ vị tổng giám sát nghệ thuật mới của thành phố N lại trẻ như vậy, “Cô là Nguyễn Tĩnh?”

“Vâng, chị Tạ. Phòng tranh Cao Phàm của chúng tôi có thể giúp gì được cho chị không ạ?”

Tạ Hà luôn thích cách làm việc đâu ra đấy, thái độ nhả nhặn và tác phong dứt khoát của Nguyễn Tĩnh không khỏi khiến cô nảy sinh thiện cảm. Cô buông chén cà phê trong tay ra rồi đi thẳng vào vấn đề hợp tác công việc, “Cuối tuần này tôi muốn tổ chức một buổi triển lãm ở phòng tranh của các cô. Nếu có thể, tôi hy vọng cô giúp tôi toàn quyền sắp xếp.”

Nguyễn Tĩnh trầm ngâm, “Cuối tuần này thì hơi gấp, tôi không biết có đủ thời gian để bố trí hay không.”

“Lùi lại một tuần cũng không thành vấn đề, tôi cũng không vội.”

Nguyễn Tĩnh gật đầu, “Tôi lên kế hoạch xong sẽ liên lạc với chị nhé!”

Tạ Hà thích cô gái thẳng thắn nhanh nhẹn này, “Tôi nghĩ cô sẽ làm rất tốt!”

Nguyễn Tĩnh thân thiện mỉm cười, “Cảm ơn chị!”

Vài ngày sau, Nguyễn Tĩnh bắt đầu tiếp xúc với Tạ Hà nhiều hơn, dù sao cũng là đối tác, nhưng bởi vì các công việc của Nguyễn Tĩnh đã được bố trí kín lịch từ trước nên chỉ có thể trao đổi với Tạ Hà sau giờ tan tầm. Đối phương dường như cũng đồng tình với cách sắp xếp này. Trải qua một thời gian làm việc chung với nhau, Nguyễn Tĩnh cảm thấy Tạ Hà không hề kiêu ngạo như lời nói của Trần Phạm, chẳng qua đó chỉ là tác phong nghề nghiệp của một người làm nghệ thuật mà thôi.

Mấy ngày này Nguyễn Tĩnh thường lái xe đến phòng làm việc của Tạ Hà. Tạ Hà vừa đặt bút xuống thì Nguyễn Tĩnh tiến vào. Cô mỉm cười đi pha hai tách cà phê, “Tay nghề của chị cũng thường thôi, em chịu khó một chút. Lần sau chị sẽ giới thiệu một người bạn cho em làm quen, anh ấy rất yêu thích cà phê.”

“Về phương diện này em không cầu kỳ đâu ạ.” Nguyễn Tĩnh nhấp một ngụm cà phê, “Chỉ cần không phải là thuốc độc là được.”

Tạ Hà không khỏi bật cười, “Nguyễn Tĩnh, em thực sự là một người rất thú vị đấy!”

Nguyễn Tĩnh nhướn mày, “Là thế nào ạ?”

“Em rất thoải mái, không hề giống cánh phụ nữ.”

“Em không cảm thấy đây là lời khen ngợi gì cả.”

Tạ Hà khẽ kéo tay cô, “Biết sao không, nếu em là đàn ông thì chị nhất định sẽ theo đuổi em đấy, rất thông minh và diễm dạm.”

Nguyễn Tĩnh trêu ghẹo, “Em nghĩ người đàn ông chị thích chắc hẳn cũng không thiếu những đức tính này đâu nhỉ?”

“Anh ấy hả?” Tạ Hà đột nhiên có chút sần sùi, “Anh ấy là người rất tuyệt tình.”

Nguyễn Tĩnh nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào gương mặt xinh đẹp của Tạ Hà, “Chị xuất sắc như vậy, muốn bao nhiêu bạn trai mà chẳng được?”

“Nhưng mà chị chỉ muốn có một người thôi.”

Nguyễn Tĩnh cảm thán, “Cô bé đáng thương quá!”

Tạ Hà bật cười. Lúc này, không ai chú ý đến có người đang đi vào phòng làm việc.

“Khải Ngôn!” Tạ Hà là người đầu tiên nhìn thấy Triệu Khải Ngôn, cô nhất thời có chút không kịp phản ứng.

Nguyễn Tĩnh đứng lên, cô bình thản nhìn người trước cửa. Đôi mắt sâu thẳm của người ấy cũng thản nhiên nhìn cô.

“Khải Ngôn, vị này chính là tổng giám sát nghệ thuật của phòng tranh Cao Phạm, Nguyễn Tĩnh!” Tạ Hà không chú ý đến vẻ khác thường của hai người, “Nguyễn Tĩnh, đây là Triệu Khải Ngôn!”

“Hân hạnh, anh Triệu!”

Khải Ngôn hạ tầm mắt xuống. Khi lần thứ hai nhìn lại Nguyễn Tĩnh, trong mắt anh chỉ còn một vẻ bình thản nhàn nhạt, “Xin chào, cô... Nguyễn!”

Bọn họ đã được giới thiệu với nhau mấy lần rồi nhỉ? Trên mặt Nguyễn Tĩnh hiện lên một chút không đành lòng nhưng lại lập tức khôi phục vẻ bình thản.

Lúc này Tạ Hà bỗng có điện thoại gọi đến, cô nhanh chóng xuống dưới lầu. Khi Tạ Hà đi ra khỏi cửa, Nguyễn Tĩnh liền quay lưng lại, cô khẽ đưa tay day day ân đường. Cho đến khi hai bên hông bị một đôi tay mạnh mẽ bao lấy từ phía sau, Nguyễn Tĩnh lập tức run lên, cô cố gắng hết sức để giữ được bình tĩnh.

Khải Ngôn biết mình đã vượt quá giới hạn, thế nhưng khi thấy cô quay lưng lại với mình, anh muốn kiên trì cố gắng giả bộ rốt cuộc cũng khó có thể kiên trì được nữa... Thì ra giới hạn của mình cũng chỉ có năm lần mà thôi. Khải Ngôn rất rõ mình đang đấu tranh trong tuyệt vọng. Anh đã đánh cược bằng sự tột tể nhất của chính bản thân mình, không liêm sỉ, không khí độ, anh chỉ biết liều chết quấn quýt lấy cô hồng chiếm được một chút lương lực của đối phương.

Lòng ngực Nguyễn Tĩnh bỗng thắt lại đau đớn. Cô đang định nói gì đó thì đối phương đã lùi lại một khoảng cách thích hợp. Một giây sau, Tạ Hà đẩy cửa bước vào.

Tất cả mọi chuyện vẫn quanh quẩn ở ranh giới, giống như một bức tranh ghép chưa được làm hoàn chỉnh, không ai tiếp tục tiến lên, cũng không có ai thử dừng hẳn lại.

Mà bức tranh ghép này cuối cùng đã bị phá vỡ vào một buổi tối trung tuần.

Nguyễn Tĩnh tham gia vào một buổi họp lớp với mấy bạn học cũ từ thời đại học. Vài người đang ở trong lô chơi đùa đến điên điên khùng khùng. Nguyễn Tĩnh uống nhiều rượu nên bị nhức đầu. Có người bảo cô đừng tự mình lái xe về mà nên gọi người tới đón. Kết quả là Nguyễn Tĩnh vừa cười hì hì vừa hỏi, “Bảo ai tới đón đây? Triệu Khải Ngôn à?”

Ai nấy đều tò mò, “Triệu Khải Ngôn là ai?”

“Là người đang hành hạ tớ đây.”

“Người hành hạ cậu không phải là Tưởng Nghiêm à?” Hội bạn lập tức truy hỏi.

“Không phải, là Triệu Khải Ngôn đấy!”

Chương 18

Triệu Khải Ngôn nhận được điện thoại của Nguyễn Tĩnh vào lúc rạng sáng. Lúc ấy, anh vừa tắm rửa xong và chuẩn bị đi ngủ thì thấy trên điện thoại liên tục sáng lên một cái tên, “...Nguyễn Tĩnh?”

“Không phải, nhưng đúng là có một Nguyễn Tĩnh ở đây ạ. Xin hỏi anh có phải là anh Triệu Khải Ngôn không?”

Khải Ngôn khẽ nhíu mày, nếu đối tượng không phải là Nguyễn Tĩnh thì ba chữ “Triệu Khải Ngôn” này cũng đồng nghĩa với trầm tĩnh và lý trí, “Đúng vậy.”

“Ha ha, tìm được chính chủ rồi, anh bắt nạt Nguyễn Tĩnh nhà chúng tôi hả?”

Triệu Khải Ngôn ngẩn người, dở khóc dở cười.

Nguyễn Tĩnh nhìn cô bạn tốt bên cạnh đang ồn ào giúp cô gọi điện thoại mà không ra tay ngăn cản. Cô không rõ hôm nay tại sao mình lại cố tình làm vậy? Có lẽ vì cô cảm thấy anh cất giấu quá nhiều bí mật mà cô muốn khai quật, có lẽ nhìn thấy sự yếu mềm mà anh vô tình để lộ đã khuấy động trái tim cô... Nguyễn Tĩnh tự nhận mình không phải là người dễ bị tình cảm chi phối, ấy vậy mà vẫn bị Triệu Khải Ngôn bức đến độ mất cả cân bằng...

Khi Khải Ngôn có mặt tại quán bar ở trung tâm thành phố thì Nguyễn Tĩnh mới từ phòng vệ sinh bước ra. Hai người đối diện nhau ngay trước cửa phòng ăn.

Mọi người trông thấy một anh chàng đẹp trai xuất chúng như vậy thì không hẹn mà cùng ồn ào một trận, “Triệu Khải Ngôn trong truyền thuyết đây rồi!”

“Tớ dám chắc rồi, vì anh ấy trông còn đẹp trai hơn cả Tưởng Nghiêm cơ mà.”

“A Tĩnh, mau dẫn người vào đi!”

“Tớ xin một suất hát tình ca với anh đẹp trai nào!”

Nguyễn Tĩnh đi vòng qua người anh rồi tới vị trí ban đầu của mình và ngồi xuống. Bạn bè thấy Nguyễn Tĩnh gọi người đến rồi bỏ mặc thì không khỏi giúp đỡ giảng hòa, “Nó mà uống rượu vào là vô đạo đức thế đấy, anh đừng trách nhé!”

“Lại đây lại đây, hát với tớ bài “Ngày mai anh muốn cưới em nào” nào!”

Khải Ngôn đứng nguyên tại chỗ một hồi rồi bình thản nói một câu, “Tôi chờ em trên xe!”

Nhìn bóng người xoay lưng rồi đi, một cô bạn sắc sảo rút ra kết luận, “Sao tớ cứ thấy hình như A Tĩnh mới là người đang hành hạ anh ấy thế nhỉ?”

Nguyễn Tĩnh nhếch nhếch khóe miệng. Triệu Khải Ngôn cũng không phải là người dễ tiếp cận, theo một mức độ nào đó có thể nói anh rất kiêu ngạo và cứng đầu. Nhưng hiện tại cô muốn xé bỏ lớp vỏ bọc ấy, muốn thấy anh vì cô mà khó xử hay vì cô mà khó chịu. Nguyễn Tĩnh nhất thời cảm thấy mình tội tệ không thể chịu nổi.

Hơn nửa giờ sau Nguyễn Tĩnh mới từ quán rượu đi ra. Khải Ngôn thấy cô đi về phía mình thì dập tắt tàn thuốc và bình tĩnh chờ đợi.

Sau khi lên xe, Khải Ngôn khởi động máy, hai người không hề nói chuyện. Nguyễn Tĩnh bình thản nhìn Triệu Khải Ngôn đang chuyên chú lái xe. Gương mặt dịu dàng anh tuấn dưới ánh đèn vàng nhạt tạo nên một vẻ tĩnh lặng hoàn mỹ, người đàn ông ôn hòa này thoát nhìn thì vô hại và rạng rỡ nhưng lại có chút nặng nề.

Ở những nơi công cộng anh luôn để lộ ra sự lạnh lùng, bộ âu phục tối màu trên người anh thoát nhìn có vẻ dễ gần nhưng thực ra lại có cảm giác xa cách, cử chỉ lời nói hoàn toàn phù hợp với một người thành công và lão luyện, anh không cần thay đổi vì người khác, luôn luôn là người khác phải đón ý và làm theo yêu cầu của anh, bởi vì anh có năng lực như thế, nhưng mỗi lần tầm mắt ấy hướng về phía cô, ánh mắt u buồn lại khiến cô cảm thấy Nguyễn Tĩnh cô có thể dễ dàng dao động vì một người đàn ông kiên định có tên là Triệu Khải Ngôn đó. Nguyễn Tĩnh có chút chột dạ, nhưng với cách nghĩ bẩm sinh “không biết không có tội”, phần lớn thời gian cô luôn tỏ ra trấn tĩnh bình thản, thật ra thì chỉ có cô mới biết mỗi lần đối mặt với người đàn ông này là trong cô lại nảy sinh mâu thuẫn... Nói mâu thuẫn là còn nhẹ, Nguyễn Tĩnh cảm giác mình đã bị Triệu Khải Ngôn đẩy đến một trạng thái mơ hồ nguy hiểm mất rồi.

Khoảng mười phút sau, Nguyễn Tĩnh là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc trong xe, “Thật ra anh không cần phải tới đây đâu ạ.”

“Chúng ta là bạn bè mà, không phải sao?”

Câu vặn lại đơn giản đó khiến Nguyễn Tĩnh không thể nói gì được. Nhiều khi, sự khoan dung ôn hòa của Triệu Khải Ngôn lại có lực sát thương cực lớn, nó không để lại chút vết tích nào nhưng lại khiến người ta vô lực chống đỡ.

Nguyễn Tĩnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Cô có chút hối hận về hành động hôm nay của mình, chuyện đã đủ rắc rối rồi, vậy mà cô còn cố tình phá vỡ nguyên tắc mà tự tìm phiền não bằng cách tùy tiện gọi Triệu Khải Ngôn tới đây. Nguyễn Tĩnh thực sự hối hận, mà hơn cả là cô cảm thấy vô cùng áy náy, “Sorry, chuyện hôm nay, có thể là vì gần đây công việc của em có quá nhiều áp lực... Anh đừng để bụng nhé!”

“Nguyễn Tĩnh, em không cần băn khoăn về cảm nhận của tôi đâu.” Một câu trần thuật rất bình thản.

Trong một giây, có thể là ngắn hơn, Nguyễn Tĩnh cảm thấy trong tim có một chút nhức nhối, nhưng câu nói của đối phương đích xác là một câu trần thuật, không có châm biếm, cũng chẳng có trách cứ.

Nguyễn Tĩnh quay đầu lại, vẻ mặt đối phương vẫn dịu dàng như lúc đầu, “Triệu Khải Ngôn, anh không cần phải đối xử tử tế với em đâu.”

“Tôi cho là bạn bè hẳn phải như thế.”

Nguyễn Tĩnh cười khê, trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc khó chịu, “Anh đừng nói từ bạn bè với em nữa.”

Khải Ngôn thở dài, “Vậy em thích nghe cái gì, tôi sẽ nói cái đó.”

Nguyễn Tĩnh không biết tại sao mình lại cố tình gây sự. Được một lát cô mới trả lời, “Hôm nay là do lỗi của em, em xin lỗi anh!”

Triệu Khải Ngôn bỗng dừng xe lại ven đường. Nguyễn Tĩnh nhìn vào đôi mắt đen thẳm bình lặng không một gợn sóng ấy, trong lòng dâng lên cảm giác bề bộn không cách nào hình dung được.

“Nguyễn Tĩnh, nếu em cảm thấy dễ chịu khi hành hạ tôi thì không cần phải nói lời xin lỗi tôi đâu.”

“Em không...” Nguyễn Tĩnh đột nhiên không nói thêm được nữa, đúng thế, chính cô đã cố ý nói chuyện nghiêm trang khách khí với anh trước.

Hai người ngồi thêm nửa tiếng trong sự yên lặng. Triệu Khải Ngôn khởi động xe lần nữa. Sau đó, anh mãi trầm mặc cho đến lúc đến nơi.

Nguyễn Tĩnh mở cửa xuống xe mà không lời từ biệt. Nhìn theo bóng người đang rời đi, Khải Ngôn chán chường tựa lưng vào ghế ngồi. Cứ mù quáng mà đâm đầu vào như thế, ngay cả chính anh cũng bội phục bản thân mình, nhưng mà, khổ cực như vậy, ngay cả anh cũng thấy thông cảm...

Khải Ngôn nở nụ cười tự giễu, anh nhắm mắt lại để đoạn tuyệt với bóng hình ngay cả một lần cũng không quay đầu lại kia, để mặc cho sự trống trải xâm nhập vào đầu óc và dần dần chìm vào bóng tối.

“Em muốn khiến tôi phải hoàn toàn từ bỏ có phải không? Nếu em muốn thế, vậy thì, tôi sẽ... thử xem sao.”

Lúc ấy, Nguyễn Tĩnh đang mơ màng trở về phòng, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở. Cô tắm nước nóng để xua đi cảm giác chệnh choáng trong người. Nằm trên giường nhìn ra bóng tối thấp thoáng sau rèm cửa sổ, sự thoải mái ở trong lòng mấy năm nay bỗng có chút tưng tưng mà chẳng hiểu vì sao.

Thứ sáu là ngày đầu tiên Tạ Hà tổ chức triển lãm tranh ở phòng tranh Cao Phàm. Nguyễn Tĩnh làm xong các công việc cần thiết rồi đứng vào một chỗ còn trống để theo dòng người đi vào tham quan triển lãm.

Tranh của Tạ Hà lấy con người làm chủ đạo, phong cách rất bạo dạn, màu sắc rất tươi đẹp. Nguyễn Tĩnh đứng lại trước bức vẽ một cô gái có tên là “Duyên dáng”. Trong giai đoạn làm việc lúc trước cô đã có ấn tượng sâu sắc với bức tranh này. Bút pháp thâm thúy khắc họa lên bao vẻ rực rỡ và phóng khoáng khiến người ta không thể không dừng bước.

Khi tầm mắt của cô vô tình hướng về phía cửa phòng triển lãm, khi thấy Tạ Hà đang đứng cùng với một người đàn ông, Nguyễn Tĩnh phát hiện ra hơi thở của mình đột nhiên ngừng lại, đây là biểu hiện của việc gây ra lỗi lầm mà chưa được tha thứ đây mà. Cô không rõ lúc này mình nên tiến tới chào hỏi hay là làm như không nhìn thấy... Đối với Triệu Khải Ngôn, bản thân cô dường như có quá nhiều do dự và không xác định.

Thật ra thì sự do dự của Nguyễn Tĩnh cũng không kéo dài được bao lâu. Bởi vì Tạ Hà đã dắt Khải Ngôn đi về phía cô. Nguyễn Tĩnh bỗng cảm thấy có chút căng thẳng.

“A Tĩnh!” Hôm nay Tạ Hà trông rất rạng rỡ, “Cảm ơn em đã giúp chị tổ chức một buổi triển lãm rất xuất sắc!”

Nguyễn Tĩnh vừa cười vừa lắc đầu, “Việc này phải là vinh hạnh cho em mới đúng.”

“Em có thích tác phẩm nào nhất không?” Tạ Hà hỏi.

“Bức ‘Duyên dáng’ ạ, trông rất đẹp!”

Tạ Hà dường như hơi bất ngờ với câu trả lời này nhưng ngay sau đó lại cười tươi, “Khải Ngôn cũng chọn bức này. Vốn chị định tặng em một tác phẩm để cảm ơn...”

Nguyễn Tĩnh nghe thế liền vội vàng xua tay, “Không cần đâu, không cần đâu ạ!”

Triệu Khải Ngôn chỉ lặng lẽ đứng một bên và không hề lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện cùng Tạ Hà, tâm trạng của Nguyễn Tĩnh cũng dần dần yên ổn trở lại. Mà trong suốt hai canh giờ diễn ra buổi triển lãm, Nguyễn Tĩnh không nhận được bất kỳ ánh mắt chăm chú ân cần nào của Triệu Khải Ngôn. Đây là lần đầu tiên Khải Ngôn không có ý định tiếp cận cô. Mà loại khoảng cách xa lạ này khiến Nguyễn Tĩnh nhất thời có chút khó thích ứng.

Nguyễn Tĩnh bỗng hiểu ra một điều, Triệu Khải Ngôn đang thử rút lui rồi.

Chương 19

Kim đồng hồ chỉ bảy giờ sáng, Nguyễn Tĩnh tỉnh dậy. Đồng hồ sinh học của cô luôn luôn đúng giờ. Có điều Nguyễn Tĩnh chưa từng trải qua cảm giác vừa mới tỉnh dậy đã nghĩ tới đàn ông ngay trước tiên. Tối hôm qua cô trần trọc trở mình mãi vẫn không ngủ được, trong đầu toàn là hình ảnh ánh mắt đêm thắm mà trong trẻo lạnh lùng của Triệu Khải Ngôn.

Nguyễn Tĩnh buồn bực cựa mình trên giường, đầu óc có chút hoảng hốt. Trong trí nhớ của cô, khi cô thích Tưởng Nghiêm là theo đuổi đấu đá lung tung không để ý trước sau, một loại cảm giác vô cùng nặng nề. Còn cảm giác bây giờ lại không giống như thế, nó nhàn nhạt và giống một sợi tơ như có như không cứ vương vấn bám sâu trong lồng ngực, rất mềm nhẹ nhưng không cách nào bỏ qua cho được.

Nhớ tới bóng dáng cô đơn của anh khi rời đi ngày hôm qua, trong lòng Nguyễn Tĩnh lại thêm trăm mối tơ vò, trong nỗi buồn phiền còn mang theo cả cảm giác lo sợ mất mát. Cô sợ mất đi người bạn đó? Hay là sợ mất đi một thứ gì đó sâu sắc hơn?

Mấy ngày liên tiếp, thứ cảm giác hỗn loạn này vẫn làm cho cô rất rối hoang mang và lo sợ, thậm chí có lúc cô còn lâm vào trạng thái chán ghét cả bản thân mình mà chẳng hiểu vì sao.

Gần đây cô có hai lần vô tình gặp được Triệu Khải Ngôn, một lần là ở trên sân bóng, một lần là ở phòng làm việc của Tạ Hà.

Sự kiên trì dứt khoát trong mắt đã được thay thế bởi vẻ lịch sự khách sáo, thái độ phù hợp, ánh mắt chân thành, khoảng cách thỏa đáng, hết thảy đều là kiểu phong cách của Triệu Khải Ngôn.

Nguyễn Tĩnh cũng không muốn giả bộ nên tiến lên chào hỏi anh. Cô vốn cho rằng đối phương có thể sẽ né tránh mình, nhưng chuyện ấy lại không hề xảy đến. Triệu Khải Ngôn cũng bình thản chào hỏi cô, anh bình thản nói chuyện với cô mà không có bất kỳ giả dối nào, thái độ cũng hết sức ôn nhu và chân thành. Chỉ là, có lúc không cẩn thận ánh mắt giao nhau, Khải Ngôn bao giờ cũng thần nhiên quay đầu sang hướng khác để tránh tầm mắt của cô. Nguyễn Tĩnh đoán có lẽ anh không muốn nảy sinh ác cảm với cô thêm nữa.

Không biết bắt đầu từ khi nào mà ngoại trừ cử chỉ gật đầu chào hỏi chung chung ra, giữa hai người không còn bất kỳ trao đổi riêng tư nào nữa. Nguyễn Tĩnh xác định Triệu Khải Ngôn là một người lịch sự lý trí, lịch sự đến vô tình. Anh muốn quân tử chi giao*, vậy thì khoảng cách giữa hai người bọn họ chính là nhạt như nước chứ không kém chút nào.

(*Quân tử chi giao: Xuất phát từ câu “Quân tử chi giao đạm như nước”, nghĩa là “Tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt như nước lã”.)

Nguyễn Tĩnh chưa bao giờ bị thái độ nho nhã lịch sự này làm cho khó chịu như vậy. Có đôi khi chạy bộ buổi sáng cô vô tình nhìn thấy anh, sau lại thấy anh gật đầu một cái rồi xoay người tránh đi. Dọc trên đường về, Nguyễn Tĩnh không khỏi hồi tưởng lại thái độ của Triệu Khải Ngôn, sự lạnh nhạt của anh hiện rõ trên hai hàng lông mày, nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Nguyễn Tĩnh không khỏi dâng lên một cảm xúc oán giận, nói đúng ra thì là “Buồn nản”. Mỗi lần nhìn thấy Triệu Khải Ngôn quay đầu rời đi không để lại dấu vết như vừa nhìn thấy một lệnh trục xuất, cô lại muốn đi tới, nhưng lấy lý do gì để tới đó đây? Nói là bạn bè ư? Haiz, cái loại chuyện không đơn giản này cô không muốn tiếp tục động đến nó nữa, vì vậy mà không có chuyện xảy ra tiếp theo...

Hôm nay, mấy người bạn đại học đã hẹn cô ra ngoài thi đấu, hai nam hai nữ. Có lẽ do bị phân tâm nên cô không thể phát huy được trình độ, càng không ngờ cuối cùng lại bị ngã một cú như vậy.

Vợt tennis bị văng ra ngoài, người đập xuống đất, đầu gối nóng rát một trận, mặc dù chỉ bị rách da bên ngoài nhưng thực sự rất đau.

“A Tĩnh, cậu không sao chứ?” Anh bạn đánh cặp Trương Siêu chạy tới.

Mề Hương Hương và chồng cũng từ sân bên kia chạy lại, “Ồi, chảy máu rồi!”

Trương Siêu đã đỡ Nguyễn Tĩnh dậy rồi dìu cô ngồi xuống chiếc ghế dựa bên ngoài sân đấu, “Bọn tớ đưa cậu tới bệnh viện gần đây nhờ bọn họ băng bó một chút nhé? Vết thương có vẻ nghiêm trọng đấy.”

“Không sao đâu, mọi người cứ chơi tiếp đi, tớ nghỉ ngơi một chút là được mà.”

Để phòng ngừa, Trương Siêu vẫn đưa cho cô chai nước khoáng để súc rửa vết thương. Nhưng Nguyễn Tĩnh vừa thử cử động một chút đã đau đến độ hít thở cũng khó.

Tiếp đó, hai đồng chí nam giới ra sân đánh đơn, Hương Hương ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Tĩnh, “Sao rồi? Có đau lắm không?”

“Vẫn tốt mà.”

“À, hôm nay tâm trạng của cậu không tốt thì phải?”

“Cũng bình thường thôi.”

“Tớ bảo này, có phải cậu lại đi giày vò một nhân vật cứng đầu bất động như núi phải không? Tình trạng này so với năm đó cậu theo đuổi Tưởng Nghiêm còn mất hồn mất vía hơn nhiều đấy!” Hương Hương vừa nói đùa vừa nhìn về phía Nguyễn Tĩnh thỉnh thoảng vẫn nhìn sang... Ở một sân đấu ngoài trời đằng xa có một người đàn ông đang chơi squash*. Thành thật mà nói, sự tồn tại của người đó vô cùng rõ ràng, anh ta vừa vào sân Hương Hương đã chú ý tới ngay. Có điều, người này vừa bước xuống chiếc xe thể thao đã không chú ý đến thứ gì khác mà đi thẳng vào sân, anh ta cởi áo khoác, uống nước, đeo bao cổ tay, chơi bóng, một loạt các động tác được thực hiện vô cùng gọn gàng và đẹp mắt. Về trình độ đánh bóng thì càng ngập tràn khí thế khiến người ta không thể coi thường, toàn thân anh ta tỏa ra một sức lực sung mãn và đầy mỹ cảm.

(*Squash: Trò đánh bóng vào tường.)

Nguyễn Tĩnh ngẩn người hỏi, “Nói lung tung gì thế hả?”

Hương Hương nghiêm túc nhìn thẳng vào mặt Nguyễn Tĩnh rồi điểm một cái lên trán cô, “Nhìn này, mất hồn mất vía, trên trán cậu có viết chữ này đây!”

Nguyễn Tĩnh kéo tay cô xuống, “Đừng đùa nữa! Đầu gối của tớ hình như bị tê rồi.”

Hương Hương cau mày cúi xuống kiểm tra vết thương, “Hay là tới bệnh viện kiểm tra một chút xem thế nào? Ít nhất cũng để người ta sát trùng cho chứ?”

Mặc dù cảm thấy đi bệnh viện thì có phần chuyện bé xé ra to nhưng hiện tại cô thực sự đau tới mức không chịu nổi nữa rồi. Nguyễn Tĩnh không biết có phải bị ảnh hưởng đến vết thương cũ từ tai nạn xe cộ lần trước hay không. Để chắc chắn, cô quyết định nghe lời Hương Hương tới một phòng khám bệnh gần đây để kiểm tra một chút.

Chào hỏi mấy người trên sân xong, Mễ Hương Hương dìu Nguyễn Tĩnh rời khỏi sân tennis. Khi bọn họ đi về phía bóng râm, có một người đang đứng ở 100 mét bên ngoài cứ lẳng lặng nhìn chăm chú theo bóng lưng của Nguyễn Tĩnh cho đến khi mất dạng...

Dường như vừa xuống xe Triệu Khải Ngôn đã nhìn thấy Nguyễn Tĩnh trước tiên. Ở trên sân bóng cô luôn biểu lộ một tư thái rất phóng khoáng. Kỹ thuật đánh bóng của Nguyễn Tĩnh thiên về đánh bóng thấp, cô có thói quen đánh ở đường biên, đường bóng ổn định nhưng điểm rơi rất đa dạng. Khải Ngôn có lần từng nghĩ nếu mình và Nguyễn Tĩnh phối hợp thì cục diện sẽ ra sao nhỉ? Nhất định là sẽ rất phù hợp rồi, bởi vì anh tương đối kém ở khâu phòng thủ biên. Haiz, cô luôn là người phù hợp với anh nhất có phải không?

Khải Ngôn cup mắt xuống, anh cất bước tiến vào sân bóng.

Không được nhìn! Triệu Khải Ngôn, mày tuyệt đối không có năng lực tự kiềm chế như bản thân vẫn tưởng tượng đâu.

Vừa đánh đường bóng thứ nhất, Triệu Khải Ngôn giật mình nhận ra cảm xúc của mình có nguy cơ sắp bộc phát ra ngoài. Mỗi khi Nguyễn Tĩnh xuất hiện trước mặt mà anh chỉ có thể nhìn chứ không thể tới gần, khi thấy cô dùng cả cơ thể xinh đẹp của mình để biểu hiện ra vẻ vô tư lự, một loại cảm giác dữ dội bất thường không thể khắc chế được lại muốn phá tan lồng giam mà theo máu huyết ào ào chảy ra ngoài... Khải Ngôn cảm giác mình sắp tới cực hạn. Anh càng cố gắng áp chế thì nỗi nhớ lại càng nuốt trọn lấy anh. Anh không biết bản thân có thể kiên trì được bao lâu cái nỗ lực “Hoàn toàn từ bỏ” này. Trên thực tế, cuộc thử

nghiệm ngay từ đầu đã không có nửa điểm thành công... Anh biết rõ Nguyễn Tĩnh không thích nhìn thấy mình nhưng vẫn cố ý thường xuyên lui tới những nơi cô hay đến.

Nguyễn Tĩnh nhất định biết rõ trò mèo này của anh, chẳng qua cô đã sáng suốt lựa chọn làm như không nhìn thấy. Chạm mặt rồi rời đi giống như người xa lạ, dù mánh khỏe này do chính anh tạo ra nhưng lại như đang lãng trí chính mình, không chết được mà chỉ vô cùng đau đớn.

Khải Ngôn tập trung chơi bóng nhưng chỉ mình anh mới biết rốt cuộc đã dành bao nhiêu phần tâm tư vào việc chơi bóng mà thôi.

Bàn tay trái cầm vợt bỗng nhiên siết chặt lại. Hai giây sau, Khải Ngôn cúi người nhặt quả bóng tennis vừa lăn đến bên chân. Sau đó, anh tiếp tục đánh bóng.

Nguyễn Tĩnh sẽ không muốn anh dìu cô, tuyệt đối không muốn!

Nhưng mà... Khải Ngôn cảm thấy tâm trạng của mình hoàn toàn không thể yên ổn... Vết thương của cô có chảy máu hay không? Nó có nghiêm trọng không? Anh có thể... viện cớ là bạn bè mà đi tới đó không? Đây chắc chắn là cái cớ hợp lý nhất rồi...

Khải Ngôn kiên quyết kiềm chế nỗi lòng nôn nóng sầu lo, anh hiểu được lòng tham không đáy của mình cho nên không thể mảy may dính dáng đến cô.

Nguyễn Tĩnh quàng tay phải qua vai người bên cạnh và chậm chậm bước đi. Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây lan tỏa trên chiếc áo thể thao của cô giống như mạ một lớp bạc nhàn nhạt khiến cả người cô trở nên朦胧 lung mềm mại... Khải Ngôn chậm rãi buông chiếc vợt trong tay xuống.

“Tớ đi vậy xe, cậu đứng đây đợi một lát nhé!”

“Mình đi bộ cũng được, có tý đường thôi mà.”

Hương Hương trợn mắt lườm, “Không được! Với tốc độ của cậu thì có mười thước tớ cũng phải gọi xe.”

Nguyễn Tĩnh không còn cách nào khác. Hương Hương đang muốn xoay người rời đi thì một chiếc xe màu đen đã dừng lại bên cạnh các cô. Người trên xe bước xuống khiến Nguyễn Tĩnh sững người, trông dáng vẻ của cô lộ rõ sự bất ngờ, thực sự là bất ngờ.

Hương Hương hơi ngạc nhiên, cô ghé sát vào tai bạn mà hỏi, “Anh ấy... hai người thực sự quen biết nhau hả?”

Vừa nhìn là biết ngay, ánh mắt của Triệu Khải Ngôn lúc này hoàn toàn khóa chặt trên người Nguyễn Tĩnh, vừa dứt khoát vừa sâu không thấy đáy.

“Tôi cũng đang muốn tới bệnh viện.” Khải Ngôn nói xong câu đó liền đứng nguyên tại chỗ.

Hương Hương cảm thấy người đàn ông này thần thái mặc dù trầm tĩnh nhưng có chút lạnh lùng. Cô không khỏi dùng mắt ra hiệu với Nguyễn Tĩnh đang ở bên cạnh, “Cậu có quen không đấy? Không quen thì thôi, tự chúng mình sẽ gọi xe.”

“Có phiền anh không ạ?” Tiếng nói ôn hòa phát ra từ cái miệng đang bị hai bên nhìn vào của Nguyễn Tĩnh.

“Không, không đâu.”

Nguyễn Tĩnh tựa hồ suy nghĩ một chút rồi mỉm cười trả lời, “Vây phiền anh đưa em tới bệnh viện ạ.”

Hương Hương vốn muốn hỏi, “Chẳng phải cậu muốn tới phòng khám hay sao?” nhưng người đàn ông trước mặt đã tiến lên một bước và nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay Nguyễn Tĩnh một cách rất tự nhiên, cử chỉ của anh tuy không thân mật nhưng vẫn có chút ý tứ chiếm hữu.

Hai cô gái ngồi ở ghế đằng sau, Triệu Khải Ngôn im lặng lái xe.

Tình cảnh này làm cho Hương Hương không hiểu vì sao cảm thấy như đang lọt vào một lớp sương mù. Hai người này thoát nhìn rõ ràng không quen biết nhau nhưng thực ra lại giống như chỉ cách xa nhau một khoảng rất nhỏ.

Hôm đó, khi ra khỏi bệnh viện, Hương Hương liền rời đi trước bởi vì Triệu Khải Ngôn cứ một mực ở lại. Mặc dù từ đầu đến cuối anh cứ luôn trầm mặc nhưng cuối cùng chắc sẽ lịch sự đưa Nguyễn Tĩnh về nhà. Lúc ngồi trên taxi, Hương Hương không khỏi cảm thán một câu, “A Tĩnh à, sao cậu cứ tìm những kiểu người khó đối phó thế hả?”

Chương 20

Hôm đó, Triệu Khải Ngôn đưa cô về nhà xong chỉ nói “Tạm biệt” rồi lái xe rời đi. Nguyễn Tĩnh đứng trước cửa nhà chỉ trở mắt mà nhìn, sau một lát trên khóe miệng mới xuất hiện một nụ cười gượng gạo. Dọc đường đi toàn nói những lời khách sáo và cuối cùng là lịch sự nói lời từ biệt, hành động của Triệu Khải Ngôn vô cùng thuần túy. Gần gũi, xa cách, mọi thứ được bộc lộ ra và thu hồi lại vô cùng tự nhiên mà không chút giả tạo.

Người khởi xướng và mong muốn duy trì mối quan hệ kiểu đó giờ phút này có nên cảm thấy mình đã chiến thắng rất giòn giã không nhỉ? Trên thực tế, Nguyễn Tĩnh chỉ cảm thấy chán nản không sao hiểu được, rốt cuộc cô cũng ý thức được chính mình đã bóp chết một thứ gì đó vô cùng chân thành và quý giá mà khó có thể phục hồi lại nguyên trạng.

Có phải cô đã đánh mất Triệu Khải Ngôn rồi hay không? Ngắc ngơ khi ấy đối lấy sự nuối tiếc ngày hôm nay, quả thực là đúng người đúng tội rồi.

Cảm giác mất mát cứ bám theo Nguyễn Tĩnh trong suốt hai ngày. Ngay khi cô nghĩ rằng “Tương kính như băng” chính là điểm chốt cuối cùng cho mối quan hệ nửa vời giữa hai người thì cô nhận được một thứ. Đó là lúc Nguyễn Tĩnh vừa xử lý xong công việc ở bên ngoài và quay lại phòng tranh. Đang định vui đùa vào công việc thì cô phát hiện ra bên cạnh máy tính có để một chiếc túi màu trắng. Nguyễn Tĩnh mở túi ra xem thì thấy bên trong có hai chai thuốc mỡ dùng để trị sẹo và một tờ giấy mở ra, “Mẹ tôi giới thiệu thuốc này nên có thể yên tâm sử dụng. Triệu.”

Nguyễn Tĩnh vô cùng kinh ngạc và suýt nữa làm đổ chén trà trong tay.

Cô rõ ràng cho rằng sẽ không còn được anh quan tâm đến nữa... Hành động thế này muốn nói lên điều gì? Chỉ là thăm hỏi xã giao đơn thuần hay còn có hàm ý gì khác? Nguyễn Tĩnh không dám suy đoán lung tung, Triệu Khải Ngôn cũng không phải là người phức tạp, có lẽ đây thực sự chỉ là một hành động xã giao vô cùng thuần túy mà thôi.

Nhưng mà tối đó, sau khi tắm rửa xong và thoa thuốc mỡ lên vết thương, Nguyễn Tĩnh nhận không được lại bấm số điện thoại gọi cho người ấy.

“Nguyễn Tĩnh, em tìm tôi à?” Giọng nói ôn hòa của Triệu Khải Ngôn nghe ra không có bất kỳ cảm xúc gì, giống như việc cô gọi điện cho anh chỉ là một chuyện hết sức bình thường.

“Em muốn cảm ơn anh.” Nguyễn Tĩnh hy vọng biểu hiện của bản thân cũng đủ thản nhiên.

Lần này, đối phương trầm mặc một hồi rồi mới lên tiếng, “Chuyện nhỏ thôi, em không cần để tâm đâu.”

Nguyễn Tĩnh dường như không còn lời nào để nói nữa rồi, “Nói chung là cảm ơn anh. Vậy thôi, chúc anh ngủ ngon!”

Đối phương cũng phối hợp nói lời ngủ ngon rồi ngắt điện thoại.

Nguyễn Tĩnh nằm trên giường nghĩ thầm, quan hệ hời hợt chính là như thế này đây.

Mối quan hệ đó vẫn tiếp tục kéo dài đến tận sinh nhật của Khương Uy thì cuối cùng mới niết bàn*.

(*Niết bàn: Kết thúc.)

Hôm đó Nguyễn Tĩnh tới hơi muộn. Khi cô được nhân viên phục vụ dẫn tới phòng đặt riêng thì cảnh tượng trước mắt khiến cô không khỏi dừng bước lại.

Triệu Khải Ngôn đang đứng bên cạnh cửa sổ. Anh cùng với một cô gái có mái tóc nhuộm nâu đang cúi đầu trò chuyện gì đó, mà người đẹp này còn mỉm cười nắm lấy cánh tay anh, dáng vẻ trông rất thân mật.

Theo hiểu biết của cô đối với Triệu Khải Ngôn thì anh sẽ không lộ liễu biểu lộ sự thân mật đặc biệt với bất kỳ người con gái nào trong các buổi hội họp ở bên ngoài.

Người đầu tiên phát hiện ra sự có mặt của Nguyễn Tĩnh chính là Từ Vi, “Bạn gái của nhân vật chính mà lại đến muộn vào dịp này ư?”

Nguyễn Tĩnh cười cười quay đầu lại, “Cũng có phải tới sớm mới có kẹo ăn đâu.”

Từ Vi nhú mày, cô cảm giác logic này của Nguyễn Tĩnh khá quái lạ. Lúc này Khương Uy đã chạy tới ôm lấy “Bạn gái”, “Cuối cùng cũng tới rồi!” Anh lập tức ghé sát vào tai Nguyễn Tĩnh nói nhỏ, “Lần này bà ngoại của anh cũng đến, người ngồi ở chính giữa, áo khoác màu đỏ thẫm đấy, còn khó tính gấp ba lần mẹ anh, được không?”

“Dù sao nếu thất bại thì cũng chỉ có mình anh hy sinh thôi.”

“Anh mà hy sinh thì đối với em cũng chẳng có lợi lộc gì. Hiện tại chúng ta là châu chấu bị buộc chung một dây đay.”

“Thôi, cố gắng vậy. Nếu thực sự không được thì em đành đi kiếm một con châu chấu khác vậy.”

“Ôi, tuyệt tình quá! Anh đi trước kéo dài thời gian, đợi lát nữa em hãy tới chào hỏi bà ngoại anh nhé!”

Cảnh hai người cúi đầu bàn bạc chiến sự ở trong mắt người khác chính là tiết mục ân ái ái không thể nghi ngờ.

Nguyễn Tĩnh vừa ngẩng đầu lên thì đúng lúc bắt gặp ánh mắt của người đang đứng cạnh cửa sổ. Triệu Khải Ngôn đã nhẹ nhàng cất bước đi về phía cô, tư thái của anh trông rất thông dong và trầm ổn như thể không còn có gì có thể làm anh dao động được nữa.

“Nguyễn Tĩnh, đã lâu không gặp!” Anh nói.

Nguyễn Tĩnh nhìn anh, sắc mặt có chút ảm đạm, “Triệu Khải Ngôn, xin anh nói cho em biết, có phải em đã làm gì xúc phạm đến anh không? Cho nên ngay cả làm bạn với em anh cũng không còn muốn nữa?”

Ngôn từ được thốt ra với cảm xúc chân thật không hề che giấu khiến Triệu Khải Ngôn trở tay không kịp.

Khải Ngôn nhắm mắt lại. Bao nỗ lực mấy ngày qua và bao cố gắng giả vờ ung dung thản nhiên đã không chịu nổi nửa cú thảo phạt của Nguyễn Tĩnh mà gần như sắp sụp đổ trong nháy mắt. Anh vốn tưởng rằng bao khắc chế phá phả phủ trầm chu* ít nhất sẽ không dễ dàng bị đánh nát, không ngờ kết quả là càng thêm minh chứng cho việc bản thân mình vẫn không chịu nổi một đòn ở trước mặt Nguyễn Tĩnh.

(*Phá phủ trầm chu: Nguyên nghĩa “Đập vỡ nồi và đánh chìm thuyền”, thành ngữ này xuất phát từ một điển tích và có nghĩa là thể hiện ý chí quyết liệt mạnh mẽ không còn đường lùi.)

Anh không muốn chấm dứt, anh chưa từng bao giờ nghĩ tới việc phải chấm dứt. Nếu Nguyễn Tĩnh cần, Triệu Khải Ngôn anh có thể mở toang lồng ngực mà đem cả linh hồn dâng lên trước mặt cô. Thế nhưng cô không cần, cô không cần một Triệu Khải Ngôn có nội tâm bí ối. Từ khi quen biết cô, anh bắt đầu nảy sinh những dục vọng trần trụi, một nụ cười khe khẽ cũng kích động đến xác thịt, sau đó còn vọng tưởng tham lam muốn chiếm giữ cả linh hồn. Cô sẽ không muốn biết đâu...

Thời khắc này, ánh mắt của Triệu Khải Ngôn khiến Nguyễn Tĩnh chấn động, bởi vì trong đó chứa quá nhiều tâm tình, quá nhiều ngập ngừng lưu luyến, và quá nhiều đấu tranh thống khổ... Tiếp đó, Triệu Khải Ngôn vươn cánh tay trái đặt lên bả vai cô. Nhưng anh chỉ dừng lại một chút rồi khó khăn thu tay về. Hành động vô thức này khiến cho trái tim Nguyễn Tĩnh theo bản năng co rụt lại.

Cuối cùng vẫn không dám làm càn, nếu đối tượng là Nguyễn Tĩnh thì Triệu Khải Ngôn vĩnh viễn lâm vào tình trạng có muốn cũng không dám thực hiện.

“A Tĩnh, em không xúc phạm gì đến tôi cả... Nếu em cảm thấy hành động của tôi không tốt, tôi sẽ sửa.”

Nguyễn Tĩnh nhìn người đàn ông tràn đầy thiện chí và khách sáo trước mặt. Cô nhắm mắt lại rồi cuối cùng xoay người bỏ đi.

Khải Ngôn hít sâu một hơi rồi cũng quay người lại. Nhìn bóng hình phản chiếu của chính mình qua chiếc gương nằm cách đó hai mét, đến ngay cả Khải Ngôn cũng cảm thấy xa lạ, sự bình tĩnh trong đôi mắt đã hoàn toàn vỡ tan, chỉ còn lại một mảng tối tăm mịt mờ.

Anh vốn cho rằng chỉ ít tối nay cũng có thể gắng gượng được đôi chút, nhưng mà, không hề như thế.

Khi Triệu Khải Ngôn trông thấy Nguyễn Tĩnh nói cười với người đàn ông bên cạnh, khi thấy Khương Uy kéo cô tới giới thiệu với người lớn trong nhà, nét đau đớn lại xẹt qua gương mặt anh tuần của Triệu Khải Ngôn, bàn tay đặt trên bàn cũng từ từ siết chặt lại.

Chỉ cách một cái bàn tròn mà Khải Ngôn cảm giác như chính mình tựa hồ đã bị Nguyễn Tĩnh đẩy xa ra khỏi phạm vi của cô. Anh biết cô cố ý làm cho anh khó chịu. Giống như đêm hôm đó cô gọi anh tới, để cho anh nhìn thấy cô vui vẻ thế nào khi không có Triệu Khải Ngôn bên cạnh. Mà anh đích thực khó chịu, khó chịu vô cùng, mỗi lần cô cố ý đều khiến anh cảm nhận được sự đau đớn vô cùng khẩn thiết và chân thật.

Khải Ngôn khẽ đưa tay lên bao phủ mí mắt, cảnh tượng bàn tay Khương Uy nắm chặt lấy những ngón tay thon dài của Nguyễn Tĩnh vẫn còn lưu lại khiến anh chỉ thấy chói mắt.

Từ Vi ngồi bên cạnh trông thấy vậy liền đi tới gần. Cô dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy để kéo tâm trí của Khải Ngôn quay trở lại, “Sao anh phải tự làm khổ mình...”

Triệu Khải Ngôn không trả lời, chỉ nhắm hai mắt lại. Đúng vậy? Anh tội gì phải làm khổ mình? Thế nhưng, nếu có thể không chế được thì anh cũng không muốn làm vậy, anh quả thực bất lực rồi.

Di động trong túi đột nhiên rung lên, Khải Ngôn mơ hồ mở điện thoại ra xem.

“Em không lái xe tới đây, nếu anh không phiền thì lát nữa chở em về giúp nhé.”

Vừa nhìn thấy tên người gửi tin nhắn, ngón tay của Khải Ngôn lập tức run run, di động rơi ngay xuống bàn.

Tối đó, sau khi tất cả mọi người đều đã rời khỏi, Nguyễn Tĩnh tạm biệt Khương Uy và bà ngoại của anh rồi đi ra khỏi cửa khách sạn.

Dưới bóng tối mờ ảo ven đường, Triệu Khải Ngôn đang tựa vào cửa xe và im lặng chờ đợi.

Nguyễn Tĩnh đi lướt qua anh và một mình cuộc bộ trên con phố vắng vẻ không một bóng người. Khải Ngôn cúi đầu đuổi theo cô. Nguyễn Tĩnh nghe thấy tiếng bước chân của đối phương đã đuổi kịp mình thì đứng lại. Tiếp đó, Khải Ngôn vươn tay ra vòng qua cổ cô rồi chậm rãi kéo người lại, mãi cho đến lúc phần lưng của cô áp sát vào lồng ngực anh, giữa hai người không còn chút khe hở nào nữa.

Đầu tiên là mê muội, sau đó càng lúc càng lún sâu, tâm trạng của anh cứ mãi mãi quanh quẩn bên ranh giới giữa vui sướng và đau khổ. Anh nghĩ bản thân mình sắp bị tính hay thay đổi ác ý của Nguyễn Tĩnh ép cho phát điên lên rồi. Trên thực tế, tâm trạng của anh quả thực đã bị ép đến bước đường cùng.

Khải Ngôn không quan tâm, cho dù đối phương chỉ muốn giày vò anh thì anh cũng muốn được giày vò trong sự thân thiết gần gũi thế này.

Triệu Khải Ngôn kim lòng không được mà vùi đầu vào gáy Nguyễn Tĩnh. Vị rượu nhàn nhạt tỏa ra từ người cô làm cho anh say mê đến mức càng thêm mê man bất tỉnh.

Nguyễn Tĩnh nhắm mắt lại. Cái ôm dịu dàng này lại khơi lên chút bất an đã đè nén từ lâu trong đáy lòng cô, khiến cho cô hoảng hốt.

Nguyễn Tĩnh nhớ lại mối quan hệ từ trước tới nay giữa cô và Triệu Khải Ngôn. Mối quan hệ giữa hai người giống như một màn giằng co, hai bên cứ tiến tiến lùi lùi mà không thể nào nắm bắt được điểm trọng yếu. Cô vốn tưởng chính mình sẽ không bao giờ khốn đốn vì chuyện tình cảm nữa, nhưng sự thực là đã có một chút chân tình nhẹ nhàng len lỏi tiến sâu vào bên trong tâm hồn và không biết từ bao giờ đã từ từ tích lũy, từ từ trở nên rõ ràng đến mức cô phải hoảng sợ khi phát hiện ra.

Hiểu được Triệu Khải Ngôn không phải từ bỏ mà chỉ đang cố gắng kiềm chế bản thân, Nguyễn Tĩnh kinh ngạc nhận ra mình lại đau lòng vì người đàn ông này.

Khi môi của đối phương chạm nhẹ lên vành tai, Nguyễn Tĩnh run rẩy quay đầu lại. Hơi thở ấm áp của anh phả thẳng lên mặt cô. Bờ môi chạm nhau. Khải Ngôn dùng lưỡi tách mở các trở ngại và bắt đầu thử thâm nhập.

Nguyễn Tĩnh cứng đờ cả người. Cô chưa bao giờ từng nhận một nụ hôn như vậy, ôn tồn nhưng mạnh mẽ, quần riết mà tìm tòi. Mùi vị môi lưỡi dây dưa thực sự có sức hút làm say sưa lòng người. Lúc này Triệu Khải Ngôn có chút run rẩy. Anh thử điều động tất cả sức mạnh ý chí để áp chế nỗi xúc động không nên có này xuống, nhưng rồi anh nhận thấy mọi cố gắng chỉ làm cho bản thân mình càng muốn nhiều hơn nữa mà thôi. Vốn là thế, Triệu Khải Ngôn có quá nhiều ham muốn không nên có đối với Nguyễn Tĩnh. Chịu đựng một mối tình thâm kín đối với anh mà nói là vô cùng thống khổ, hơn nữa, đối phương lại thường xuyên giằng vò anh như vậy...

Từ đầu đến cuối Nguyễn Tĩnh vẫn nhắm chặt hai mắt. Khi Khải Ngôn xoay người cô lại, khi tấm lưng áp sát vào cánh cửa kính thủy tinh lạnh buốt, Nguyễn Tĩnh mở mắt ra. Gương mặt lộ rõ sự kiềm chế của người đàn ông trước mặt gọi cảm đến cực điểm. Hai cơ thể dán chặt vào nhau gần gũi không bút nào tả xiết, bàn tay của Khải Ngôn bắt đầu trượt dọc theo cánh tay của cô, đặt trên eo lưng cô... Triệu Khải Ngôn không thể ngăn cản được khát vọng cực độ đang dâng trào từ tận đáy lòng. Vào lúc rạng sáng, ở trên đường phố, anh dường như đang muốn cô đến phát điên lên được... Lòng bàn tay vô thức thâm nhập vào vạt áo, đầu ngón tay chậm chạp luồn vào bên trong...

Trong khoảnh khắc, Nguyễn Tĩnh như thể bị dội một gáo nước lạnh. Cô dùng sức đẩy Triệu Khải Ngôn ra, chất dứt màn kịch tình mãnh liệt. Khải Ngôn hoàn hồn, anh phát giác mình đã... Khải Ngôn hoảng hốt và hối hận tột độ. Anh không biết phải giải quyết tình huống này thế nào? Việc này đã hoàn toàn vượt quá xa so với giới hạn. Anh bối rối đứng đối diện với Nguyễn Tĩnh. Vì sao khi vừa chạm vào người trước mặt anh đã hoàn toàn đánh mất mọi chuẩn mực? Bản thân anh rõ ràng chỉ muốn một chút thôi...

Khi nhìn thấy Nguyễn Tĩnh xoay người bỏ đi, Khải Ngôn đau đớn nhắm chặt hai mắt lại, bị hành quyết ngay tại chỗ có lẽ chính là như vậy.

Khải Ngôn đứng ngơ ngác giữa con phố vắng vẻ mất hai phút rồi cuối cùng mới chậm chạp quay lại chỗ đỗ xe. Tựa trán vào tay lái, Khải Ngôn phát hiện chính mình có chút hít thở không thông.

Bống cửa xe bên cạnh bị ai đó đẩy ra, một thân hình yếu điệu ngồi vào ghế phụ. Khải Ngôn nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt hai người giao nhau.

“Em nghĩ... chúng ta có thể thử xem thế nào?”

“Thử cái gì?” Triệu Khải Ngôn cất giọng khàn khàn.

“Thử làm người yêu của nhau.” Nguyễn Tĩnh quả thực đã vô cùng hoảng sợ nên phản ứng đầu tiên của cô chính là lùi bước. Nhưng khi đi đến đầu phố, cô đột nhiên không thể bước tiếp được nữa. Tiếp đó, cô liền mạng quay lại. Cảm xúc lúc ấy là cái gì trên thực tế ngay cả chính cô cũng không rõ ràng.

“Nguyễn Tĩnh.” Khải Ngôn vươn đôi bàn tay ôm trọn lấy hai má cô, “Nếu em chỉ định nói chơi...”

Nguyễn Tĩnh nhú mào, cô không ngờ quyết định mà bản thân phải đấu tranh vật lộn mãi mới có được lại bị đối phương tổ thái độ nghi ngờ. “Không phải...” Nguyễn Tĩnh còn chưa nói xong thì Khải Ngôn đã nghiêng người hôn lên môi cô.

Giữa không gian mê man say đắm, Nguyễn Tĩnh nghe thấy câu nói của Triệu Khải Ngôn, “Cho dù em chỉ nói chơi thì anh cũng không bận tâm đâu.”

Đêm đó Triệu Khải Ngôn đưa Nguyễn Tĩnh về nhà. Dọc trên đường đi anh chỉ im lặng lái xe. Nói thực, Nguyễn Tĩnh có đôi chút cảm giác mất mát, tuy không hy vọng đối phương sẽ vì lời nói “Thử xem” của cô mà vui mừng như điên nhưng cô nghĩ ít nhất anh cũng phải tỏ ra vui sướng một chút chứ?

Đã về đến nhà nhưng Nguyễn Tĩnh vẫn ngồi lại trên xe một lúc. Thấy đối phương không nói lời nào, cô vừa định mở cửa xuống xe thì Khải Ngôn đã vươn tay giữ chặt bàn tay đang mở cửa của cô. Nguyễn Tĩnh theo bản năng quay đầu lại, cô lập tức rơi vào ánh mắt đen thẳm sâu không thấy đáy ấy. Ánh mắt không chút tap niệm lại ẩn chứa lửa tình vô hạn khiến hai gò má của cô có chút ửng nóng.

Không gian bên trong xe nhàn nhạt ánh đèn, trên người Nguyễn Tĩnh mặc một chiếc áo giản dị, ánh mắt của cô vô cùng trong sáng, hơi thở cũng cực kỳ thuần khiết. Cô mãi mãi đơn giản như vậy nhưng lại khiến cho anh muốn tìm mọi cách để được chạm vào. Khải Ngôn cảm thấy rất cuộc một chút hồn phách của mình cũng đã trở về vị trí cũ. Tuy Nguyễn Tĩnh chỉ muốn thử tiếp nhận anh nhưng Triệu Khải Ngôn lại cảm thấy lúc này cả ruột gan của mình như đang bị thiêu đốt. Thừa nhận đi, mày yêu cô gái này, cô ấy chỉ cần mỉm cười với mày là mày đã hoàn toàn rơi vào tay giặc rồi!

Không dám có mấy may hấp tấp, anh cúi người khẽ hôn lên trán Nguyễn Tĩnh. Mặc kệ về sau thế nào, hiện tại anh chỉ muốn làm nô lệ cho tình yêu mà thôi...

“Anh chỉ muốn chúc em ngủ ngon!”

Mãi lúc sau Nguyễn Tĩnh mới hồi phục lại tinh thần. Cô nghĩ chắc có thể xuống xe được rồi nhưng hơi ẩm và sức nặng từ bàn tay phải truyền đến làm cho cô khó xử, “À... Chúc anh ngủ ngon!”

Đối phương nhàn nhạt mỉm cười rồi không làm khó nữa mà tự tay mở cửa xe cho cô.

Nhìn theo bóng người rời đi, Khải Ngôn phát hiện toàn thân mình đều đang run rẩy... A, may mà anh kiềm chế được, nếu thực sự phát cuồng thì đối phương nhất định sẽ hành quyết anh ngay tại chỗ có phải hay không?

Triệu Khải Ngôn mất ngủ cả đêm, lần đầu tiên bởi vì mong chờ đến ngày mai mà anh không thể ngủ được.

18. Chương 21- 25

Sự thực là đêm nay Nguyễn Tĩnh cũng mất ngủ. Lý do đương nhiên không phải là vì sự lãng mạn của Triệu Khải Ngôn. Trong lòng cô có chút hoảng hốt. Sau khi thẳng thắn đưa ra “Thỏa thuận” vào buổi tối, mối quan hệ giữa cô và Triệu Khải Ngôn coi như đã được xác định. Nói là thử một chút nhưng Nguyễn Tĩnh cơ hồ không dám xác định sau này cô còn có lý do nào để rút lui nữa hay không? Bởi vì người đó là Triệu Khải Ngôn cho nên cô không có cách nào đoán trước được.

Nguyễn Tĩnh không khỏi bật cười. Triệu Khải Ngôn Triệu Khải Ngôn, cái tên này quả thực như một loại bùa chú, muốn đoán trước cũng không được, muốn phá giải cũng không xong.

Ngày hôm sau đi làm với đôi mắt thâm quầng, Lâm muội muội, cô trợ lý mà Trần Phàm đã tuyển cho cô từ trước đó không lâu, vừa thấy cô liền bật cười thành tiếng, “Chị Tĩnh, tối hôm qua chị làm gì thế? Nhìn mắt chị y như mắt gấu mèo rồi đấy!” Vì Nguyễn Tĩnh rất nho nhã lịch sự và đối xử với cấp dưới vô cùng gần gũi nên trong thời gian đầu Lâm Muội Muội có hơi căng thẳng khi đối diện với cấp trên nhưng sau hai tuần thực tập thì đã có chút bừa bãi đối với Nguyễn Tĩnh.

Nguyễn Tĩnh cười nói, “Chị bị nguyên rửa đấy!” Vừa nói cô vừa đẩy cửa đi vào phòng làm việc. Nguyễn Tĩnh còn chưa ngồi vững thì phát hiện trên mặt bàn có một gói cheesecake với quả việt quất và một ly mocha còn đang nóng hổi.

Bữa sáng tình yêu sao? Thật đúng là khó lường!

“Lúc tám giờ có một anh vô cùng đẹp trai đã mang tới đây ạ.” Lâm muội muội đang sửa sang lại giá vẽ bên cạnh cuối cùng không kìm nén được nổi tò mò có từ buổi sáng sớm hôm nay, “Chị Tĩnh, anh ấy là bạn trai của chị phải không? Rất chín chắn đẹp trai đấy!”

A Tĩnh cầm lấy ly mocha chậm rãi uống một ngụm, “Anh ấy đi khi nào thế?”

“Ồ, anh ấy để mấy thứ này lại rồi ngồi một lúc mới đi chị ạ. Em có nói với anh ấy là chắc chị sắp tới đây rồi nhưng anh ấy bảo là cũng không có việc gì.” Lâm muội muội lấy bức tranh ôm vào ngực, “Em cứ tưởng là một mẫu người lạnh lùng chứ, ai ngờ lúc cười lên lại rất ôn nhu.”

Nguyễn Tĩnh lắc đầu, “Lâm Huyền, em ăn sáng chưa? Nếu chưa thì giúp chị giải quyết một phần đi, nhiều quá chị ăn không hết đâu.”

Lâm muội muội thở dài đầy ý vị sâu xa, “Nếu có một anh chàng như thế mang bữa sáng tới cho em thì dù vỡ bụng mà chết em cũng nhất định sẽ ăn toàn bộ.”

Nguyễn Tĩnh bắt đầu dĩ cười nói, “Rốt cuộc có muốn ăn hay không đây?”

“Muốn, muốn chứ!”

Mười hai giờ trưa, Nguyễn Tĩnh gọi điện thoại cho Triệu Khải Ngôn. Lần đầu tiên gọi điện với thân phận người yêu, Nguyễn Tĩnh thực sự có chút không quen.

Đầu dây bên kia vang lên hai tiếng, “Nguyễn Tĩnh?” Giọng nói của Triệu Khải Ngôn rất trầm thấp dễ nghe.

“À, em muốn hỏi buổi trưa anh có thời gian không? Mình cùng ăn cơm nhé?” Cô chủ động mời thế này không biết có hơi đường đột không nhỉ?

Đối phương im lặng một lát mới cười nói, “Em hẹn anh thì anh lúc nào cũng có thời gian.”

Nguyễn Tĩnh bị câu trả lời thẳng thắn của Triệu Khải Ngôn làm cho mất tự nhiên, “Vây... chút nữa gặp lại nhé, chào anh!”

“A Tĩnh...” Khải Ngôn gọi cô lại.

“Vâng?”

“Đợi lát nữa anh qua đón em nhé.”

Nguyễn Tĩnh gật gật đầu xong mới phát hiện mình đang nói qua điện thoại nên đối phương căn bản sẽ không nhìn thấy, cô đành muộn màng vang lên một tiếng. Sau khi cúp máy, Nguyễn Tĩnh ngồi bất động một hồi rồi cuối cùng mới day day ấn đường và tiếp tục hoàn thành nốt công việc.

Mười hai rưỡi, Lâm Huyền chạy vào phòng làm việc của Nguyễn Tĩnh, “Thật không thể tin được! Chẳng qua chỉ cởi bỏ áo khoác và mặc mỗi cái sơ mi màu trắng mà sao lại có cảm giác quá mức gợi cảm thế nhỉ?”

“Cái gì?”

“Bạn trai chị ý!”

Nghe xong câu này, Nguyễn Tĩnh hơi nhướn mày lên, cô nhanh chóng sắp xếp đồng hồ tài liệu trong tay lại.

“Anh ấy vừa vào đến nơi đã bị ông chủ kéo lại rồi. Ông chủ Trần hóa ra cũng có lúc đối xử “không kiêu ngạo” với người khác như thế, hôm nay xem như em đã được mở rộng tầm mắt rồi.” Lâm Huyền vừa cười vừa lùi lại phía sau, “Chị Tĩnh, em giúp chị đi quan sát tình hình và nếu có chuyện gì sẽ báo cáo lại chị nhé!” Cô vừa định xoay người ra khỏi cửa thì đã gặp Triệu Khải Ngôn đang cùng lúc tiến vào.

Khải Ngôn lịch sự gật đầu chào Lâm Huyền, “Xin chào!”

“Chào anh...” Lâm Huyền một khắc trước còn gương nanh múa vuốt trong nháy mắt đã chuyển sang thái độ ngại ngùng.

Nguyễn Tĩnh không khỏi bật cười thành tiếng. Thì ra Triệu Khải Ngôn có năng lực sát thương như vậy đấy! Khi thấy Triệu Khải Ngôn đang nhìn mình, cô ho nhẹ một tiếng rồi thu lại nụ cười.

Hôm đó Triệu Khải Ngôn đưa cô tới một nhà hàng bán đồ ăn Trung Quốc. Trên đường đi hai người không ai nói với nhau câu nào. Bình thường mọi khi anh cũng hay im lặng lái xe, không biết là do thói quen hay vì ngồi bên cô nên anh mới đặc biệt không muốn nói nhiều.

Tới tận bãi đỗ xe của nhà hàng mà hai người vẫn còn im lặng. Mãi tới khi Nguyễn Tĩnh định nghiêng người mở cửa xe thì Khải Ngôn lại giữ tay cô lại. Anh dịch chuyển đầu gối cho tới khi đôi chân thẳng dài chạm vào đầu gối của Nguyễn Tĩnh.

Nguyễn Tĩnh nghiêng người tựa lưng vào ghế, phần tóc mái một thời gian không cắt tỉa đã che khuất vầng trán làm cho cô thoát nhìn có chút trẻ con.

Khải Ngôn nhin không được vươn tay phải chạm vào khuôn mặt anh ngày đêm mong nhớ. Khi đầu ngón tay cảm nhận được hơi ấm của cô, Khải Ngôn thở dài một hơi. Ngón tay lại dịu dàng vuốt ve bờ môi nhàn nhạt, “Nguyễn Tĩnh, anh không thể...” Lời còn chưa dứt, anh đã đặt một nụ hôn dịu dàng xuống đôi môi anh đã khát khao từ lâu lắm rồi.

Nguyễn Tĩnh không kháng cự, trong mắt cô chợt lóe lên tia sáng.

Đối phương không phản đối làm cho Khải Ngôn mạnh bạo quần quít si mê hơn, đầu lưỡi đã bắt đầu xâm nhập vào thành trì, anh thích nụ hôn sâu thân mật đến rung động cả tâm hồn này.

Bàn tay cực nóng di chuyển từ lưng xuống dưới eo, Nguyễn Tĩnh cảm nhận được cơn run khe khẽ từ đầu ngón tay của đối phương truyền đến, cả người cô như có một luồng điện chạy qua, “Khải Ngôn...”

Tiếng thì thầm mơ mơ hồ hồ giống như một lời thúc giục khiến đầu dây thần kinh của Triệu Khải Ngôn trong chớp mắt như bị đứt đoạn, nụ hôn trở nên thô bạo hơn một chút. Nguyễn Tĩnh cảm nhận được từ đầu lưỡi truyền đến cơn tê dại, tâm trí của cô thoáng trở lại trong chốc lát nhưng lại bị sự quần quít của Triệu Khải Ngôn làm cho lập tức rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Nụ hôn cuồng nhiệt dần dần chuyển hóa thành những cơn trớn nhẹ nhàng tinh tế. Triệu Khải Ngôn lưu luyến bồi hồi bên bờ môi một lát mới lùi lại để chừa ra một khoảng cách nhỏ. Anh tựa trán vào trán cô. Bên trong xe im ắng chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề. Tuy trong lòng rất ngứa ngáy khó chịu, tuy mỗi lần đều không thỏa mãn được ham muốn chiếm giữ trọn vẹn khiến Triệu Khải Ngôn muốn làm điều xằng bậy nhưng anh không muốn phá hỏng khởi đầu khó khăn lắm mới có được này.

“Sorry!” Những lời xin lỗi tựa hồ đã được luyện thành thói quen ở trước mặt Nguyễn Tĩnh rồi. Anh luôn e sợ sẽ làm ra những chuyện khiến đối phương không vui. Tình thế này so với mối tình đầu thực sự còn non nớt và vụng dại gấp trăm lần.

Nhưng khi tưởng tượng Nguyễn Tĩnh đang ở trong lòng mình, khi cảm nhận được hơi ấm này là chân thực, trong lòng anh nhin không được lại dâng lên nỗi kích động. Nụ hôn thân mật dường như là cách thức trấn an hữu hiệu nhất, mỗi anh lại lần nữa bao phủ lên đôi môi hồng nhuận ấy.

Món ăn của nhà hàng Trung Quốc này có hương vị khá thuần khiết nhưng Nguyễn Tĩnh mãi vẫn không thể tập trung ăn uống, những tiếp xúc thân mật một khắc trước đã khiến cho cảm xúc của cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Triệu Khải Ngôn thì lại chuyên tâm thưởng thức đồ ăn trước mặt, khéo miệng anh luôn hiện ra nụ cười nhẹ nhàng thân nhiên. Thi thoảng anh lại ngẩng đầu đưa mắt nhìn người đối diện một cái, mà mỗi lần ánh mắt giao nhau, trong lòng anh luôn luôn nảy sinh kích động. Khải Ngôn cảm thấy bản thân thực sự đã hoàn toàn sập bẫy rồi.

Hai người ăn cơm mất một tiếng đồng hồ. Qua buổi trưa, nhà hàng chỉ còn lại vài vị khách ít ỏi. Nguyễn Tĩnh đang muốn gọi phục vụ tới tính tiền thì lại bị Khải Ngôn kéo tay xuống, tiếp đó, anh rất thuận tiện cầm luôn tay cô mà không chịu buông ra, “Ngồi thêm với anh một chút đi!”

Nữ phục vụ vừa mới đi tới nhất thời không biết nên tiến lên thông báo chi phí hay là xoay người tránh đi.

Triệu Khải Ngôn một bên tào nhả lấy khăn ăn lau lau khéo miệng, một bên nhìn Nguyễn Tĩnh mỉm cười. Nguyễn Tĩnh bỗng cảm thấy không thể tiếp tục giả bộ như không có việc gì được nữa, cô quay đầu đi, gương mặt đã có chút nóng bừng.

Thời gian đầu chính thức nếm trải tình yêu của hai người cũng không có kiểu trói buộc ngọt ngào như ngày ngày ở chung một chỗ dính chặt như keo như sơn. Với Nguyễn Tĩnh thì do tính tình của cô là như thế, bản thân cô là người luôn luôn bình thản nên trước kia không chỉ một lần bị người ta nói là bạc tình bạc nghĩa, những việc làm đối với Triệu Khải Ngôn mà nói cũng coi như có chút tình chút nghĩa hơn rất nhiều rồi. Còn Khải Ngôn thì luôn “Giữ đúng bốn phận” hoàn toàn là bởi vì không muốn làm cho Nguyễn Tĩnh cảm thấy anh là người hay đeo bám người khác, mặc dù việc này có chút khó khăn nhưng anh không hề muốn tạo ra sai lầm trước mặt Nguyễn Tĩnh làm cho đối phương có lý do để kết thúc mối quan hệ yêu đương này. Vì vậy mà phần lớn thời gian Khải Ngôn cũng chỉ chờ đối phương hẹn gặp chứ không dám chủ động quá mức.

Vào một buổi tối thứ sáu, quán cà phê đóng cửa sớm hơn 20 phút. Nhân viên phục vụ đã tiếp đón một vị khách khiến Khải Ngôn đang trên đường về nhà cũng phải lập tức quay xe trở lại.

Quán cà phê đã đóng cửa. Khải Ngôn đẩy cửa bước vào. Bên trong chỉ được chiếu sáng bởi một chiếc đèn treo tường tỏa ánh vàng ấm áp. Lúc này Nguyễn Tĩnh đang một mình im lặng nghiêng người tựa trên chiếc ghế sofa màu đỏ thẫm, trông cô hình như đang ngủ.

Khải Ngôn từ từ đi tới... Hôm nay Nguyễn Tĩnh mặc một chiếc áo màu vàng nhạt hơi rộng thùng thình nhưng cơ thể xinh đẹp vẫn lồ lộ không bỏ sót chút nào, cô co hai chân kê lên ghế sofa, bên cạnh bày ra một quyển tạp chí, tay trái nhẹ nhàng buông thông xuống, dáng vẻ mệ mòi tùy ý dưới ánh đèn dịu dịu khiến lồng ngực của Khải Ngôn nảy lên một cái.

Anh không nhịn được liền quỳ một gối xuống ghế sofa rồi dùng mu bàn tay chạm nhẹ lên gò má của Nguyễn Tĩnh. Các dây thần kinh của Khải Ngôn ngay lập tức như bị điện giật và thiếu chút nữa đã bị đứt đoạn.

Trong đầu hiện lên một ý nghĩ to gan khiến Triệu Khải Ngôn kinh hồn bạt vía. Khó khăn lắm anh mới thu tay lại được. Đúng lúc đó thì Nguyễn Tĩnh tỉnh dậy.

“Anh tới rồi à...” Ngữ khí dịu dàng mang theo âm thanh khàn khàn của người mới vừa tỉnh ngủ, “Sorry, em hình như đã ngủ thiếp đi rồi.”

“Em mệt lắm à?” Khải Ngôn khẽ vuốt mái tóc đen của Nguyễn Tĩnh, ý nghĩ xấu xa trong khoảnh khắc đã biến mất không còn tăm hơi.

“Không phải đâu, không biết tại sao hôm nay em buồn ngủ quá.” Nguyễn Tĩnh cúi đầu ngáp một cái, “Xin lỗi anh, lại bắt anh phải đi một chuyến rồi.” Lúc tan làm, cô vừa lái xe ra khỏi bãi đậu thì không hiểu sao xe không nhúc nhích được nữa. Cô đành đi bộ tới quán của Triệu Khải Ngôn, vốn nghĩ nếu anh ở đây thì sẽ nhờ đưa về, còn nếu anh không có ở quán thì cô sẽ về bằng xe bus, kết quả là người phục vụ vừa trông thấy cô đã nhấn điện thoại gọi ngay cho Triệu Khải Ngôn.

Khải Ngôn cười cười kéo cô ngồi thẳng người lên, “Anh rất vui lòng được làm tài xế cho em mà.”

“Em có nên nói đây là vinh hạnh của em không nhỉ?” Nguyễn Tĩnh cầm nửa ly cà phê còn đặt trên bàn rồi uống một hớp, “Vẫn là cà phê anh pha hợp khẩu vị của em nhất.”

“Thật không đấy?” Khải Ngôn như thể lơ đãng ghé sát môi mình vào ly cà phê trên tay đối phương, “Cũng không tệ lắm!”

Nguyễn Tĩnh bật cười, “Gu thưởng thức của anh đã bị giảm xuống rồi đấy!”

Khải Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt càng thêm đen thẫm. Nguyễn Tĩnh giật mình, cô bỗng có chút lúng túng, “À, mình đi được chưa ạ?” Phản ứng bị chậm nửa nhịp so với thâm ý trong câu nói “Cũng không tệ lắm.”

“Đi thôi!” Trong giọng nói ấm áp có pha lẫn một chút nuông chiều. Anh rất thích thú mỗi khi đang nói chuyện với Nguyễn Tĩnh lại thấy cô lộ ra một chút xúc động, cảm giác này thật không gì sánh bằng.

Trên đường về, Nguyễn Tĩnh đói bụng nên mua thêm một suất bánh kem.

Người đang lái xe bên cạnh mở miệng hỏi, “Ngày mai Chủ nhật em có rảnh không?”

“Có việc gì ạ?” Nguyễn Tĩnh đã mở gói bánh ra và bắt đầu thưởng thức.

“Anh định hẹn em đi chơi bóng.”

Nguyễn Tĩnh lắc đầu, “Em từ chối. Em không muốn làm đối thủ của anh nữa đâu.”

Khải Ngôn không khỏi buồn cười, “Thế hợp tác thì sao? Đối phương là cặp đôi vàng đấy, chúng ta thử phối hợp đấu lại với họ một chút được không?”

Nguyễn Tĩnh suy nghĩ một lát rồi trả lời, “Nếu tranh thủ được chút thời gian thì em sẽ gọi điện thoại báo trước cho anh nhé, được không?”

Khải Ngôn nghe xong liền nở nụ cười ảm đạm, được chứ, chỉ cần được một chút thời gian dự khuyết là đủ rồi.

Tới đèn đỏ chỗ ngã tư, Khải Ngôn dừng xe lại.

Anh nghiêng đầu sang bên cạnh rồi dùng đầu ngón tay thon dài lau lau khóe miệng còn dính chút kem của Nguyễn Tĩnh. Khi thu tay lại, anh đưa đầu ngón tay còn dính bánh ngọt lên môi và dùng lưỡi liếm liếm.

Khải Ngôn đột nhiên nhướng mắt nhìn thẳng vào Nguyễn Tĩnh lúc này đang có chút cứng đờ.

Nguyễn Tĩnh cảm thấy hơi sợ hãi và sau đó là rối loạn bất an, bởi vì ánh mắt đen thẳm đang nhìn thẳng vào mắt cô đã rõ ràng lộ ra sự ham muốn không chút che giấu mà trước đây chưa từng hiển lộ, ít nhất cũng chưa từng biểu lộ mãnh liệt như vậy. Hai người không ai nói gì, thậm chí ánh mắt cũng không hề dời đi. Mãi đến khi phía sau vang lên tiếng còi xe inh ỏi thì Nguyễn Tĩnh mới bừng tỉnh. Cô ho nhẹ một tiếng rồi quay đầu sang hướng khác... Mà Khải Ngôn thì lại tiếp tục lái xe như không có chuyện gì xảy ra.

Sau ngày đó, Nguyễn Tĩnh đang xem tivi thì giật mình khi thấy một con báo tuyết đang liếm láp vết máu, động tác của nó giống y hệt như vậy.

Thứ bảy, người nhà họ Nguyễn phát hiện ra Nguyễn Tĩnh đã tháo chạy khỏi bữa tiệc liên hoan lúc 11 giờ sáng. Người giúp việc báo cáo lại có loáng thoáng nghe thấy Nguyễn Tĩnh gọi điện thoại hẹn bạn trai đi chơi bóng ở trong vườn hoa.

Chủ tọa Nguyễn Chính đập gậy xuống đất, “Không ra thể thống gì cả!”

Những người tham gia bữa tiệc ngày hôm đó đều là những người rất thân thiết với gia đình họ Nguyễn, bao gồm cả cha con nhà Khương Uy, và có mặt cả Tưởng Nghiêm nữa.

Triệu Khải Ngôn đi cùng hai người bạn tới sân tennis ngoài trời vào lúc 10 giờ và chờ gặp Nguyễn Tĩnh ở đó. Không tới một lát nữ chính đã xuất hiện ở bên ngoài. Cô xuống xe và đeo túi rồi thong dong đi về phía Triệu Khải Ngôn.

Khải Ngôn đã trông thấy Nguyễn Tĩnh từ xa. Cô mặc một bộ trang phục rất đơn giản nhẹ nhàng và thoải mái nhưng vẫn vô cùng nổi bật như lần đầu mới gặp. Người bạn bên cạnh tỏ vẻ tán thưởng, “Thật là một cô gái xinh đẹp!”

Triệu Khải Ngôn thu hồi tầm mắt và cúi đầu đeo bao cổ tay, “Cậu đừng chú ý tới cô ấy đấy!”

“Ha, Triệu à, chẳng phải cậu đã bảo không phải là bạn gái rồi sao?”

Đúng thế, anh không nói Nguyễn Tĩnh là bạn gái bởi vì cô không nói nên anh không dám nói lung tung.

Khải Ngôn tỏ vẻ kiên quyết, “Dù thế cũng không được!”

Người bạn nghi ngờ trong chốc lát rồi bật cười thành tiếng, “OK, hiểu rồi!”

Trận bóng diễn ra chưa bao giờ nhuần nhuyễn như thế. Quá trình hợp tác cùng Nguyễn Tĩnh khiến cả người Triệu Khải Ngôn cứ phần chấn không dứt. Trận đấu kết thúc với tỷ số hòa trong khi Khải Ngôn vẫn còn có chút chưa thỏa mãn. Anh phát hiện chỉ cần ở bên Nguyễn Tĩnh là anh rất dễ dàng thành nghiện.

Nguyễn Tĩnh cầm chiếc khăn bông trên ghế rồi lau lau mồ hôi trên mặt. Cô mở bình nước uống hai hớp rồi rất tự nhiên đưa cho Triệu Khải Ngôn đang ở bên cạnh, “Trà hoa cúc thanh nhiệt giải nóng đấy!”

Biết Nguyễn Tĩnh không có ý gì mờ ám nhưng Triệu Khải Ngôn lại vô cùng hưởng thụ niềm vui thầm kín kiểu này.

“Mình ăn cơm trưa với nhau nhé?”

Nguyễn Tĩnh gật đầu mà không cần suy nghĩ, “Được ạ! Có điều đừng ăn món Hàn Quốc nhé!”

Khải Ngôn cười nói, “Về mặt này chúng ta luôn luôn không có bất đồng nhỉ.”

Trận đấu kết thúc, bốn người chào hỏi nhau rồi Nguyễn Tĩnh và Triệu Khải Ngôn kẻ trước người sau lái xe rời đi.

Khi xe đi được một quãng xa, một người trong cặp đôi vàng mới mở miệng hỏi, “Hai người đó có quan hệ thế nào vậy?”

“À, quan hệ giữa bọn họ là tình yêu bí mật đấy!”

Hôm đó, Nguyễn Tĩnh vừa về nhà liền bị vờ thẳng vào thư phòng nói chuyện.

“Tiệc gặp mặt thì không chịu xã giao, ngày nào cũng ra ngoài lêu lổng, trong mắt con còn có người ông này không hả?”

“Có ạ.” “Trong mắt con còn có người ông này không hả?” lần thứ ba mươi mốt rồi đấy!

“Bạn trai à? Hả? Khương Uy hôm nay đang ở nhà chúng ta mà, con còn bạn trai nào nữa?”

“Bạn trai mới ạ.”

Nguyễn Chính thấy cô còn thừa nhận thì lửa giận càng dâng cao, “Con bây giờ còn ra bộ đáng gì nữa hả, còn học người ta bắt cá hay tay sao?”

“Ông à, con không bắt cá hay tay. Con rất đúng mực mà.”

Khẩu khí của Nguyễn Tĩnh không giống như đang nói dối. Nguyễn Chính có vẻ hơi nguôi giận. Một lát sau, giọng nói của ông đã trở nên hòa hoãn ít nhiều, “Có một số việc chỉ trong lòng mình mới hiểu được.”

Kỳ thực Nguyễn Chính luôn hiểu rõ đại nghĩa và thấu tình đạt lý đối với chuyện tình cảm hôn nhân của con cháu mình, chẳng qua là tình trạng hiện tại của Nguyễn Tĩnh có hơi vượt quá giới hạn, ông có muốn mặc kệ cũng không được. Hơn nữa, ông quả thực tương đối thiên vị đứa cháu gái nhỏ nhất này, nếu sau này nó cứ tùy tiện kết hôn với ai đó thì thực sự rất đáng tiếc.

“Nếu con không có ý tứ gì với con trai của bác Khương thì nói rõ ràng với người ta đi. Không có duyên phận nhưng cũng đừng gây mất hòa khí.”

“Dạ.”

“Nếu con thực sự có quen với ai đấy thì tìm cơ hội đưa về nhà ăn bữa cơm để người lớn chúng ta nhìn một chút xem thế nào. Chuyện tình cảm này cuối cùng vẫn là chuyện của con, chỉ cần đối tượng không quá kém là được, chúng ta sẽ không phản đối gì đâu.”

“Con biết rồi ạ.”

“Mà tên nó là gì?”

“Khải Ngôn, Triệu Khải Ngôn ạ.”

Nguyễn Chính gật đầu, “Cái tên này cũng không tệ.”

Lúc này, một người đàn ông vẫn đứng bất động ngoài thư phòng liền xoay người rời đi.

Nguyễn Tĩnh không rõ vì sao mình lại thẳng thắn khai ra Triệu Khải Ngôn như thế, nhưng trên thực tế, cô biết mình đang nói thật. Cô kéo cửa thư phòng đi ra ngoài. Khi đi đến chỗ ngoặt trên hành lang, một bàn tay bất ngờ vươn ra kéo lấy cánh tay của Nguyễn Tĩnh, “Tôi muốn hỏi cô một chuyện!”

Nguyễn Tĩnh khẽ nghiêng người. Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng cô cũng không lùi lại mà chỉ thoải mái nhìn đối phương, “Anh nói đi!”

“Ở trong lòng cô tôi có địa vị thế nào?”

Nguyễn Tĩnh nhú mày lại, ánh mắt trong suốt hiện lên tia mỉa mai, “Anh căn bản không cần để ý đến suy nghĩ của tôi.” Cứ đối mặt với Tưởng Nghiêm là cô luôn cảm thấy như mất hết sức lực.

“Cô sai rồi, tôi có để ý.”

Nguyễn Tĩnh không thể đoán được động cơ của anh ta, cô thử giằng tay ra nhưng không được, “Tưởng Nghiêm, trước đây tôi đã nói rất rõ ràng rồi mà, chúng ta... là họ hàng.”

Tưởng Nghiêm nở nụ cười có chút lạnh lẽo, “Nguyễn Tĩnh quả nhiên rất thoải mái, năng lực thay đổi thất thường của cô thực sự khiến người khác cảm thấy không bì được.”

“Anh có thể đừng nói chuyện với tôi theo kiểu này được không?” Nguyễn Tĩnh hít sâu một hơi, cô cố gắng không cho cảm xúc khó chịu ào ra.

“Tôi dường như đã yêu cô rồi.”

Nguyễn Tĩnh trầm mặc một lúc lâu rồi cuối cùng mới mở miệng, “Tưởng Nghiêm, rốt cuộc anh muốn có được thứ gì từ tôi?”

“Cô không tin ư?” Tưởng Nghiêm lộ ra vẻ mặt như cười như không rồi có chút tự giễu, “À, tôi cũng không thể tin được. Tôi cứ nghĩ mãi xem trên người cô có điểm nào đáng giá nhất để cho tôi có thể có chút kính trọng nhỉ?”

Nguyễn Tĩnh cảm thấy trình độ “Giết người không đền mạng” của người này quả thực đã đạt đến mức độ thâm sâu tinh tú rồi. Có điều, không nể mặt ai luôn là tác phong của anh ta, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng cô đã quá quen với việc này, cũng đã từng tê tái vì nó. Nguyễn Tĩnh nhẹ nhàng gỡ cánh tay đang bị giữ lại ra, giọng nói không ấm áp cũng chẳng bức bối, “Tôi không tin là vì tôi cho rằng tôi hiểu anh. Tưởng Nghiêm, thứ anh cần để lấp vào tâm hồn tự ti và cần cỗi của anh mãi mãi chỉ là công thành danh toại chứ chưa bao giờ là tình cảm cả. Nếu sự thật này có thể thay đổi thì anh cũng sẽ không còn là Tưởng Nghiêm nữa rồi.”

Nguyễn Tĩnh nói xong liền lùi lại phía sau mấy bước và thong dong xoay người đi về phía cửa phòng mình. Khi đặt tay lên cửa, cô lại thản nhiên nói một câu, “Sau này anh đừng làm như vậy nữa.”

Hành lang không một bóng người. Tưởng Nghiêm khẽ cười, lưng dựa vào tường, trong mắt anh lúc này tràn đầy sự chua xót mờ mịt, “Nguyễn Tĩnh, em hiểu tôi được bao nhiêu?”

Người vừa mới đóng cửa phòng đã đi tới bên cửa sổ và kéo rèm ra. Cô lẳng lặng đứng hồi lâu rồi mới đi vào phòng tắm tẩy rửa đi nổi mệt mỏi trên người.

Mấy ngày sau, Nguyễn Tĩnh phụng lệnh của Trần Phạm đi tới Viện Bảo tàng Mỹ thuật công cộng tỉnh Giang Tô một tuần. Trên đường đi, cô gửi một tin nhắn cho Triệu Khải Ngôn. Khải Ngôn nhắn lại một câu, “Thuận buồm xuôi gió.” Đi máy bay người ta kỳ nhất là nói “Thuận buồm xuôi gió”. Nguyễn Tĩnh mỉm cười trượt màn hình điện thoại xuống rồi vui đùa vào ngủ bù.

Công việc thuận lợi một cách bất ngờ. Nguyễn Tĩnh trở về thành phố N sớm hơn dự định và được nghỉ ngơi thêm hai ngày. Buổi sáng hôm sau, cô ngủ thẳng đến 10 giờ mới đứng dậy xuống lầu, hoàn toàn không ngờ được nhìn thấy Triệu Khải Ngôn đang ở ngay trong nhà mình. Lúc này anh đang ngồi trên sofa trong phòng khách. Tựa như trên người có giác quan thứ sáu, Triệu Khải Ngôn quay đầu lại. Ánh mắt của hai người giao nhau giữa không trung đều có đôi chút bất ngờ.

“Chào!” Triệu Khải Ngôn đứng lên cười cười.

“Anh...” Nguyễn Tĩnh vừa định mở miệng hỏi thì phát hiện trên sofa còn một người nữa, Triệu Lâm, “A... Chào anh chị!”

Đúng lúc đó thì Nguyễn Nhân từ trong phòng bếp đi ra. Vừa thấy em gái, cô lập tức giễu cợt, “Ô, cuối cùng cũng dậy rồi đấy à?”

Nguyễn Tĩnh bị câu nói này làm cho ngượng ngùng đôi chút, ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới rời giường quả thực chẳng có gì vẻ vang. Cô xoa xoa chớp mũi rồi đi vào bếp rót một ly sữa và chậm rãi uống.

“A Tĩnh, không phải em đang giảm béo đấy chứ? Sao chị thấy em có vẻ gầy hơn một chút so với lần gặp mặt lần trước nhỉ?” Triệu Lâm nhìn từ trên xuống dưới Nguyễn Tĩnh đang bưng một lát bánh mỳ và nửa ly sữa tới ngồi trước bàn ăn.

“Không phải đâu ạ!” Nguyễn Tĩnh cúi đầu nhìn chính mình, trong khoảng thời gian gần đây cô rất thích mặc những bộ quần áo rộng rãi, có lẽ vì vậy mà trông gầy đi chăng?

“Nó bằm sinh có ăn cũng chẳng béo lên được đâu.” Nguyễn Nhân buông một câu làm thối chí kẻ cuồng giảm béo là Triệu Lâm rồi cầm lấy chiếc tạp dề đang vắt trên ghế và đi vào bếp, “Hôm nay may mà có Khải Ngôn giúp đỡ, nếu không thì đồng tư liệu trong máy tính của tớ thật đúng là không có cách nào lôi ra được, bản cô nương đây sẽ đích thân làm một bữa trưa mời ân nhân.”

Triệu Lâm cười to, “Tam Tam, cậu đã phán Khải Ngôn bị loại rồi mà, còn ân cần như vậy làm gì nữa?”

Nguyễn Nhân giơ ngón tay ra lắc lư hai cái, “No no, cái này không gọi là ân cần mà gọi là thành tâm.” Cô nói xong liền đi vào bếp.

Triệu Lâm quay đầu nhìn Triệu Khải Ngôn, vẻ mặt có chút cảm khái, “Cháu thực sự không nói đùa đấy chứ?”

Khải Ngôn mỉm cười than nhẹ một câu, “Cháu nghĩ vậy.”

“A, lần trước cháu còn nói đã có đối tượng kết hôn rồi, không phải nói đùa sao? Ông nội thực sự đã tin rồi, còn cô thì một chút cũng không tin đâu.” Triệu Lâm cho rằng trong từ điển của Triệu Khải Ngôn không hề có từ kết hôn, thậm chí ngay cả người yêu cũng hiếm khi xuất hiện, đa số chỉ là bạn gái.

“Cháu và cô ấy... vừa mới bắt đầu qua lại.” Triệu Khải Ngôn nói xong, ánh mắt rất cuộc không nhìn được hơi đảo về phía Nguyễn Tĩnh, đối phương vẫn bình thản ăn bánh mì. Khải Ngôn có chút lo lắng, dù sao cũng là “Tiền trăm hậu tấu”.

Nhưng mà, cho dù nội tâm có đang dao động thì trên mặt Triệu Khải Ngôn vẫn thông dong thẳng thắn như thường. Triệu Lâm đương nhiên không nhìn ra bất kỳ điểm gì khác thường.

Lúc này, Nguyễn Nhân từ trong bếp lộ đầu ra, “A Tĩnh, em giúp chị tới siêu thị mua một ít sốt cà chua và mì sống được không? À, còn có thịt bò, vùng, xà lách, khoai tây...”

Nguyễn Tĩnh toát mồ hôi, “Chị viết vào giấy cho em đi!”

“OK, đợi một lát!”

Triệu Lâm theo vào trong bếp, “Làm gì mà viết nhiều thế?”

Triệu Khải Ngôn đi đến bên cạnh Nguyễn Tĩnh. Anh đang định mở miệng thì nửa lát bánh mì nướng đã kề tới bên môi.

“Còn nốt chỗ này, em ăn không vào nữa rồi.”

Nụ cười chum chim trước mặt dễ dàng làm nhện nhạo côi lòng đang yên ả như nước hồ thu. Khải Ngôn hoàn toàn vô thức ăn miếng bánh trước mặt. Khi môi chạm đến ngón tay mang theo hương vị ngọt ngào, cơ hồ là phản xạ có điều kiện, Khải Ngôn ngẩng mặt lên, hai người đối mặt đều cảm thấy có chút chấn động. Nguyễn Tĩnh ho khan một tiếng rồi thu tay về. Cô xoay người đi tới cửa phòng bếp, “Tam Tam, chị viết xong chưa?”

“Xong rồi xong rồi đây!” Nguyễn Nhân viết xong đến bột cà ri rồi đưa tờ giấy cho Nguyễn Tĩnh, “Vấn đề đại kế dân sinh* đấy, mau đi mau về nhé!”

(*Đại kế dân sinh: Vấn đề quan trọng liên quan đến toàn dân.)

Nguyễn Tĩnh vừa quay đầu đi thì Triệu Khải Ngôn lúc này vẫn đứng thẳng bên cạnh bàn ăn liền mở miệng nói, “Để tôi đưa cô ấy đi!”

Nguyễn Nhân do dự vì không muốn gây phiền phức cho khách mời, “Cũng được, mấy thứ đó quả thực hơi nhiều, vậy phiền anh giúp A Tĩnh một chuyến nhé!” Còn Nguyễn Tĩnh thì khẽ nhướn mày nhưng không nói cái gì.

Khi ra khỏi cổng chính, Triệu Khải Ngôn bỗng ôm cổ Nguyễn Tĩnh rồi nghiêng người cô lại và nhanh chóng hôn một cái lên khóe môi. Nguyễn Tĩnh còn đang sửng sốt thì người bên cạnh đã buông cô ra, “Anh lái xe tới đây.” Nói xong, anh xoay người đi luôn.

Nguyễn Tĩnh nhìn theo bóng lưng cao ngất đang đi về phía ga-ra thì không khỏi đưa tay lên sờ sờ khóe miệng, “Thật đúng là... kiểu người nhường một bước liền tiến tới mười bước!”

Triệu Khải Ngôn không hề nghi ngờ mình đã rơi vào lưới tình đến điên đảo thần hồn. Mỗi ngày anh đều chờ mong điện thoại của Nguyễn Tĩnh, vài lời của cô không thể làm cho anh thoả mãn, anh luôn hy vọng cô rảnh để hai người có thời gian hẹn hò. Cho dù không có những tiếp xúc quá thân mật mà chỉ cần lắng lắng tựa lưng vào nhau cũng đủ làm cho Khải Ngôn tim đập thành thịch, tâm tình nhộn nhạo.

Thế nhưng dần ông dù sao cũng có một chút nhu cầu đặc thù. Thỉnh thoảng khi một mình cô đơn nằm trên giường, nhớ tới ánh mắt của Nguyễn Tĩnh, nhớ tới nụ cười mủm mỉm của cô, nhớ tới thân hình yếu điệu ấy, Triệu Khải Ngôn sẽ vô thức lâm vào trạng thái khô nóng, sau đó là tay trái không tự chủ được mà luồn vào trong quần. Tưởng tượng ra những ngón tay thơm mát của Nguyễn Tĩnh chạm vào nơi ấy, sóng nhiệt trong anh lại ào ào kéo tới. Khải Ngôn rút cuộc ức chế không được mà rên rỉ, run rẩy... tinh dịch trào ra. Đến khi lòng bàn tay dính đầy dịch thể, Khải Ngôn mới mờ mịt nhìn lên trần nhà. Anh biết mình rút cuộc không thể giữ giới thêm được nữa.

Thế nhưng nếu làm chuyện đó với Nguyễn Tĩnh thì quan hệ giữa hai người cuối cùng sẽ phát triển đến mức độ nào? Công đức viên mãn hay là tan xương nát thịt? Khải Ngôn không dám nghĩ đến điều đó, ngay cả kết cục tốt đẹp nhất anh cũng không dám nghĩ đến, anh sợ giấc mơ và sự thật sẽ trái ngược với nhau.

Sau đó hai ngày, Từ Vi kết thúc xong vụ kiện liền nhân lúc rảnh rỗi lái xe tới quán của Triệu Khải Ngôn.

“Đúng là đáng vẽ “Có mỹ nhân sẽ có được thiên hạ” đấy nhỉ?”

Khải Ngôn buông ly cà phê và lắc đầu cười cười, “Hôm nay sao lại rảnh rỗi mà tới đây thế này?”

“Em muốn đến xem có phải anh đang bị cô gái kia đùa cợt xoay vòng không.”

Khải Ngôn nhú mày, “Vi Vi, đây là việc riêng của anh. Còn nữa, xin em không bôi nhọ Nguyễn Tĩnh, cho dù em có là bạn của anh đi nữa.”

Từ Vi ghen khuất không thôi, “Anh bảo vệ cô ấy quá nhỉ! Cô ấy thì cái gì cũng thuận lợi rồi, anh đừng quên Khương Uy hiện vẫn còn là bạn trai của cô ấy đấy nhé.”

“Anh tin cô ấy, cô ấy và Khương Uy chắc chắn không có gì với nhau. Hơn nữa, đó cũng là chuyện trước kia rồi.”

Từ Vi cảm hận nói thẳng toẹt ra, “Trưa qua em và mấy đồng nghiệp tới quán Starbucks còn thấy cô ấy và Khương Uy khoác tay nhau đi vào đấy. Đừng nói trông bọn họ đậm thắm thế nào, trên tay Khương Uy còn cầm một bó hồng đỏ thắm nữa cơ.”

Ngày hôm qua ư?

Ngày hôm qua cô ấy nói không có thời gian rảnh, thì ra là ở cùng với Khương Uy. Khải Ngôn không phản bác lại, anh úp tay lên trán thật lâu nhưng không có bất kỳ phản ứng gì.

Từ Vi chưa xót mím cười, “Triệu Khải Ngôn anh muốn tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục sao?”

“Anh không phải là tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Vi Vi, anh chưa bao giờ tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cả.” Sự thực là vì Nguyễn Tĩnh chấp nhận anh, anh liền liều chết mà bám lấy cô.

Khải Ngôn nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong ly cà phê, trong đôi mắt màu đen che giấu vẻ sâu thẳm và ngấm ngấm chịu đựng. Thì ra anh thực sự không thể chịu đựng được một chút trắc trở nào.

Tối Chủ Nhật, Triệu Khải Ngôn cùng uống rượu với mấy người bạn ở tỉnh khác mới tới. Về mặt rượu chè anh luôn biết cách tiết chế nhưng không hiểu vì sao mà hôm đó lại có chút phóng túng. Bạn bè cứ kính rượu là anh lại cụng ly uống cạn mà không hề từ chối.

Đến giữa trận thì có người gọi mấy cô gái vào. Một cô trang điểm lòe loẹt ngồi xuống bên cạnh Triệu Khải Ngôn, đầu ngón tay nhuộm màu đỏ tươi của cô ta cứ xoa xoa lên cánh tay mạnh mẽ rắn rỏi của anh, “Anh say rồi?”

“Tôi không sao, cô đừng chạm vào tôi!” Khải Ngôn nhẹ nhàng đẩy tay cô gái ra.

“Thì ra là một người không màng thanh sắc.”

Khải Ngôn mơ hồ cười, “Tôi chỉ không muốn người con gái khác chạm vào mình thôi.”

Hôm đó, khi từ quán bar đi ra, Triệu Khải Ngôn khéo léo từ chối lời mời của đám bạn rồi gọi taxi trở về nhà. Anh tắm rửa bằng nước ấm rồi nằm trên giường và lấy tay úp lên mặt. Anh cứ nằm mãi như thế được một lúc lâu rồi cuối cùng mới đứng dậy một lần nữa và mặc quần áo vào, sau đó lái xe ra khỏi cửa.

Thời gian làm việc của Nguyễn Tĩnh không được ổn định, thông thường thì cuối tuần là thời điểm cô bận rộn nhất. Vì vậy mà lúc 10 giờ, khi Triệu Khải Ngôn tới phòng triển lãm thì bất ngờ là phòng làm việc của cô vẫn còn sáng đèn.

Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra. Người đang vùi đầu vào mấy bức tranh hơi ngẩng đầu lên, khi thấy người vừa tới, cô liền cười hỏi, “Sao anh lại đến đây?”

“Anh đến... xem em thế nào.” Anh trả lời rồi chậm rãi đi tới, “Em bận lắm à?”

Nguyễn Tĩnh dựa vào lưng ghế, cô giơ tay xoa xoa cổ, “Cũng tạm, có thể nói là khá bận ạ.”

Khải Ngôn cười cười, anh ôm cô từ phía sau, bàn tay ấm áp chạm lên cái cổ nhỏ nhắn. Nguyễn Tĩnh hơi kinh ngạc, “Khải Ngôn...”

“Anh chỉ muốn giúp em được thoải mái hơn thôi!” Giọng nói dịu dàng vang lên cùng với lực đạo thông thả nhẹ nhàng từ đầu ngón tay của Khải Ngôn truyền đến. Nguyễn Tĩnh sửng sốt, Triệu Khải Ngôn tự mình matxa cho cô ư?

Đầu ngón tay nhịp nhàng và thông thạo ấn lên huyệt vị làm cho Nguyễn Tĩnh trong giây lát cảm nhận được một cảm giác thoải mái lan tỏa khắp cơ thể. Cô không khỏi nhẹ nhàng rên lên một tiếng.

Ngay khi đôi môi của Triệu Khải Ngôn bao phủ lên bờ môi đỏ tươi đang hé mở của Nguyễn Tĩnh, mí mắt của Nguyễn Tĩnh hơi run rẩy một chút. Bốn mắt giao nhau, trong đôi mắt đen sâu thẳm thẳm không thấy đáy của người đàn ông trước mặt, trong thứ ánh sáng khó hiểu từ mắt anh toát ra một vẻ u buồn dày đặc. Khải Ngôn phủ tay che đi ánh mắt trong suốt của đôi phương. Bóng tối đột ngột bao trùm cùng với sự ứ đọng dây dưa trên môi khiến Nguyễn Tĩnh không biết phải làm sao. Cô nghiêng đầu sang một bên, nhưng nhận lại lại là sự tìm kiếm càng thêm bức thiết. Hơi thở mãnh liệt đầy nam tính làm cho ý chí của Nguyễn Tĩnh dần dần trở nên mềm nhũn.

Thật lâu sau đó Khải Ngôn mới lùi lại tạo ra chút khoảng cách. Anh khom người ngồi xuống và ôm lấy sau lưng Nguyễn Tĩnh, tư thế ôn nhu này thực sự làm say lòng người.

“Khải Ngôn?”

“Ừm?”

Giọng nói của đối phương có thể nói là khá lạnh nhạt. Nguyễn Tĩnh cười khẽ, “Em lại đắc tội với anh khi nào vậy?”

Triệu Khải Ngôn sững người. Nguyễn Tĩnh cúi người và hé miệng cười, “Ngày mai em về quê của ba em, anh có muốn đi cùng không? Chúng ta sẽ ở đó một tuần.”

Lúc ấy, trong lòng Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ nhất định chưa ai từng trông thấy vẻ mặt của Triệu Khải Ngôn khi đó... Vẻ từng trải và ngang ngược luôn luôn thường trực trong mắt anh đã tan biến sạch sẽ, chỉ còn lại sự nhu hòa và thậm chí còn toát ra vài phần trong trẻo thuần khiết mong manh.

Cứ tháng mười hai hàng năm lại dành ra một tuần để về quê của cha là hành trình cố định của Nguyễn Tĩnh. Ngồi xe lửa đi từ thành phố N đến đó sẽ mất ba tiếng. Sáng sớm ngày thứ Hai, Nguyễn Minh Huy lái xe đưa Nguyễn Tĩnh tới nhà ga. Hai người đang đi trên đường thì Triệu Khải Ngôn gọi điện thoại tới.

“Có cần anh giúp em mang thêm thứ gì không? Anh đang ở siêu thị.”

“Anh mang đồ uống nhé. Cảm ơn!”

“Đừng khách sáo!”

Nguyễn Minh Huy nhìn thoáng qua người bên cạnh, “Cuối cùng cũng biết yêu đương rồi.”

Nguyễn Tĩnh cắt di động đi, “Gì ạ?”

“Mặt mày hớn hỏ, hòa hợp êm ấm.” Nguyễn Minh Huy cười ha hả rồi lập tức thử dò hỏi, “Đối phương có lai lịch thế nào hả?”

“Chỉ là người bình thường thôi, không có lai lịch gì hết.”

“A, so với Tưởng Nghiêm thì thế nào?”

“Kiểu người khác nhau, không thể so sánh được đâu ạ.”

Nguyễn Minh Huy cũng không phải kiểu người muốn truy hỏi đến tận cùng vấn đề*, thấy A Tĩnh không có ý nhiều lời, anh chỉ nhắc nhở một câu, “Em tìm người nào bình bình thường thường là tốt nhất, đừng tìm người có tiền lại có tướng mạo, những người đó không đáng tin đâu, biết chưa?”

(*Nguyên văn: “ – Hán Việt: “Đả phá sa oa vấn đảo đế” – Nghĩa đen: “Đập vỡ nồi đất, hỏi đến cùng” – Nghĩa là: “Truy hỏi đến tận cùng”).

“Em biết rồi!”

Hôm đó, Nguyễn Tĩnh và Triệu Khải Ngôn cùng lên tàu lúc mười giờ, hết sức may mắn là chỗ ngồi của hai người lại được xếp cạnh nhau.

Khải Ngôn mở chai nước rồi vừa cười vừa đưa cho Nguyễn Tĩnh, “Đây là lần đầu tiên anh ngồi xe lửa đấy.”

“Cảm giác thế nào?”

“Anh nghĩ chắc anh sẽ nhớ suốt đời.” Khải Ngôn nở nụ cười nhàn nhạt mà ý vị sâu xa.

Nguyễn Tĩnh ho nhẹ một tiếng rồi theo thói quen chuyển hướng ra ngoài cửa sổ. Người bên ngoài với muôn hình vạn trạng đang lôi kéo túi hành lý to đùng đi đi lại lại trên sân ga. So với mọi người, cô và Triệu Khải Ngôn thực đúng là những người đơn giản, chỉ cần một túi hành lý nhỏ gọn là xong.

Khi tàu bắt đầu chuyển bánh, ngồi đối diện hai người là hai cô gái còn khá trẻ. Dọc trên đường đi, hai người này cứ rì rầm nói chuyện. Nguyễn Tĩnh vốn muốn ngủ một giấc nhưng kết quả là không tài nào ngủ được, cô chỉ có thể vừa ngáp vừa nghịch điện thoại. Cuối cùng cũng không thể chịu nổi, cô liền kéo người bên cạnh rồi nhẹ giọng nói, “Khải Ngôn, anh phát huy một chút mị lực để người ta đừng nói nữa đi!”

Người đang lật tạp chí liền sững sốt hỏi, “Cái gì?”

Nguyễn Tĩnh sờ sờ lên mặt Triệu Khải Ngôn. Cô nhin không được thở dài một tiếng, “Không ngờ anh lại có lực hấp dẫn như vậy.” Hai cô gái tán gẫu hăng say một nửa là bởi vì người đàn ông anh tuấn đang ngồi đối diện này.

Khải Ngôn mỉm cười, anh cúi đầu xuống rồi nhẹ giọng nói, “Hôm nay em mới biết à?”

Nguyễn Tĩnh lắc đầu, “Triệu Khải Ngôn, anh càng ngày càng kiêu ngạo đấy!”

“Đâu có, anh chưa từng kiêu ngạo với em.” Từng câu từng chữ được mài dũa hết sức khéo léo.

Nguyễn Tĩnh lại im lặng không nói gì. Cô không tức giận cũng chẳng xấu hổ mà trái lại còn có chút vui vẻ. Khi ở bên Triệu Khải Ngôn, mỗi ánh mắt, mỗi cái mỉm cười của anh tựa hồ đều có ngụ ý sâu xa, Nguyễn Tĩnh dần dần hiểu được nỗi niềm mà đối phương muốn bày tỏ. Cô cũng bắt đầu thử đáp lại anh. Thành thực mà nói, cảm giác này cũng không hề tệ chút nào.

Xe lửa đến nhà ga vào lúc xế chiều. Hai người vừa bước xuống thì đã có người chờ ở cửa ra vào. “Chị họ!” Một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi bỗng vẫy vẫy tay với Nguyễn Tĩnh.

Nguyễn Tĩnh nhìn Khải Ngôn và mỉm cười, “Quên không nói trước với đại thiếu gia anh, nơi này tương đối thuần phác nên không có xe riêng đưa đón đâu.”

Mạc Tuệ Tuệ chạy tới ôm chầm lấy Nguyễn Tĩnh, “Chị hai, em nhớ chị muốn chết đây này!”

“Chị cũng nhớ em.” Nguyễn Tĩnh yêu chiều trả lời.

Cô gái nhỏ cười tủm tỉm nhìn người đàn ông đứng bên cạnh chị họ, “Anh ấy là ai vậy?” Vừa mới vào sân ga cô đã nhìn thấy chị họ và anh ta cùng đứng một chỗ, hai người này đứng cạnh nhau quả thực giống như một bức tranh do tạo hóa tạo ra vậy.

“Anh này à...” Nguyễn Tĩnh đang cân nhắc xem nên giải thích thế nào với cô em họ cho hợp lý thì Khải Ngôn đã kể tai cô mà nhẹ giọng hỏi, “Em thấy khó trả lời lắm à?”

Nguyễn Tĩnh cười khỏ. Tuệ Tuệ đứng đối diện đã đỏ ửng cả mặt, hiển nhiên cô không cần nghe câu trả lời nữa.

Tối đó, Nguyễn Tĩnh giới thiệu Triệu Khải Ngôn với ông nội và bà nội. Cha của Nguyễn Tĩnh đi ở rể nên Nguyễn Tĩnh gọi ông bà ở hai nhà đều giống nhau là ông nội và bà nội. Sau bữa tối, Khải Ngôn chơi cờ với ông Mạc, Nguyễn Tĩnh cùng bà nội đi vào phòng riêng nói chuyện. Đến chín giờ, khi cô trở về phòng thì trông thấy Triệu Khải Ngôn đang ngồi trên sofa xem TV. Nguyễn Tĩnh không khỏi sửng sốt, “Khải Ngôn?”

“Ngại quá... Anh ngủ thế nào nhỉ?” Khải Ngôn vừa cười vừa đứng dậy.

Hiểu ra vấn đề, Nguyễn Tĩnh liền thầm mắng mình không lo lắng chu toàn cho anh, cô quên mất ở vùng nông thôn này không có phòng trọ, “Sorry, haiz, nếu anh không ngại thì ngủ chung với em nhé?”

Khải Ngôn chớp mắt một cái, cuối cùng mới cười nói, “Được!”

Triệu Khải Ngôn thừa nhận mình có chút tự ngược bản thân, phải nói là khá tự ngược mới đúng. Người bên cạnh đã hít thở đều đều mà anh vẫn mãi thao thức không ngủ được.

Cũng không biết đã qua bao lâu, khi cánh tay bên trái bị một cơ thể ấm áp ép vào, Triệu Khải Ngôn chậm rãi mở mắt ra.

Khuôn mặt khi ngủ của Nguyễn Tĩnh trông rất trong sáng và điềm tĩnh. Mái tóc đen tản trên bờ vai tại gian phòng đơn sơ này có một vẻ dịu hoặc mê người... Dục vọng nguyên thủy vốn luôn ẩn núp trong một nơi sâu kín lại chậm rãi lên ra, lòng tham lại bị đẩy mạnh vào trạng thái điên cuồng không thể thỏa mãn. Khải Ngôn gắng sức nhắm mắt lại. Anh biết sau phóng túng có lẽ sẽ là lạnh ít dữ nhiều nên không dám mạo hiểm, bất luận nội tâm lúc này đã khát vọng đến mức nào.

Trọn một đêm, Khải Ngôn không những mất ngủ mà thái dương còn căng lên vô cùng đau đớn. Anh định đứng dậy đi lấy thuốc ngủ nhưng sợ đánh thức Nguyễn Tĩnh nên không dám manh động, chính vì vậy mà từ đầu tới cuối đầu óc lúc nào cũng thanh tỉnh. Mãi tới bốn giờ sáng thì Khải Ngôn mới hơi buồn ngủ, nhưng người bên cạnh vừa cử động một cái là anh lại lập tức bình tĩnh.

Tình cảnh hiện tại khiến Triệu Khải Ngôn dở khóc dở cười. Người bên cạnh đã trở mình gác chân lên chân anh, chần mồng thì trượt xuống mép giường, bộ đồ ngủ có chút bảo thủ giờ đã không thể che giấu được những đường cong gợi cảm trên cơ thể.

Một mùi hương trong vắt phảng phất trong không gian hỗn loạn. Tâm trạng của Khải Ngôn lại rung động, anh nhịn không được hôn lên đôi môi hồng nhuận để an ủi một chút cho sự ham muốn quá mức của mình. Mà Triệu Khải Ngôn đã quên bản thân không thể chịu đựng được chỉ một chút ngon ngọt của Nguyễn Tĩnh, sự kiềm chế cả đêm trong nháy mắt đã bị cái đụng chạm bờ môi làm cho ào ào tràn ra như nước vỡ bờ, đây đúng là rút dây động rừng rồi.

Nguyễn Tĩnh chậm chạp mở to hai mắt, trên mặt bỗng dưng đỏ bừng lên. Cô muốn đẩy ra nhưng lại bị Triệu Khải Ngôn cấp bách hôn tới.

Triệu Khải Ngôn cảm thấy chính mình luôn không ngừng tự khiêu chiến lửa dục đến cực hạn, mà hiện tại sự nhẫn nại của anh cũng đã tới cực hạn rồi. Anh rất muốn cô, khát khao này đã đục khoét linh hồn anh từ lâu lắm rồi, anh muốn có cô, muốn đến mức hôn môi đã không còn đủ nữa! Bàn tay của Khải Ngôn run rẩy đặt lên cơ thể mềm mại ấy, lý trí của anh đã tan thành mây khói, thế giới của anh cuối cùng đã bị lật nhào.

Sự nuông chiều vô lực của Nguyễn Tĩnh làm cho Khải Ngôn càng thêm không kiêng nể gì. Vào lúc tờ mờ sáng, trong căn phòng đơn sơ, trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp, Khải Ngôn cứ mãi quấn quýt dây dưa với

người bên dưới. Trong không gian hỗn loạn, Khải Ngôn kéo tay của đối phương xuống dưới quần, anh cần được chạm vào, rất cần.

Nguyễn Tĩnh rùng mình một cái, tuy có chút chống cự và do dự nhưng giữa sự nồn nóng quần quít của Triệu Khải Ngôn, cô cuối cùng cũng không thể xoay chuyển được tình hình, đành phải tùy ba trục lằng*. Khải Ngôn úp đầu vào gáy của Nguyễn Tĩnh, hơi thở gấp gấp, trúc trắc cọ xát, hai cơ thể dán chặt vào nhau, cánh cửa gỗ thật dày ngăn cách một phương thiên địa...

(*Nguyên văn: “ ” – Hán Việt: “Tùy ba trục lằng” – Nghĩa đen: “Theo sóng lướt sóng” – Có thể hiểu là mặc kệ muốn đến đâu thì đến.)

Tuy đó không phải là làm tình thực sự nhưng so với làm tình thì cũng chẳng khác gì. Nguyễn Tĩnh than nhẹ một tiếng, cô vui đầu vào lòng bàn tay và để mặc cho nước ấm chảy khắp cơ thể. Vì sao cô lại đối xử đặc biệt với Triệu Khải Ngôn như thế? Vì sao lại chỉ có mình anh...

Nguyễn Tĩnh nhớ tới khoảnh khắc lúc đó bản thân mình thiếu chút nữa thì hôn vía lên mây mà mãi một thời gian dài sau này vẫn không tỉnh táo lại được, trên thực tế là cho đến bây giờ cả mặt mũi lẫn đầu óc của cô đều vẫn nóng bừng, ngoài ra còn có chút bất lực chẳng biết phải làm sao. Nhưng mà, cô có tư cách gì mà trách cứ Triệu Khải Ngôn? Rõ ràng là do lập trường của chính mình không đủ kiên định trước lực “hấp dẫn” của anh, vì anh mà dao động, vì anh mà ngoại lệ... Vả lại, tình hình đã tiến triển đến mức này, Nguyễn Tĩnh biết chính mình không thể lại vin vào cớ vì yêu thích Triệu Khải Ngôn nên mới dung túng để mặc anh làm bậy được nữa. Cho dù có thừa nhận hay không thì việc cô không thể cự tuyệt được sự nhiệt tình lộ liễu của anh đã cho thấy xu hướng tình cảm của chính mình. Có điều cô vẫn cần một ít thời gian để thích ứng với cảm giác sôi trào khác thường này, dù sao thì cảm xúc quá rung động mãnh liệt đó vẫn khiến trong lòng cô cảm thấy sợ sệt.

Điều khiến Nguyễn Tĩnh cảm thấy khó khăn hơn cả chính là việc Triệu Khải Ngôn là một người quá mẫn cảm và cũng rất nguy hiểm. Tuy đa số thời gian anh đều tỏ ra rất phục tùng nhưng cái tính không kiêng nể điều gì ở sâu bên trong con người anh vẫn không thể che giấu trốn lọt được, dù sao đó cũng là bản tính rồi... Nguyễn Tĩnh không khỏi day day trán, kết giao với một người như vậy quả thực cần phải có một chút dũng khí.

Tắm rửa và thay quần áo xong, Nguyễn Tĩnh đi tới phòng ăn ở tầng hai. Mới vừa bước vào, cô đã trông thấy một bóng dáng tuấn nhã đang ngồi trước bàn ăn sát bên song cửa sổ và nhã nhặn ăn điểm tâm. Nâng sớm chiều lên khuôn mặt nhu hòa của Triệu Khải Ngôn lúc này không biết đang suy nghĩ cái gì mà có chút thất thần, khóe miệng của anh hơi cong cong lên. Nhận thấy có người tiến vào, anh khẽ quay đầu lại. Khi ánh mắt của hai người giao nhau, không biết vì sao cả hai đều mở to hai mắt.

Triệu Khải Ngôn mở miệng trước, giọng nói rất nhẹ, “Em xuống rồi à!”

“Dạ.” Nguyễn Tĩnh cúi đầu đi tới rồi ngồi xuống phía đối diện. Nhất thời không biết phải bắt chuyện thế nào, cô đành múc một bát cháo rồi chậm rãi húp. Mãi tới khi Khải Ngôn đưa tay lên lau lau khóe miệng cho Nguyễn Tĩnh thì cô mới giật thót mình và ngẩng đầu lên.

“Có dính hạt cơm này.”

“...Cảm ơn anh!”

Anh nở nụ cười nhân nhật, “Không có gì. Hôm nay có kế hoạch gì không?”

Nguyễn Tĩnh thấy vẻ thản nhiên như không của đối phương thì cảm thấy bản thân vốn đang căng thẳng quả thực vẫn còn kém xa, cô liền trấn an tinh thần rồi bình tĩnh nói, “Không có kế hoạch gì đặc biệt cả. Ở vùng nông thôn này, ngoại trừ công việc đồng áng và nấu cơm ra thì chỉ có phơi nắng và nói chuyện phiếm thôi, về cơ bản là chẳng có việc gì.” Nói tới đây, cô lại cười cười, “Có chút nhàm chán phải không ạ?”

“Không đâu.” Khải Ngôn nói xong liền nhẹ nhàng phủ lên bàn tay trái của Nguyễn Tĩnh và vươn tới hôn lên môi cô.

Bầu không khí lúc này quả thực hết sức tế nhị, ánh mắt chứa đựng ý tứ hàm xúc sâu xa, cử chỉ vô cùng thân mật, Triệu Khải Ngôn tuy không biết những lời ngon tiếng ngọt nhưng những cử chỉ ôn nhu thì đã nắm chắc đến mức dày công tôi luyện rồi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Nguyễn Tĩnh hoàn hồn muốn rút tay lại nhưng Triệu Khải Ngôn lại không hề có dấu hiệu muốn buông ra mà trái lại còn thân mật đan mười ngón tay vào nhau. Trên mặt Nguyễn Tĩnh nóng rần, “Khải Ngôn...”

Bà Mạc đã vui tươi hơn hớn bước vào, “Tĩnh nha đầu dậy rồi à?”

“Dạ, chào buổi sớm, bà nội!”

“Sớm gì nữa, ông nội con đã ra chợ ăn xong bữa sáng và về rồi đấy.”

Nguyễn Tĩnh có chút xấu hổ. Khải Ngôn ở bên này đã đứng dậy đỡ bà nội ngồi xuống. Bà Mạc càng nhìn càng thấy thích Triệu Khải Ngôn, trên người anh tràn đầy sức sống của người trẻ tuổi, lại có giáo dục và rất lễ phép, ánh mắt thì linh lợi hoạt bát. Kể ra, bà thấy đứa cháu gái vừa biếng nhác vừa nói chuyện không đầu vào đầu của mình thực ra có chút không xứng với người ta.

Nguyễn Tĩnh nói vài chuyện phiếm với bà nội về chuyện ở quê, nào là con gái nhà ai tháng trước mới kết hôn, nào là cháu gái nhà ai vừa mới làm sáu bàn tiệc rượu mừng đầy tháng. Nguyễn Tĩnh thăm than trong lòng, bởi vì cô gái mới kết hôn đó và người mẹ của đứa bé gái đầy tháng đều là bạn trước đây của cô, hơn nữa, một người trong đó còn kém cô ba tuổi, bây giờ bọn họ đều đã thành gia lập nghiệp hết rồi, thật là... năm tháng không buông tha cho ai nhỉ? Nguyễn Tĩnh không khỏi gợn tay nhéo nhéo lên mặt mình. Triệu Khải Ngôn lúc này đã ngồi bên cạnh Nguyễn Tĩnh liền cười cười kéo tay cô xuống, sau đó lại nắm tay không chịu buông ra.

Nguyễn Tĩnh trừng mắt nhìn Triệu Khải Ngôn, bà nội vẫn còn ở đây đó!

Bên ngoài có tiếng gọi của ông Mạc. Bà nội cười ha hả rồi đứng dậy đi ra ngoài. Trong phòng lại yên tĩnh trở lại. Khải Ngôn bỗng nghiêng người ôm lấy Nguyễn Tĩnh rồi hôn lên môi cô. Một tia run rẩy xẹt qua đầu Nguyễn Tĩnh, cô hơi đẩy anh ra nhưng không hề hiệu quả, đối phương có phần cấp bách.

Thực ra, Triệu Khải Ngôn quả thực đã khó kìm lòng nổi rồi, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng sáng nay ở trên giường cùng với Nguyễn Tĩnh và hơi thở hòa làm một, da thịt dán vào nhau là lòng ngực đã nóng hầm hập và tinh thần nhộn nhạo không thôi. Khải Ngôn thừa nhận bản thân đã chìm vào mê đắm đến thất điên bát đảo mất rồi. Đương nhiên anh cũng hiểu phải một vừa hai phải, anh hiểu rõ tính tình của Nguyễn Tĩnh, nếu anh tiếp tục vượt quá chừng mực và không biết kiềm chế lần nữa thì kết quả nhất định sẽ không hề lạc quan. Có điều, ý chí vững vàng của anh luôn có vẻ non nớt khi ở trước mặt Nguyễn Tĩnh, cứ hờ một chút là lại bị kích động ngay lập tức.

Khải Ngôn cười nhẹ một tiếng rồi cách ra một khoảng, “Sorry... Chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu!”

Nguyễn Tĩnh ngầy người, hơi thở có chút bất ổn. Cô nhìn người trước mặt, trong mắt có chút nghi ngờ và tìm tòi. Triệu Khải Ngôn bị nhìn chăm chú đến nổi lòng bàn tay rịn ra chút mồ hôi. Cuối cùng Nguyễn Tĩnh mới cười cười, “Khải Ngôn, anh nói chuyện càng ngày càng không có thành ý đấy.”

Buổi chiều, Nguyễn Tĩnh mang chiếc ghế dựa dài ra hàng hiên nằm phơi nắng. Mấy ngày này, nhiệt độ không khí giảm xuống rất nhanh, rất có cảm giác của mùa đông. Từ trước tới nay Nguyễn Tĩnh luôn sợ lạnh nhưng cũng rất sợ nóng, cứ đến mùa đông là bao giờ cô cũng quanh quẩn dưới ánh nắng mặt trời. Khải Ngôn chơi cờ với ông Mạc xong liền đi ra ngoài. Lúc này, người nằm trên ghế đang mơ mơ màng màng ngáp một cái, ánh nắng tỏa xuống hàng mi khẽ run run trông như cánh chim khẽ động. Khải Ngôn đi tới rồi ngồi xuống bên cạnh ghế, anh gợn tay phải lên che đi ánh sáng chói mắt chiếu lên bờ mi run run kia.

Những ngày này thực ra cũng không phải chỉ ăn không ngồi rồi như trong tưởng tượng. Chập tối thì Mạc Tuệ Tuệ tan học về nhà, việc đầu tiên cô bé làm là chạy đi tìm chị họ. Tuệ Tuệ còn mang theo mấy đứa bé trai bé gái lớn bé khác nhau, đây đều là những đứa trẻ ở trong thôn. Khi thấy Nguyễn Tĩnh, cả bọn đều ngại ngừng gọi chị Tĩnh. Nhớ tới bọn chúng khi nhìn thấy Nguyễn Nhân đều như chuột trông thấy mèo, Nguyễn Tĩnh cảm nhận một cách sâu sắc được sự thành công trong cách đối nhân xử thế của mình. Cô vào phòng lấy hai hộp chocolate ra rồi vừa gọi tên vừa chia cho từng đứa.

Nhà họ Mạc hiếm khi náo nhiệt như thế. Kỳ thực mỗi lần Nguyễn Tĩnh trở về thì đều như vậy. Cô đi tới bên cạnh ghế dựa và ngồi xuống rồi bóc một phong chocolate còn dư lại trên tay ra và đưa đến bên miệng của Triệu Khải Ngôn, “Anh cắn một miếng đi!”

“Sao em biết anh thích vị này?”

Nguyễn Tĩnh ngừng lại một chút rồi lập tức nở nụ cười, “Em không biết, nhưng giờ thì biết rồi.” Nói xong, cô dứt nửa miếng chocolate còn lại vào miệng mình, “Em cũng thích loại chocolate trắng này.”

Một lát sau, Triệu Khải Ngôn lại thốt ra một câu, “Đêm nay anh ngủ ở đâu?”

Nguyễn Tĩnh suýt chút nữa bị sặc nước miếng, “Anh hỏi thế là có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả. Anh hỏi thế để chuẩn bị sẵn tinh thần thôi.”

Nguyễn Tĩnh che mặt giả vờ không biết, “Anh thích ngủ ở đâu thì ngủ.”

Triệu Khải Ngôn bật cười thành tiếng.

Đến giờ cơm chiều, từ đầu thôn đến cuối thôn vang lên tiếng gọi của mấy vị phụ huynh. Bọn trẻ chào tạm biệt rồi tự tản đi. Khải Ngôn kéo kéo người nằm trên ghế, “Anh nghĩ anh thích giường của em hơn.”

Trong lòng Nguyễn Tĩnh giờ phút này đã bình tĩnh trở lại, cô còn có tâm trạng nói đùa, “Anh nhớ phải giữ gìn phong thái quý ông đây!”

Triệu Khải Ngôn ngồi bên cạnh gật đầu, “Anh sẽ cố hết sức!”

Thì thầm những lời riêng tư với nhau, nhìn nhau, nắm tay, ôm hôn, tình cảnh ở bên nhau của hai người càng ngày càng giống như một cặp tình nhân lâu năm. Triệu Khải Ngôn vô thức sa vào sự thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Đêm nay hai người vẫn ngủ chung trên cùng một giường, mà Triệu Khải Ngôn thì ngoại trừ nụ hôn chúc ngủ ngon trước khi đi ngủ ra thì không làm thêm bất cứ chuyện gì khác. Đối với Triệu Khải Ngôn mà nói thì việc này quả thực không dễ chịu chút nào, nhưng trên cả ham muốn cá nhân, Triệu Khải Ngôn ngàn vạn lần càng quý trọng người con gái đang nằm trong lòng mình hơn và không muốn làm cô bị tổn thương chút nào. Ngắm lại những suy nghĩ trong đầu mình, Triệu Khải Ngôn không khỏi cảm thấy kích động. Một Triệu Khải Ngôn thành thực phóng khoáng khi rơi vào lưới tình không ngờ lại ấu trĩ như vậy, có thể thấy anh đã chìm sâu dưới hố đến mức nào. Sau này nếu Nguyễn Tĩnh có nói lời chia tay thì có lẽ anh sẽ thực sự không thể chịu nổi mất.

Buổi sáng ngày thứ ba thì có điện thoại của Nguyễn Minh Huy gọi tới. Nguyễn Chính bị bệnh cũ tái phát phải vào bệnh viện. Sau mấy lần xác nhận đi xác nhận lại rằng không có nguy hiểm gì đến tính mạng, trong lòng Nguyễn Tĩnh mới tạm thời buông lỏng một chút, nhưng mà cuộc hẹn âm áp này đến đây đành phải kết thúc. Hai người thu dọn hành lý trở về thành phố N.

Quá trưa một chút thì hai người về đến thành phố N. Khải Ngôn kiên quyết đi cùng cô tới đó. Nguyễn Tĩnh nghỉ ngơi một chút. Lúc hai người tới bệnh viện thì thấy mấy vị trưởng bối và Nguyễn Minh Huy, Nguyễn Nhân, Tưởng Nghiêm đều cũng đang có mặt ở đó.

Nguyễn Chính vừa mới ngủ. Nguyễn Nhân vừa thấy cô em liền kéo vào góc phòng và thấp giọng tra khảo, “Sao Triệu Khải Ngôn cũng tới đây?”

Nguyễn Tĩnh lau mồ hôi, “Ông nội sao rồi chị?”

“Không đáng ngại. Hai người thực sự đi cùng nhau hả?” Tuy đã từ bỏ nhưng khi thấy Khải Ngôn thì trong lòng Nguyễn Nhân vẫn cảm thấy có chút kích động.

Nguyễn Tĩnh không nói là phải mà cũng không bảo là không phải, cô chỉ hỏi, “Lần này ông nội phải nằm viện bao lâu?”

Nguyễn Nhân cười mắng, “Mày cứ việc giả vờ đi, chị qua hỏi Khải Ngôn.” Nguyễn Nhân nói xong thì chạy tới chỗ của Triệu Khải Ngôn thật. Trong khoảnh khắc, Triệu Khải Ngôn nghiêng đầu nhìn lướt qua Nguyễn Tĩnh, trong đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của anh ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, tiếp đó, anh lại lập tức quay

đầu lại lễ độ nói chuyện với Nguyễn Nhân. Nguyễn Tĩnh vừa quay đầu đi thì bất ngờ chạm phải ánh mắt của Tưởng Nghiêm đang đứng cạnh cửa. Cô theo bản năng gật đầu một cái, đối phương lại tỏ vẻ chán ghét mím chặt môi lại. Nguyễn Tĩnh tự thấy mình thật xúi quẩy.

Hôm đó, khi tiễn Triệu Khải Ngôn ra đến cửa bệnh viện, Nguyễn Tĩnh đột nhiên nói, “Chị của em thật ra vẫn thích anh đấy.”

Triệu Khải Ngôn khẽ than thở, “Anh thật có lỗi vì không thể đón nhận tình cảm của chị em. Có lẽ cô ấy cũng không phải thực sự thích anh đâu, theo anh thấy thì ít nhất đó cũng không phải là tình yêu.”

Nguyễn Tĩnh a lên một tiếng, “Triệu Khải Ngôn, trong mắt anh có phải vốn không hề có thứ gì gọi là tình yêu phải không?”

Khải Ngôn không khỏi dừng bước, “Anh yêu em, em quên rồi sao?”

19. Chương 26- 30

Nguyễn Tĩnh không biết sau chuyện ngày hôm qua, giữa hai người sẽ là sự bối rối khó xử hay là tình cảm sẽ càng thêm nồng cháy? Thành thực mà nói, việc Triệu Khải Ngôn đột nhiên ném lại một câu “Thẳng thắn thành khẩn” như thế làm cho cô có chút trở tay không kịp. Từ “Yêu” này dù sao cũng quá mức hư ảo, đã không nói thì thôi, một khi đã nói ra thì người trong cuộc bỗng cảm thấy mối quan hệ này sâu sắc hơn hẳn. Không phải Nguyễn Tĩnh hoài nghi tâm ý của Triệu Khải Ngôn mà chỉ là vì cô không xác định được tình yêu này có thể kéo dài được bao lâu. Cô đã hai mươi sáu tuổi rồi, nếu cuối cùng lại là công dã tràng thì không biết sẽ phải mất bao nhiêu năm tháng tuổi trẻ nữa mới có thể chữa trị được vết thương lòng này đây? Nói đến thế để thấy rằng cô quả thực vẫn rất nhất gạn.

Sau đó một ngày, mẹ Nguyễn triệu tập một cuộc họp gia đình và chỉ đích danh Nguyễn Tĩnh phải đi thực tập ở trường học. Lần này, Nguyễn Tĩnh không dám nói gì mà chỉ gật đầu đồng ý. Bình thường cô có thể giận dỗi tranh cãi nhưng vào thời điểm then chốt thì vẫn phải lấy đại cục làm trọng. Hiện giờ Nguyễn Chính đã chính thức về hưu, đứa cháu bất hiếu là cô cũng nên góp chút sức lực giúp đỡ gia đình mới phải. Hai ngày tiếp theo, Nguyễn Tĩnh tới phòng tranh để bàn giao công việc và chính thức nộp đơn từ chức. Trần Phạm tuy có tiếc hận muốn giữ cô lại nhưng cuối cùng cũng hiểu rõ đại nghĩa mà đồng ý thả người. Mà suốt hai ngày đó, Nguyễn Tĩnh không hề gặp mặt Triệu Khải Ngôn, trên thực tế là ngay cả liên lạc bằng điện thoại cũng không hề có. Lần này thì cô là người mất kiên nhẫn trước. Bấm số gọi đi đến ba lần mà kết quả đều nhận được thông báo số máy nằm ngoài vùng phủ sóng, Nguyễn Tĩnh âm thầm cười khổ, sau khi thổ lộ xong thì người chẳng hiểu vì sao không thể liên lạc được nữa. Triệu Khải Ngôn này quả thực không quan tâm đến việc báo lại hành tung của mình cho ai hết.

Nguyễn Tĩnh bỏ điện thoại vào túi quần rồi tiếp tục thu dọn mấy thứ trên bàn làm việc. Lâm Huyền bỗng đẩy cửa bước vào, vẻ mặt lộ rõ sự buồn bực, “Chị Tĩnh, chị đi rồi em phải làm sao bây giờ?”

Cô sinh viên này đã cảm rằm với cô hai ngày nay rồi, “Trần Phạm sẽ tìm cấp trên mới cho em mà.”

“Không được, em nhất định sẽ bị bắt nạt đấy!”

Nguyễn Tĩnh lắc đầu cười, “Tin chị đi, em hoàn toàn có thể đối phó được mà.”

Lâm Huyền trừng mắt một cái rồi nhin không được bật cười thành tiếng, “Ngài quá coi trọng tôi rồi!”

“Chị chỉ dựa trên thực tế mà nói thôi.”

“Chị Tĩnh, em nhất định sẽ rất nhớ chị đấy!” Tiểu nha đầu đó nói xong liền đi lên ôm lấy Nguyễn Tĩnh, tình cảm của cô rất chân thành.

Nguyễn Tĩnh vỗ vỗ lên vai Lâm Huyền, “Được rồi được rồi, chị em mình đều không quên nhau nhé!” Đúng lúc đó thì vang lên tiếng chuông di động. Nguyễn Tĩnh lấy điện thoại từ trong túi quần ra, khi thấy cái tên hiện lên trên màn hình, cô không khỏi sững sốt một chút và qua một lúc mới ấn nút nhận.

“A Tĩnh, em tìm anh à? Có việc gì không?” Giọng nói của đối phương hơi khàn khàn và có chút vội vàng.

Lâm Huyền dường như lập tức hiểu ra cái gì đó, cô cười cười với Nguyễn Tĩnh rồi lấy tay ra hiệu không quấy rầy nữa và lui ra ngoài.

Nguyễn Tĩnh ngồi xuống ghế. Cô trả lời điện thoại với ngữ khí lộ rõ vẻ lạnh nhạt, “Ừm, giờ đã không còn việc gì nữa rồi.”

“Xin lỗi em, hai người trước anh có việc gấp phải đi Thâm Quyển, di động lại không biết bị trục trặc gì nữa...”

“Triệu... Thôi quên đi, không có việc gì đâu ạ.” Trong lòng Nguyễn Tĩnh vô duyên vô cớ bỗng có chút buồn, cô không muốn nói thêm gì nữa, “Anh làm việc tiếp đi!” Cô không chào tạm biệt mà ngắt luôn điện thoại.

Buổi tối, mấy đồng nghiệp ở phòng tranh cùng tới một quán bar gần đó để mở “Tiệc chia tay” với Nguyễn Tĩnh. Sau một chén lót dạ và khoan khoái trong bụng, Trần Phàm đi tới bắt chuyện với Nguyễn Tĩnh, “A Tĩnh, anh muốn hỏi em một chuyện được không?”

Nguyễn Tĩnh không lên tiếng mà chỉ yên lặng nghe tiếp.

“Đừng trách anh tò mò chuyện riêng tư nhé, em và Khải Ngôn thực sự đang hẹn hò phải không?”

Gần đây cô thường được nghe hỏi về chuyện này. “Anh thấy thế ư?” Nguyễn Tĩnh quay đầu và dùng ngữ khí hết sức chân thành để hỏi lại.

“Anh không nhìn ra nên mới phải hỏi em cho rõ chứ. Có hỏi Khải Ngôn thì cậu ta cũng chẳng thừa nhận đâu. Xì, nếu là đùa vui thì làm gì có chuyện mỗi ngày đều chăm chỉ mang bữa sáng tới nhỉ? Nhưng mà cái tên Triệu Khải Ngôn này cũng khó nói lắm, trên tình trường thì cậu ta lúc nào chẳng như cá gặp nước, đùa vui hay thực tình anh quả thực cũng chẳng nhìn ra được.” Trần Phàm nói xong lại vội vàng bổ sung, “Đương nhiên là cậu ta cũng không lợi dụng tình cảm của ai đâu, cậu ấy đối xử với mọi người rất lễ độ mà.”

Nguyễn Tĩnh cười nói, “Có lẽ thế! Nhìn chung thì em chưa thấy ai nghi ngờ nhân phẩm của Triệu Khải Ngôn cả.”

“Em là bầm sinh không quan tâm đến những chuyện không liên quan đến mình hay là bồi dưỡng mà thành thế?”

“Nửa này nửa kia.”

Trần Phàm cười rộ lên, “Anh quả thực hơi nghi ngờ con mắt của Triệu Khải Ngôn đấy, thế nào mà cậu ta lại ngấm trúng em nhỉ?”

Nguyễn Tĩnh đáp lại bằng nụ cười nhàn nhạt, “Ai bảo anh ấy ngấm trúng em? Chẳng phải anh đã nói anh ấy không thừa nhận sao? Như vậy đấy, anh ấy nói thật đấy!”

Hơn mười giờ tối hôm đó, Lâm muội muội ngồi bên trái sofa bỗng kéo tay Nguyễn Tĩnh đang nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, “Chị Tĩnh, kia chẳng phải là bạn trai của chị sao?”

Lúc Nguyễn Tĩnh nhìn thấy ba người vừa vào đến cửa thì không khỏi nhúu chặt mày lại.

“Ồ? Khương Uy! Khải Ngôn!” Là tiếng của Trần Phàm. Nguyễn Tĩnh có dự cảm không tốt. Cô vừa ngoảnh đầu lại thì Trần đại thiếu gia quả nhiên đã đứng lên vẫy vẫy về phía mấy người đó. Khương Uy, Triệu Khải Ngôn, còn có... Từ Vi nữa. A, chuyện này thú vị đây!

Nguyễn Tĩnh không phủ nhận lúc ấy cô đã có ý định lâm trận bỏ chạy nhưng cuối cùng không ngờ vẫn không thể chạy thoát được. Cô đành im lặng ngồi đó, vẻ mặt không một gợn sóng.

Sau khi Trần Phàm đề nghị hai nhóm cùng nhập làm một, hai bên chào hỏi qua loa một chút rồi đều quen biết nhau cả.

Khương Uy chạy đến rồi ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Tĩnh, trên mặt lộ ra ý cười khó hiểu, “Đã lâu không gặp nhỉ?”

“Có chỗ trống không ngồi, anh chen vào đây làm gì?”

“Đây chẳng phải là vì muốn ôn lại chuyện cũ với em sao?”

Nguyễn Tĩnh cười cười. Cô nhớ tới lần “Hợp tác” cuối cùng của hai người ở quán Starbucks cuối tuần trước. Hôm đó, cô đã từ chối bó hoa hồng đỏ thắm của anh ngay trước mặt bà cô. Họ Khương nào đó không phải đến bây giờ vẫn còn ghi hận đấy chứ?

Khương Uy quả nhiên ghé sát vào cô và nghiêng răng thì thầm những lời chỉ hai người nghe được, “Rốt cuộc là em có ý gì hả?”

“Gì cơ?”

“Sớm muộn thế nào cũng bị em hại chết thôi.”

Được rồi, lần đó quả thực cô đã thiếu suy nghĩ, “Sorry, hay là để em giới thiệu bạn gái cho anh nhé?”

Khương Uy lập tức trợn mắt lên, “Em thấy những người muốn giới thiệu bạn gái cho anh còn chưa đủ nhiều hả?”

Nguyễn Tĩnh có chút mất kiên nhẫn, “Sao anh không kết hôn đi cho rồi?”

“Vậy sao em còn chưa kết hôn?”

Nguyễn Tĩnh ho khan hai tiếng rồi buông chén rượu và dựa vào lưng ghế. Cô nghiêng đầu nhìn Triệu Khải Ngôn đang đứng cách đó không xa.

Anh vừa nghe Từ Vi ở bên cạnh nói xong chuyện gì đó, dáng vẻ trông rất trầm tĩnh, trên mặt lúc nào cũng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

Khương Uy vừa tránh ra thì Lâm muội muội lại lập tức ghé đầu gần Nguyễn Tĩnh, “Chị Tĩnh, sao lại thế này? Triệu tiên sinh kia không phải là bạn trai của chị sao? Sao lại ngồi cạnh cô khác thế? Mà từ lúc vào đến giờ cũng chẳng chào hỏi gì với chị cả, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Nguyễn Tĩnh vừa mỉm cười vừa lắc lắc đầu, “Em hỏi có vẻ hơi nhiều đấy.”

Lâm Huyền dù sao tuổi vẫn còn quá nhỏ nên có cảm xúc gì là không thể che giấu được, “Chị Tĩnh, không phải anh ta đã đá chị rồi đấy chứ? Em biết mà, đàn ông đẹp trai nhất định sẽ có thói trăng hoa!”

“Lâm Huyền, em giúp chị lấy một ly nước lại đây được không?” Hiện tại cô thực sự không muốn nói đến chuyện này.

Lâm Huyền nhìn lướt qua Nguyễn Tĩnh, cô do dự một lát rồi cuối cùng mới đứng dậy đi lấy nước.

Tối nay Triệu Khải Ngôn không uống một giọt rượu nào, trên mặt cũng lộ rõ vẻ trầm mặc và có chút bất an. Giữa buổi còn có người đến mời anh khiêu vũ nhưng đều bị anh khéo léo từ chối. Vài anh con trai không ai hỏi thăm tới liền bày ra vẻ mặt oán giận. Khương Uy là người đầu tiên kháng nghị, “Trông tớ kém thế sao? Sao không ai đến mời tớ khiêu vũ nhỉ?”

Trần Phàm đùa cợt, “Tớ không nhớ là cậu biết khiêu vũ cơ đấy.”

Khương Uy lên tiếng tranh cãi, “Biết nhảy hay không là một chuyện, có mời hay không lại là chuyện khác.”

Đám đàn ông tán gẫu đi tán gẫu lại cũng vẫn là đề tài này. Nguyễn Tĩnh nhìn đồng hồ đeo tay, hơn mười giờ rồi. Cô quyết định vào toilet rồi chuẩn về luôn. Nguyễn Tĩnh mới từ toilet đi ra thì cảm thấy phía sau có một luồng áp lực. Cô vừa quay đầu lại thì thấy Triệu Khải Ngôn đang đứng ở đó. Trong lòng Nguyễn Tĩnh khẽ run lên, bởi rằng đối phương đang từng bước từng bước tiến lại gần cô.

Lúc hai người chỉ còn cách nhau chưa đến 10 cm thì Nguyễn Tĩnh đột nhiên nở nụ cười, “Sao đàn ông đều thích đứng ngoài toilet thế nhỉ?”

Triệu Khải Ngôn hít sâu một hơi, mọi cảm xúc rắc rối phức tạp lại xẹt qua ngực rồi cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng than nhẹ, “Anh tưởng em lại không để ý đến anh nữa chứ?”

Nguyễn Tĩnh thần nhiên nói, “Anh nói gì vậy?”

Cánh tay rần chắc ấy đã vòng qua người cô, hơi thở ôn tồn lại có chút bất an lo sợ phả lên cái cổ mịn màng của Nguyễn Tĩnh, “Lời nói của anh làm em không vui à?”

Nguyễn Tĩnh không nhúc nhích cũng chẳng trả lời. Sau một lúc cô mới dùng chút lực đẩy anh ra. Lúc ấy, trên mặt của Triệu Khải Ngôn lộ rõ vẻ tổn thương.

“A Tĩnh...” Vẻ lãnh đạm của Nguyễn Tĩnh làm cho Khải Ngôn luống cuống chân tay. Sự thực là từ lúc xuống máy bay đến giờ, trong lòng anh cứ run sợ mãi không thôi. Khải Ngôn không rõ chính xác mình bị làm sao, anh chỉ nghĩ tới những lời thổ lộ hôm đó ở trước cửa bệnh viện. Anh biết cô không thích, thế nhưng bản thân anh lại không kiềm chế được.

Nguyễn Tĩnh thở dài, “Em không buồn, em chỉ... có chút bối rối không biết phải ở bên anh như thế nào thôi.”

“Em muốn từ bỏ à?” Triệu Khải Ngôn run giọng hỏi, sắc mặt có chút trắng bệch.

Nguyễn Tĩnh lắc đầu, ngữ khí có vẻ bất lực, “Em muốn nói là... Em quan tâm đến anh, Khải Ngôn, em thích anh, tình cảm này vô cùng chân thực, có điều...”

Triệu Khải Ngôn bỗng đi tới và ôm chầm lấy Nguyễn Tĩnh, toàn thân anh mang theo đôi chút kích động.

Lúc ấy Nguyễn Tĩnh đã nghĩ, thôi rồi, bùa chú này có lẽ không thể phá giải được rồi... Nếu không cô sẽ không khó chịu khi anh đi xa mà không nói với cô một lời, sẽ không vì nhìn thấy anh ở bên cạnh người con gái khác mà cảm thấy không thoải mái... Cô chưa đến mức không phân biệt được yêu với không yêu, chỉ là luôn do dự có nên đón nhận hay không mà thôi, rồi cuối cùng đã bị rơi vào tình trạng “Vô mề chẳng sợ nứt*” nữa rồi. Nguyễn Tĩnh cảm thấy bản thân dường như đã vì Triệu Khải Ngôn mà tự đào hố chôn mình.

(*Vô mề chẳng sợ nứt: Hán Việt: “Phá quán tử phá suất” – Giải thích: Không cần giữ gìn gì nữa, chuyện đã bị phá hỏng thì không cần để ý, cứ để mặc nó tiếp tục thôi.)

Một màn diễn ra vào tối hôm đó vừa vặn bị một đồng nghiệp ở phòng tranh đi WC trông thấy. Đối phương trở mắt đứng nhìn ngay tại chỗ rồi quay đầu bắt người chạy đi báo cáo cho mọi người biết đã nhìn thấy vị Triệu tiên sinh tao nhã kia đang ôm hôn A Tĩnh. Cảnh tượng diễn ra sau đó thật muôn màu muôn vẻ, có người kinh ngạc, có người không thốt nên lời, lại có người ngáp tràn chua xót.

Nguyễn Tĩnh không ngờ bản thân còn có thể bị cảm xúc tác động mà đi nói về chuyện yêu đương, còn rữ bỏ hết mọi do dự và nỗi lo sợ về chuyện tình cảm. Nói vậy để thấy rằng tình cảm không phải là không có khả năng làm thay đổi mọi chuyện. Buổi tối hôm đó hai người thực ra cũng không nói gì nhiều. Triệu Khải Ngôn còn kéo cô tới trước mặt mọi người mà nói một câu, “Have a good night!” rồi đi luôn. Lúc Nguyễn Tĩnh bị kéo ra khỏi cửa quán bar, trên mặt vẫn còn nóng bừng bừng. Cô chưa từng nếm trải cảm giác thế này bao giờ. Mãi đến khi ngồi trong xe thì Nguyễn Tĩnh mới phục hồi lại được tinh thần. Cô nghiêng đầu nhìn người bên cạnh đang mỉm cười với mình và bày ra dáng vẻ không vội lái xe. Nguyễn Tĩnh hắng giọng hỏi, “Anh không đi à?”

“Em muốn đi đâu?” Đối phương dịu dàng hỏi.

Đương nhiên là về nhà rồi, Nguyễn Tĩnh nghĩ nghĩ thế nào lại thốt ra một câu, “Nếu không ngại thì tới nhà anh...”

“... Em chắc chứ?”

“Anh hình như không thích thì phải?”

Khải Ngôn cười nói, “Anh có nói vậy đâu.”

Vẻ mặt của Nguyễn Tĩnh có chút hứng thú. Cô vươn người sang hôn nhẹ lên môi anh rồi xoa xoa đầu như đối xử với thú cưng, “Em phải về nhà thôi.”

Đoạn trao đổi chưa đến ba phút này quả thực ẩn chứa quá nhiều mập mờ quanh co khúc khuỷu. Khải Ngôn thở dài và nghĩ thầm rằng, nếu thực sự muốn bắt cóc em thì anh chẳng phải là không làm được, chẳng qua là vì anh không nỡ lòng mà thôi.

Tối đó Triệu Khải Ngôn đưa Nguyễn Tĩnh về nhà, thái độ cư xử hết sức độ lượng, nụ hôn từ biệt cũng rất chuẩn mực, có điều, câu nói cuối cùng của anh ở bên tai cô trước khi rời đi làm cho Nguyễn Tĩnh đứng ngây người ở trước cửa nhà suốt một lúc lâu.

“Lần sau có lẽ anh sẽ không quan tâm đến chuyện em có nguyện ý hay không đâu.” Nguyễn Tĩnh thầm than, Triệu Khải Ngôn này quả thực là người có chút bất lương đây!

Sau ngày đó, Nguyễn Tĩnh tới trình diện tại trường đại học. Xe vừa tiến vào cổng trường thì cô nhận được điện thoại.

“Tôi đang ở văn phòng, bao giờ cô đến?”

“Khoảng mười phút nữa.”

Đối phương đáp lại một tiếng rồi không nói những lời thừa thãi nào mà ngắt điện thoại luôn.

Tưởng Nghiêm tuân lệnh của ông nội mà chiều cổ đến cô, Nguyễn Tĩnh cũng không có lý do gì để từ chối, đành phải nghe theo sự sắp đặt.

Nguyễn Tĩnh vừa đẩy cửa phòng phó giám đốc thì thấy Tưởng Nghiêm đang đứng bên cửa sổ, anh khoanh hai tay trước ngực và dáng đứng trông có vẻ trầm tư. Tưởng Nghiêm nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu lại, một chút u ám lướt qua trong mắt anh làm cho Nguyễn Tĩnh nhớ tới cảnh tượng không vui vẻ lúc hai người ở hành lang ngày trước.

Tuy cô vẫn không thể hoàn toàn thả nhiên khi đứng chung một chỗ với anh ta nhưng mặt khác thì trốn tránh cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, chỉ bằng cứ thẳng thắn hơn một chút và lùi lại một bước, cũng không nhất thiết phải tỏ ra tay bắt mặt mừng làm gì.

“Xin lỗi, tôi đến muộn!” Nguyễn Tĩnh mỉm cười và cố gắng hết sức để tỏ tình hữu nghị.

Tưởng Nghiêm trở lại ngồi trên ghế da, ngữ khí lạnh nhạt, “Tôi hy vọng không có lần tiếp theo như vậy nữa. Tôi không có nhiều thời gian để chờ cô đâu.” Tiếp đó, anh ta chỉ vào vị trí đối diện và nói, “Ngồi đi!”

Nguyễn Tĩnh không khỏi ngẩn người ra. Cô kéo cái ghế lại và ngồi xuống.

“Sau này phải phiền đến anh rồi!”

“Không dám!”

Cô và Tưởng Nghiêm mãi mãi không thể đối xử tốt với nhau. Sao cô lại quên được nhỉ? Cho dù cô có lùi lại một trăm bước thì Tưởng Nghiêm sẽ vẫn chỉ là Tưởng Nghiêm mà thôi.

Một hôm, Nguyễn Tĩnh vừa mới tới phòng hành chính ở tầng một thì bên trong bỗng có người chạy ra ôm lấy cô, “Sao rồi, có bị bắt nạt không?”

“Có, suýt chút nữa là bị đá xuống đây đây!”

Nguyễn Nhân cười ha hả rồi giới thiệu cô với sáu vị cán bộ công nhân viên chức của phòng hành chính ở đằng sau, “Đây là Nguyễn Tĩnh, là em gái tôi, về sau nhờ mọi người chỉ bảo cho nó nhé.”

“Nhất định, nhất định rồi!”

Nguyễn Tĩnh nhận thấy những người phía sau đáp lời với vẻ rất kiên quyết.

Buổi chiều, ban lãnh đạo trường học mở cuộc họp, Nguyễn Tĩnh cũng bị chỉ đích danh lên ngồi vào hàng ghế dành cho đại biểu. Hết vị này đến vị khác phát biểu, buổi họp diễn ra hết sức nhàm chán nhưng vẫn tiếp tục được duy trì. Nguyễn Nhân ngồi ở phía đối diện đã sắp ngủ gà ngủ gật. Nguyễn Tĩnh ưỡn thẳng sống lưng và đang nghiêm túc lắng nghe thì điện thoại trong túi đột nhiên rung lên. Cô len lén lấy ra xem.

“Em bận không?”

Nguyễn Tĩnh biết lúc này không nên nhắn tin nhưng vẫn nhịn không được mà gửi tin trả lời, “Em đang họp. Anh đang làm gì thế?”

“Định đi chơi bóng với bạn. Em muốn đi cùng không?”

Nguyễn Tĩnh cảm nhận được người này đang có ý định kích động cô, “Em bận rồi.”

“Vây à.” Lần này đối phương ngừng một lát, “Anh rất nhớ em.”

Chưa từng nghĩ một người đàn ông như Triệu Khải Ngôn cũng nói ra được những lời này, Nguyễn Tĩnh dở khóc dở cười và thực ra có chút bối rối. Cô suy đi tính lại xem phải trả lời thế nào, “Em biết rồi.” Không biết đối phương sẽ nghĩ thế nào.

Triệu Khải Ngôn ở bên này bật cười khi đọc được tin nhắn. Thật đúng là lạnh nhạt! Lúc này, người bạn ở sân bên kia lớn tiếng gọi, “Cậu còn đánh nữa không đấy, Khải Ngôn?”

Triệu Khải Ngôn để di động xuống rồi cầm lấy vợt và đuổi người một cái rồi đi vào sân.

“Tớ chẳng qua là cho cậu thời gian chuẩn bị thôi, đừng để bị thua thê thảm như lần trước đấy nhé!”

“Phì, thật không ai cuồng vọng tự đại sánh được với cậu!”

Triệu Khải Ngôn cười cười mà không phủ nhận.

Lúc Nguyễn Tĩnh cất di động đi thì bỗng nhận thấy có một ánh mắt lạnh băng đang chiếu đến. Cô ngẩng đầu lên và thấy ngay người đang đứng trên bục diễn thuyết nhẽ nháu mảy nhìn về phía mình. Nguyễn Tĩnh âm thầm kinh hãi ngồi nghiêm chỉnh lại và thầm than thở, ánh mắt của Tưởng Nghiêm đúng là sắc nhọn thật!

Một giờ sau thì hội nghị kết thúc. Nguyễn Tĩnh chờ mọi người lục tục rời đi rồi mới đứng dậy. Nguyễn Nhân ở phía sau đã đuổi kịp và đi song song với cô, “Có ăn cơm tối ở nhà không?”

“Nói sau đi!”

“Có hẹn rồi à?” Nguyễn Nhân vừa hỏi là hỏi ngay vào điểm mấu chốt.

“... Tạm thời thì không.”

Nguyễn Nhân buồn cười nhìn em gái, “Em vặn vẹo tay chân làm gì thế? Triệu Khải Ngôn đã thừa nhận cả rồi.”

“Anh ấy... nói với chị thế nào?”

“Anh ấy nói theo đuổi em thực sự rất vất vả.”

Câu trả lời thật đúng là quá bất ngờ. Nguyễn Tĩnh rõ ràng có chút chột dạ, “Chị, chị không để ý chứ?”

“Để ý cái gì? Tuy chị thích Triệu Khải Ngôn thật đấy, nhưng mà ai bảo chị còn yêu em hơn.”

Nguyễn Tĩnh cảm thấy buồn nôn nhưng cũng hơi xúc động, “Em cũng yêu chị lắm.”

Nguyễn Nhân run lấy lấy, “Thì ra khi nghe mấy câu này lại có cảm giác ghê tởm như vậy. Lần sau không nói thế nữa.”

“A, cảm ơn trời đất!”

“Muốn chết hả?”

Hai chị em tranh cãi ầm ĩ suốt dọc hành lang mà không để ý tới người đi phía sau.

Năm giờ chiều, Nguyễn Tĩnh lái xe tới quán cafe. Triệu Khải Ngôn nhìn thấy người tới thì tất nhiên là vừa mừng vừa sợ. Một khắc trước anh còn đấu tranh tư tưởng xem có nên gọi điện hẹn cô hay không, vì sợ Nguyễn Tĩnh cảm thấy anh là loại người hay đeo bám người ta nên mới chậm chạp không dám hành động.

Lúc này, Khải Ngôn đã khư khư nắm lấy tay đối phương dắt vào phòng nghỉ phía trong. Vẻ tươi cười ẩn hiện trên gương mặt của người phục vụ làm cho Nguyễn Tĩnh không khỏi có chút ngại ngùng. Thế nhưng cô cũng không có ý định kéo tay lại, hình như cô đã muốn hưởng thụ cảm giác ràng buộc như thế này rồi.

Đến phòng nghỉ, cửa phòng vừa được đóng lại thì Nguyễn Tĩnh lập tức nhận được một nụ hôn khẽ khàng ôn nhu như nước. Tuy giữa hai người yêu nhau thì một ngày hôn hai ba lần cũng là chuyện quá bình thường nhưng đối với Nguyễn Tĩnh thì vẫn có chút khó tiêu. Dù sao thì trước kia cô cũng chưa từng trải qua một mối tình thực sự nào, lần này vẫn có thể tính là “Mối tình đầu”.

“Sorry... Cả ngày hôm nay anh cứ nhớ đến em.”

Nghe thấy câu nói này, Nguyễn Tĩnh không hiểu vì sao lại bật cười. Những biểu hiện và lời nói của Khải Ngôn luôn toát ra sự nho nhã lễ độ, thế nhưng cứ khi muốn hôn là anh lập tức hôn luôn rồi sau đó mới lại giải thích, ha, tâm tư này mới tình tứ làm sao!

“Khải Ngôn, anh thích em ở điểm gì vậy?”

Triệu Khải Ngôn cười nói, “Vấn đề này rất mơ hồ. Chỉ có thể nói rằng nếu vận mệnh có tốt có xấu thì vận mệnh của anh tốt nhất là được nắm giữ trong tay em.”

Rất nhiều năm sau này Nguyễn Tĩnh vẫn luôn nhớ rõ câu nói đó, cùng với tất cả vẻ dịu dàng của người đàn ông ở trước mặt cô lúc ấy.

Triệu Khải Ngôn có rất nhiều bạn bè, phạm vi hoạt động của anh cũng trải rộng trên toàn thế giới, ấy vậy mà từ khi qua lại với Nguyễn Tĩnh, anh liền trở thành một người hoàn toàn “An phận thủ thường”. Có người bạn thậm chí còn giễu cợt Triệu Khải Ngôn từ trước đến nay luôn tùy tiện liều lĩnh đã bắt đầu ru rú ở nhà rồi.

Triệu Khải Ngôn đương nhiên không để ý tới cảm nhận và lời nói của người khác, dù sao thì đối với chuyện cá nhân cũng chỉ có người trong cuộc mới biết biết, anh thích như vậy là đủ rồi.

Tư thái trầm tĩnh phóng khoáng không chút kiêng dè dần dần chuyển thành ôn hòa thiện chí và không còn bóng dáng của sự cô độc tùy tiện không chịu ràng buộc nữa, điều này khiến mấy người bạn không khỏi tò mò đối tượng yêu đương của Triệu Khải Ngôn rốt cuộc là thần thánh phương nào. Nhưng mà về phương diện này thì trình độ giữ bí mật của Khải Ngôn quả thực đã quá lợi hại, đến bây giờ mà ngay cả cái tên cũng không chịu lộ ra. Căng thẳng đến mức độ này thì đúng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, nhưng mà gặp phải vị thí chủ “Không lòng dạ nào nói đến đồ tanh” thì cuối cùng vẫn không dám hỏi han nhiều.

Triệu Khải Ngôn đại khái cũng biết bản thân có chút căng thẳng quá mức... Nhưng nếu đối tượng là Nguyễn Tĩnh thì cũng không thể trách anh được, người đó dù sao cũng giống như là máu thịt của anh rồi, cô đã bám rễ vào trong tim anh và chỉ cần một chút gió lay cỏ động cũng làm các dây thần kinh trong anh nhức nhối. Khải Ngôn biết rõ Nguyễn Tĩnh đã nắm chắc được anh và có khả năng gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới anh rồi. Thế nhưng anh lại trầm nghĩ, thôi thì cứ để như vậy đi, anh cam tâm tình nguyện mà.

Khi Từ Vi ý thức được Khải Ngôn thực sự cảm đầu cảm cổ kháng kháng một mực đối với Nguyễn Tĩnh thì trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

“Khải Ngôn, em ôm anh một chút được không?” Sau khi từ quán cafe bước ra, Vi Vi không nhịn được mà nói ra yêu cầu này.

Triệu Khải Ngôn chỉ cười cười và vỗ lên bả vai cô, “Ngủ ngon nhé! Đi đường cẩn thận!”

Từ Vi biết Khải Ngôn đã rộng lượng lắm rồi, nếu sau này còn muốn làm bạn với nhau thì tốt nhất cô nên từ từ chôn vùi mối tình vô vọng này xuống, “Thật xin lỗi, em không thể đối trá mà chúc phúc cho hai người được.”

“Em có chúc phúc hay không thì anh và cô ấy vẫn sẽ ở bên nhau.” Ngữ khí của Khải Ngôn không nóng không lạnh, chỉ đơn giản là một câu trần thuật.

“A, anh nhất định phải làm cho em không còn mặt mũi nào như vậy sao?”

“Không, Vi Vi à, anh chỉ muốn nói là... Ngoài cô ấy ra thì không thể là ai khác. Cho dù sau này thực sự có người phản đối thì anh cũng sẽ ở bên cô ấy, đây là suy nghĩ trong lòng anh.”

Từ Vi vô cùng khó chịu, cô lùi lại từng bước về phía sau, “Triệu Khải Ngôn, anh hẳn cũng biết trong chuyện tình cảm, ai bỏ ra nhiều hơn sẽ là người thua cuộc. Anh không sợ cuối cùng sẽ thất bại thảm hại sao?”

Lúc này, Khải Ngôn không khỏi nhú mày, “Cảm ơn lời khuyên của em. Nếu thực sự có một ngày như thế thì có lẽ anh sẽ không gượng dậy nổi nữa, và cũng chỉ như thế mà thôi.”

Như thế mà thôi? Từ Vi xoay người đi về phía xe của mình, hiện giờ cô đã thực sự hoàn toàn hết hy vọng. Mà câu nói không cam lòng và muốn châm ngòi li gián kia có lẽ chỉ là sự an ủi cuối cùng dành cho cô mà thôi.

Sự thực thì giả thiết của Từ Vi đích xác làm cho tâm tình của Triệu Khải Ngôn có chút dao động. Đối với Nguyễn Tĩnh, anh luôn luôn không thể xác định được tình cảm của cô, thế nhưng anh lại không dám dao to búa lớn với đoạn tình cảm này, mọi hành động thì luôn ở trong trạng thái ẩn nhẫn, không có yêu cầu mỗi ngày gặp mặt hay gọi điện ngày ba bận sáng trưa tối. Đối mặt với tình trạng cảm xúc bị kìm nén, cách phát tiết duy nhất của Khải Ngôn là chơi bóng, nếu không thì tới trung tâm bơi lội.

Nói đến cũng khéo. Hôm đó, Khải Ngôn từ sân vận động đi ra và có qua khu đại học cao đẳng. Bỗng nhớ tới Nguyễn Tĩnh hiện đang làm việc ở trường Đại học N, anh liền quẹo vào con đường của trường và dừng xe trước cổng chính. Lúc này vừa vặn là giờ cơm trưa nên có rất nhiều giáo viên và sinh viên ra vào. Không ít nữ sinh viên chăm chú nhìn về phía người đàn ông đang từ bên trong chiếc xe thể thao màu đen bước ra. Dù sao thì Triệu Khải Ngôn quả thực cũng rất anh tuấn phong độ.

Khải Ngôn dựa vào cửa xe và cúi đầu mở màn hình của chiếc điện thoại di động trong tay nhưng cuối cùng lại tắt đi. Anh đang định quay đầu rời khỏi đó thì nghe thấy có người gọi tên mình. Lúc ấy, Triệu Khải Ngôn chỉ cảm thấy tim mình giật thót lên một cái.

“Sao anh lại tới đây?” Nguyễn Tĩnh chậm chạp chạy đến và vẫn kinh ngạc không thôi.

“Anh vừa đi ngang qua.” Khải Ngôn thản nhiên trả lời rồi tươi cười hỏi, “Anh định hẹn em đi ăn trưa, em rảnh không?” Khải Ngôn nói xong thì nhìn về một hướng nào đó. Nguyễn Tĩnh theo ánh mắt của anh mà quay đầu lại thì thấy Tưởng Nghiêm đang đứng cách đó khoảng mười thước và chờ cô.

Anh ta nói muốn bàn bạc với cô về vài việc của trường học và vì không có thời gian rảnh nào khác nên chỉ có thể tranh thủ giờ cơm trưa.

“Có lẽ không được rồi anh ạ.” Nguyễn Tĩnh trầm ngâm, “Thực xin lỗi, ngày mai được không?”

Triệu Khải Ngôn dứt tay vào túi, “Không sao!” Hôm nay anh mặc một chiếc áo màu vàng nhạt, thoát nhìn thì vô cùng tao nhã thông dong, thế nhưng trong mắt lại hiện lên một chút u tối và buồn bã chân thực khó nhận thấy.

Không có ai luôn luôn thuận lợi trong mọi việc, cho dù là Triệu Khải Ngôn anh thì cũng thế, anh đã sớm hiểu được điều này.

Khi vào trong xe, Khải Ngôn vô thức liếc mắt nhìn kính chiếu hậu một cái rồi mới rời mắt đi và khởi động xe. Một cơn gió lạnh thổi tung mái tóc đen của anh, anh phát hiện bản thân có chút khó khống chế được sự đổ kỵ đang tràn ngập trong lòng, nhưng nếu chỉ một chút thế này cũng không chịu đựng nổi thì sớm muộn cũng sẽ bị quật ngã thảm hại hơn.

Tối hôm đó, Triệu Khải Ngôn đi ra từ cửa sau của quán cafe. Tâm trạng hôm nay của anh vẫn không thể tốt lên được, hai huyệt thái dương cũng nhâm nhâm đau. Khải Ngôn vốn định về sớm để nghỉ ngơi nhưng kết quả là chưa ra khỏi con ngõ tối tăm thì trong lòng bỗng có chút cảnh giác. Anh vừa quay đầu lại thì một cây gậy gỗ đã lao đến. Khải Ngôn giơ tay lên chắn và lão đảo lui về phía sau hai bước. Trên cánh tay phải tức thì truyền đến một cảm giác đau đớn. Khải Ngôn nghĩ có lẽ đã bị tổn thương đến xương rồi. Hai kẻ giấu mặt kia cũng không có ý định đánh nhau, bọn chúng nhặt cái áo khoác âu phục rơi trên mặt đất rồi lấy ví tiền và nhanh chóng chạy mất.

Hai giờ sau, Triệu Lâm lao tới bệnh viện. Tay của Triệu Khải Ngôn đã được bó bột thành một lớp trắng toát. Anh đang ngồi trên chiếc ghế dài ở bên ngoài phòng bệnh, khuôn mặt có chút mệt mỏi.

Triệu Lâm hiếm khi thấy vẻ trầm tĩnh như vậy của Khải Ngôn. Người ngồi trên ghế cảm nhận được có người liền chậm rãi ngẩng đầu lên. Khi thấy người vừa tới, anh không khỏi mỉm cười, “Ngại quá, quá nửa đêm rồi còn bắt cô tới đây.”

“Bác sĩ nói thế nào? Có vấn đề gì không?”

“Không bị tổn thương đến xương cốt, xem như cháu may mắn rồi.”

Triệu Lâm nghe anh nói thế thì mới yên lòng, có điều cô vẫn kín đáo chỉ trích, “Sao lại không cẩn thận như vậy? Tay chân của cháu trước kia chẳng phải rất nhanh nhẹn hay sao?”

“Lúc ấy cháu hơi đáng trí.” Khải Ngôn cười nói.

“Ha, lý do này thực có sức thuyết phục đấy.”

Khải Ngôn đứng dậy, “Đi thôi!”

Triệu Lâm quét mắt liếc anh một cái, “Thực sự không có việc gì chứ hả? Nói thật là trông sắc mặt của cháu không được tốt lắm đâu.”

“Cháu không sao.” Khải Ngôn cười khẽ, “Chỉ mệt mỏi chút thôi.”

Sau khi xảy ra sự cố, Triệu Khải Ngôn ở nhà tĩnh dưỡng hai ngày. Tuy tay phải bị thương nhưng tay trái của anh cũng có khả năng cầm đũa viết chữ được, thực ra cũng không có gì quá bất tiện.

Hôm nay có vài người bạn liên tục đến hỏi thăm. Khoảng hơn bảy giờ tối thì điện thoại bàn ở phòng khách reo vang. Khải Ngôn còn đang trong toilet nên KK nhắc lên nghe giúp, “Xin chào?”

Đối phương rõ ràng là ngây người ra một lúc. Hai giây sau người đó mới do dự hỏi, “Triệu Khải Ngôn... có ở đó không ạ?”

“Xin lỗi, anh ấy vừa mới rời khỏi đây. Có việc gì không ạ?”

“... Cũng không có việc gì.” Đối phương dường như đang cân nhắc, “Nếu anh ấy trở lại thì phiền cô nhắn anh ấy gọi điện cho tôi nhé. Tôi tên là Nguyễn Tĩnh.”

Lúc buông di động xuống, Nguyễn Tĩnh có chút ngây người. Hai ngày nay không gọi được vào di động của Khải Ngôn, cô nhịn không được đành hỏi Triệu Lâm số cố định ở nhà anh, thế nhưng không ngờ người nghe điện lại là phụ nữ. Quả nhiên không thể hành động theo cảm tính được.

Lúc Nguyễn Tĩnh tới nhà của Triệu Khải Ngôn thì đã là chín giờ tối. Cô do dự tại chỗ mất hai giây rồi mới nhấn chuông cửa, kết quả là đợi hồi lâu cũng không có ai ra mở. Thành thực mà nói thì cô cũng cảm thấy hành vi của mình có chút kích động, chưa được người ta cho phép mà đã tới đây. Nguyễn Tĩnh đứng trước cánh cửa đóng chặt được một lúc thì bình tĩnh trở lại, thế nên cô quyết định nên kịp thời đi về.

Nguyễn Tĩnh vừa mới xoay người thì cửa thang máy ở cuối hành lang bỗng mở ra. Từ xa cô đã thấy Triệu Khải Ngôn đang từ bên trong bước tới. Khải Ngôn vốn đang cúi đầu nhú mày dường như cảm nhận được cái gì đó, anh ngẩng đầu lên và trông thấy người đang đứng cách đó khoảng mười mét. Bước chân rõ ràng hơi khựng lại, anh hoàn toàn không dự đoán được cái người mà không lúc nào anh không nhớ đến lại xuất hiện ở chỗ này.

Mà ở bên này, Nguyễn Tĩnh nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Cô vốn định bỏ về nhưng kết quả là đối phương đã xuất hiện. Nguyễn Tĩnh đấu tranh tư tưởng một lúc rồi cuối cùng đành lùi lại trước cửa phòng của Triệu Khải Ngôn và im lặng chờ đợi.

Khải Ngôn vốn đang đứng ở cửa thang máy lúc này mới chậm rãi đi tới, ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng hình xinh đẹp tuyệt trần đang nghiêng người tựa vào cửa kia. Cô bao giờ cũng tùy tiện đứng một mình một chỗ không lệ thuộc vào bất cứ cái gì, về mặt bao giờ cũng hờ hững thần nhiên...

Bắt gặp ánh mắt của người đang đến gần, Nguyễn Tĩnh nghiêng đầu bình thản đón nhận gương mặt anh tuấn của Triệu Khải Ngôn. Trên mặt anh nở một nụ cười dịu dàng ấm áp, “Sao em lại tới đây?”

“... Chị Triệu Lâm nói anh xảy ra sự cố, em gọi cho anh không được nên đến đây xem thế nào.”

Khải Ngôn khẽ chớp mắt, “Em gọi cho anh à?”

Nguyễn Tĩnh định lên tiếng trả lời nhưng cũng không muốn nói nhiều về chuyện này.

“Sorry, hôm trước di động của anh bị phá hỏng mà chưa có thời gian đi mua.”

“Ừm.”

Về lãnh đạm của đối phương luôn khiến cho anh cảm thấy mình đang làm điều thừa thãi. Khải Ngôn thu hồi ánh mắt và mở cửa ra rồi đẩy cửa vào nhà. Cả ngày hôm nay anh luôn phải tiếp đãi mọi người nên trong mắt đã nhuốm màu mệt mỏi, thế nhưng khi đối mặt với Nguyễn Tĩnh thì cho dù cảm xúc có mất mát cỡ nào cũng sẽ không biểu hiện ra bên ngoài. Anh luôn muốn ở bên cô nhiều hơn nữa, cho dù chỉ thêm một giây thôi cũng được. Khải Ngôn vươn tay kéo cô vào cửa, “Em đến thăm anh thế này anh rất vui.” Lời này là thật tình.

Người phía sau lắc đầu cười nói, “Người đến thăm anh chắc hẳn không ít, cũng chẳng kém gì em đâu.”

Triệu Khải Ngôn cởi chiếc áo gió khoác bên ngoài và treo lên móc rồi mới quay đầu lại, “Em biết mà, không giống nhau được.”

Nguyễn Tĩnh ngồi xuống sofa. Cô cúi đầu nhìn nhìn đầu ngón tay và thấp giọng tự nói, “Có gì khác nhau đâu chứ?”

Nguyễn Tĩnh cảm giác được bên cạnh sofa hơi lún xuống một chút. Khải Ngôn quỳ gối phải xuống, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. Tay trái của anh lùa vào mái tóc đen của cô. Những tiếp xúc thế này anh đã mong muốn từ lâu rồi.

“Khác nhau ở chỗ... em là người anh muốn gặp nhất.” Những áp lực và mong muốn bị kìm nén bấy lâu trong đáy lòng dường như không thể khống chế được nữa, Khải Ngôn chậm rãi dịch chuyển bàn tay xuống cổ áo đang mở rộng của Nguyễn Tĩnh, đầu ngón tay vuốt ve lên cái cổ và vùng xương quai xanh duyên dáng kia...

“Khải Ngôn?” Nguyễn Tĩnh đưa tay giữ lại bàn tay kia, trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc.

Người đàn ông đối diện khép đôi mắt lại và phát ra một tiếng thở dài trầm ngâm. Cô gái này cứ mãi như vậy phải không? Cô trêu chọc người ta, làm người ta khó nhằn nhịn được, còn bản thân thì một chút cũng không động lòng.

Trong lòng Triệu Khải Ngôn dâng lên nỗi hậm hực uể oải. Thực tế là hai ngày nay anh luôn rơi vào trạng thái bồi hồi nóng ruột. Anh không hề muốn bởi vì chút “Việc nhỏ” này mà trở nên cáu kỉnh khó chịu. Nhưng cứ tưởng tượng đến việc cô ở bên một người đàn ông khác là anh không thể độ lượng thêm được nữa. Anh cũng biết mình rất giống một cậu bé mới biết yêu đang ghen tuông đổ kỵ, quả thực khó mà chịu nổi. Nhưng mà, không chịu nổi thì thôi, anh cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì. Suy nghĩ trở nên phóng túng, những khó chịu tích tụ trong vài ngày qua đã phá tan ý chí, Khải Ngôn nghiêng người vươn tới. Khi một bên gáy bị môi anh chạm vào, Nguyễn Tĩnh đã dán chặt vào chỗ tựa lưng trên ghế sofa và không thể nhúc nhích được. Nhưng mà, căn cứ vào quan hệ trước mắt của hai người thì thân mật thế này cũng là hợp tình hợp lý thôi.

Thế nhưng, Triệu Khải Ngôn trước mặt lại có vẻ không giống như mọi khi. Hơi thở của anh mang theo một chút lạnh lẽo và quyết liệt không thể ngăn chặn nổi... Trong chốc lát, môi lưỡi của đối phương đã phủ lên bờ môi của Nguyễn Tĩnh. Anh dùng sức mút lấy môi cô, bàn tay trái đặt bên eo bắt đầu thăm dò vào bên trong vạt áo.

Tình hình thế này thì không thể tiếp tục thờ ơ được nữa. Nguyễn Tĩnh né tránh cánh tay ấm áp và bối rối dựng người dậy.

Cùng lúc ấy, đôi mắt đen sâu thăm thẳm bỗng nhướng lên như muốn nuốt trọn lấy cô!

Đây không phải là lần đầu tiên Nguyễn Tĩnh cảm nhận được lực công kích trên người Triệu Khải Ngôn, người đàn ông thuần thực và đầy mị lực này đúng là không an toàn chút nào.

Khải Ngôn lại đưa tay lên thăm dò. Đầu ngón tay của Nguyễn Tĩnh bắt đầu run run, cô chưa từng thấy một bàn tay nào nóng bỏng như thế. Nguyễn Tĩnh cũng không kháng cự. Cũng vì nhớ anh nên cô mới tới đây. Đúng vậy, cô cũng muốn anh, hơn nữa, hình như cô còn có chút ghen tỵ... Nguyễn Tĩnh kim lòng không được vươn tay lên vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông trước mặt. Giờ phút này, những sợi tóc mai đen nhánh hơi hơi ẩm ướt tán loạn hai bên thái dương của anh lộ ra một vẻ gợi cảm không gì sánh kịp.

Trong mắt Triệu Khải Ngôn lập tức dấy lên một ngọn lửa mông lung. Anh không xác định được có phải mình đang hiểu sai ý của cô hay không. Nhưng mà, Triệu Khải Ngôn căn bản không thể kiềm chế hơn được nữa, anh rất muốn người con gái trước mặt này. Chỉ một cử chỉ mập mờ của Nguyễn Tĩnh cũng có thể làm cho anh lập tức sinh ra phản ứng.

Khi Triệu Khải Ngôn kéo cô lại gần và từ thắt lưng chậm rãi hôn lên qua một làn áo mỏng, hô hấp của Nguyễn Tĩnh đã trở nên hỗn loạn. Lúc này cô mới thấy sợ hãi, nhưng bàn tay đặt sau lưng đã chặn lại tất cả đường lui.

Hai chân của Nguyễn Tĩnh đã nhũn ra, cô ngã ngồi trên sofa. Khải Ngôn ôm cô, môi anh tiếp tục mút mát dọc theo bờ ngực. Lần đầu tiên Triệu Khải Ngôn muốn lưu lại những dấu vết rõ ràng trên cơ thể của một người.

Khi lòng bàn tay ấm áp tiến vào trong lớp váy dài, Nguyễn Tĩnh hoảng sợ gọi, “Khải Ngôn...” Nhưng mà cục diện vốn đã nghiêng về một bên, cô có muốn làm gì lúc này cũng đều phí công vô ích.

Nguyễn Tĩnh có thể thỏa mãn được hết thảy mọi mong muốn của Triệu Khải Ngôn. Anh khát khao chiếm giữ cô, anh rất muốn cô, giờ phút này anh đã chờ đợi từ lâu lắm rồi...

Khi cơ thể bị kéo xuống phía dưới, khi đôi chân thon dài bị gác bên hông, khi dục vọng vốn đã không kiên nhẫn chậm rãi tiến vào, toàn thân Nguyễn Tĩnh lập tức co rút. Cô đau đến nỗi hít một hơi khí lạnh. Còn Khải Ngôn thì cứng người lại, anh không dám tiếp tục cử động nữa. Vài giây này quả thực hết sức khó chịu.

Triệu Khải Ngôn tuy không ám ảnh về chuyện trinh tiết nhưng việc người đầu tiên của Nguyễn Tĩnh là anh cũng đủ làm cho anh mê muội. Khải Ngôn run rẩy rút ra. Anh ôm chặt lấy người đang nằm bên dưới, mồ hôi của cả hai hòa lẫn vào nhau, nhịp đập con tim càng thêm mãnh liệt...

Khoảng hơn bảy giờ sáng hôm sau thì Triệu Khải Ngôn từ trong mộng tỉnh dậy. Anh khẽ nghiêng đầu. Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của rèm cửa chiếu lên một tấm lưng khác đang nằm trên giường, mà lúc này, người bị ánh nắng rực rỡ chiếu vào vẫn còn đang say ngủ. Khải Ngôn có chút ngẩn ngơ, cảnh tượng lúc này hết như trong giấc mơ mà anh thường mơ thấy, sáng sớm tỉnh dậy lại có người yêu dấu nằm bên cạnh. Triệu Khải Ngôn biết giờ khắc này không phải là mộng.

Khải Ngôn hết sức cẩn thận dịch người tới gần Nguyễn Tĩnh rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô. Khi tấm lưng mịn màng ấy dán lên ngực mình, trái tim anh lại một lần nữa loạn nhịp. Khải Ngôn nhận không được hít hà mùi hương thơm ngát từ người cô tỏa ra. Đó là mùi hương xà phòng trong phòng tắm của anh nhưng lại có chút khác biệt và rất hấp dẫn lòng người. Anh hôn lên mái tóc ngắn ngắn cùng cái cổ mịn màng rồi vuốt ve lưu luyến không muốn rời đi. Như đứa trẻ làm nũng, anh thử cọ má của mình vào hai gò má của cô. Tựa như đã nghiệm những cử chỉ thân mật thể này rồi, Triệu Khải Ngôn biết về sau có muốn từ bỏ cũng sẽ rất khó...

Nguyễn Tĩnh bị đói nên tỉnh dậy. Khi phát hiện mình đang ngủ trong một căn phòng xa lạ, cô lập tức hốt hoảng một trận. Sau khi hồi ức chậm chạp quay lại, cảm giác xấu hổ ngượng ngùng ập đến là điều không thể tránh khỏi. May mà lúc này người tình của cô hình như đang ở trong phòng tắm, hiện tại chưa cần phải đối mặt, cô cũng có chút thời gian để điều chỉnh lại tâm lý. Nhớ lại tối qua anh đã bế cô lên giường, tuy hai người chỉ ôm nhau ngủ nhưng cộng thêm những việc đã làm trước đó ở phòng khách... Nguyễn Tĩnh nghĩ có lẽ cô sẽ cần rất nhiều thời gian mới có thể ổn định lại tâm trạng.

Nói thực thì đây cũng xem như là đêm động phòng của cô, đối phương cũng đã thực sự nhẫn nại đến mức cực hạn rồi. Sau khi cô khẽ run run kêu đau, anh lập tức bắt buộc bản thân ngừng lại. Cô không rõ rốt

cuộc nên vui mừng hay oán thán, nhưng mà sự dịu dàng này quả thực đã làm cho một nơi nào đó sâu trong đáy lòng của cô trở nên mềm mại hơn hẳn, làm trong cô nảy sinh một cảm giác say tình tụy lụy.

Khoác lên người bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ và gấp gọn trên ghế, Nguyễn Tĩnh trông thấy di động ở đầu giường lóe sáng một chút. Cô phát hiện ra chưa kể cuộc gọi vừa đến thì đã có hơn mười cuộc gọi nữa rồi, đều là của người nhà gọi tới. Nguyễn Tĩnh thầm kêu không xong rồi, cô đã quên gọi điện thoại báo cho người nhà đỡ lo. Nguyễn Tĩnh lập tức trả lời điện thoại của Nguyễn Nhân. Đầu bên kia vừa thấy thông suốt thì lập tức oanh tạc một trận, “Cuối cùng cũng trả lời điện thoại rồi đấy! Cả đêm không về nhà, mẹ và ông nội đều lo lắng gần chết rồi đây này. Mà muốn chơi đùa phát điên thì ít nhất cũng phải gọi điện báo về nhà chứ, cả nhà còn tưởng mày đã xảy ra chuyện gì không hay rồi!”

Đúng lúc này thì Triệu Khải Ngôn vừa vịn từ trong buồng tắm bước ra. Nguyễn Tĩnh liếc anh một cái rồi nghiêng người nửa tựa vào tường, “Sorry chị, em... lần sau em sẽ gọi điện báo trước.”

Nguyễn Nhân lẩm bẩm mấy tiếng nhưng cũng không mắng nữa. Dù sao thì Nguyễn Tĩnh cũng không còn là trẻ con nữa, mà từ trước đến nay người nhà cũng không quản được cô rồi. Nguyễn Nhân cuối cùng chỉ nói, “Mau tới trường học đi, đừng quên sáng nay có buổi họp định kỳ. Phó giám đốc Tưởng đó hôm nay tâm trạng hình như không được tốt, có lẽ sẽ biến buổi họp thành họp phê bình đấy. Lát nữa mày mà đến muộn thì hẳn ta sẽ lôi mày ra làm trò đùa đầu tiên đấy.” Nguyễn Nhân hù dọa xong lại hỏi một câu, “Giờ mày đang ở đâu?”

Nguyễn Tĩnh day day trán, “Em ở... nhà bạn.”

Nguyễn Nhân lập tức nói tiếp, “Ở khu phố trung tâm hả?”

“... Cũng không hẳn.”

“OK, vậy khi nào đi qua khu phố trung tâm thì lấy hộ chị một suất gà ướp trà Long Tĩnh nhé.”

“Hả...” Nguyễn Tĩnh còn đang nhíu mày thì đối phương đã ngắt máy. Cô quay lại nhìn Triệu Khải Ngôn đang lẳng lặng nhìn mình, trên mặt mang theo vẻ tươi cười. Nguyễn Tĩnh không khỏi hắng giọng nói, “Em phải về rồi.”

“Ừm.” Trên người quần một chiếc khăn tắm, mái tóc ẩm ướt, dáng vẻ lười nhác đứng đó, trông Khải Ngôn có một vẻ gợi cảm không thể nói thành lời. Bất giác nhớ tới những hành động của người này trên ghế sofa vào tối qua, Nguyễn Tĩnh lại cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

Triệu Khải Ngôn trông thấy dáng vẻ bối rối của đối phương thì có chút không đành lòng, dĩ nhiên là tâm tình lại càng thêm phơi phới. Anh nhin không được liền tiến lên ôm hôn cô nhưng trước khi sắp làm bữa thì lại lý trí lùi lại, “Hôm nay anh định đi Thượng Hải một chuyến, buổi tối chắc là về đến đây. Nếu em không bận gì thì ăn cơm tối với anh nhé?”

Nguyễn Tĩnh giả vờ bình tĩnh gật gật đầu rồi xoay người cầm lấy áo khoác, “VẬY, em đi đây.” Nói xong cô liền cất bước ra ngoài. Khải Ngôn bỗng giữ cô lại. Người đàn ông chín chắn lão luyện lần đầu tiên có chút ngại ngùng. Anh không biết bản thân định làm gì mà chỉ lờ kéo người ta không muốn buông tay. Đại thiếu gia có lẽ cũng không ngờ bản thân lại quần quít người khác như đứa trẻ đang nhõng nhẽo thế này, trên mặt không khỏi hơi ửng hồng một mảng. Cuối cùng, anh nắm tay đưa lên che miệng và ho khụ khụ hai tiếng rồi dịu dàng nói, “Tối gặp lại nhé!”

Trong buổi họp hôm đó, Nguyễn Tĩnh cứ mãi chống tay lên trán mà ngẩn người ra. Còn Tưởng Nghiêm ở trên bục thì hiem khi thờ ơ như thế, trên thực tế là ngay cả liếc mắt nhìn cô cũng không thêm liếc lấy một cái. Nguyễn Tĩnh đương nhiên cảm thấy vui sướng với sự bình an vô sự kiểu này. Sau khi tan họp, cô vừa mới ra tới sảnh lớn thì có người tiến đến chào hỏi.

“Chào!” Thích Tần có chút thận trọng, “Nguyễn Tĩnh, tôi xin phép nói chuyện với cô một chút được không?”

Nguyễn Tĩnh mỉm cười nhàn nhạt mà không có quá nhiều biểu cảm.

Thích Tần lúc này đã lộ vẻ khó xử, “Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện nhé? Tôi...”

“Nếu cô giáo Thích không chê thì tôi mời cô ăn cơm trưa nhé?” Nguyễn Tĩnh luôn đối xử dịu dàng với những cô gái trẻ tuổi.

Khi hai người bước vào quán cơm Ôn Châu của trường học, Nguyễn Tĩnh cố ý chọn một vị trí hơi khuất và đưa thực đơn cho người đối diện.

Thích Tàn thực sự ngại ngùng, “Còn phiền cô mời tôi ăn cơm nữa!”

“Không có gì!”

“Nguyễn Tĩnh.” Trong khoảng thời gian đợi người ta bưng đồ ăn lên, Thích Tàn vẫn trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng, “Cô thích Tưởng Nghiêm phải không?”

“Không.” Nguyễn Tĩnh trả lời vô cùng rõ ràng và không hề nghĩ ngợi dù chỉ một giây. Điều này thực sự làm cho người hỏi ngắc ngứ cả người, “Tôi tưởng...”

“Cô giáo Thích, cô yên tâm, tôi không thích anh ấy đâu.” Nguyễn Tĩnh lãnh đạm mỉm cười.

“Không, không phải! Anh ấy thích cô...” Thích Tàn thì thào tự nói, lời này làm cho Nguyễn Tĩnh không khỏi cau mày lại, “Có lẽ cô lầm rồi, Tưởng Nghiêm cũng không thích tôi đâu.”

Thích Tàn lắc đầu, ngữ khí đượm vẻ cô đơn, “Nếu anh ấy không thích cô thì sẽ không để ảnh của cô ở trong ví, chỉ có ảnh của cô mà thôi...”

Hai người cứ như vậy đột nhiên trầm mặc. Cuối cùng, Nguyễn Tĩnh cười cười, “Có thể là dùng để nguyên rửa đây thôi.”

Thích Tàn mỉm cười chua xót. Cô cảm thấy mình quả thực đúng là một kẻ không biết cư xử, chuyện Tưởng Nghiêm và cô chia tay là chuyện của cô còn không đủ, vì sao nhất định phải liên lụy đến người khác nữa vậy? Mà nhớ tới chuyện du lịch lần trước, Thích Tàn lại áy náy không thôi, “Nguyễn Tĩnh, lần trước đúng là chẳng ra làm sao, tại tôi lỗ mãng mà suýt chút nữa đã hại cô xảy ra chuyện.”

“Không sao đâu mà.”

Thích Tàn nhìn người con gái lãnh đạm mà nhả nhẹn trước mặt, mặc dù không nồng nhiệt nhưng trên gương mặt đó luôn hiện ra một nụ cười như có như không làm yên lòng người khác, trong đó bao gồm cả cô, “Nguyễn Tĩnh, cô thật tốt, nhất định sẽ có người trân trọng cô như bảo vật.”

Những lời văn vẻ như vậy làm cho người nào đó vốn luôn tĩnh tâm cũng phải khựng lại một tiếng, “Hả, khựng...” Kỳ thật cũng bởi vì cô đang nhớ tới một người nào đó.

Khi nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, Nguyễn Tĩnh nghe thấy phía sau có người cao hứng phấn chấn gọi, “Phó giám đốc Tưởng, anh cũng đến đây ăn cơm à? Vẫn chưa tìm được chỗ ngồi phải không? Anh sang đây ngồi cùng bàn với chúng tôi nhé?”

Trong mắt của Nguyễn Tĩnh hiện lên một tia kinh ngạc. Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài tầm bình phong. Tưởng Nghiêm đang xoay người bước về phía mấy vị chủ nhiệm đang chào đón anh ta, mà vị trí anh ta đứng lúc này lại cách chỗ ngồi của hai người chưa đến ba thước. Nguyễn Tĩnh xoa xoa lên ấn đường và quay đầu lại. Trên mặt của người đối diện với cô lúc này đã lộ ra vẻ sâu thẳm.

Ngoại trừ thở dài ra Nguyễn Tĩnh cũng không biết phải nói cái gì. Có điều, việc này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô, cô chỉ có chút lo lắng cho Thích Tàn. Cô cũng không phải là người biết cách xoa dịu cảm xúc của người khác nên cuối cùng chỉ vỗ vỗ lên tay của người đối diện.

Sau khi tan tầm, Nguyễn Tĩnh đang trên đường về nhà thì nhận được điện thoại của Triệu Khải Ngôn. Cô liền quay xe đi tới siêu thị Wal-Mart ở khu trung tâm.

Khoảng 15 phút sau thì Nguyễn Tĩnh trông thấy anh ở quầy thu ngân. Anh đang bị một cô gái mười phần quyến rũ lôi kéo nói chuyện. Vẻ mặt của Triệu Khải Ngôn mặc dù vẫn tỏ ra nhất mực lễ độ nhưng giữa lông mày đã hiện lên một chút mệt mỏi. Nguyễn Tĩnh liền đi tới, “Có chuyện gì vậy?”

Triệu Khải Ngôn nhìn thấy người vừa tới thì lập tức trưng ra một nụ cười ôn hòa. Anh quay đầu lại nói với mỹ nữ kia, “Ngại quá, bạn gái của tôi tới đây rồi. Dù sao cũng vô cùng cảm ơn ý tốt của cô!”

Cô gái kia đưa mắt liếc nhìn Nguyễn Tĩnh một cái, trên mặt hiện ra chút xấu hổ rồi ngại ngùng bỏ đi.

Nguyễn Tĩnh khẽ nhướn mày. Khải Ngôn đã giữ chặt lấy tay cô rồi cười nói, “Hôm nay cũng thật không may. Anh từ máy bay xuống liền về nhà cất hành lý rồi đi ra ngoài mà chỉ mang theo một tờ chi phiếu, cuối cùng lại bị mất lúc nào không biết. Cô gái vừa rồi cứ khăng khăng muốn trả tiền hộ anh, đương nhiên là anh không thể nhận được rồi.” Khải Ngôn nói xong còn có chút ngượng ngùng, “Vì vậy nên mới gọi em đến đây... trả tiền hộ anh.”

Nguyễn Tĩnh nhìn vẻ trong sáng thành khẩn trên gương mặt anh tuần đó hồi lâu rồi rút cuộc bật cười thành tiếng, “Triệu Khải Ngôn, anh thật đúng là biết trêu hoa ghẹo nguyệt đấy.”

Triệu Khải Ngôn lắc đầu than thở, “Anh chỉ muốn quyền rũ em thôi, người khác anh không để ý.” Lời này kỳ thực có chút kiêu ngạo và tuyệt tình nhưng lại khiến Nguyễn Tĩnh phải nóng mặt.

“Sao tự nhiên anh lại tới siêu thị mua đồ vậy?”

“Anh muốn làm bữa cơm mời em.” Người đàn ông bên cạnh thấp giọng mở miệng, “Anh đã muốn vậy từ lâu rồi.”

Nói không cảm động là gạt người. Nguyễn Tĩnh đã sớm sâu sắc hiểu được... Sự dục dằn của Triệu Khải Ngôn quả thực khiến người ta không thể chống đỡ.

20. Chương 31- 35

Ấn tượng về bữa tối hôm đó còn khắc sâu trong lòng Nguyễn Tĩnh. Thịt bò bít tết, canh hải sản, hai món ăn nguội cộng với một phần salad rau củ và hai phần điểm tâm vị bạch quả, tóm lại là sắc hương vị đều đủ cả. Thành thật mà nói, một người phong nhã như Triệu Khải Ngôn lại khéo tay như thế làm cho Nguyễn Tĩnh cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

“Có phải em đang cảm động đến nỗi muốn lấy thân báo đáp phải không?”

“Làm gì có. Chẳng qua em chỉ tự thấy có chút xấu hổ thôi.” Nguyễn Tĩnh uống một ngụm canh hải sản rồi nhin không được lại hỏi, “Sao anh lại học nấu ăn vậy?”

Khải Ngôn lấy khăn ăn lau lau nước canh còn dính bên khóe miệng của Nguyễn Tĩnh, “Trước đây anh quanh năm ở nước ngoài mà lại khá kén chọn đồ ăn nên không hợp với mấy thứ ở đó, vì vậy chỉ có thể tự học thôi. May mắn là về mặt này thực ra cũng không khó lắm.”

“A, là có thiên phú đấy!”

Khải Ngôn cười, “Em thích là tốt rồi.”

Nguyễn Tĩnh ngây người. Người này hiện tại cứ thỉnh thoảng lại bất ngờ thốt ra một câu đầy tình ý, thế nhưng cô cũng không hề cảm thấy chán ghét, trên thực tế là mỗi lần như vậy thì trong lòng lại mềm hơn một chút. Anh quả thực hiểu rõ cách tiến lùi chừng mực, về việc này thì cô không thể phủ nhận được.

“Anh đã nói những lời này với bao nhiêu cô gái rồi hả?”

“Anh không nhớ, rất nhiều, có...” Khải Ngôn nói xong lại nhìn thoáng qua người đối diện và cười cười, “Em, chỉ có em thôi.”

Nguyễn Tĩnh lắc đầu than thở, “Em nghĩ có lẽ em nên im lặng thì hơn.”

Anh cười lớn, người tựa vào bàn ăn cơm. Sau một lát Khải Ngôn lại ngẩng đầu lên, trong mắt tỏa ra thứ ánh sáng sáng ngời mà thâm thúy. Triệu Khải Ngôn có đôi khi trở nên vô cùng háo hức, giống như lúc này, hai người mới ăn cơm được một nửa thì anh lại kéo Nguyễn Tĩnh đi. Người phía sau có vẻ buồn cười trước hành động trẻ con của Khải Ngôn, “Anh làm gì vậy?”

“Cho em xem cái này.”

Khải Ngôn đẩy cửa thư phòng ở cách vách ra. Bên trong trắng xóa một mảng làm cho Nguyễn Tĩnh ngẩn ngơ. Khải Ngôn đã đi tới kéo tấm vải trắng xuống, mấy bức tranh liền hiện ra trước mặt.

“Tranh của anh vẽ.” Câu nói của Nguyễn Tĩnh chính xác là một câu trần thuật.

“Cũng không chuyên nghiệp gì đâu.”

‘Chuyên nghiệp mà.’ Màu sắc được sử dụng rất phóng khoáng, nét vẽ cứng cỏi, rất đẹp, ít nhất là đối với cô. Càng đi sâu tìm hiểu về Triệu Khải Ngôn này thì người ta càng cảm thấy sâu xa không thể lường được. Trên người anh tốt cùng còn có bao nhiêu ẩn số nữa. Nguyễn Tĩnh chỉ cảm thấy bản thân mình so với anh sao mà kém cỏi đến thế. Cô trông thấy một bức tranh lồng kính cao khoảng hai mét đặt nơi góc phòng, trên bức tranh hơi lộ ra một góc... một chiếc váy sẫm màu và chữ cái J thanh tú. Không biết vì sao mà Nguyễn Tĩnh bỗng cảm thấy có chút căng thẳng. Khi Triệu Khải Ngôn kéo tấm vải trắng xuống, chỉ thấy anh cười khê và nói một câu, “Đây là bức tranh chân dung đầu tiên của anh.”

Đó là một bức tranh chân dung thực sự tinh xảo, mái tóc đen nhánh, đôi mắt khép hờ, cánh tay phải tỳ lên bệ cửa sổ, cùng với ánh sáng rực rỡ từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, mỗi một nét vẽ đều nhìn ra được dụng ý và sự trù mẫn của người vẽ tranh.

“Có một khoảng thời gian trong đầu anh luôn nghĩ tới em.” Tầm mắt của Khải Ngôn nhẹ nhàng chậm rãi dịch chuyển từ cô gái trên bức tranh sơn dầu sang người thật đang đứng đó.

Trong lòng Nguyễn Tĩnh bắt đầu nóng lên và có chút hoang mang.

“Em có biết nếu cả khi ngủ mà cũng nhớ về một người thì cho dù cô ấy không ở trước mặt cũng có thể vẽ thành tranh không?”

Lời giải thích đã xua tan nỗi hoài nghi trong cô, cũng làm cho cô càng thêm không biết nên nói gì vào lúc này. Hai người im lặng một lúc lâu, mãi cho tới khi Khải Ngôn dịu dàng mỉm cười, “Em có cho rằng anh đang gỡ vài thủ đoạn nho nhỏ để tranh thủ càng nhiều tình cảm của em không?”

Lời nói này khiến Nguyễn Tĩnh không biết nên khóc hay nên cười, “Anh là Triệu Khải Ngôn mà.”

Người nào đó âm thầm lắc đầu. Nếu cô biết những mưu tính của anh thì có lẽ sẽ dùng từ đề tiện vô sỉ để hình dung đến ba chữ “Triệu Khải Ngôn” mất. Khải Ngôn nhìn Nguyễn Tĩnh đang đứng cách xa ba bước, thân hình duyên dáng, hơi thở dịu dàng, mỗi một chi tiết đều làm cho người ta chú ý và mê muội.

Khi tầm mắt bị cách trở, khi Nguyễn Tĩnh tránh né cặp mắt đen thẳm phát ra thứ ánh sáng rực rỡ kia, Khải Ngôn kéo cô lại gần. Anh ép trán lên trán cô, tay kia thì nắm chặt ở đằng sau eo, “Em không biết anh nghĩ tới em nhiều thế nào đâu.” Vừa dứt lời, đôi môi đã nhẹ nhàng hôn lên môi Nguyễn Tĩnh, qua hai giây thì tách ra nhưng nhện không được lại đụng chạm một lần nữa.

Nguyễn Tĩnh có chút xấu hổ, bởi vì ánh mắt của đối phương đã quá lộ liễu rồi. Có điều, Khải Ngôn cuối cùng lại buông tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy được và xoa xoa lên hai má cô rồi kéo cô ra phòng khách để tiếp tục bữa tối còn đang dang dở.

Kỳ thực, có thể gặp được một người như vậy, một người không cần cô phải thay đổi bản tính vốn có, không cần cô phải hứa hẹn điều gì, quả thực là may mắn của cô rồi.

“Triệu Khải Ngôn, tối nay em ngủ ở đây được không?”

Về mặt của Khải Ngôn ngay lúc ấy thật vô cùng phức tạp...

Nếu lần làm tình đầu tiên chỉ là kiểm chế lướt qua thì lúc này đây quả thực là hoàn toàn hoàn toàn trăm luân. Sự non nớt của Nguyễn Tĩnh đã điều động toàn bộ thể xác và tinh thần của Triệu Khải Ngôn. Lý trí hoàn toàn bị đánh mất, dục vọng bị vùi lấp dưới hố sâu giờ đã không thể kiềm chế được nữa, Khải Ngôn thậm chí có chút không chịu nổi cảm giác nóng bỏng này, cảm giác có thể hòa tan cả con người anh ra. Thể xác và tinh thần kết hợp thì ra lại tốt đẹp như vậy.

Khải Ngôn mơ hồ tỉnh dậy lúc bốn giờ sáng. Người trong lồng ngực hơi cử động và ôm anh chặt hơn một chút. Từ trước đến nay anh luôn thính ngủ nên lúc đó đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Mọi chuyện đêm qua lại ủa về trong đầu, toàn thân Khải Ngôn lập tức dâng lên một cảm giác tê dại, dưới bụng cũng bắt đầu trở

nên khô nóng. Thành thực mà nói, dục vọng tới nhanh như vậy làm ngay cả Khải Ngôn cũng cảm thấy nóng mặt... Cơ thể này ở trước mặt Nguyễn Tĩnh thật đúng là bị dục vọng thiêu đốt không thể cứu vãn được.

Nhưng mà hiện giờ đối phương đang ngủ. Khải Ngôn nhất thời cũng không dám tùy ý làm càn. Tối hôm qua cô đã bị anh quần lấy đến sức cùng lực kiệt, lúc này lại làm liều thì chắc chắn sẽ khiến cô khó chịu. Tuy hôm qua là do cô chủ động muốn ngủ lại nhưng truy cứu tận gốc vấn đề thì vẫn là do anh dụ dỗ cô lúc ở trên giường. Thế nhưng, ngoài dự định, trong lúc anh còn đang đấu tranh tư tưởng thì cơ thể của Nguyễn Tĩnh đã vô thức tiến sát lại gần làm cho Triệu Khải Ngôn thiếu chút nữa đã rên rỉ thành tiếng. Anh rủ mắt xuống nhìn người bên cạnh, trong lòng không khỏi thở than. Khải Ngôn chống khuỷu tay xuống giường để nửa người nhô dậy, đầu ngón tay bắt đầu lướt qua mặt cô... Hành động này hoàn toàn là theo bản năng.

Cảm giác trên môi đang bị người nào đó nhẹ nhàng ve vuốt, Nguyễn Tĩnh mở mắt ra. Trong đầu nhớ lại nỗi hoảng sợ một đêm, ý thức của Nguyễn Tĩnh trong nháy mắt đã tỉnh hơn quá nửa. Cô cự tuyệt cơ thể muốn ngăn cản nhưng Triệu Khải Ngôn đã ôm chặt lấy người rồi sau đó hoàn toàn dè lên mà hôn mãnh liệt như thể muốn trút hết mọi thứ mà không kịp nhai nuốt.

Nguyễn Tĩnh còn đang lơ mơ cũng mơ hồ cảm thấy có chút không thoải mái. Khải Ngôn đã muốn cái gì thì anh sẽ tự mình làm loạn... Sức chịu đựng dù tốt đến đâu cũng có lúc không thể chịu nổi. Trong lúc Nguyễn Tĩnh còn đang hết sức phân vân thì Khải Ngôn đã tiến vào cơ thể cô.

Cho dù trước đó đã được thỏa mãn, cho dù trong lòng cực kỳ thương tiếc nhưng Triệu Khải Ngôn vẫn không ngờ mình quá mức nôn nóng. Có điều vào lúc này anh căn bản không thể suy xét được nhiều. Anh run run tách hai khủy chân của Nguyễn Tĩnh ra và đổ người về phía trước. Hai cơ thể nóng bỏng dán chặt vào nhau không còn kẽ hở. Khải Ngôn vô cùng lo lắng và kiên nhẫn mà chậm rãi xâm nhập... Cục diện hiện tại đã không cho phép được lựa chọn, quanh mình đều là hơi thở nam tính chỉ Triệu Khải Ngôn mới có, dịu dàng mà bá đạo, Nguyễn Tĩnh nhắc mông lên, hai mắt lộ rõ sự nuông chiều chẳng còn cách nào khác. Khi bị chạm vào chỗ mẫn cảm, cô nhịn không được than nhẹ một tiếng. Điều này làm cho tốc độ thúc đẩy của Triệu Khải Ngôn càng thêm nôn nóng. Trong không khí lan tỏa những tiếng rên rỉ ỉn ỉn.

Trên chiếc giường hỗn độn, mọi hành vi buông thả được thực hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Khi kích tình đã đạt đến độ khó có thể chịu đựng, sóng nhiệt lập tức phá tan phòng tuyến cuối cùng mà phát tiết ra, nhuộm ướt cơ thể, ngấm dần vào tim, lưu lại những dấu vết không thể xóa bỏ... Đó chính là phương thức nguyên thủy nhất trực tiếp nhất.

Khải Ngôn rút ra và gờ tay khẽ vuốt lên vùng trán ẩm ướt của cô rồi tiếp đó vùi đầu vào cổ cô. Nguyễn Tĩnh cảm nhận được rõ ràng hơi thở ẩm ướt đang quét qua cổ và sự dao động của cơ thể ấm áp đó.

“A Tĩnh, em có muốn... dọn đến ở cùng với anh không?” Anh thì thầm và cẩn thận hỏi.

Nguyễn Tĩnh nhắm mắt lại không trả lời.

Khải Ngôn cũng biết mình được voi đòi tiên, “Anh chỉ thuận miệng hỏi thể thôi, nếu em không muốn...”

“... Em cần suy nghĩ một chút.”

Triệu Khải Ngôn chỉ cảm thấy con tim bỗng nảy lên một cái, hình tượng đậm đặc trong mắt tình nhân đã hoàn toàn sụp đổ, anh cũng không biết vì sao lại vậy, hai hốc mắt bỗng dưng hơi đỏ lên.

Nguyễn Tĩnh không dọn đến ở chung với Triệu Khải Ngôn, mà từ ngày đó Triệu Khải Ngôn cũng không còn lo được lo mất như lúc trước nữa. Tuy không tự kỷ đến độ cho rằng sau khi phát sinh chuyện ấy thì kết cục đã định nhưng ít nhất Nguyễn Tĩnh cũng hài lòng với cơ thể của anh, còn anh thì có đủ kiên nhẫn để không làm những hành động khiến đối phương thất vọng về mình. Nói thực thì ngay cả chính Khải Ngôn cũng cảm thấy ý nghĩ này có chút dè dặt.

Mà qua một thời gian ở bên nhau, Nguyễn Tĩnh cũng dần dần phát hiện được một số tính cách Khải Ngôn muốn che giấu, ví dụ như cách đối xử với người ngoài của anh mặc dù khá nhã nhặn nhưng chưa chắc đã phải thật tình. Có mấy lần đi ra ngoài ăn cơm gặp phải người quen của anh, Khải Ngôn đều có vẻ lực bất tòng tâm, thậm chí có chút mất kiên nhẫn. Đương nhiên là bề ngoài thì anh vẫn mỉm cười không chê vào đâu được. Lúc ấy, cô ngồi một bên chỉ cảm thấy thú vị. Đường như anh vô cùng không thích bị người khác

quấy rầy lúc hai người đang hẹn hò. Còn nữa, mỗi tuần Khải Ngôn sẽ tới sân vận động ba lần, anh không chủ động gọi cô đi cùng nhưng sẽ gửi tin nhắn nói cho cô biết anh đang ở đâu, hết như thư mời của bậc quân tử dành cho kẻ tiểu nhân vậy. Còn nữa, lời nói và việc làm của Triệu Khải Ngôn mặc dù khá tùy tiện và anh không thích xã giao nhưng bình thường vẫn tỏ ra khá lễ độ ở những nơi công cộng... Bình luận một cách khách quan về người này thì có thể nói là: Thật giả nông sâu khó phân biệt, nhưng người ta cũng không thể nói anh là bụng dạ thâm sâu tâm tư phức tạp được. Trên thực tế, một người như vậy lại có thể khiêm tốn đến mức ấy thì trái lại càng có sức quyến rũ.

Nguyễn Tĩnh đôi khi nghĩ nếu tiếp tục phát triển mối quan hệ cùng với Khải Ngôn thì có nên kỳ vọng vào tương lai hay không? Kết luận là: Có thể kỳ vọng.

Triệu Khải Ngôn hiện tại dù không có chuyện gì đặc biệt cũng sẽ hẹn bạn gái đi ăn cơm. Tuy biết đối phương vừa mới tiếp nhận công việc và khá bận rộn nhưng một ngày không nhìn thấy cô một lần anh sẽ không thể chịu đựng được.

Hôm nay, Khải Ngôn vừa bàn bạc xong công việc với phó quản lý thì di động khẽ rung lên một chút. Anh mở điện thoại ra thì đọc được tin nhắn: Đến trường học gấp em, cùng ăn cơm trưa nhé.

Chỉ có mệnh lệnh của Nguyễn Tĩnh là không thể kháng cự.

Gần trường đại học N có một quán cay Tứ Xuyên khá nổi tiếng, cứ đến giờ cơm là nơi này luôn chật ních khách, mà ở một chỗ thế này thì bất cứ lúc nào cũng có thể gặp được người quen. Nhưng Nguyễn Tĩnh không để ý tới điều đó. Cô kéo Khải Ngôn đi vào và tìm một bàn trống rồi ngồi xuống, vẻ mặt khá hớn hờ.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì tốt phải không?” Khải Ngôn cười hỏi.

“Có sao?” Nguyễn Tĩnh nhún nhún vai, “Cũng có thể. Em được lãnh đạo khác nghiêm khắc khen một câu “Năng lực không tồi” đấy.”

“Em luôn xuất sắc mà.”

“Cái này có thể xem như “Trong mắt tình nhân hóa Tây Thi” phải không?” Nguyễn Tĩnh mỉm cười trêu chọc. Cô kéo một nhân viên phục vụ vừa đi qua bên cạnh và gọi đồ ăn, “Đậu hũ đậu cá, thịt xào, canh chua cay...” Không cầm thực đơn mà gọi đồ ăn thông thạo như vậy, Nguyễn Tĩnh rõ ràng là khách quen của quán này.

Triệu Khải Ngôn nghe cô gọi ít nhất bảy tám món thì nhin không được thắc mắc, “Hai người ăn được nhiều như vậy sao?”

Đối phương cười cười nhìn anh, “Anh kén ăn như vậy, em gọi nhiều một chút để anh lựa chọn.”

Đôi mắt của Khải Ngôn chợt lóe lên và có vẻ hứng thú, “Thì ra em lại hiểu anh như vậy.” Anh vốn nghĩ mọi khuyết điểm của bản thân đã được che giấu cực tốt... Có điều, cảm giác bị người ta phát hiện ra cũng không tồi chút nào.

Đồ ăn lần lượt được bê lên. Nguyễn Tĩnh đã muốn ăn lắm rồi nhưng lại bất giác gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào trong bát của Khải Ngôn, vẻ mặt chờ đợi, “Anh nếm thử đi, xem hương vị thế nào?”

Triệu Khải Ngôn cười cười gấp miếng thịt bỏ vào miệng, sau đó anh nói, “Cũng được!”

“Chỉ cũng được thôi à?”

“... Gọn lắm!”

Nguyễn Tĩnh cười cười, “Triệu Khải Ngôn, anh thật đáng yêu quá!”

Sống đến hơn ba mươi tuổi đầu mà lần đầu tiên bị người ta dùng từ này để khen mình, Khải Ngôn quả thực hơi khó thích ứng, huống chi lời này lại phát ra từ miệng của Nguyễn Tĩnh. Đại thiếu gia hiếm khi đỏ mặt, “Đừng nói lung tung, ăn cơm đi!” Anh tỉ mỉ chọn một miếng thịt bò và bỏ vào cái bát ở trước mặt Nguyễn Tĩnh.

“Thứ Năm này bố mẹ anh từ nước Anh về đây, em có muốn gặp mặt không?”

“Có chứ. Nhưng mà em có phải chuẩn bị gì không, kiểu như lễ vật gặp mặt hay gì gì đó ấy?”

Không ngờ Nguyễn Tĩnh lại đồng ý dứt khoát như vậy, Khải Ngôn âm thầm thở hắt ra một hơi, tâm tình vẫn còn khá phức tạp, khóe miệng không tìm được lại hơi cong lên, “Em không cần chuẩn bị lễ gặp mặt, chỉ cần đến nhận quà là được rồi.”

“A, như vậy chẳng phải lài sao?”

Khải Ngôn cười nói, “Rõ là vậy rồi.”

Đúng lúc đó thì có một bóng người tiến về phía này. Nguyễn Tĩnh nghiêng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt tràn đầy ý cười của một đồng nghiệp làm cùng văn phòng.

“Cô giáo Nguyễn, thực khéo quá!” Người này nói xong liền nhìn sang người ngồi đối diện với Nguyễn Tĩnh, “Đi ăn cơm trưa với bạn trai à?”

Nguyễn Tĩnh cười cười. Triệu Khải Ngôn gật đầu chào cô giáo kia và mỉm cười nhàn nhạt, “Chào!” Làm cho đối phương thật sự có chút thẹn thùng.

Đang sau có người cất tiếng gọi, cô giáo liền cười cười vẫy tay chào và rời đi.

Nguyễn Tĩnh quay đầu nhìn chòng chọc vào Triệu Khải Ngôn trong ba giây rồi không khỏi mỉm cười, “Triệu Khải Ngôn, nói thực xem nào, em hình như đang trào cao phải không?”

Khải Ngôn hiểu được ý của cô và có chút bất đắc dĩ. Anh nửa đùa nửa thật mở miệng, “Thế em có muốn giấu anh trong nhà không hả?”

“Em làm sao nuôi nổi anh.”

Triệu Khải Ngôn than nhẹ một tiếng. Anh cười nói, “Nguyễn Tĩnh, em nhất định chưa từng gặp một người khó đối phó như anh phải không?”

“Thực ra em vẫn đang cố gắng để vui vẻ đây.”

Khải Ngôn sáng mắt lên, anh lập tức cúi người hôn lên môi cô. Nguyễn Tĩnh kinh ngạc không thôi, còn đối phương thì đã khôi phục lại tư thế và như thể chưa có việc gì xảy ra.

“Anh cũng thật là... làm càn!” Nguyễn Tĩnh lấy lại tinh thần xong lại nhìn ra xung quanh, đây là lần đầu họ lớn mật hôn nhau ở nơi đông người thế này, may mà chỗ này khá khuất, hẳn là không có nhiều người chú ý tới một màn vừa rồi.

“Cuối tuần là sinh nhật em rồi, em định thế nào?” Khải Ngôn cười cười hỏi sang chuyện khác.

Nguyễn Tĩnh ồ lên một tiếng, “Sao anh biết ngày sinh của em?”

“Anh nhìn lén chứng minh thư.”

Người nào đó bật cười thành tiếng. Không thể tưởng tượng Triệu Khải Ngôn cũng làm được những loại chuyện thế này.

Cơm nước xong, hai người rời khỏi nhà hàng. Khải Ngôn thực tự nhiên cầm tay Nguyễn Tĩnh. Khi hai người ra tới cửa thì gặp một người đàn ông đang đi vào. Triệu Khải Ngôn không khỏi nhíu mày, còn người đi bên cạnh thì trái lại lại không có biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, như thể chỉ đi lướt qua mà không hề chú ý. Khải Ngôn thừa nhận, vào thời khắc đó, trong lòng anh thực sự có chút vui sướng.

“A Tĩnh?”

“Ừm?”

Triệu Khải Ngôn hơi hồi hộp một chút... Nguyễn Tĩnh không tập trung tư tưởng là vì ai?

Có một số việc Khải Ngôn cũng không muốn nghĩ sâu hơn. Với tình cảm hiện tại, anh tình nguyện tự cho mình đúng một chút.

Vòng một hồi đã tới thứ Năm. Triệu Khải Ngôn đã đặt trước một phòng trong nhà hàng bán đồ ăn Trung Quốc để thết đãi bố mẹ.

Bà Triệu nhấp hai ngụm trà đại mạch, gương mặt xinh đẹp khoan khoái giãn ra, “Khải Ngôn, chẳng phải con bảo sẽ dẫn bạn gái tới đây sao, người đâu?”

Khải Ngôn mỉm cười chống đỡ, “Hôm nay đúng lúc cô ấy có việc, cho nên...”

Triệu Lâm ở bên cạnh cười to, “Người nào mà giỏi thế hả?” Nói xong, cô ngồi xuống bên cạnh bà Triệu rồi dùng âm lượng bình thường mà nhẹ nhàng nói, “Chị dâu, em thấy Khải Ngôn đang lừa chị đấy. Em hay đi chơi với cậu ấy mà có thấy có bạn gái gì đâu.” Triệu Lâm nói xong lại trầm tư một giây, “Nếu có tính thì chỉ có một lần em đã giới thiệu bạn học đại học của em cho cậu ấy thôi. Khi ấy bạn em cũng có hẹn Khải Ngôn ra ngoài, nhưng mà...” Ánh mắt của Triệu Lâm hướng về phía người đàn ông anh tuấn đang thản nhiên uống trà, “Chẳng phải cháu đã từ chối Nguyễn Tinh rồi sao?”

Khải Ngôn đặt chén trà xuống và lắc đầu thở dài. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt đang dò hỏi của mẹ và chỉ nói, “Hiện giờ con và cô ấy đang ở bên nhau, con nghĩ... con thực sự mê đắm cô ấy. Nếu có thể thì cô ấy sẽ là con dâu của mẹ đấy.” Khải Ngôn nói xong lại cười khê, “Tên cô ấy là Nguyễn Tinh.”

Lúc ấy, trên mặt của Triệu Lâm lộ rõ vẻ hoàn toàn khiếp sợ và không thể tin được. Còn bà Triệu thì có chút an ủi. Bà cứ tưởng đứa con luôn làm theo ý mình này định độc thân cả đời, “Hay là buổi tối đưa tới đây cho mẹ nhìn một cái, để mẹ xem người làm cho đứa con vĩ đại của mẹ mê muội là người thế nào?”

Khải Ngôn gật đầu, “Để con hỏi lại cô ấy đã.” Ngữ khí đơn giản nhẹ nhàng của Khải Ngôn làm người nghe không tài nào phát hiện được anh quan tâm tới Nguyễn Tinh đến mức nào.

Giữa không khí trò chuyện bàn tán sôi nổi, trong lòng Triệu Khải Ngôn lại chìm trong nặng nề.

Anh nhớ tới cuộc gọi lúc trước, người nghe điện không phải là cô. Mà anh nhận ra giọng nói ấy hình như là của Tưởng Nghiêm?

Ngày hôm đó, mẹ của Nguyễn Tinh bị đột phát viêm ruột thừa cấp tính phải vào bệnh viện. Vội vội vàng vàng xong mới nhớ tới cuộc hẹn với Khải Ngôn, cô nhìn đồng hồ trên tay thì đã sang buổi chiều, mà đi động thì trong lúc rối ren không biết đã lạc ở tận góc nào. Trong lòng Nguyễn Tinh vô cùng sầu thảm. Anh không tìm được cô nhất định sẽ nghĩ rằng cô lâm trận bỏ chạy.

Nguyễn Tinh thông thả đi trên hành lang thì gặp Nguyễn Nhân đang nói chuyện điện thoại. Người này vừa thấy cô liền tắt máy và đi tới, “Triệu Lâm cố ý gọi điện thoại tới tra hỏi chị tại sao em và Triệu Khải Ngôn lại hẹn hò với nhau? Ha, hai người cũng biết dọa người đấy!”

“Chị, em mượn điện thoại một chút.”

Nguyễn Tinh cầm điện thoại và ấn dãy số quen thuộc. Đầu dây bên kia vang lên bảy tám tiếng nhưng không có người bắt máy.

“Sao, tìm Triệu Khải Ngôn à? Đang cùng bố mẹ uống trà thì phải.” Nguyễn Nhân cười nói, “Được rồi, ở đây cũng không còn việc gì nữa, em có việc thì cứ đi đi!”

“Không cần, em ở đây chờ mẹ tỉnh lại.”

Nguyễn Minh Huy mới cơm nước ở bên ngoài trở về đang đi trên hành lang bệnh viện, “A Tinh, điện thoại của em này. Anh vừa ra ngoài thì đụng phải Tưởng Nghiêm, cậu ta đưa cho anh đấy.”

Nguyễn Nhân vừa nghe xong mấy lời này liền thì thầm phỉ báng vài câu. Nguyễn Tinh vừa lắc đầu vừa nhận điện thoại và mở ra xem tin nhắn. Không có tin nhắn của Triệu Khải Ngôn. Trong lòng cô nhất thời có chút chán nản.

“Khải Ngôn, con đang nghĩ gì thế?”

“Không ạ. Trà này ngon không mẹ?”

“Trà con chọn thì đương nhiên hợp khẩu vị của mẹ rồi.” Bà Triệu tươi cười nhìn đứa con trai đang bắt đầu sốt ruột, “Con có việc thì cứ đi trước đi, không cần ngồi cùng bà già này đâu.”

“Con không sao. Mà mẹ cũng đâu có già đâu.”

“Sắp lên chức bà rồi mà còn không già.”

Khải Ngôn than nhẹ, “Mẹ định ám chỉ gì vậy?”

“Con vẫn luôn thông minh mà. Giờ con đã thay đổi thái độ đối với chuyện tình cảm rồi, mẹ thực sự rất vui. Mẹ với ba con muốn bé cháu từ lâu rồi nhưng biết con lãnh đạm đối với chuyện hôn nhân nên không muốn giục. Giờ thì chẳng phải mẹ đã có thể hy vọng sắp được hoàn thành nguyện vọng lên chức bà hay sao?”

Triệu Khải Ngôn bóp bóp trán. Anh không muốn người nhà lo lắng nhưng trước mắt thực sự không thể hứa hẹn điều gì. Anh không thể hứa hẹn được bởi vì ngay cả bản thân còn không nắm chắc được mọi chuyện.

Sau khi tan trường, Tưởng Nghiêm đi tới bệnh viện. Anh nhìn thấy Nguyễn Tĩnh đang ngồi một mình bên cửa sổ, “Đi đâu rồi?”

Người đang ngẩn ngơ không khỏi giật mình, “Ồ, là anh à! Tôi vừa đưa mẹ vào phòng vệ sinh rồi.”

Tưởng Nghiêm đặt túi hoa quả trong tay xuống, “Cô ăn cơm chưa?”

“Tôi định về nhà ăn.”

Tưởng Nghiêm nhìn đồng hồ đeo tay, “Đúng lúc tôi cũng định về nhà một chuyến, đi cùng nhé!”

Nghe Tưởng Nghiêm nói thế, Nguyễn Tĩnh nheo mắt nở một nụ cười.

“Có vấn đề gì à?”

“Không. Chỉ là, rất ít khi anh nói chuyện với tôi như thế... Rất lễ độ!”

Tưởng Nghiêm hơi cứng mặt lại nhưng cũng không phản bác. Thấy sắc mặt của Nguyễn Tĩnh có vẻ kém, không hiểu vì sao anh ta bỗng đưa tay xoa xoa lên má cô.

“Anh làm gì thế?” Nguyễn Tĩnh không khỏi sợ hãi.

Đối phương khăng khái nở một nụ cười ngàn năm có một, “Tôi đang nghĩ trước đây cô làm gì cũng đều có chút kích động, vậy mà giờ đã thay đổi rất nhiều rồi.”

“A, con người luôn thay đổi mà.”

“Đúng vậy!” Tưởng Nghiêm nói xong liền thoáng nhìn về phía cửa. Nguyễn Tĩnh vô thức nhìn theo hướng ánh mắt của anh ta, “Khải Ngôn?”

Triệu Khải Ngôn đang đứng ở cửa, không biết anh đã đứng ở đó được bao lâu rồi, vẻ mặt vô cùng tĩnh lặng.

“Sao anh lại tới đây?” Nguyễn Tĩnh đã bước tới trước được ba bước thì đột nhiên nhớ tới gì đó mà cẩn thận mở miệng, “Anh đang giận à? Hôm nay em thực sự quên mất, mẹ em đột nhiên sinh bệnh...”

“Không sao, anh biết mà.” Mọi cử chỉ của cô đều biểu lộ rõ ràng trong tâm tư đã bị lấp đầy bởi Triệu Khải Ngôn anh. Ánh mắt của Khải Ngôn dần dần chuyển sang dịu dàng, “Anh nghĩ có lẽ em muốn gặp anh.”

“Đúng vậy, em muốn gặp anh.” Nguyễn Tĩnh hiếm khi thẳng thắn như vậy. Cô lại nói tiếp những lời khá mất mặt, “Ăn cơm tối với em nhé? Vừa rồi em còn đang nghĩ hôm nay thất hẹn có lẽ sẽ khiến anh tức giận và khó chịu, vậy nên em không dám gọi điện thoại cho anh.”

“Sao thế được.” Cảm xúc có không tốt đến đâu thì lúc này cũng đã được vờ về an ủi.

“Chờ mẹ em ra, em nói với bà một tiếng rồi mình đi nhé. Hôm nay vội quá, em đói bụng lắm rồi.” Nguyễn Tĩnh bỗng nhớ ra trong phòng còn có người. Cô xoay người và có chút ngại ngùng mở miệng, “Đây là Triệu Khải Ngôn, bạn trai tôi.” Nguyễn Tĩnh lại quay sang giới thiệu với Triệu Khải Ngôn, “Đây là Tưởng Nghiêm, huynh trưởng của em.”

“Xin chào!” Thái độ của Khải Ngôn khá nho nhã lễ độ, còn đối phương thì cảm áo khoác rồi không nói một lời cất bước ra ngoài.

“Haiz, lại giận rồi.”

Khải Ngôn tiến lên phía trước và vươn tay nhẹ nhàng cầm tay cô, “Em thích anh ta à?”

“Hả?” Trong mắt của Nguyễn Tĩnh hiện lên tia kinh ngạc. Câu hỏi của Khải Ngôn và sự gần gũi thân mật của anh khiến cô có chút không kịp phản ứng.

“Em thích Tưởng Nghiêm đó à? Lúc trước em cứ một mực nhìn anh ta mà? Ngay cả anh xuất hiện cũng không biết.” Khải Ngôn không rõ vì sao lúc trước đã cố áp chế mối nghi ngờ này xuống mà bây giờ lại hỏi ra như thế. Có lẽ anh cần xác định được trọn vẹn tâm ý của cô. Khát vọng muốn chiếm hữu dường như là một loại bản năng. Thành thực mà nói, bởi vì Nguyễn Tĩnh mà Triệu Khải Ngôn vốn đã có chút bài xích đối với Tưởng Nghiêm. Nếu hai người đó không có bất cứ liên quan gì thì cũng chẳng có gì để nói, anh cũng dễ dàng tỏ vẻ bình thản ngoài mặt. Nhưng những lời nói và cử chỉ của người đàn ông đó thực sự khiến anh không thể chịu được. Không hiểu vì sao mà thậm chí anh còn không chịu nổi khi Tưởng Nghiêm nói ra cái tên Nguyễn Tĩnh qua điện thoại, lại càng không thể chịu được khi chứng kiến hai người bọn họ mặt đối mặt ở chung một chỗ. Nhưng chung quy thì Triệu Khải Ngôn vẫn là người biết cách đối nhân xử thế hơn người, cũng có thể nhẫn nhịn hơn so với những người khác, cho dù trong lòng không thoải mái thì anh cũng sẽ không biểu hiện ra bên ngoài.

Nguyễn Tĩnh trừng mắt nhìn anh, “Triệu Khải Ngôn, anh không thể tin tưởng em hơn một chút được à? Ít nhất cũng không nên nghi ngờ em đứng núi này trông núi nọ chứ. Tưởng Nghiêm đó là sư huynh, là đàn anh của em đấy, còn anh là người yêu của em cơ mà.”

Khải Ngôn ngẩn người rồi phá lên cười, trông đáng vẻ vô cùng lúng túng.

“Xin được thụ giáo!”

“Nói thật ra, có kiểu vận vẹo này của anh thật đúng là...”

“Em có biết cứ dính đến chuyện của em là anh không còn tiêu chuẩn gì hết không?” Triệu Khải Ngôn thực sự cũng không sợ bị người yêu cười nhạo, tâm trạng của anh lúc này đang rất tốt, “À Tĩnh, ăn cơm tối xong em đi với anh một chút nhé?”

Gặp mặt phụ huynh quả thực là bước đầu tiên của quá trình đại cô nương lên kiệu. Nguyễn Tĩnh ngồi đối diện với bà Triệu mà chẳng biết nói gì. May mắn thay, bà là người biết ăn nói và hình như cũng khá vừa lòng với cô.

Triệu Khải Ngôn mang tới một ly nước trái cây rồi ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Tĩnh, “Mẹ anh được gặp em thì có hơi vui sướng quá mức, em thông cảm chút nhé.”

“Điều này có nghĩa là mẹ anh không ghét bỏ em phải không?” Nguyễn Tĩnh thì thầm hỏi.

Khải Ngôn ghé sát vào và nói nhỏ, “Mẹ anh thích em bởi vì em là người anh thương.”

Bà Triệu ngồi một bên trông thấy ánh mắt của con trai mình khi nhìn cô gái kia thì không biết nên vui hay nên buồn. Trông nó có vẻ chung tình sâu nặng rồi, nếu về sau không có kết quả thì bà cũng không dám tưởng tượng Khải Ngôn sẽ thành ra thế nào? Chỉ hy vọng cô gái này cũng yêu thương Khải Ngôn như tình cảm nó dành cho cô.

Buổi tối, khi Triệu Khải Ngôn đưa Nguyễn Tĩnh về nhà thì cũng đã quá mười giờ. Nguyễn Tĩnh vừa vào cửa thì phát hiện trong phòng khách đèn dóm sáng trưng. Cả nhà đều có mặt, ngay cả anh họ Nguyễn Minh Huy và Tưởng Nghiêm cũng có ở đó, vẻ mặt ai nấy đều trông rất nghiêm trọng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nguyễn Chính bị người ta tố cáo có tham ô, tòa án đã thụ án và bắt đầu điều tra từ hôm nay rồi.

Bị người ta tố cáo tham ô, mặc dù trước mắt chỉ là điều tra nhưng nếu thực sự tra ra chuyện gì thì không chỉ có Nguyễn Chính chịu tiếng xấu tới lúc cuối đời mà tiền đồ của nhà họ Nguyễn cùng với các trường học dựa trên danh nghĩa của nhà họ Nguyễn cũng sẽ bị liên lụy, cơ nghiệp trăm năm gây dựng cũng có thể tan tành. Cho dù cuối cùng oan khiên có được rửa sạch thì loại chuyện này xảy ra cũng nhất định sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng.

Trong tối hôm đó, nhà họ Nguyễn lập tức đưa ra đối sách. Mọi quan hệ có thể sử dụng đều được dùng tới. Phía tòa án đã phái luật sư tới để tỉ mỉ điều tra sự việc. Mấy vị chú bác cũng gấp rút từ nước ngoài trở về, không khí vô cùng nghiêm trọng.

Nguyễn Tĩnh mất ngủ cả đêm, tận đáy lòng cũng biết tình hình nghiêm trọng. Khi thấy ông nội ném gậy cả gậy, trong lòng cô lại càng thêm khó chịu. Nguyễn Tĩnh muốn gọi điện cho Triệu Khải Ngôn nhưng nghĩ lại thì chuyện này cũng không thể nói lung tung được, vì vậy mà cô đành từ bỏ.

Ngày hôm sau, mẹ của Nguyễn Tĩnh làm thủ tục xuất viện. Chỉ đạo được ban ra, tiểu bối không cần nhúng tay vào việc này, chỉ cần làm tốt phần công việc nội bộ là được rồi.

Trong giờ làm việc buổi sáng, tâm trạng của Nguyễn Tĩnh không được yên ổn vì không được nghỉ ngơi đầy đủ, hơn nữa, cũng bởi vì trong lòng đang ngổn ngang trăm mối nên tinh thần không được thoải mái. Ba giờ chiều, sau khi cùng Tưởng Nghiêm tham gia một cuộc họp của Bộ giáo dục, Nguyễn Tĩnh không trở về trường mà lái xe tới quán của Triệu Khải Ngôn.

Cô vừa đẩy cửa bước vào thì một cậu nhân viên phục vụ lạ mặt đã tiến lên tiếp đón, “Xin chào quý khách, mời quý khách vào!”

“Tôi đến tìm người.” Nguyễn Tĩnh giải thích, ánh mắt hướng về vị trí Triệu Khải Ngôn hay ngồi nhưng không thấy anh ở đó.

“Chị Nguyễn!” Một nữ phục vụ nhận ra cô liền chạy tới. Người này cúi đầu nói với cậu nhân viên bên cạnh mấy câu, chỉ thấy đôi phương nhìn cô với vẻ vô cùng ngưỡng mộ rồi rút lui.

“Anh ấy không ở đây ă?”

“À, giữa trưa có một cô gái tới đây, hình như là có việc gì đó muốn tìm ông chủ, anh ấy đi từ chiều rồi ă.”

Nguyễn Tĩnh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Nếu anh ấy trở về... Thôi quên đi, cũng không có chuyện gì đâu.” Cô xoay người đi ra ngoài, trước khi đi còn quay lại dặn dò một câu, “Không cần báo với anh ấy là tôi đến đây đâu.”

Đi được một đoạn, Nguyễn Tĩnh dừng xe trước một cửa hàng tiện lợi. Cô đi vào mua một lon bia hoa quả rồi mở nắp uống mấy hớp, sau đó mới chậm rãi trở về bên cạnh xe. Nói đến cũng khéo, cô đã gặp Triệu Khải Ngôn ngay ở chỗ đó.

Anh đang bước ra từ cửa hàng bách hóa ở phía đối diện, đi bên cạnh còn có một cô gái có dáng vẻ xuất chúng. Nguyễn Tĩnh cũng biết người này, đó là Tạ Hà.

Vẻ mặt của Nguyễn Tĩnh có chút ngưng trệ. Cô nhất thời đứng im tại chỗ không biết phải làm sao. Sau khi lấy lại tinh thần, cô vừa quyết định sẽ rời khỏi đó như không có việc gì xảy ra thì lại quá muộn. Hai người đứng ở phía bên kia đường rõ ràng đã nhận ra cô.

“A Tĩnh!” Tạ Hà gọi cô một tiếng, còn Triệu Khải Ngôn thì đã chạy về phía cô, trên môi anh không kìm được nụ cười, “Sao em lại ở đây?”

“Em tiện thể dạo bộ chút thôi.”

“Đã lâu không gặp, A Tĩnh!” Tạ Hà cũng đã bước tới.

Nguyễn Tĩnh gật đầu chào cô, “Đã lâu không gặp!”

“Tuần trước chị có tới phòng tranh thì ông chủ Trần bảo là em đã đổi việc rồi.” Tạ Hà thấy lon bia trên tay cô thì không khỏi bật cười thành tiếng, “Sao còn sớm đã uống bia vậy?”

“Em hơi khát.” Di động bỗng rung lên mấy cái. Nguyễn Tĩnh mở ra xem thì thấy tin nhắn của Nguyễn Nhân bảo cô quay về trường học gặp chị ấy một chút. “Em đi trước đây, hai người thông thả nhé!” Nguyễn Tĩnh nói xong liền quay sang gật đầu chào Khải Ngôn.

“Tạm biệt, A Tĩnh!” Tạ Hà vẫy tay chào. Mãi tới khi Nguyễn Tĩnh lên xe, cô mới quay sang cười nói với người bên cạnh, “Khí chất của Nguyễn Tĩnh rất được. Em muốn vẽ một bức tranh về cô ấy nhưng không biết cô ấy có đồng ý làm người mẫu cho em không nữa?”

Ánh mắt của Triệu Khải Ngôn vẫn đuổi theo bóng dáng của chiếc xe kia. Chờ đến khi nó biến mất ở ngã tư đường thì anh mới thu hồi lại tâm trạng phiền muộn, “Đi thôi!”

“Có việc gì thế? Sao đột nhiên mất hồn mất vía thế?”

“Không việc gì!” Khải Ngôn hơi xấu hổ. Hôm nay bạn bè phải rời đi mà tâm trạng của anh lại không ổn định chút nào, “Em còn muốn mua gì không? Nếu không thì giờ ra sân bay là vừa đấy, đừng bỏ lỡ chuyến bay.”

“Lỡ thì lỡ chứ sao. Cùng lắm là tối mai đi cũng được mà. Em chỉ sợ anh chê em ở đây gây phiền toái cho anh thôi.”

“Sao thế được!” Khải Ngôn vỗ vỗ vai cô, “Em mà tới đây thì anh lúc nào cũng hoan nghênh chào đón mà.”

Người đàn ông trước mặt vẫn anh tuấn như năm nào, sự từng trải qua bao năm tháng làm cho anh càng thêm sâu sắc kín đáo, cũng càng ngày càng khó thân cận. Tạ Hà nhìn anh rồi nhẹ giọng mở miệng, “Khải Ngôn, tuy chúng ta không thể trở thành người yêu nhưng trong mắt em, vị trí của anh đã vượt xa một người bạn và người yêu thông thường rồi. Em luôn hướng về anh, cũng quá ỷ lại vào anh, mà em cũng hiểu anh không hề muốn thế. Cho dù em có xuất sắc cỡ nào thì anh cũng chẳng để tâm hơn một chút. Anh luôn đối xử rất tốt với người khác nhưng mà cũng... rất vô tình. Em cứ nghĩ mãi không hiểu cuối cùng ai sẽ có thể khiến anh phải để mắt tới và dành tình cảm cho đây.”

Triệu Khải Ngôn chỉ mỉm cười, trong nụ cười trong trẻo có một chút oan ức và ẩn giấu sự dịu dàng kín đáo.

Hôm đó, sau khi đưa tiễn Tạ Hà, Khải Ngôn lại lái xe tới trước cửa nhà Nguyễn Tĩnh. Khi ấy, Khải Ngôn không gặp được cô gái mình yêu. Một cú điện thoại gọi tới làm cho anh không thể nán lại lâu hơn được nữa. Anh đành lái xe quay về.

Thì ra Triệu Khải Ngôn không phải là người muốn gặp là có thể gặp được. Nhắn điện thoại lại không có người bắt máy, Nguyễn Tĩnh có chút buồn bực. Cho tới giờ cô đại khái cảm thấy mình quá mức tốt bụng, đã quên mất Triệu Khải Ngôn vốn là một người đàn ông luôn phóng khoáng vô định rồi.

Chuyện của ông nội đã có bậc trưởng bối xử lý, cô có lo lắng cũng không giúp được gì. Trong lòng chất chứa quá nhiều ưu phiền, cô chỉ có thể tìm người giải sầu để xua đi chút ít tâm trạng buồn bực.

Khương Uy và Nguyễn Tĩnh đều là hội viên của câu lạc bộ bowling, cả hai cùng gia nhập một thời điểm. Cô không hứng thú với trò này lắm nhưng thỉnh thoảng cũng đến chơi cùng. Hai người vừa chơi xong một ván thì hoàn toàn bất ngờ khi gặp được người quen. Khương Uy lúc nào cũng thích đông vui náo nhiệt, còn cô thì hiện giờ không muốn tiếp xúc với người này chút nào. Nhớ tới Từ Vi và Triệu Khải Ngôn từng có gút mắc tình cảm, trong lòng cô cũng có chút điểm lưu ý.

Từ Vi và Khương Uy chào hỏi nhau. Thấy Nguyễn Tĩnh ngồi im một bên, Từ Vi bèn đi tới và hỏi cô một câu, “Sao vậy, cuối tuần không phải ở bên bạn trai à?”

Nguyễn Tĩnh cười cười không trả lời mà hô lên một tiếng cổ vũ Khương Uy đang ném cầu.

Từ Vi thấy thái độ lạnh nhạt của cô thì trở nên tức giận, cô ta không giả vờ khách sáo nữa, “Trình độ đùa giỡn với tình cảm của cô quả thực cũng dễ nhận thấy đấy nhỉ, đã đá Khương Uy rồi, giờ còn định đá cả Khải Ngôn nữa sao?”

Nguyễn Tĩnh rút cuộc mới nhìn về phía cô ta, “Hình như cô rất không thích tôi thì phải?”

“Tôi chỉ không thể quen được với lối sống của cô thôi, ba tâm hai ý, đã trêu đùa Khải Ngôn lại không biết quý trọng!”

Tuy trong lòng có chút không thoải mái nhưng trên mặt Nguyễn Tĩnh vẫn không lộ ra điều gì, “Tôi thế nào không cần người ngoài quan tâm.”

Đối mặt với sự lạnh lùng của đối phương, trong mắt Từ Vi hiện lên một tia sắc bén. Cô ta đang định mở miệng nói tiếp thì điện thoại của Nguyễn Tĩnh đã vang lên.

“A Tĩnh, giờ em tới bệnh viện một chuyến nhé!”

“Sao vậy chị?” Nguyễn Tĩnh có dự cảm không tốt.

“Đừng căng thẳng, bệnh cũ của ông nội lại tái phát thôi.”

“Em tới ngay đây!”

Nguyễn Tĩnh vừa ngắt máy thì di động lại vang lên. Khi thấy số gọi đến là của Triệu Khải Ngôn, cô do dự một chút rồi ấn nút nghe.

“A Tĩnh, chị là Triệu Lâm đây. Hôm trước Khải Ngôn đưa bố mẹ cậu ấy về Anh rồi, phải ở đó vài ngày mới về. Trước khi đi cậu ấy có gọi điện thoại cho em nhưng không ai nghe máy. Cậu ta còn dặn chị lát sau gọi điện nói với em một tiếng, nhưng mà chị lại vội quá nên quên mất. Xin lỗi A Tĩnh nhé, khiến em phải lo lắng rồi!”

“Không sao ạ!”

“Em biết số di động quốc tế của cậu ấy chưa?”

“Em biết rồi ạ.”

“Ừ, vậy nhé. Khi nào rảnh em gọi cho cậu ấy nhé. Hôm đó cậu ta không tìm được em, mặt mũi trông nặng nề lắm. Nếu không phải lúc đó ba cậu ấy bất ngờ gặp phải chuyện ngoài ý muốn dính dáng đến pháp luật thì cậu ta quả thực không tự nguyện lên máy bay đâu. Ha ha, trông thấy Khải Ngôn cau mày thật đúng là ngàn năm có một.”

Nguyễn Tĩnh ở bên này im lặng trong ba giây rồi mới nói, “Em biết rồi.”

Nguyễn Tĩnh lái xe tới bệnh viện. Cô đã quen thuộc với nơi này rồi. Năm nay nhà họ Nguyễn hình như mọi sự đều bất lợi, liên tục gặp chuyện không may. Nguyễn Tĩnh ở đó tới hơn bảy giờ mới về đến nhà. Sau khi tắm rửa sạch sẽ và nằm trên giường, cô lại nhớ tới Triệu Khải Ngôn, nhớ thực sự. Lúc này, chỉ nghĩ đến chuyện gọi điện cho anh thôi là cô cũng thấy vô cùng căng thẳng.

Nếu hiện giờ Khải Ngôn rời khỏi cuộc sống của Nguyễn Tĩnh, cô có lẽ sẽ không thể thích ứng được, có lẽ sẽ trăm phương ngàn kế để kéo anh trở về. Nguyễn Tĩnh biết chuyện níu kéo tình cảm rất tổn hao tinh thần, nhưng tình hình trước mắt đã không cho phép cô được tự do lựa chọn nữa.

Nguyễn Tĩnh suy nghĩ miên man một lúc thì chìm vào giấc ngủ, quên luôn cả ý định thử gọi vào số điện thoại đường dài quốc tế kia. Trời vừa sáng thì di động đổ chuông.

Là một dãy số xa lạ, “A lô?”

“Anh nghĩ có lẽ em đã dậy rồi.”

Giọng nói trầm thấp của đối phương làm cho Nguyễn Tĩnh sửng sốt, “Khải Ngôn?”

“Anh rất nhớ em!”

Nổi lòng phiền muộn trong mấy ngày qua vì câu nói này mà bất giác vui đi không ít, “Bao giờ anh về?”

“Ngày kia, cũng có thể là ngày mai.”

“Ừm, em chờ anh.”

Nguyễn Tĩnh cúp máy rồi nằm lại giường và thở phào một hơi.

Từ sau khi Nguyễn Chính xảy ra chuyện, mẹ của Nguyễn Tĩnh tạm thời rút lui khỏi các hoạt động của trường học, vì vậy mà công việc của Nguyễn Tĩnh cũng bị tăng lên rất nhiều. Áp lực nhất thời giáng xuống làm Nguyễn Tĩnh quả thực có chút ăn không tiêu, may là đôi khi Tưởng Nghiêm cũng ra tay trợ giúp. Tuy khá bất ngờ với sự hào phóng đột xuất của đối phương nhưng Nguyễn Tĩnh cũng không bài bác những chuyển biến này. Trong quan niệm của cô thì thêm bạn bớt thù bao giờ cũng là chuyện tốt.

Chiều hôm nay, còn chưa tới giờ tan tầm thì Nguyễn Nhân đã gọi điện bảo cô tối nay đi uống rượu. Nguyễn Tĩnh biết mấy ngày nay chị mình luôn trong trạng thái thần kinh căng thẳng và cần phát tiết nên cũng đồng ý. Tối đó, Nguyễn Nhân còn gọi thêm ba đồng nghiệp khác, hai nam một nữ, tầu lượng ai nấy đều vô cùng tốt. Nguyễn Tĩnh tự biết không thể liều mạng với mấy người này được, cô chỉ uống một chút rượu nhẹ mà thôi. Giữa buổi thì nhân viên phục vụ đưa tới một ly Champagne, “Vị đẹp trai bên kia mời cô!”

Nguyễn Tĩnh đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đang nghiêm chỉnh ngồi ở một bàn khác, “Thay tôi cảm ơn anh ấy nhé!”

“Tam Tam, lần sau uống rượu đừng gọi em cô đi cùng nhé, rõ là ảnh hưởng đến thị trường của chúng ta!” Trong giọng nói của cô giáo sáng sủa đó đã có chút men say.

Nguyễn Nhân an ủi cô ấy, “Điểm này quý vị không cần phải lo, nó hiện tại đã có người quản rồi, thị trường về cơ bản là vẫn rộng mở.”

Nguyễn Tĩnh cười khổ, “Chị nói bừa gì vậy!”

“Sự thật là thế còn gì.” Nguyễn Nhân nói xong lại điểm điểm vào trán cô em, “Đừng được hời lại ra vẻ nhá!”

Một đồng nghiệp nam mở miệng, “Nói đến chuyện tình cảm, Tam Tam này, phòng tài vụ của cô chẳng phải có một kế toán họ Lăng sao? Tôi nhớ cô ta đang theo đuổi Phó giám đốc Tưởng đấy, giờ thế nào rồi?”

“Ai mà biết.”

“Nếu không phải tôi biết rõ tính tình của cô thì còn tưởng cô có ý với Phó giám đốc Tưởng đấy. Chẳng phải luôn có câu “Không phải oan gia không gặp mặt” sao?” Một đồng nghiệp nam khác tiếp tục tra hỏi.

“Cút, các cậu đừng hòng làm tổn hại danh dự của tôi!”

“Lại nói, lần trước khi trường chúng ta tổ chức đi du lịch ấy, về sau có một người tới mà đến giờ tôi vẫn còn ấn tượng sâu sắc. Tôi nhớ anh ta họ Triệu thì phải? Một người đàn ông lịch lãm như thế thật khiến người ta phải nhất kiến chung tình nhỉ.” Đồng nghiệp nữ tiếp tục góp chuyện.

Nguyễn Nhân tươi cười vỗ lên cánh tay cô ấy, “Loại đàn ông tài giỏi như vậy chỉ cần thưởng thức là được. Hơn nữa, anh ấy là hoa đã có chủ rồi.”

“Đàn ông xuất sắc như vậy luôn rất hút hàng nhỉ. Haiz, sự thật bao giờ cũng không theo ý người.”

Nguyễn Tĩnh nghe bọn họ nói đến đề tài này thì không khỏi lắc đầu. Cô vừa cầm ly rượu lên thì di động lại đổ chuông. Nguyễn Tĩnh cúi đầu xuống xem thì hóa ra là cái người mà bọn họ đang bàn luận.

“Em bận à?”

“Giờ em đang ở bên ngoài, khi nào về đến nhà em gọi lại cho anh nhé?”

“Anh chờ điện thoại của em đấy. Lái xe cẩn thận nhé!”

“Dạ.”

Cô giáo kia nháy mắt mấy cái với cô, “Bạn trai gọi đến kiểm tra hả?”

Nguyễn Tĩnh chỉ cười cười.

Gần rạng sáng ngày hôm đó mới tàn cuộc. Lúc ấy, ai nấy đều say sưa cả rồi, chỉ còn mỗi Nguyễn Tĩnh là bình thường nên không thể không hỏi địa chỉ của từng người và đưa cả bọn về rồi cuối cùng mới quay về nhà. Nguyễn Nhân đưa tay vuốt vuốt mái tóc của em gái, “A Tĩnh, cảm ơn em nhé!”

“Chị khách sáo với em làm gì. Chị tỉnh chưa?”

“Thực ra chị cũng không say lắm. Chị biết giữ chừng mực mà.”

“Em biết.”

Nguyễn Nhân hạ cửa kính xuống cho gió lạnh thổi vào, “A, hồi còn bé ông nội thường bảo mỗi ngày phải uống chút rượu thì khi lớn lên đến lúc phải xã giao sẽ không bị quá chén. Mỗi lời nói của ông cụ ấy đều có chút hợp lý đấy.”

A Tĩnh quay đầu liếc mắt nhìn chị một cái, “Chị sao thế? Lo cho ông nội à?”

“Em không lo à?” Nguyễn Nhân ngả đầu dựa vào lưng ghế rồi và nhắm chặt mắt lại, “A Tĩnh, em có nghĩ rằng, loại chuyện này... Có thể là tin đồn vô căn cứ được không?”

Trong lòng Nguyễn Tĩnh chùng hẫng xuống nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, “Chị đừng nghĩ vớ vẩn nữa.”

Về đến nhà, Nguyễn Tĩnh tắm rửa xong liền lấy di động ra gọi cho Triệu Khải Ngôn. Đầu dây bên kia vang lên hồi lâu mới có người tiếp máy, “Chờ lâu quá, thiếu chút nữa là anh ngủ rồi.”

Nghe được giọng nói của anh, trong lòng Nguyễn Tĩnh dù đang nặng nề cũng dần trầm tĩnh lại, “Thật có lỗi!”

“Tâm trạng của em không tốt à?” Cảm giác của đối phương thật nhạy bén.

“Không phải. Chỉ là em nhớ anh thôi.”

Đối phương tựa hồ bị lời nói này làm cho kinh ngạc. Thật lâu sau, bên trong điện thoại mới truyền lại tiếng cười, “Lần đầu tiên nghe em nói thế đấy.”

“Anh không thích à?”

“Không, anh rất thích.”

“Ngày mai mấy giờ anh lên máy bay?”

“Bảy giờ sáng. Về đến nhà chắc là tối rồi.”

“Anh muốn em tới đón không?”

“Như vậy có phiền em không? Nhưng mà, phiền em vậy!”

“A.”

Sáng sớm ngày cuối tuần, Nguyễn Tĩnh thức dậy liền đi xuống phòng khách thì trông thấy mấy đứa em họ một trai hai gái đang ngồi xem TV. Gần đây các chú bác đều ở lại nơi này nên đám con cái được nghỉ học cũng về đây cả.

“Chị họ, chị dậy rồi à!” Diệu Diệu mười lăm tuổi nhìn thấy Nguyễn Tĩnh đầu tiên. Cô bé liền chạy tới, “Nguyễn Hiếu Phong này xấu lắm chị ơi, lớn như vậy rồi mà còn xem hoạt hình SpongeBob SquarePants nữa!”

“Chị mà không thể à, còn xem cái gì mà “Cừu vui vẻ và Sói xám” nữa chứ!” Đứa bé trai mười tuổi cẩu kính cũng không vừa.

Nguyễn Tĩnh vừa đi về phía phòng ăn vừa đề nghị, “Được rồi. Hiếu Phong tới phòng chị xem, còn bọn em thì xem ở đây, như vậy thì không còn chuyện gì nữa chứ?”

“Sao lần nào em cũng phải nhường thế nhỉ!” Đứa bé trai lăm bằm rồi đi lên tầng. Nguyễn Hiếu Phong này có tiếng là có tác phong của ông vua con, rất khó hầu hạ, nhưng nó lại rất biết nghe lời Nguyễn Tĩnh.

“Chị họ, lần trước chị có nói sẽ dạy chúng em Võ Đang quyền hay Thái Cực quyền gì đấy, chị còn nhớ không?” Hai đứa bé gái không xem TV mà theo Nguyễn Tĩnh vào bếp.

“Chị nhớ. Nhưng mà hôm nay không được. Chị có việc rồi.” Nguyễn Tĩnh vừa mở tủ lạnh thì âm báo tin nhắn vang lên. Cô vừa lấy đồ vừa mở máy ra xem, “Anh mới làm thủ tục, máy bay lùi lại một giờ, bên này mưa bão khiến người ta cực kỳ phiền nộ.”

Nguyễn Tĩnh nhăn lại, “Bên này thời tiết tốt lắm, trời quang mây tạnh.”

“Anh càng muốn nhanh chóng quay về tổ quốc.”

Nguyễn Tĩnh cười cười buông di động xuống. Khi xoay người lại, cô phát hiện có hai ánh mắt sáng lấp lánh đang chăm chú nhìn mình.

“Bạn trai của chị phải không ạ? Phải không?” Những cô bé mười lăm mười sáu tuổi rất hứng thú đối với loại chuyện này.

“Đúng rồi.” Nguyễn Tĩnh bất lực đi ra ngoài nhưng hai đứa hiển nhiên chưa thỏa mãn được lòng hiếu kỳ, “Anh ấy có đẹp trai không ạ?”

“Chị họ, anh ấy làm nghề gì? Hai người quen nhau thế nào ạ?”

Nguyễn Tĩnh hơi đau đầu, “Hai vị nữ cảnh sát, cho phép tôi ăn xong bữa sáng được không ạ?”

Lúc này Nguyễn Nhân cũng đã vào phòng bếp. Nhìn thấy hai đứa em đang quần lầy Nguyễn Tĩnh, cô vung tay lên, “Đi ra ngoài đi ra ngoài, đừng chen chúc ở đây vướng tay vướng chân nữa!”

Hai đứa vốn sợ chị cả liền lập tức chạy ra ngoài.

Nguyễn Tĩnh lườm Nguyễn Nhân một cái, “Chị sao thế?”

“Đau đầu muốn nứt ra rồi đây này, chóng mặt nữa. Loại rượu gì mà vừa tác dụng chậm lại vừa lâu thế không biết.”

“Vodka pha thêm bia.”

Nguyễn Nhân bật cười thành tiếng, “Miệng lưỡi của em thật đúng là ngàn năm như một đấy nhỉ.”

“Chị vui là được rồi.”

“A, hay đấy, học ai cái câu văn vẻ này vậy?”

“Triệu Khải Ngôn.” Nguyễn Tĩnh vừa cười vừa bước ra khỏi phòng bếp.

“Khó mà tưởng tượng được!”

Chập tối, Nguyễn Tĩnh rời khỏi nhà định tới sân bay, kết quả là phát hiện ra ba đứa nhỏ trong nhà đã trốn trên xe từ lúc nào, “Chị họ định ra ngoài à? Ha ha, cho bọn em đi cùng được không? Chị biết đấy, nếu ở một mình với chị cả, bọn em sẽ cảm thấy căng thẳng.”

“Chị ấy cũng chẳng phải là hồng thủy mãnh thú, bọn em sợ cái gì?”

“Dù sao bọn em cũng phải đi cùng chị!”

“Xem ra câu này mới là lời nói thật.” Nguyễn Tĩnh lắc đầu cười nói, “Thắt dây an toàn vào, nếu không thì xuống xe!”

Ba đứa nhóc ngồi phía sau nhảy nhót vui sướng một hồi. Nguyễn Tĩnh vừa khởi động xe vừa nghĩ thầm, đợi lát nữa Triệu Khải Ngôn trông thấy cảnh này thì không biết sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Khi tới sân bay, Nguyễn Tĩnh đợi chưa được bao lâu thì một bóng người anh tuấn gọn gàng đã từ cửa khẩu đi về phía cô. Anh luôn có thể dễ dàng phát hiện ra cô như vậy. Nguyễn Tĩnh mỉm cười chờ anh tới gần.

Đối phương rất lịch sự ôm vai cô và chỉ hôn nhẹ lên hai má, “Em đã biết thế nào là “Một ngày không gặp dài ba thu” chưa?”

“Nhưng dù sao vẫn khỏe phải không?” Nguyễn Tĩnh trêu chọc tiếp một câu.

Triệu Khải Ngôn cười cười ôm sát người ở bên lại một chút. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, “Anh hỏi em một chuyện được không?”

Nguyễn Tĩnh khẽ nhướn mày, “Anh hỏi đi!”

“Tối nay em có rảnh không?”

“Làm gì?”

“Không có em anh không ngủ được.”

Nguyễn Tĩnh bật cười, “Phải để chị em nghe thấy mấy lời này của anh mới được, chị ấy đỡ phải suốt ngày bảo em phá hủy hình tượng của anh.”

“Xem ra trong mắt em hình tượng của anh đã thực sự sụp đổ rồi đấy nhỉ.” Lúc này, ba hành khách ngồi trong xe đã nhô đầu ra vẫy vẫy tay về phía này. Triệu Khải Ngôn nhìn người đi bên cạnh.

“Tối diện kiến tập đoàn người nhà của em đi!”

Từ trước đến nay Khải Ngôn vốn luôn xử sự không hề sợ hãi, “Vinh hạnh!”

Nguyễn Tĩnh lên xe và ngồi vào vị trí ghế lái. Triệu Khải Ngôn mang hành lý để ra đằng sau rồi mới lên xe.

“Anh là bạn trai của chị họ em phải không?”

“Anh tên gì thế?”

“A, anh còn đẹp trai hơn cả thầy dạy toán của em nữa đấy!”

“Anh phải cao một mét tám ấy nhỉ?”

Khải Ngôn quay sang hỏi người bên cạnh, “Anh có cần phải trả lời từng câu hỏi một không?”

“Tùy ý ngài!” Nguyễn Tĩnh vừa cười cười vừa khởi động xe.

Khi tới chỗ ngoặt Nguyễn Tĩnh mới nhớ tới một chuyện, “Bố anh ở bên kia thế nào rồi ạ?”

“Không việc gì. Tranh chấp bản quyền ấy mà, loại chuyện này cũng không phải hiếm gặp.” Khải Ngôn day day thái dương, “Có điều chuyện này làm tâm trạng của ba anh có chút không tốt thôi.”

“Xem ra gần đây thời vận của chúng ta không được tốt lắm nhỉ.”

“A Tĩnh, em có tâm sự phải không?” Khải Ngôn rút cuộc nhìn sang cô và nói, “Triệu Lâm có nói sơ qua với anh rồi, nhưng nếu em không muốn nói tới chuyện đó thì anh cũng không miễn cưỡng. Anh chỉ muốn em hiểu rằng, em không vui thì anh sẽ càng cảm thấy khổ sở hơn, anh... mong có thể giúp đỡ được em.”

“Khải Ngôn, anh đang căng thẳng đấy à?” Nguyễn Tĩnh nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Triệu Khải Ngôn khụ một tiếng, trong giọng nói biểu lộ chút oan ức, “Đúng, anh sợ em nghĩ anh nhiều chuyện. Em có biết là em luôn thích tự mình giải quyết mọi chuyện không?”

“Thật vậy à?” Nguyễn Tĩnh khẽ nở nụ cười, “Nhưng mà hiện giờ tinh thần của em hình như đang ý lại vào anh rồi.”

Lời này đã khá rõ ràng. Ánh mắt của Khải Ngôn chợt lóe lên, trên mặt có chút dao động.

“Cũng không ổn lắm nhỉ!” Khải Ngôn ngược mắt lên gương chiếu hậu nhìn ba vị khách quý đang ngồi đằng sau.

“Hửm?” Nguyễn Tĩnh dùng ánh mắt dò hỏi.

Đối phương chỉ mỉm cười. Dù sao cũng không thể nói Triệu Khải Ngôn anh vì một câu nói mà nảy sinh chút xúc động mơ hồ được. Gần đây, mọi hành động của anh luôn được khắc chế rất cẩn thận, vậy mà vẫn có chút lộn xộn khi ở trước mặt Nguyễn Tĩnh. Khải Ngôn nhắc nhở chính mình cần phải xử lý vấn đề một cách nghiêm cẩn và lý trí một chút.

“Ngày mai đi ăn một bữa với anh nhé? Một mình, hai người.”

“Được ạ.” Nguyễn Tĩnh thấy anh lại vươn người và lấy tay day day huyệt thái dương, “Có phải mấy ngày nay anh không nghỉ ngơi cho tốt không?”

“Những lúc phải chạy ngược chạy xuôi thế này anh thỉnh thoảng hay mất ngủ, giờ đã thành thói quen rồi.”

“Thói quen này cũng không tốt chút nào.”

Khải Ngôn tỏ vẻ sững sốt. Anh lập tức cười nói, “Anh sẽ sửa chữa.”

Nhóm ba người đằng sau vẫn thì thầm từ nãy tới giờ đã phái được một đại diện ra mặt. Diệu Diệu hướng đôi mắt đen láy về phía Triệu Khải Ngôn, “Anh nhất định có biết bơi phải không? Anh dạy bọn em bơi lội được không?”

“Được thôi!” Đối phương tỏ vẻ rất có thiện chí.

“Mọi người trong nhà em đều có chút sợ nước nhưng cũng đều muốn vượt qua nó.” Nguyễn Tĩnh cười cười giải thích.

Khải Ngôn có chút hứng thú liếc mắt nhìn cô một cái, “Vậy sao em không tới tìm anh?”

“Em sợ làm phiền anh.”

“Khách sáo quá!”

Bầu không khí hòa hợp kéo dài suốt con đường tới nhà trọ của Triệu Khải Ngôn. Ba đứa nhỏ còn muốn lên lầu đùa nghịch một trận nhưng Nguyễn Tĩnh đã cảnh giác ngăn lại, “Lần sau còn đến mà! Ngoan nào, anh ấy cần nghỉ ngơi.”

“Chị họ keo kiệt quá!” Mấy cô bé đương nhiên là không vui.

“Bọn em chỉ lên đó nhìn một cái thôi mà!”

“Lên ngồi một chút đã! Trẻ con mà đã hiếu kỳ thì phải thỏa mãn ngay. Với lại, anh cũng muốn ở bên em thêm một chút. Minh đã năm ngày không gặp rồi, đúng không?”

Khải Ngôn nói chuyện luôn ôn nhu và có lý làm người ta rất khó cự tuyệt. Nguyễn Tĩnh vừa xuống xe liền nhắc nhở một chút, “Ồ lại tối đa là một giờ thôi nhé, trước bảy giờ em phải đưa mấy đứa trả lại cho ba mẹ chúng rồi.”

Mấy đứa nhỏ đã chạy đi trước. Triệu Khải Ngôn bỗng cúi người nhẹ nhàng hôn cô. Nguyễn Tĩnh nghi ngờ nhìn anh. Người này lại tự nhiên nắm lấy tay cô, “Đi thôi! Một tiếng thực ra cũng không dài lắm đâu.”

Mấy người đi thang máy lên lầu. Cửa vừa được mở, một chuyện bất ngờ đã xảy ra. Một đám người từ phòng bếp xộc ra, trong đó có hai người bưng theo một cái bánh ngọt thật to, “Hoan nghênh trở về, Leicester! Happy birthday!”

Thành thực mà nói, không chỉ Nguyễn Tĩnh mà Triệu Khải Ngôn cũng bị bất ngờ này làm cho trở tay không kịp. Còn đám khách không mời mà tới kia cũng không đoán trước được trừ Khải Ngôn ra còn có một lady* đang bị anh kéo tay lôi vào. Cả bọn nhất thời không biết nên tiếp tục thế nào, bởi vì màn kế tiếp là định để KK tiến lên hôn anh.

(*Lady: Quý cô)

Nguyễn Tĩnh là người lấy lại phản ứng trước tiên. Cô nhướn mày, “Xem ra một giờ cũng không được rồi.”

Khải Ngôn đã quay sang hỏi bọn họ, “Sao mọi người vào đây được?”

“Sorry, Khải Ngôn! Bọn tớ vốn định khiến cậu kinh ngạc và vui vẻ, kết quả là... hình như kinh ngạc còn hơn cả vui vẻ rồi.” Một người đứng ra nhận trách nhiệm giải thích, hy vọng việc làm tự tiện của bọn họ không làm Triệu Khải Ngôn khó chịu, nếu không thì chuyện lớn không ổn rồi.

Nguyễn Tĩnh thấy người bên cạnh nhú nhú mày thì mỉm cười và vỗ vỗ lên tay anh, “Đừng phụ tấm lòng của người khác mà! Em về trước vậy.”

“A Tĩnh...” Khải Ngôn giữ chặt tay cô lại, nhưng nghĩ đến chuyện Nguyễn Tĩnh trước nay vẫn nói gì làm nấy, anh đành suy nghĩ một chút rồi bất đắc dĩ nói, “Khi nào về đến nhà thì gọi điện cho anh nhé!”

Nguyễn Tĩnh gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Khải Ngôn vẫn chưa buông tay mà khẽ sát tai cô nói nhỏ, “Hôm nay chỉ là tiệc xã giao, mai mới là ngày bảy tháng mười âm lịch, em đi với anh nhé!”

Thì ra lúc trước anh hẹn cô đi ăn là có lý do. Nguyễn Tĩnh nhớ lại ngày sinh nhật của mình bị anh biến thành một bữa tối mệt nhọc mà cho đến tận bây giờ vẫn làm cho cô nóng cả mặt, “Em biết rồi!” Nguyễn Tĩnh bảo Diệu Diệu đi trước ấn thang máy rồi quay đầu lại gật gật với anh, “Em đi nhé!”

Lúc này, đám người ở bên trong đã bị làm cho kinh ngạc hoảng sợ cứng cả người. Cái tên Triệu Khải Ngôn vốn mất cao hơn đỉnh đầu và khó nắm chắc này lại... kéo tay con gái nhà người ta không cho về.

Ba phút sau, Khải Ngôn day day ấn đường đi vào nhà và lễ độ nói một câu, “Mọi người cứ tự nhiên, tôi đi ngủ trước!” Người nói xong liền đi vào phòng, để lại bên ngoài cả một mảng yên tĩnh. Mọi người đồng loạt cảm khái: Hôm nay thật đúng là được mở rộng tầm mắt!

21. Chương 36- 40

Khi Nguyễn Nhân và Tưởng Nghiêm đồng thời lọt vào tầm mắt của Nguyễn Tĩnh, cảnh tượng lúc ấy trông không được lạc quan cho lắm. Nguyễn Tĩnh bèn cho ba đứa trẻ tới hoa viên đằng trước để chơi với Edward. Cô vừa định lên tiếng thì bỗng nghe “Bốp” một phát, Nguyễn Nhân đã tát một cái lên mặt của người kia.

Việc này thực sự đáng xấu hổ, “Chị, chị làm gì thế?”

“Chị làm gì à? Mày hỏi hấn xem hấn đã làm cái gì kia!”

Nguyễn Tĩnh nhú mồm nói, “Mẹ sắp về rồi đấy.”

Nguyễn Nhân trừng mắt liếc cô một cái rồi đi lên tầng.

“Anh không sao chứ?” Vẫn những lời lẽ hỏi han thân thiết.

“Không sao. Cô ấy luôn không vừa mắt với tôi rồi.”

“Từ nhỏ đến giờ tính tình của chị tôi có chút thẳng thắn nhưng không có ác ý. Gần đây tâm trạng của chị ấy lại nặng nề, anh đừng để ý đến thái độ của chị ấy.” Nguyễn Tĩnh giải thích thay chị. Tưởng Nghiêm nghiêng đầu đối diện với tầm mắt của cô, “Cô ấy nói chuyện của ông nội là do tôi tố cáo.” Về mặt của anh ta trông rất bình tĩnh nhưng ánh mắt lại có chút thâm trầm.

Nguyễn Tĩnh bị những lời này làm cho chấn động mơ màng. Một lúc lâu sau cô mới nói, “Sao có thể thế được?”

Tưởng Nghiêm lại cười cười, “Tôi biết cô đang nghi ngờ tôi. A Tĩnh, tôi nói không phải tôi thì cô có tin không?”

“Tôi tin hay không cũng không quan trọng, chỉ cần anh đừng thẹn với lương tâm của mình là được.” Nguyễn Tĩnh bình thản nói xong một câu rồi xoay người gọi mấy đứa nhỏ vào nhà.

Sau khi trở về phòng, Nguyễn Tĩnh ngồi một lúc lâu trên sofa. Trong lòng cô âm thầm suy đoán, trực giác bỗng cảm thấy bất an. Năm đó bác gái của cô rời khỏi nhà là bởi vì ông nội phản đối đối tượng của bác ấy, lý do là người đó đã từng ở tù. Nếu cô nhớ không nhầm thì người đó là cậu ruột của Tưởng Nghiêm, về sau ông ấy lại chết trong bệnh viện, còn Tưởng Nghiêm khi ấy được bác gái đưa tới vùng nông thôn và nuôi nấng ở đó. Nguyễn Tĩnh không khỏi suy đoán bác gái làm vậy hẳn là muốn tranh đấu với ông nội, nhưng ngoài ra thì còn ý gì khác không? Trả thù sao? Nguyễn Tĩnh lại cảm thấy chuyện này đúng là chuyện ngàn lẻ một đêm, thực tế dù sao cũng không phải phim ảnh.

Ngày hôm sau, khi Nguyễn Tĩnh tỉnh dậy thì đã là tám giờ. Vội vội vàng vàng ở trường học cả ngày thì đến giờ hẹn buổi tối với Khải Ngôn, Nguyễn Tĩnh lái xe tới chỗ hẹn. Người kia đã có mặt ở đó rồi. Khi thấy cô đi tới, anh liền đứng dậy kéo ghế giúp cô, “Anh tự ý chọn nhà hàng này, không biết em có ăn được món Nhật không?”

“Được mà.” Cô có chút không yên lòng.

Khải Ngôn đưa mắt nhìn cô một cái nhưng không nói gì, chỉ xem thực đơn món ăn do phục vụ đưa tới. Không khí diễn ra khá im lặng, Nguyễn Tĩnh không nói gì, Triệu Khải Ngôn cũng một mực trầm mặc. Tĩnh hình kéo dài mãi cho tới khi người kia phát hiện ra sự bất thường, “Anh sao vậy?”

Khải Ngôn bưng chén nước chậm rãi uống một ngụm rồi lát sau mới liếc nhìn nói một câu, “Buổi tối tới chỗ anh nhé!”

Nguyễn Tĩnh còn đang ngẩn người thì anh lại bồi thêm một câu, “Hôm nay là sinh nhật anh.”

Lúc này cô mới chậm chạp nhận ra và nói một câu chúc sinh nhật vui vẻ. Đối phương chỉ ảm đạm mỉm cười, “Tối nay em phải tặng quà cho anh chứ?”

Đến lúc này thì tâm tư của Nguyễn Tĩnh xem ra đã quay trở lại, đi kèm với đó là sự áy náy, “Thật có lỗi. Hôm qua, vì chuyện của Tưởng Nghiêm...”

Khải Ngôn nâng cánh tay trái đang vịn vào tay vịn xoa xoa trán rồi nhẹ giọng ngắt lời Nguyễn Tĩnh, “Gọi món ăn đi!”

Nguyễn Tĩnh sững người, vẻ mặt hiện lên sự khó hiểu nhưng cô cũng không nói gì nữa.

Hôm nay Triệu Khải Ngôn vẫn đưa cô về tận nhà.

Khi anh xoay người đi, Nguyễn Tĩnh bỗng kéo tay anh lại. Anh liền dừng bước.

“Tối nay anh ngủ ở đây nhé!”

Anh không quay đầu lại. Nguyễn Tĩnh đã nhẹ nhàng ôm lấy anh từ phía sau, “Có anh ở bên cạnh em mới yên tâm nghỉ ngơi được. Mấy ngày nay không gặp anh em ngủ không ngon.”

Nếu Nguyễn Tĩnh có thể nhìn được vẻ mặt của Triệu Khải Ngôn lúc đó, cô sẽ biết người đàn ông này hẳn cảm ra sao. Một người đàn ông đã trải qua quá nhiều tồi tệ sẽ trở nên vô cùng nhẫn nại, vô cùng ý chí, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta sẽ không cảm thấy tổn thương, không cảm thấy thất bại.

Sự thất vọng và chán nản trong ngày hôm nay của Triệu Khải Ngôn đã nhanh chóng tan biến.

Khi Nguyễn Tĩnh kéo Triệu Khải Ngôn gần đến phòng của cô thì chợt phải Diệt Diệt đang định xuống lầu lấy đồ uống ở ngay bậc cầu thang. Tiểu cô nương này lập tức trợn mắt há mồm ngay tại chỗ. Ngay cả khi Nguyễn Tĩnh lên tiếng gọi mà cô bé vẫn không có phản ứng gì. Khải Ngôn khi đi qua còn mỉm cười vỗ vỗ lên tóc cô.

Sau khi đóng cửa lại, Triệu Khải Ngôn lập tức ôm lấy người yêu mà hôn. Nguyễn Tĩnh cố sức giữ bình tĩnh nhưng khi Triệu Khải Ngôn ngẩng đầu lên, khi đôi mắt thâm thúy ấy hướng về phía cô, cô bỗng cảm thấy bản thân quả thực đã hoàn toàn sụp đổ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Nguyễn Tĩnh nhìn người đàn ông xuất chúng đang nằm ngủ bên cạnh mà bản thân một lúc rồi cuối cùng mới đưa tay lên day day ấn đường. Cô mò mẫm chiếc điện thoại di động của Triệu Khải Ngôn đang để trên bàn và nhìn giờ. Chưa đến tám giờ. Bên ngoài có người gõ hai tiếng vào cửa phòng ngủ. Nguyễn Tĩnh mặc áo vào rồi đi ra mở cửa. Cô không hề bất ngờ khi trông thấy quỷ con tinh ranh Diệt Diệt. Tiểu nha đầu nhiệt tình dào dạt bước lên chào hỏi, “Buổi sáng tốt lành, chị họ!”

“Chào.” Nguyễn Tĩnh vừa cười vừa chặn cửa lại mà không định cho cô bé đi vào.

“Em tìm anh Khải Ngôn. Anh ấy có ở đây không ạ?” Biết rồi còn hỏi! Diệt Diệt nói xong lại kiễng chân nhìn vào bên trong, “Em định hỏi xem anh ấy có thể dạy bọn em tập bơi được không?”

“Chờ anh ấy tỉnh lại chị sẽ hỏi giúp cho được không?”

Tiểu nha đầu này rõ ràng là không hài lòng. Cô bé nhịn không được bắt đầu oán giận, “Chị họ, chị giữ anh ấy như bảo bối thế à? Cho em liếc mắt một cái cũng không được sao?”

“Không được! Ngoan, đi đánh răng rửa mặt rồi xuống tầng ăn sáng đi!”

Đẩy được Diệt Diệt đi rồi, Nguyễn Tĩnh đóng cửa phòng và xoay người lại thì thấy người nằm trên giường không biết đã tỉnh từ lúc nào và đang ngồi dựa vào đầu giường mỉm cười nhìn mình. Nguyễn Tĩnh nhất thời không biết đối đáp thế nào, còn Triệu Khải Ngôn thì luôn luôn cẩn thận chú ý đến mọi cảm xúc của cô. Anh chỉ ôn nhu nói, “Em vào tắm trước đi, anh vào sau.” Nguyễn Tĩnh nghe lời vào phòng tắm. Rửa mặt xong cô bỗng bật cười, thì ra trong tình yêu, mỗi ánh mắt đều có thể... rung động lòng người như thế!

Chẳng biết là vừa khéo hay không, khi hai người xuống tầng thì người nhà họ Nguyễn đã rời khỏi nhà hết rồi. Nguyễn Tĩnh vốn định giới thiệu Triệu Khải Ngôn với người nhà nhưng cũng đành để sau vậy.

Cô bước vào phòng bếp và mở tủ lạnh ra, “Bữa sáng anh muốn ăn gì? Nhưng mà em chỉ biết làm mỗi món đơn giản nhất là sandwich và trứng chiên thôi.”

Khải Ngôn đi tới bên cạnh rồi vươn một bàn tay vén gọn mấy sợi tóc của cô vào. Nguyễn Tình vừa nghiêng đầu thì đúng lúc đó đối phương hôn lên môi cô. Nguyễn Tình sững sốt một chút rồi mặc kệ cho anh muốn làm gì thì làm.

“Hôm nay anh phải tới viện nghiên cứu một chuyến. Anh đã hẹn với giáo sư gặp mặt lúc tám giờ rồi.” Khải Ngôn cất giọng khàn khàn rồi lùi lại một khoảng, “Bữa sáng chắc không kịp ăn đâu.”

“Chẳng phải anh đã nghỉ việc ở đó rồi sao?”

“Họ muốn anh quay lại.” Anh giải thích, “Hạng mục lần này anh cũng có chút hứng thú nên đang cân nhắc.”

Nguyễn Tình nhìn đồng hồ thì đã gần chín giờ. Cô bỗng có chút ngại ngùng, “Xin lỗi anh! Hôm qua đáng nhẽ không nên bảo anh ở lại mới phải. Sau này nếu hôm sau có việc bận thì anh phải nói trước cho em biết nhé!”

Anh đột nhiên nở nụ cười có chút gian tà, “Em nghĩ anh sẽ vì chuyện đó mà để mất những thứ khác sao?”

Nguyễn Tình ghen lời, mặt mày cũng hơi ửng đỏ.

Trong khoảng thời gian này, cho dù tình cảm của hai người vẫn chưa được công khai nhưng mọi chuyện vẫn diễn ra hết sức tốt đẹp. Nguyễn Tình tuy còn chút câu nệ nhưng tận đáy lòng rất cuộc đã vứt bỏ hết thảy để tiếp nhận đối phương. Cẩn thận nghĩ lại thì dường như Triệu Khải Ngôn đã vô thức ảnh hưởng đến cô trên rất nhiều phương diện, khiến mọi thành trì trong cô cũng thường xuyên thất thủ một cách hết sức vô tình.

Buổi họp thường lệ trong tuần vừa kết thúc, một đồng nghiệp đi tới trước mặt Nguyễn Tình và cười nói, “Nghe nói chiều nay người của Viện Khoa học Trung Quốc thuộc Sở Nghiên cứu Dược phẩm đã tới diễn thuyết ở trường ta tuần trước lại tới nữa đấy. Có cô giáo đã công khai bày tỏ lòng ái mộ với một giảng viên trong số đó rồi. Ha ha, sự quả cảm của phụ nữ hiện đại quả thực không thể coi thường được đâu!”

Nguyễn Tình vẫn đang lục lợi giấy tờ trong cặp tài liệu chỉ lơ đãng hỏi, “Đất hàng thế cơ à?”

“Ai bảo người ta không chỉ tài hoa có thừa mà đáng vẻ lại đẹp trai anh tuấn, lại còn từ nước ngoài trở về nữa đấy nhé.” Người này lại hỏi Nguyễn Tình có tới xem hay không. Cô liền khéo léo cự tuyệt, “Không được! Hôm nay tôi có việc khác rồi.”

“Sao chuyện gì cũng không thấy cô có hứng thú như vậy? May còn được cái vẻ xinh đẹp kéo lại đấy.”

“Việc này có quan hệ nhân quả phải không?”

“Cũng không hẳn. Chẳng qua là hiếm thấy có một cô gái xinh đẹp nào lại lạc điệu như vậy thôi.” Nữ đồng nghiệp nghĩ tới một chuyện, “Nghe thầy Phó của phòng tôi nói giảng viên kia có quen biết với chị của cô đấy.” Người này nói xong lại thần thần bí bí ghé sát vào Nguyễn Tình mà hỏi, “A Tình, nếu anh ta là bạn của chị cô thì chắc cô cũng biết vài chuyện về anh ấy đấy nhỉ?”

Nguyễn Tình tùy ý ừm một tiếng mà không có ý định nói thêm về chuyện đó. Đúng lúc này thì Nguyễn Nhân vừa khéo từ phía sau đi tới kéo vai em gái và hỏi có muốn đi ăn cơm trưa cùng nhau không. Chuyện bát quái cũng như vậy mà chấm dứt.

Ba giờ chiều, Nguyễn Tình nhận được điện thoại của mẹ bảo cô mang tài liệu giảng dạy tới tầng một của khu giảng đường. Nguyễn Tình vừa ra khỏi cửa thì đụng phải một đồng nghiệp làm cùng phòng với Nguyễn Nhân, “Cô giáo Nguyễn, buổi tọa đàm của Viện Khoa học Trung Quốc được tổ chức ở ngay tầng hai đấy. Cùng tới đó xem không?” Nguyễn Tình vốn định từ chối nhưng cuối cùng lại không thể nói ra lời. Khi tới bậc thềm của giảng đường lớn nhất, cô rút cuộc cũng biết thế nào là “Đông như kiến cổ”. Nguyễn Tình trông thấy có rất nhiều học viên không có chỗ ngồi mà phải đứng xem. Cô không chen vào bên trong cùng đồng nghiệp kia mà chỉ đứng ở cạnh cửa quan sát. Trên đài có một vị khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đang tập trung diễn thuyết, Triệu Khải Ngôn ngồi ở chiếc ghế bên cạnh. Hiếm khi thấy anh mặc âu phục chỉnh tề nghiêm túc như hôm nay, từ người anh toát ra sự xa cách lạnh lùng và rất... oai phong.

Nguyễn Tình bỗng nhớ tới mấy tiếng trước người này còn nhẹ giọng thì thầm trong điện thoại với cô, “Anh lại muốn em rồi.” Lúc ấy Nguyễn Tình cũng không cảm thấy gì, giờ khi trông thấy vẻ tự phụ trên gương mặt của người đàn ông kia, trên mặt cô không khỏi hơi nóng lên một chút. Bỗng có người từ phía sau đẩy

nhẹ cô một cái. Nguyễn Tĩnh quay đầu lại thì thấy Nguyễn Nhân. Đối phương cười nói, “Sao lại có hứng thú đến xem bạn trai thế? Lúc trước chị gọi chẳng phải em đã bảo là không tới rồi sao?”

“Em đưa mấy thứ cho mẹ, tiện thể đi ngang qua nên vào xem thôi.”

Nguyễn Nhân nhin không được lắc đầu, “Người này thật không biết lãng mạn là gì.”

“Em vốn không biết lãng mạn mà.” Nguyễn Tĩnh nói xong liền vỗ nhẹ lên cánh tay chị gái, “Em đi đây!”

Sau khi trở lại văn phòng, Nguyễn Tĩnh trao đổi với đồng nghiệp về việc sắp xếp cho buổi họp quý tiếp theo rồi bắt tay vào việc lưu trữ hồ sơ. Chẳng mấy chốc đã tới giờ tan tầm.

“Cô giáo Nguyễn, tối nay có rảnh không? Trên đường Sĩ Dân mới mở một nhà hàng theo kiểu Hồng Kông đấy, cô có muốn tới đó ăn thử không?”

“Không đâu, tôi có hẹn rồi.”

Đối phương không cố gắng nài ép mà chỉ chào một tiếng rồi rời khỏi đó. Nguyễn Tĩnh thu dọn xong liền đi tới bãi đậu xe. Khi cô tới nơi thì không ngờ là không thấy người đâu. Nguyễn Tĩnh lấy di động và ấn số. Tiếng chuông quen thuộc từ đằng sau truyền đến. Cô quay đầu lại thì thấy anh đang chậm rãi đi về hướng này, hai tay dứt túi, dáng vẻ vô cùng thong dong và thanh thoi.

“Sao vậy? Sao cứ mê mẩn nhìn anh mãi thế?” Đối phương đã đứng trước mặt cô và dùng nụ cười khóa chặt cô lại.

“Hôm nay, số người mê mẩn nhìn anh hẳn là không ít đâu nhỉ?”

“Em ghen à?” Trong câu hỏi có xen lẫn chút vui vẻ.

“Anh thử nói xem?” Nguyễn Tĩnh khéo léo trả lời rồi hỏi tiếp, “Mình đi đâu ăn cơm đây?”

“Về nhà đi! Anh mới học được mấy món Australia, nhờ em giám định và thưởng thức xem thế nào nhé!” Vừa lên xe, Khải Ngôn liền cởi vest và tháo cúc cổ tay rồi xắn lên mấy vòng, trên người trong nháy mắt toát ra vẻ lười biếng.

Nguyễn Tĩnh tà tà tựa lưng vào ghế dựa và nhìn anh, “Triệu Khải Ngôn, nguyên tắc sử xử của anh với người ngoài là gì?”

“Đối xử bình đẳng khách quan, không lời thôi dài dòng.”

“A, nếu đối tượng là em thì sao?” Cô nhẹ giọng trêu ghẹo.

Anh trầm tư một lát rồi trả lời, “Luôn luôn chờ đợi, không bao giờ chùn bước.”

Nguyễn Tĩnh vốn chỉ tùy tiện hỏi một câu nhưng đối phương lại trả lời quá mức nghiêm túc. Cô nhất thời không biết chống đỡ thế nào thì may mắn thay anh lại nói tiếp, “Chủ nhật tuần tới đi cùng anh tới Thượng Hải xem thi đấu thể thao nhé?”

“Đấu gì thế ạ?”

“Tennis.”

Nguyễn Tĩnh nghĩ nghĩ một chút rồi đồng ý, “Nhưng mà cứ tiếp tục thế này thì em thấy em sẽ mê muội mất cả ý chí mất.”

“Không đâu, em không phải là người ham chơi mà.”

“Anh hiểu em vậy cơ à?”

Khải Ngôn khẽ gật đầu. Trong lòng Nguyễn Tĩnh tự dưng sinh ra một chút áy náy, bởi vì cô chưa bao giờ hao tâm tốn trí gắng sức tìm hiểu về con người của Triệu Khải Ngôn cả, chẳng qua là Khải Ngôn rộng lượng nên cũng không so đo tiểu tiết.

Triệu Khải Ngôn đưa Nguyễn Tĩnh về nhà lúc chín giờ tối. Nguyễn Tĩnh vừa về tới nhà thì gặp phải Nguyễn Minh Huy đang đi ra. Người này lập tức giật mình.

“Em quen Triệu Khải Ngôn à?”

“Vâng.” Nguyễn Tĩnh đang thay dép lê đi trong nhà thì thấy Nguyễn Minh Huy bất động đứng ở cửa, “Sao vậy?”

Nguyễn Minh Huy im lặng không nói trong hai giây rồi tỏ ra thâm trầm lắc lắc đầu, “Trước đây anh và cậu ta học cùng một trường, tuy không cùng khóa. Nhưng em có biết có một vài người có khả năng khiến cho hàng vạn hàng nghìn người hâm mộ mình không? Triệu Khải Ngôn chính là loại người như vậy đấy, làm cho người ta có muốn không nhớ cũng không được.”

Nguyễn Tĩnh nghe xong rồi không biết vì sao bỗng bật cười. Còn Nguyễn Minh Huy ở bên này lại nghĩ, đã hơn chục năm rồi, tu vi và khí phách của loại đàn ông như thế chỉ có thể tinh ranh hơn mà thôi, hiện giờ đối tượng kết giao của Nguyễn Tĩnh lại là một nhân vật có số má như vậy, chuyện này ít nhiều làm cho anh cảm thấy không thể tin được.

Sau đấy có một lần, thuận tiện gặp được Nguyễn Tĩnh, Minh Huy lại cảm khái đôi câu, “A Tĩnh, anh không thể không bội phục em đó! Ngay cả Triệu Khải Ngôn mà cũng quyến rũ được.” Minh Huy càng nói càng quá đáng khiến đương sự không thể không ném lại một câu, “Nếu có bản lĩnh anh đi tới trước mặt Triệu Khải Ngôn mà nói những lời này đi!” Lời này lập tức phát huy hiệu quả.

Để sắp xếp được một chút thời gian vào cuối tuần nên mấy ngày này Triệu Khải Ngôn tương đối bận rộn. Vì vậy mà hai ngày nay đều là Nguyễn Tĩnh tới gặp anh ở nơi làm việc sau giờ tan tầm. Chiều hôm nay cô đi cùng mẹ tới văn phòng luật sư. Vụ án của Nguyễn Chính vẫn bị hoãn lại và chưa ra quyết định. Phiên tòa sơ thẩm chắc chắn sẽ diễn ra vào chín giờ sáng ngày kia.

“Vụ này không dễ thu xếp đâu.” Luật sư Thẩm cũng thẳng thắn trao đổi, “Nếu muốn thắng thì có lẽ cũng tổn thất không ít.”

“Trong lòng chúng tôi cũng đã có chuẩn bị cả rồi, trước mắt chỉ hy vọng có thể tránh được tai vạ tù ngục thôi.”

“Tôi đã nhận vụ này thì sẽ làm hết sức. Hơn nữa tôi còn được người ta hết lòng nhờ vả nên nhất định sẽ không thất tín đâu.”

Nguyễn Tĩnh nghe đến cuối câu thì muốn hỏi ai đã hết lòng nhờ vả? Nhưng lại thấy có lẽ luật sư Thẩm chỉ thuận miệng nói quá lên như vậy thôi nên cô không hỏi nữa. Cô cũng nghĩ có lẽ là do các vị chú bác nhà mình đã nhờ vả người ta.

Hôm đó, sau khi đưa mẹ đi gặp luật sư, Nguyễn Tĩnh lại tới chỗ làm việc của Triệu Khải Ngôn. Tuy đã tới đây hai lần nhưng mỗi lần cô đều đứng chờ anh ở bên ngoài mà chưa vào trong bao giờ. Lần này đến hơi sớm nên sau khi dừng xe, Nguyễn Tĩnh liền gửi tin nhắn cho anh. Chưa được một lát thì Triệu Khải Ngôn đã đi ra. Nguyễn Tĩnh đã trông thấy anh từ xa, anh mặc một chiếc áo dài màu trắng, thoát nhìn trông vô cùng chuyên nghiệp và làm nổi bật dáng người cao ngất.

Triệu Khải Ngôn đưa cô đi xuyên qua dãy hàng lang dài. Khi đi ngang qua mấy phòng thí nghiệm, Nguyễn Tĩnh không khỏi tò mò nhìn qua lớp cửa kính thủy tinh. Có người ló đầu ra chào hỏi, cô mới ngại ngùng không nhìn nữa. Khi tới phòng làm việc của anh, một đồng nghiệp đứng bên trong lập tức kinh ngạc một lúc rồi mới nhiệt tình đi về phía cô và chào hỏi, “Bạn gái của Khải Ngôn phải không? Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

“Cậu cứ đi làm việc khác trước đi, lát nữa quay lại chúng ta sẽ thảo luận nốt những vấn đề còn lại.” Triệu Khải Ngôn cười cười hạ lệnh đuổi khách.

Người kia cũng không dám nói nhiều, anh ta vung vẩy hai tay đi ra ngoài, trước khi đi khỏi còn không quên đóng cửa lại giúp hai người bọn họ.

Khải Ngôn ra hiệu bảo cô ngồi ở ghế của anh, còn anh thì ngồi ghé vào mép bàn, “Đặc biệt tới sớm để gặp anh à?” Anh cười rất vui vẻ.

Nguyễn Tĩnh vừa nghĩ ngợi vừa gật đầu.

“Nếu từ đầu tới cuối em cứ thẳng thắn thành thật như hiện tại thì tốt rồi.”

“Em không thẳng thắn thành thật khi nào?”

“Lúc em từ chối anh.”

Nguyễn Tĩnh nhin không được khê cong khoe miệng. Cô định nói anh đang cố tình nói xấu cô, nhưng khi thấy ánh mắt tuy mang theo ý cười nhưng lại ẩn giấu một tia bi thương khi nhớ về quá khứ của đối phương, cô chỉ có thể cam tâm tình nguyện mang tiếng xấu.

“Em không biết hành động đó của em đã gây vò anh bi thảm cỡ nào đâu.”

Cô bỗng cười cười nâng mặt anh lên và cong cong đôi môi khêu gợi, “Giờ thì sao, anh còn bi thảm nữa không?”

Trong mắt đối phương lập tức lấp lánh ánh sáng. Nguyễn Tĩnh cũng biết rõ, cô vội vàng đứng dậy tránh sang một bên và nhìn lướt qua cách bài trí trong phòng.

“Bình phong này đẹp quá, anh kiếm ở đâu đấy?”

“Người khác tặng, anh không nhớ rõ lắm.”

... Người nào đó thật ngạo mạn!

Lúc này bỗng có đồng nghiệp thò đầu vào. Người này gật đầu chào Nguyễn Tĩnh, “Khải Ngôn, giáo sư Trịnh bảo anh tới đó giúp ông ấy một chút.”

Anh đứng thẳng dậy và nhìn đồng hồ, sau đó quay sang nói với người đang đứng cách xa hai mét kia, “Chờ anh hai mươi phút nhé, nếu thấy chán thì có thể dùng máy tính.”

Nguyễn Tĩnh ừ một tiếng. Một lát sau thì có trợ lý của Triệu Khải Ngôn gõ cửa đi vào và đưa cho cô một ly cà phê thơm ngào ngạt, là hương vị cô yêu thích.

Trong chuyện tình cảm, khi một người đàn ông vừa có lòng lại vừa có năng lực thì hiệu quả đem lại sẽ khiến đối phương nếu không phải mười phần hài lòng thì cũng là là tử thương nghiêm trọng. Trong lòng Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ may mà cô đã “theo” anh...

Nguyễn Tĩnh vừa mở máy thì lại có tiếng gõ cửa. Một người đàn ông trưng ra vẻ mặt vui mừng hoan hỉ lập tức thò đầu vào, “Xin chào, chị dâu!”

Nguyễn Tĩnh bị hai từ chị dâu làm cho á khẩu. Cuối cùng cô vẫn thân mật mở miệng hỏi, “Anh có việc gì thế? Triệu Khải Ngôn đi ra ngoài rồi ạ.”

“Em biết Triệu ca đi ra ngoài rồi.” Người này cong miệng trả lời cô, biểu hiện trông hết sức vô tội, “Em chỉ phụng mệnh những người khác trong phòng thí nghiệm tới xem mặt ngài thôi.”

Lần đầu tiên Nguyễn Tĩnh bị người ta gọi là “Ngài”, cô chỉ có thể nói, “Vây, anh cứ tự nhiên nhé!”

Người kia ngạc nhiên nhìn cô rồi phụt cười, “Thật có lỗi thật có lỗi! Chị dâu thực sự là... Rất thú vị! Em tên là Chu Vĩnh Hoa, chị cứ gọi em là Hoa Tử, nhưng không phải là “vòi phẩn” bên trong bông hoa đâu nhé, ha ha...”

Về sau Nguyễn Tĩnh lại biết người này là nghiên cứu sinh của Đại học Thanh Hoa, cô không khỏi cảm thấy xã hội hiện nay thật lắm nhân tài.

Hôm đó quả thực vô cùng náo nhiệt. Nguyễn Tĩnh không biết hóa ra bị người ta ngó lơ cũng là một loại hạnh phúc. Triệu Khải Ngôn có lẽ là người có khí chất cao quý nên người may mắn trở thành bạn gái của anh sẽ phải quen với việc bị người ta “nhòm ngó”. Ví dụ như trong hai mươi phút Triệu Khải Ngôn đi ra ngoài đã có ba người tiến vào gọi cô là chị dâu, có một người thậm chí còn gọi cô là “Chị Triệu”. Nguyễn Tĩnh thật vô cùng khó xử.

Lúc Triệu Khải Ngôn đi vào thì thấy có hai đồng nghiệp nam đang ở trong phòng cùng với Nguyễn Tĩnh và khua tay múa chân kể chuyện cười. Người vừa vào thực sự cảm thấy bất lực.

“Mọi người vất vả rồi, tan tầm còn không về đi!”

Người đứng ngoài cùng quay đầu lại cười nói, “Chủ nhân đã về rồi, bọn em đi ngay đây đi ngay đây!”

“Triệu huynh, chị dâu quả thực rất được đấy!”

Khải Ngôn vừa treo áo blouse trắng lên móc vừa trả lời, “Đương nhiên!” Ngự khí rất hiển nhiên bình thản.

Một người đã ra ngoài còn quay đầu lại hỏi, “Hình như ở chỗ chúng ta có tục lệ là ai có bạn gái thì phải mời khách một bữa thì phải?”

Tâm trạng của Triệu Khải Ngôn đang rất tốt, “Tối cuối tuần sau tôi mời mọi người tới New World xả hơi một bữa.”

“Chị dâu làm chứng nhé! Chuyện này không phải do em đòi hỏi đâu, là tự Triệu ca nói đấy nhé!” Người này nói xong liền vui vẻ chạy đi thông báo cho các đồng nghiệp còn chưa về rằng cuối tuần có bữa tiệc lớn.

Trong phòng rốt cuộc cũng trở nên yên tĩnh. Khải Ngôn đi tới trước, một tay chống lên mép bàn, một tay khoác lên vai cô và khom người nhìn vào màn hình, “Em đang chơi gì thế?”

Chỉ là một trò chơi nho nhỏ. Nguyễn Tĩnh đóng trang mạng lại rồi hỏi anh, “Mình đi chưa?”

“Ừm.” Khải Ngôn đứng thẳng dậy rồi lập tức như vừa nhớ ra điều gì đó, anh ghé sát vào và hạ giọng nói, “Lần sau em đừng đến đây nữa, mà nếu muốn tới cũng đừng đến sớm như vậy.”

Nguyễn Tĩnh khó hiểu, hay là rốt cuộc mình đã bị... lạnh nhạt rồi, “Sao vậy?”

“Ảnh hưởng tới công việc của anh.”

Nguyễn Tĩnh cảm thấy oan uổng, “Em có làm gì ảnh hưởng đến công việc của anh đâu?”

“Anh cứ nghĩ em đang ở trong phòng làm việc là lại bị phân tâm.”

Hả, việc này nên nói thế nào đây? Nguyễn Tĩnh lập tức im lặng.

Bởi vì chín giờ phải có mặt ở tòa án nên hôm trước Nguyễn Tĩnh đã thông báo nghỉ phép với trưởng phòng Hành chính. Cô và Nguyễn Nhân rời khỏi nhà vào lúc tám giờ. Các vị trưởng bối đã đi từ trước rồi. Hôm đó, hai người vừa tới cổng tòa án thì thấy có hai phóng viên đã ở sẵn đó rồi. Trên mặt Nguyễn Nhân lộ rõ vẻ u ám. Người đi bên cạnh liền vỗ vỗ vai cô, “Em đi đỗ xe, chị vào trước đi! Đừng tức giận, chuyện đã thế này, chỉ cần ông nội không có việc gì là tốt rồi.”

Nguyễn Nhân cười cười nhìn cô, “Em đấy, việc nhỏ thì mơ mơ hồ hồ nhưng có việc lớn thì luôn vững vàng hơn chị.”

Hôm đó, tòa án đã đưa ra phán quyết cuối cùng: Phạt một năm tù giam, hoãn thi hành án trong hai năm, truy thu ba mươi hai vạn nhân dân tệ.

Nguyễn Tĩnh nhớ rõ hôm đó là một ngày rất lạnh thế nhưng lúc đi ra thì lưng cô đã ướt đầm mồ hôi.

“A Tĩnh!” Có tiếng gọi Nguyễn Tĩnh. Cô không quay đầu lại, cũng không lên tiếng trả lời.

Tưởng Nghiêm chậm rãi bước đến gần Nguyễn Tĩnh, tay anh do dự đặt lên vai cô. Anh nhẹ giọng hỏi, “Về nhà à? Tôi đưa cô về.”

“Không cần, tôi có xe rồi.”

Anh nhìn cô một cái, “Chị cô đã lấy xe đi rồi.”

Nguyễn Tĩnh ngược mắt lên. Cuối cùng, cô hạ tay anh ta xuống và lắc lắc đầu, “Tôi chỉ muốn ở một mình.”

“Tôi và em lúc này rốt cuộc đã cách nhau bao xa?” Anh nói một câu ở sau lưng cô, còn cô thì tiếp tục bước đi trên con đường của mình. Anh nhìn cô, từng bước từng bước một, cách anh ngày càng xa...

Anh nghe thấy cô thì thầm qua di động, “Khải Ngôn, em muốn gặp anh!”

Đạo gần đây, cứ có thời gian rảnh là Nguyễn Tĩnh sẽ tới phòng gym tập chạy trong khoảng một hai giờ. Sau vô tình biết được ở tầng hai trong sân bóng rổ của trường cũng có một phòng tập gym nho nhỏ, cô liền dời địa điểm đến đó, đi gần sẽ tiết kiệm được chút tiền.

Chỉ có điều, sau năm giờ chiều thì phòng tập này tương đối đông người. Đám lưu học sinh, người ngoại quốc đặc biệt thích phòng tập gym này. Nếu mọi người chỉ chăm chú vào việc của mình thì cũng không sao, đằng này lại có người bắt đầu bắt chuyện với cô. Cô không phải thích giả bộ cao sang gì mà chẳng qua là không thích nói chuyện phiếm với người lạ và giả vờ thân thiết với họ. Vì vậy nên khi người ta nói chuyện với cô bằng tiếng Anh, cô liền quay sang nói tiếng Trung, “Tôi không hiểu!”. Đi đêm lắm có ngày gặp ma, kết quả là hôm nay cô lại gặp phải một người Anh có thể nói tiếng Trung tương đối chuẩn. Cuối cùng, Nguyễn Tĩnh chỉ có thể ném lại một câu, “Đúng vậy, tôi là người Trung Quốc!” để giải quyết ổn thỏa câu chuyện.

Khi ra ngoài uống nước, Nguyễn Tĩnh phát hiện ở sân bóng rổ tầng một đang có trận đấu. Cô không khỏi dừng lại nhìn xem thế nào. Nói đến cũng thực sự không hay ho gì, cô vừa mới đứng được ba phút thì quả bóng rổ đã lao thẳng về phía mình. May là thần kinh vận động của Nguyễn Tĩnh cũng không tồi, cô lập tức nhanh nhẹn tránh được quả bóng, nếu không chắc sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất.

Có người chạy tới nhặt bóng. Khi đi sát qua người Nguyễn Tĩnh, người này còn quay đầu nhìn cô và cười nói, “Chào học muội, em học khoa nào khóa nào thế?”

Hai ngày trước bị người ta gọi là chị dâu, hôm nay lại bị một sinh viên gọi là “Học muội”, Nguyễn Tĩnh quả thực có chút khó xoay sở, “Khoa xã hội, khóa 4201.” Sau khi thành thật khai báo công việc địa chỉ, Nguyễn Tĩnh liền rời đi. Cô còn nghe được phía sau có người nói một câu, “Xinh thì xinh thật đấy, nhưng mà hơi kiêu ngạo.” Nguyễn Tĩnh có chút đỏ khóc đỏ cười.

Nguyễn Tĩnh trở lại căn nhà tập thể trong trường của mẹ để tắm rửa, khi đi ra thì có điện thoại của Triệu Khải Ngôn gọi đến, “Giờ em đang ở đâu? Vẫn ở trường à?”

“Ừm, em đang định ra ngoài ăn gì đó. Anh muốn đi cùng không?”

“Chờ anh mười phút!” Nói xong câu đó, đối phương lại do dự một chút rồi hỏi tiếp, “Hôm nay em vẫn ở trường à? Anh... sẽ ở cùng em.”

Nguyễn Tĩnh cảm thấy ấm lòng. Anh biết gần đây tâm tình của cô không được tốt. Triệu Khải Ngôn hiểu rõ hết thảy nhưng vẫn làm việc hết sức khiêm tốn lễ độ và trong mọi hành động của anh dường như luôn có sự an ủi và ủng hộ hết mình. Cô rất cảm động trước sự dịu dàng này của anh.

Nguyễn Tĩnh vừa bước ra khỏi cửa căn hộ tập thể thì gặp một cô giáo ở phòng bên cạnh. Đối phương biết cô là con gái của Nguyễn Hoa Ngọc nên thái độ vô cùng thân thiện nhiệt tình. Có mấy lần người này còn gõ cửa phòng hỏi cô có muốn dùng đồ ăn khuya hay không.

“Cô giáo Nguyễn ra ngoài à? Tối nay cô có ngủ ở đây không?”

“Dạ, cháu có ạ.” Nguyễn Tĩnh hàn huyên được hai câu với cô giáo kia thì lại nhận được điện thoại của Triệu Khải Ngôn, “Anh tới dưới nhà rồi. Em xuống đây hay là anh đi lên?”

“Em xuống đây, anh đợi chút nhé!”

“Bạn trai à?”

Nguyễn Tĩnh mỉm cười gật đầu. Khi cô xuống dưới lầu thì Triệu Khải Ngôn đang dựa vào cạnh xe, trên tay anh cầm một... ly kem? Cô vừa đi tới anh liền đưa ly kem cho cô. Nguyễn Tĩnh đón lấy, “Người ta đều tặng hoa anh ạ.”

“Hoa ở trên xe.”

Người nào đó luôn làm việc không hề sơ hở như vậy đấy, ai đó có muốn thỉnh thoảng khiến anh khó xử cũng chẳng có cách nào.

Hôm đó, cả hai chọn bữa một nhà hàng để giải quyết bữa tối. Lúc sau, Nguyễn Tĩnh đề nghị đi xem phim ở khu tập thể. Từ trước tới nay Khải Ngôn vẫn luôn thế nào cũng được, đương nhiên điều kiện tiên quyết

là ở cùng một chỗ với Nguyễn Tĩnh. Hai người đi được nửa đường thì gặp phải Thích Tần, “Đã lâu không gặp, A Tĩnh!”

Nguyễn Tĩnh mỉm cười ôn hòa và vẫn kéo tay Triệu Khải Ngôn không buông, “Đã lâu không gặp!”

Thích Tần trông thấy người bên cạnh Nguyễn Tĩnh thì gần như lập tức nhận ra người đó là ai. Trong chuyến du lịch do nhà trường tổ chức vào nửa năm trước cũng có mặt anh ta, một người như vậy có muốn bỏ qua cũng khó. Cô chỉ không ngờ anh ta và A Tĩnh lại là người yêu của nhau.

“Hai người...”

“Ừm, anh ấy là Triệu Khải Ngôn, bạn trai của tôi.” Nguyễn Tĩnh thẳng thắn thành thật giới thiệu, “Khải Ngôn, vị này là Thích Tần, cô giáo dạy đàn dương cầm.”

Triệu Khải Ngôn gật đầu chào hỏi. Anh đương nhiên biết người kia là ai. Người bên cạnh anh có lẽ đã quên mình từng suýt chết đuối một lần. Khải Ngôn nghĩ lại chuyện khi đó, trong lòng không khỏi nảy lên suy tính muốn sớm dạy bơi lợi cho cô.

“A Tĩnh, thực ra... Có chút chuyện tôi vẫn muốn nói với cô, có điều...” Thích Tần có chút do dự.

“Cô giáo Thích, có chuyện gì cô cứ nói đi ạ, nếu giúp được tôi nhất định sẽ giúp.” Nếu là ngày trước, Nguyễn Tĩnh sẽ tìm một nơi yên tĩnh để nghe đối phương nói chuyện, nhưng hiện tại cô không hề muốn rời khỏi Khải Ngôn.

Đối phương vội xua tay, “Không, không có gì quan trọng đâu, tôi đã nhiều lần quấy rầy cô rồi. Tôi chỉ muốn...” Thích Tần liên tục giải thích nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng nói hết câu chuyện, quan hệ giữa cô và Tưởng Nghiêm cho dù có phải ngay từ đầu chỉ do một mình cô cam tâm tình nguyện hay không cũng không nên liên lụy đến Nguyễn Tĩnh nữa... Bên cạnh cô ấy đã có một đối tượng vô cùng xuất sắc, sự thuần túy và xuất chúng của anh có lẽ cũng đủ để bọn họ gắn bó cả đời, người ngoài cuộc như cô cần gì phải ném đá vào hồ nước yên ả nữa?

Sau khi nói lời từ biệt, Thích Tần im lặng nhìn theo bóng hai người dần dần rời xa, bọn họ đều đẹp đẽ như vậy, thật vô cùng xứng đôi!

Sau đó mấy ngày, Nguyễn Tĩnh bị Triệu Khải Ngôn đưa tới bữa liên hoan với đồng nghiệp của anh. Ngày hôm đó, chờ khi Khải Ngôn rời khỏi, cô lập tức đưa ra kiến nghị với đám tinh anh của xã hội này, “Sau này mọi người đừng gọi tôi là chị dâu nữa có được không?”

Hoa Tử hỏi, “Chị là bạn gái của Triệu ca phải không?”

“... Phải!”

“Chị có yêu Triệu ca không?”

Vấn đề này có chút... thâm sâu đây, “...Yêu!”

Mọi người hét lên, “Chị dâu Triệu, sau này nếu không có việc gì thì đừng dọa bọn em nhé! Mọi người ơi! Đúng là bạn gái của Triệu ca rồi, bữa này Triệu ca trả tiền.”

Nguyễn Tĩnh hoàn toàn chịu trận.

Trên đường trở về, Nguyễn Tĩnh nhin không được liền hỏi người bên cạnh, “Sao mọi người đều gọi anh là Triệu ca vậy? Anh lớn tuổi nhất hội à?”

Đối phương suy nghĩ một giây rồi đáp, “Đây là vấn đề năng lực.”

Rất kiêu ngạo... Nguyễn Tĩnh ngẩng đầu nhìn những vì sao ẩn hiện trên bầu trời.

Hôm nay, Triệu Khải Ngôn vừa giải quyết xong xuôi công việc của quán cà phê thì nhận được lời nhắn của Nguyễn Tĩnh bảo anh đến khu trung tâm đón cô. Khi anh tới nơi thì đã muộn mất năm phút. Điều này rất hiếm khi xảy ra. Khải Ngôn định giải thích một chút với Nguyễn Tĩnh, kết quả là vừa trông thấy anh, cô lập tức kéo người vào tòa nhà thương mại phía sau, “Em thấy có hai bộ quần áo rất đẹp, trông rất hợp với anh nhé.”

“Em mua quần áo cho anh à?”

“Không được à?”

Khải Ngôn hạ giọng, “Không, anh chỉ ngạc nhiên thôi.”

Hai người tiến vào khu quần áo cao cấp ở tầng năm. Nguyễn Tĩnh kéo anh tới trước một cửa hàng. Người bán hàng khá nhiệt tình. Nguyễn Tĩnh đưa hai bộ quần áo và bắt anh mặc thử. Chẳng bao lâu thì người kia đã mặc quần áo mới đi ra. Cô nhin không được chắc một tiếng, kiểu người có vóc dáng và phong thái thể này kỳ thực cần bản cũng không cần phải thử.

“Sao thế? Em thấy được không?” Anh để mặc cô đánh giá từ trên xuống dưới.

“Không thể bắt bẻ được điều gì!”

Bộ thứ hai cuối cùng ngay cả thử cũng không thử mà đưa thẳng cho người ta gói lại luôn. Người bán hàng có lẽ chưa từng thấy cặp đôi nào có hiệu suất làm việc cao như vậy. Người này liền chủ động chiết khấu 5% cho bọn họ.

Lúc cả hai đi ra thì ngoài trời đổ mưa tầm tã. Những người đi trên đường đều vội vàng trú mưa.

“Anh đỗ xe ở đâu thế?”

“Anh đỗ trên đường.”

“Mình chạy tới đó nhé!”

Khải Ngôn vừa cười vừa giữ chặt cô lại, “Em có vội việc gì không? Hôm nay em mua đồ cho anh rồi, để anh mời em bữa cơm nhé?”

Người đàn ông này rõ ràng kiêu ngạo sắc bén lại cố tình dùng cách thức ôn hòa để “tấn công” người ta, mà lần nào cũng đạt hiệu quả kinh người. Nguyễn Tĩnh chọn một nhà hàng Italy ở bên cạnh. Cơm nước xong, mưa cũng đã tạnh, cô lại bị kéo đi Âm Sơn ngắm cảnh. Nguyễn Tĩnh hoàn toàn quên mất chuyện mình phải trở về viết báo cáo.

Từ tháng mười hai, Nguyễn Tĩnh được bổ nhiệm và chuyển tới nhậm chức ở phòng tài vụ của trường. Tưởng Nghiêm tiếp nhận vị trí của Nguyễn Chính. Nguyễn Nhân không thể nhậm được nữa, cô bắt đầu đi công tác liên miên. Việc này đã làm liên lụy tới Nguyễn Tĩnh, cô vừa mới nhận vị trí mới đã bận tới mắt tới mũi, những buổi hẹn hò với Khải Ngôn cũng vì thế mà bắt đầu bị giảm bớt. Nhưng Triệu Khải Ngôn luôn rất khẳng khái và thấu tình đạt lý, bạn gái bận rộn mà lạnh nhạt với anh anh đương nhiên cũng không lên án kháng nghị gì. Tất nhiên cũng không thể chịu đựng được ba ngày mới gặp mặt một lần, anh chàng khí độ phi phạm này đã chọn cách mang đồ ăn tới tới căn hộ trong khu tập thể trường học của cô và giúp cô làm việc, sau đó cả hai lại cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Với vị trí hiện tại, Khải Ngôn cũng hài lòng với cục diện thế này. Mặc dù thỉnh thoảng cá tính chiếm hữu lại liều lĩnh nổi lên nhưng anh vẫn có thể khống chế và giữ chừng mực để không khiến bản thân thoát nhìn như một kẻ tham lam vô độ.

Hôm ấy, Nguyễn Tĩnh trở về khu tập thể thì thấy Khải Ngôn đang đứng tựa vào cạnh cửa, hai chân đan chéo vào nhau, anh cúi đầu nghịch điện thoại trên tay.

Cô rón rén tới gần. Anh chưa ngẩng đầu lên đã nhàn nhạt mỉm cười, “Em về rồi à?” Cô thu cánh tay đang vươn được một nửa về rồi chuyển sang lấy chìa khóa mở cửa, vừa mở vừa lẩm bẩm, “Sao lại phát hiện được nhỉ?”

“Trên người em có hương thơm.”

“Hả?”

“Hương thơm có một không hai, làm cho anh biết ngay đây là em.” Anh đi theo phía sau và thuận tiện đẩy cửa ra.

“Hương quýt hay hương dâu tây vậy?” Cô nói đùa rồi kéo vạt áo lên ngửi ngửi. Hành động này làm cho người đi sau không khỏi chớp mắt mấy cái. Anh đặt hộp cơm lên bàn trà. Nguyễn Tĩnh đã làm lụng vất

và cả một ngày, đã ăn đói mặc rét lắm rồi, lúc này, vừa nhìn thấy có đồ ăn, cô liền chạy vội tới ngay. Khải Ngôn kéo cô trở lại chỗ ngồi và giúp cô mở hộp cơm ra. Anh bỗng hơi dừng lại nghĩ ngợi rồi kể vào tai cô nói nhỏ một câu. Người kia lập tức ngậy người, cả mặt và tai đều ửng đỏ.

Thừa nước đục thả câu cũng không quá đáng thế này! Sau hôm đó, trong lòng Nguyễn Tĩnh vẫn mãi bối rối không thôi, vì một chút cơm cô đã phải “Bán mình” những hai lần, có thể nói tổn thất thực nghiêm trọng, thực sự không sáng suốt chút nào. Đương nhiên điều này cũng càng làm nổi bật sự thông minh vượt trội của đối phương bên cạnh.

Chuyến đi tới Thượng Hải vốn nằm trong kế hoạch từ trước, chẳng qua lúc đó Nguyễn Tĩnh đang rất bận rộn nên đã quên mất chuyện này. Vì vậy mà sáng sớm ngày hôm đó, khi Khải Ngôn tới đón thì cô có hơi kinh ngạc, sau đó mới vội vàng đi thay quần áo, cầm theo điện thoại di động và ba lô... Khải Ngôn không khỏi lắc đầu, “Anh chắc chắn ngày hôm qua đã nhắc em rồi mà?”

“Xin lỗi anh, lúc anh nói chuyện, em đang... đi vào cõi tiên rồi.”

Triệu Khải Ngôn có vẻ bị tổn thương, “Xem ra mị lực của anh vẫn không đủ rồi.”

Hắn là quá đủ ý chứ! Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ, trước đây hiếm khi thấy anh mặc trang phục màu trắng thế này, từ người anh toát ra vẻ vừa trầm tĩnh vừa cao quý và đặc biệt có khí chất, làm cho không ít người phải chú ý ngoái đầu lại nhìn. Vị này quả thực tài mạo song toàn, hết như cái rốn của vũ trụ vậy, cô phải tâm bình khí hòa mà thừa nhận sự thật này thôi.

Qua buổi trưa, hai người đã ngồi trong khán phòng của sân tennis rộng lớn và xem trận đấu mở màn của tay vợt người Thụy Sĩ Roger Federer. Bỗng có người từ phía sau đi lên và vỗ nhẹ vào vai của Triệu Khải Ngôn, là một người đàn ông trung niên có sắc mặt hồng hào. Khải Ngôn đứng dậy bắt tay với người đó.

“Đã lâu không gặp, không ngờ cậu lại có mặt ở đây!”

“Cũng phải hai năm rồi đấy nhỉ?”

Đối phương nhin không được chế nhạo, “Sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây thế?”

Triệu Khải Ngôn cười nói, “Tôi đưa bạn gái tới xem thi đấu.”

“Ồ?” Người đàn ông rõ ràng có chút kinh ngạc và nhìn chằm chằm vào Nguyễn Tĩnh đang ngồi bên cạnh. Nguyễn Tĩnh đã lễ phép lên tiếng chào hỏi trước.

“À, vậy đi, không quấy rầy hai người hẹn hò nữa. Con tôi đang ngồi đằng sau, đợt lát nữa nếu không vội trở về thành phố N thì cùng ăn bữa cơm nhé!”

“Được ạ!”

Đợi Khải Ngôn vào lại chỗ ngồi, Nguyễn Tĩnh lập tức ghé sát vào anh mà hỏi, “Anh ta là ai vậy? Sao em cứ thấy quen quen.”

“Huấn luyện viên tennis quốc gia đấy, giờ anh ấy nghỉ rồi.”

“Ồ!”

“Ồ cái gì?” Khải Ngôn xoay đầu cô lại, “Xem thi đấu đi!”

Nguyễn Tĩnh nở nụ cười thấu hiểu. Cô nhìn Triệu Khải Ngôn rồi đột nhiên phát hiện ra một đặc điểm vô cùng vô cùng trọng yếu về người đàn ông lão luyện khoáng đạt này.

Tối hôm đó Nguyễn Tĩnh vẫn cùng Khải Ngôn đi gặp vị huấn luyện viên đã giải nghệ kia và còn ăn cơm với người đó. Chỉ có điều là trong lúc người ta cùng Khải Ngôn nói chuyện phiếm thì cô chỉ có thể trò chuyện với đứa con lên mười của anh ta về các bộ phim hoạt hình.

Trên đường trở về, trái ngược với sự im lặng mọi khi, người lái xe bên cạnh lại hỏi cô thấy bữa tối hôm nay thế nào?

“Rất ngon!”

“Vậy anh được đền đáp gì đây?”

Nguyễn Tĩnh trờng mắt. Cái này gọi là... “Thấy bỏ đào mải” hay là “Ỗ thể hiếp người” nhỉ?

“Anh muốn gì?”

Con người đút độ nào đó liền suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Như vậy đi, em ở cùng anh một đêm nhé!”

Đúng là... Kẻ cướp! Nguyễn Tĩnh cuối cùng cũng xác định bản tính của Triệu Khải Ngôn này quả thực vô cùng cuồng vọng kiêu ngạo.

Trương Hải Lâm lần đầu tiên nhìn thấy Nguyễn Tĩnh là ở trận đấu bóng rổ khi đó. Tuy chưa đến mức nhất kiến chung tình nhưng cậu ta quả thực đã bị dáng vẻ cao ráo mảnh mai và trong trẻo cùng khí chất lạnh lùng của đối phương hấp dẫn.

Khi Trương Hải Lâm đứng trước khu nhà tập thể màu đỏ dành cho giáo viên thì quả thực anh chàng cũng có chút do dự, thế nhưng dù sao cũng đã hạ quyết tâm rồi, hơn nữa còn mạnh miệng thề thốt trước đám bạn cùng phòng nào là “Không thành công cũng thành nhân”, giờ nếu lâm trận bỏ chạy thì nhất định sẽ khó giữ được mặt mũi, đương nhiên là sẽ càng có lỗi với bản thân. Trong đầu cậu ta thầm tính toán: Cho dù cô ấy có là giáo viên hay nhân viên công chức thì cùng lắm cũng chỉ hơn mình ba đến năm tuổi, nếu cô không làm việc ở trường này thì dù tình cảm giữa hai người có phát triển thành tình yêu cũng chỉ là tình yêu chị em mà thôi, chuyện này quá sức bình thường, chỉ có một chút không may là cô ấy lại là giáo viên trong trường đại học của cậu...

Trương Hải Lâm nghiêm túc trấn an tư tưởng rồi lại hít sâu thêm một lần nữa và thẳng thừng gạt bỏ những kiêng kị về “Tình thầy trò” này. Cậu ta tiếp tục nhịp nhàng sải bước, trên tay là địa chỉ cụ thể của khu tập thể mà cậu đã phải trăm cay nghìn đắng mới tra ra được.

Điều mà cậu trăm triệu lần không ngờ được là sau khi cố gắng lấy hết dũng khí để gõ cửa, người ra mở cửa cho cậu lại là một người đàn ông. Hải Lâm sững sốt một chút. Cậu tự nhận dáng vẻ của bản thân cũng có thể nói là xuất chúng, thế nhưng người đàn ông anh tuần khí thể đầy người này vẫn khiến người ta không khỏi cảm thấy thua kém. Ánh mắt thuần khiết mà sắc bén của đối phương đang tỏ ý hỏi lý do cậu gõ cửa là gì.

“Tôi tìm... Nguyễn Tĩnh.”

“Cô ấy không có nhà. Cậu có việc gì không?”

“Tôi... Khi nào cô ấy về?” Cậu hy vọng biểu hiện của mình có thể coi là bình tĩnh.

Người kia nở nụ cười nho nhã lễ độ, “Khoảng nửa tiếng nữa. Cậu muốn gặp cô ấy thì có thể chờ một chút hoặc là để ngày mai.”

“Tôi sẽ chờ.” Không biết vì sao lại lộ ra sự non nớt của bản thân ở trước mặt người này, Hải Lâm không khỏi có chút tức giận.

Đối phương ra hiệu mời cậu vào và nói một câu, “Cứ tự nhiên!” Trương Hải Lâm cẩn thận ngồi xuống rồi nhìn người kia không nhanh không chậm bước đi và thông thả tiếp tục cuộc nói chuyện qua điện thoại. Đàn ông ở tuổi này có thể khiến người ta cực kỳ sùng bái hoặc là vô cùng... ghen tỵ.

“Tôi thích cô ấy!”

Anh đã nói chuyện điện thoại xong, khi nghe thấy câu ấy, anh liền liếc mắt nhìn về phía Trương Hải Lâm. Hải Lâm không hiểu về mặt bình tĩnh của đối phương là có gì, anh ta từ chối cho ý kiến sao?

“Tôi thích Nguyễn Tĩnh!”

“Ồ, tôi là bạn trai của cô ấy.”

Hải Lâm chính thức sụp đổ.

Sau đó rất lâu, Hải Lâm bị đám bạn cùng phòng kéo tới xem buổi diễn thuyết hấp dẫn đầu bảng trên diễn đàn của trường học. Cũng bởi vậy mà cậu rốt cuộc đã nhận ra người đó là ai. Cậu vẫn cảm thấy người đàn ông đó rất quen mặt, thì ra anh ta chính là vị trợ giảng nổi danh một thời đã đến trường diễn thuyết lần

trước... Hải Lâm hoàn toàn sụp đổ. Cậu vốn còn tưởng mình bị đánh bại dưới tay một nghiên cứu sinh cùng lắm là của Đại học Giao thông hoặc Đại học Chiết Giang gì đó, ít nhất cậu còn cảm thấy với tài năng và trình độ của mình thì tương lai vẫn có thể vượt qua được “Tình địch”, chẳng ngờ người ta đã có hai bằng thạc sĩ ở Đại học Cambridge, lại còn là cựu sinh viên của Đại học Bắc Kinh nữa chứ!

Một trận chiến không khói thuốc súng cứ như vậy mà kết thúc trong khi nữ diễn viên chính vẫn chưa hề biết gì.

Cuộc sống của Nguyễn Tĩnh vẫn ngày ngày diễn ra trong yên bình vui vẻ.

Hôm nay, khi đi qua sân tennis bên cạnh tòa cao ốc của Học viện Nghệ thuật, Nguyễn Tĩnh lại thấy Nguyễn Nhân đã lâu không gặp đang chơi bóng với mấy thầy cô giáo. Cô liền đi tới đó và ngồi xuống theo dõi trận đấu, thỉnh thoảng hô lên mấy tiếng cổ vũ chị gái.

Thành thực mà nói thì trình độ của Nguyễn Nhân cũng không được tốt cho lắm, phát bóng quá cao, đường bóng hỗn loạn, người đánh cặp với chị ấy cũng không thể nói là phối hợp ăn ý, may mà trình độ của đối thủ cũng bình thường. Hai bên thi đấu rất hăng say nhưng cơ bản đều là chạy ngược chạy xuôi đi nhặt bóng. Từ đầu đến cuối trận đấu này có lẽ đã quán triệt một mục đích “Mục tiêu của chúng ta là làm cho đối phương phải nhặt bóng”.

Nhóm của Nguyễn Nhân vừa đi ra thì một nhóm khác đã vào sân, trình độ rõ ràng nổi bật hơn hẳn.

“A Tĩnh có muốn vào đánh một ván không?” Trong bốn người vừa đi ra và ngồi thẳng đơ xuống bãi cỏ bên cạnh cô có một thầy giáo vừa thở hồng hộc vừa hỏi Nguyễn Tĩnh.

Cô lắc lắc đầu, không có hứng thú gì cả!

“Chỉ đánh chơi thôi mà, không quan hệ thắng thua đâu, chỉ như chạy bộ thôi!”

Nguyễn Nhân hứ một tiếng, “Lão Tần, thầy có ý gì thế?”

“Không không!” Vị thầy giáo cường tráng vội vàng cười nói, “Chỉ có tôi chạy bộ, còn cô thì vẫn là chơi bóng.”

Nguyễn Nhân quát một tiếng “Cút!” rồi quay đầu hỏi A Tĩnh, “Bình thường chẳng phải em rất thích trò này sao, sao giờ lại thiếu nhiệt tình thế?”

“Em ngại đổ mồ hôi.” Cũng không thể nói với chị ấy rằng từ sau khi chơi bóng với Triệu Khải Ngôn thì mỗi lần đấu với người có trình độ thấp hơn mình cô đều cảm thấy tẻ nhạt vô vị được.

Một thầy giáo khác vừa nghe nói thế liền không khỏi liên tục lắc đầu, “Các cô gái trẻ sợ nhất là đổ mồ hôi. A Tĩnh à, vẫn nên vận động một chút, chờ đến lúc cô bằng tuổi tôi sẽ biết sinh mệnh phụ thuộc vào việc vận động đấy.”

“Xin lĩnh giáo ạ!” Nguyễn Tĩnh mỉm cười. Lúc này, trận đấu trên sân đã đến hồi gay cấn, lối đánh phối hợp vốn luôn bùng bùng khí thế như thế, cái câu “Nam nữ phối hợp kiếm sống không mệt” quả thực cũng có đạo lý của nó.

Nguyễn Nhân vừa nhìn vừa thổ khí như lan*, “Kim Hiểu Dao này cũng thật thiếu đạo đức, cứ sống chết đòi hợp tác với lão Trần, hại vợ chồng nhà người ta trở thành kẻ địch với nhau kìa!”

(* Thổ khí như lan: Câu đầy đủ là “Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc” (,): Hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người.)

“Trình độ đánh bóng của cô ấy rất được đấy chứ! Kỹ thuật của lão Trần không bằng được bà xã, hai bên bù cho nhau thì trận đấu mới hào hứng chứ.”

“Chứ cái đầu nhà anh! Nào là cô ấy đánh bóng rất tốt, nào là cô ấy vụt bóng mạnh kinh người, nào là cô ấy làm gì cũng tốt lắm!” Tam Tam trề môi.

Lão Tần bị mắng cũng chỉ cười dài, “Tam Tam này, không phải cô và cô ấy lén lút phát sinh hiềm khích với nhau đấy chứ?”

“Tôi với cô ta cùng sinh đứa nhỏ* lúc nào?”

(*Hiềm khích () và Đứa nhỏ () phát âm tương tự nhau.)

Mấy người thấy Nguyễn Nhân có vẻ thực sự bị chạm nọc nên cũng không nói gì nữa. Tính tình của Nguyễn Nhân luôn ngay thẳng thành thật có gì nói nấy, ngày thường mọi người cũng rất thích tính cách này của chị ấy, thế nhưng mỗi khi chị ấy thực sự nổi giận thì người nào cũng phải sợ.

Nguyễn Tĩnh ngồi bên cạnh nhìn chị gái một cái rồi nói, “Chị, chị cho em mượn vợt nào, em tới đó đánh một chút.”

Bà xã của lão Trần được thay ra, trận đấu lại tiếp tục. Đại khái hai bên đánh khoảng 40 phút, tỷ số cuối cùng là 6-4. Câu đầu tiên Nguyễn Tĩnh nói với chị gái mình là, “Vợt của chị có vấn đề rồi, đã cũ và không dính bóng.”

Đây là câu phát biểu cảm tưởng sau khi giành được thắng lợi của một vị đem tỷ số trận đấu đang từ 2-3 biến thành 6-4 nói với bốn người còn lại.

Hai kẻ luôn luôn bận bịu lại đang bị bao bọc trong ái tình vẫn có cuộc sống vô cùng kiểu mẫu. Tuy thỉnh thoảng vẫn cảm thấy thiếu chút gắn bó keo sơn nhưng Triệu Khải Ngôn lại thấy nếu thực sự mỗi ngày đều dính lấy nhau thì có lẽ hiệu quả sẽ đảo ngược hoàn toàn. Kết quả mà anh mong muốn còn phải trải qua một đoạn đường dài nữa.

Buổi chiều hôm nay Khải Ngôn tới nhà họ Triệu. Khi đi ra, Triệu Lâm lại gọi anh lại, “Cháu có vợ không?”

“Sao vậy? Muốn mời cháu ăn cơm à?”

“Cô cũng không dám không biết phân biệt phải trái thế đâu.” Triệu Lâm đi theo Khải Ngôn xuống tầng dưới, cô muốn tới siêu thị mua vài thứ, tất nhiên cũng thuận tiện quan tâm một chút đến tình trạng của cậu “Cháu” này, “Ồ chung với Nguyễn Tĩnh thế nào?”

“Rất tốt!” Khải Ngôn cũng không muốn nhiều lời về chuyện này.

Triệu Lâm cười ha hả thành tiếng rồi khách quan đánh giá, “Thực ra tính tình của A Tĩnh dịu dàng hơn chị nó rất nhiều, nhưng nói thật thì Tam Tam vẫn có vẻ dễ gần hơn.”

Khải Ngôn chỉ cười cười và mở cửa xe rồi hỏi cô, “Cô có muốn cháu đưa đi một đoạn không?”

“Không cần, đi một đoạn ngắn ấy mà.” Triệu Lâm lại cảm khái trước mặt Triệu Khải Ngôn, “Kẻ cày tài khinh người giờ đã dính vào chuyện tình cảm rồi, kỳ diệu thật đấy!”

“Có lỗi quá!” Anh mỉm cười.

Triệu Khải Ngôn thấy còn sớm nên tới quán cà phê trước. Thời gian vừa rồi anh bận công việc ở Viện nghiên cứu nên đối với phần công việc này không tránh khỏi có chút sơ sẩy. Triệu Khải Ngôn vừa mới tiến vào thì gặp ngay một nhân viên phục vụ đang đi tới, “Anh Triệu, em vừa định gọi điện thoại cho anh. Có một cô gái đang chờ anh ở văn phòng đấy.”

Khi trông thấy Trần Văn nghiêm túc trong bộ trang phục màu mận chín, Khải Ngôn quả thực có chút kinh ngạc. Đối phương đã đi tới ôm lấy anh, “Lâu không gặp, Khải Ngôn!”

Anh vỗ nhẹ lên vai cô rồi lùi lại một bước và mỉm cười, “Sao không gọi điện báo trước cho anh thế?”

“Em sợ anh trốn mất đấy.”

“Vậy nên em mới tự tìm tới cửa hả?” Anh mở miệng trêu ghẹo.

“Đúng vậy. Làm thế thì anh có muốn tránh cũng không tránh kịp.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng, “Khải Ngôn, anh không còn giống với trước đây nữa.”

“Không giống chỗ nào?”

Trần Văn nghĩ ngợi, “Có chút nồng nàn hơn.”

“Đây chẳng phải là chuyện tốt sao?” Môi anh hơi cong lên. Khải Ngôn lấy một lon bia từ bên trong cái tủ lạnh nhỏ nhỏ ra và đưa cho cô, “Em hẳn đã nói với phục vụ rằng em không uống đồ uống không có cồn rồi chứ?”

Cô bật cười ha hả, “Chuyện đau khổ nhất mà cũng may mắn nhất đời em chính là trở thành bạn bè với Triệu Khải Ngôn đây.”

Khải Ngôn nghiêng người tựa vào cạnh bàn và bật lon bia trong tay rồi uống một ngụm, “Tối nay anh mời em ăn cơm, coi như thay em đón gió tẩy trần nhé?”

“Vậy cung kính không bằng tuân lệnh!”

“Có được phép mang người nhà đi không?”

Trần Văn vừa nghe ra manh mối liền lập tức bật cười sang sảng, “Đương nhiên là có thể rồi. Em còn muốn xem xem là thần thánh phương nào nữa kìa! Là ai nhỉ? Có phải cô gái đã bị anh cưỡng ép lần trước không?”

Khải Ngôn mỉm cười và chỉ nói, “Đừng trêu cô ấy. Nếu không anh không ngại “Giết một người răn trăm người” đâu.”

Trần Văn khiếp sợ không thôi, “Triệu Khải Ngôn, hơn chục năm rồi em không nghe thấy anh nói chuyện kiểu này đây, thực mẹ nó hoài niệm!”

Tối đó, khi bước vào nhà hàng đã dự định từ trước, Triệu Khải Ngôn ngắt điện thoại rồi nói với người bên cạnh, “Thật có lỗi, cô ấy không rảnh nên không đến được.”

Lúc ấy, Trần Văn chỉ cảm thấy lần đầu tiên gặp được tình cảnh thế này, quả thực là lần đầu tiên được chứng kiến.

Khi Triệu Khải Ngôn trở về nhà thì Nguyễn Tĩnh vừa mới tắm rửa xong và đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ. Cô đang mơ mơ màng màng thì bị anh gọi dậy, “Em ăn cơm tối chưa? Anh đã đặt cơm cho em ở Nam Uyển rồi, sao em không tới lấy?”

“Em ăn bánh mì rồi.” Cô tựa vào lòng anh rồi nhin không được ngáp một cái, “Trên người anh có mùi nước hoa.”

“Anh mới vừa đưa một cô bạn trở về khách sạn.”

“Ồ, anh mang gì về thế?” Cô chỉ vào cái túi được đặt ở trên cái tủ cạnh đầu giường.

“Cháo hạnh nhân đây, em có muốn ăn chút không?”

“Không, em buồn ngủ lắm rồi. Anh để vào tủ lạnh đi, để sáng mai em ăn sáng.” Nguyễn Tĩnh nói xong liền ngã xuống giường.

“Hôm nay em bận gì thế?” Anh giữ chặt lấy cô, hai ngày nay anh không gặp cô rồi.

“Hôm nay em phải quyết toán chi phí cuối kỳ, nửa tháng nữa là trường học nghỉ đông rồi.” Cô xoa xoa cánh mũi.

“Anh đi tắm đây.” Anh lơ đãng cười cười rồi cúi xuống hôn cô, “Đợi lát nhé, đừng ngủ!”

Kết quả là lúc Triệu Khải Ngôn từ buồng tắm bước ra thì Nguyễn Tĩnh đã ngủ say rồi. Lần này anh không đánh thức cô nữa. Nhưng mà sau một hồi ôm ấp trên giường đến nỗi thiếu chút nữa thì dục hỏa đốt người, Triệu Khải Ngôn không khỏi đau khổ tiếc rẻ cách xa người bên cạnh một chút.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyễn Tĩnh vừa tới cổng trường thì đụng phải Kim Hiểu Dao đã cùng cô đánh bóng lần trước. Đối phương chủ động tiến lên chào hỏi, “Chào cô giáo Nguyễn!”

“Xin chào!”

“Cô giáo Nguyễn không đi xe à?”

“Vâng.”

“Gần đây thực ra tôi cũng đã mua một cái xe nhưng đáng tiếc lại chưa có giấy phép. Đúng là không có đất dụng võ.”

Nguyễn Tĩnh dứt một tay vào túi quần và bước đi không nhanh không chậm. Lúc này, cô nghiêng đầu nhìn Kim Hiểu Dao một cái, cũng không biết cô ấy nói vậy để làm gì nên cô chỉ gật nhẹ một cái.

“Tôi gọi cô là A Tĩnh được chứ?”

“Vâng, cô cứ tự nhiên.”

“Tôi nghe nói cô vừa mới tới trường này chưa được bao lâu, cô đã quen với công việc chưa?”

Nguyễn Tĩnh hơi trầm ngâm một chút rồi đứng lại và hỏi một câu, “Cô giáo Kim, có phải cô có chuyện muốn nói với tôi không?”

“Không không! Tôi chỉ muốn xem xem có cơ hội nào để mọi người ra ngoài vận động một chút không thôi. Giống lần trước chúng ta chơi bóng cùng nhau ấy, vào sáng sớm hoặc sau chín giờ tối cũng được. Lại nói, thầy Trần cùng đánh bóng với cô lần trước ấy, sau đấy thầy ấy rất khen cô và còn định chừng nào cô rảnh sẽ rủ cô đi chơi bóng đấy.”

Nguyễn Tĩnh bị Kim Hiểu Dao làm cho có chút mông lung khó hiểu, “Ồ, chuyện này để sau nói tiếp nhé!”

Nguyễn Tĩnh đi vào phòng tài vụ thì thấy Nguyễn Nhân còn chưa đến. Cô lấy đồ ăn sáng đặt lên bàn rồi quay lại mở máy tính và vừa ăn cháo vừa xem tin tức trên MSN, đúng lúc ấy thì điện thoại đổ chuông, “Em ăn sáng chưa?”

“Em đang ăn.”

“Vừa rồi anh quên hỏi em một việc. Hôm nay có một đồng nghiệp ở viện của anh kết hôn, em có muốn tới làm phù dâu giúp họ không?”

“Em ư? Anh đùa à?”

“À...” Đối phương trầm mặc trả lời, “Anh là phù rể.”

Nguyễn Tĩnh không nói không rằng nhìn lên trời, “Sao họ lại tìm đến anh?” Hóa ra lại có người tìm Triệu Khải Ngôn làm phù rể cơ đấy?

Lần này đối phương chỉ ném lại một câu cực kỳ ý vị thâm trường, “Bởi vì chỉ còn anh là chưa kết hôn thôi.”

Ngày hôm đó, Nguyễn Tĩnh xin nghỉ nửa ngày để đi làm phù dâu. Mặc dù có đôi chút gượng gượng nhưng cuối cùng cô vẫn có thể coi như cống hiến toàn bộ sức lực chí công vô tư mà làm việc. Chỉ có điều là, tối đó, khi các đồng nghiệp của Viện nghiên cứu đi lên mời rượu cô dâu xong lại quay sang gọi cô là chị dâu, làm cho một đám khách khứa nhận nhầm cô là cô dâu mới. Nguyễn Tĩnh cứ xấu hổ mãi không thôi. Cô quay sang khẩn cầu đám người tinh anh đó đừng gọi mình là chị dâu nữa. Bọn họ quả thực cũng sửa chữa, và sửa chữa bằng cách gọi cô là Triệu tẩu. Nguyễn Tĩnh khóc ròng quay sang tìm kiếm Triệu ca.

Tối hôm đó, Triệu Khải Ngôn có chút phóng túng tùy tiện. Anh cơ hồ vừa mới bước vào cửa đã bắt đầu hôn cô và cấp bách lột bỏ hết quần áo trên người cô ra. Quả thực như thiên lôi đang lên cơn thịnh nộ! Ngày hôm sau, Nguyễn Tĩnh chỉ có một cảm giác duy nhất, đó là cảm giác tê dại.

Sau đó rất lâu, khi quan hệ giữa hai người càng thêm “Tốt đẹp”, đồng thời cũng là lúc Nguyễn Tĩnh có thể hỏi đến vấn đề đó mà không thấy đỏ mặt nữa, cô đã hỏi một câu, “Sao hôm đó anh như dã thú vậy?”

Câu trả lời của anh là, “Em mặc váy trắng trông rất đẹp!”

22. Chương 41- 43

Nguyễn Tĩnh cũng tham dự buổi nghiên cứu và thảo luận giữa những trường đại học cùng thành phố dưới danh nghĩa của Nguyễn Nhân. Trong những người tham dự ngày hôm đó còn có Tưởng Nghiêm và mấy vị chủ nhiệm khoa nữa. Buổi hội nghị đúng là nghìn bài như một, người sau tiếp nối người trước, người trước mở lối cho người sau cứ thế đua nhau lên phát biểu. Nguyễn Tĩnh im lặng lắng nghe mọi người chậm rãi từ tốn phát biểu ý kiến. Phần lớn thời gian cô luôn tỏ ra là người thông dong yên ổn và mười phần nhẫn nại nhưng thỉnh thoảng cũng lơ đãng nghĩ sang... Triệu Khải Ngôn và những chuyện linh tinh khác. Không biết hôm nay người đó đang làm gì? Thời gian gần đây hai người bận rộn đến mức không nhìn thấy mặt nhau rồi.

Một vị chủ nhiệm thông tuệ ở bên cạnh ghé sát vào cô nói mấy câu. Nguyễn Tĩnh phục hồi tâm trạng và cũng đáp lại đầu ra đầy. Tưởng Nghiêm ngồi bên trái khẽ ho một tiếng. Cô âm thầm thở dài rồi ngồi ngay ngắn trở lại và không mở miệng nói gì nữa. Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ người nào đó quả thực rất lợi hại, hợp hơn hai tiếng rồi mà chẳng thấy mệt mỏi gì, đã vậy còn suốt ngày hội họp như cơm bữa nữa chứ.

Cuối cùng thì cuộc họp cũng kết thúc. Nguyễn Tĩnh không khỏi thả lỏng người ra một chút. Đợi sau khi Tưởng Nghiêm và đoàn người rời đi hết cô mới đứng dậy thu xếp mọi thứ và vào toilet rửa mặt. Nguyễn Tĩnh chậm chạp đi tới chỗ đỗ xe ở tầng dưới, kết quả là nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở nơi này là Kim Hiểu Dao đang ngồi ở ghế phụ trên xe, còn người ngồi ở ghế lái là chủ nhiệm Trần, người đã tán gẫu đôi ba câu với cô lúc còn trong buổi họp. Nguyễn Tĩnh chỉ dừng lại trong giây lát. Cô vừa đi tới trước xe của mình thì Kim Hiểu Dao ở đằng sau đã cất tiếng gọi. Nguyễn Tĩnh vốn định giả vờ như không phát hiện ra liền âm thầm thở dài và chỉ có thể quay lại gật đầu chào bọn họ. Lúc này, chủ nhiệm Trần đang bối rối lúng túng nhìn về phía cô. Nguyễn Tĩnh ngại ngần nghĩ thầm, bọn họ muốn yêu đương vụng trộm mà sao không tìm một nơi kín đáo nhỉ?

“Cô giáo Nguyễn chưa về à?” Sắc mặt của Trần Kỳ cứ hết xanh lại trắng.

“Vâng, tôi đang định đi đây.” Kỳ thật nếu bạn gái anh không gọi tôi lại thì tôi đã đi rồi, Nguyễn Tĩnh thầm nghĩ.

“A Tĩnh, hôm nay cô cũng họp ở đây à?” Kim Hiểu Dao đã xuống xe và đi đến bên cạnh cô, “Hôm nay tôi đã tới văn phòng tìm cô đấy.”

“Có việc gì à?”

“Tôi muốn hẹn cô đi chơi bóng.” Cô ta khẽ nhếch khóe miệng, đúng là một cô gái xinh xắn.

Lúc này Trần Kỳ cũng đã đi tới, “Cô giáo Nguyễn, tôi và cô giáo Kim đang định đi ăn cơm, cô cùng đi luôn nhé?”

Ba người ăn cơm với nhau không khỏi rất kỳ quái, “Không được đâu ạ, tôi đã có hẹn rồi.”

“Hẹn bạn trai phải không?” Hiểu Dao hỏi, “Nếu được thì gọi anh ấy đi cùng chúng ta cũng được? Tôi cũng muốn xem bạn trai của cô giáo Nguyễn là người thế nào.”

Nguyễn Tĩnh không hiểu cô ta nhiệt tình như vậy để làm gì. Cô đành phải nói, “Anh ấy... không tiện đi ra ngoài lúc này.” Người ta đã khéo léo từ chối thế rồi, cứ nghĩ sẽ không còn gì để nói nữa, kết quả là đối phương lại mỉm cười tiếp tục, “Có vài công ty quả thực rất nghiêm khắc, buổi trưa ra ngoài ăn cơm cũng phải viết giấy xin phép gì đó nữa đấy.”

Làm gì có công ty nào như thế? Nguyễn Tĩnh đại khái cũng hiểu ra một chút ý đồ của đối phương. Nhưng mà nếu muốn khoe khoang thì việc gì phải diễn trước mặt cô? Nguyễn Tĩnh không biết một trận bóng lại có thể tạo ra nhiều thù địch như thế, có lẽ chỉ vì không phục, nhưng mà... có cần thiết phải như thế không? Mặc dù có chút thiếu kiên nhẫn nhưng Nguyễn Tĩnh vẫn lịch sự đáp lại vài tiếng. Cô đang định kiếm cớ bỏ đi thì phía sau có người cất tiếng gọi, “A Tĩnh, sao còn chưa ra ngoài thế?” Giọng nói trầm thấp và mang theo sự bức bối này đúng là của Tưởng Nghiêm. Anh đi tới trước hai người kia và xoay người nói với Nguyễn Tĩnh, “Chẳng phải đã nói cùng đi ăn cơm sao? Tôi ở bên ngoài đợi cô hơn mười phút rồi đấy.” Ngữ khí lãnh đạm và chứa chút oán giận chỉ giữa tình nhân mới có.

Nguyễn Tĩnh nhất thời bị Tưởng Nghiêm làm cho ngây ngốc. Thế nhưng cô cũng lập tức hiểu ra anh ta đang muốn giải vây giúp mình. Cô bèn nói sorry rồi lấy chìa khóa từ trong túi quần ra và mở cửa của chiếc

xe thể thao màu đen. Mới đây Triệu Khải Ngôn đã đổi xe nên cô đi chiếc xe này.

Cô gạt đầu với hai người vẫn đang nhìn theo qua kính chiếu hậu. Vừa đi ra đường Nguyễn Tĩnh đã hỏi người bên cạnh, “Anh xuống ở chỗ nào? Hay là... Anh định đi đâu, để tôi đưa anh tới đó?”

Đối phương nghiêng đầu nhìn cô một hồi rồi nói, “Cùng ăn cơm được không?”

Nguyễn Tĩnh kinh ngạc trước ngữ khí chân thành và tựa hồ còn mang theo một chút cô đơn của anh. Cô đành ngập ngừng nói, “Không sợ đi cùng tôi sẽ mất mặt sao?”

Nguyễn Tĩnh nhận thấy nhiều lúc cô lâm vào cục diện bế tắc không cần thiết hoàn toàn là bởi vì quá băn khoăn đến cảm nhận của người khác. Điều này thực ra cũng không có gì là không tốt, dù sao đó cũng là nguyên tắc xử sự đúng đắn theo quan niệm của cô, chỉ cần Khải Ngôn không hiểu lầm là được.

Hôm đó, hai người vừa mới vào nhà hàng thì đụng phải mấy đồng nghiệp của Khải Ngôn ở Viện nghiên cứu. Bọn họ lập tức gọi cô là chị dâu. Khi trông thấy Tưởng Nghiêm đang ngồi ở phía đối diện, ai nấy đều tỏ vẻ như đang phân tích điều gì đó và đều coi như không thấy gì. Mọi người hàn huyên qua loa đôi ba câu rồi đi về phía phòng đặt trước. Hoa Tử tránh sang một bên rồi tiến đến và ghé sát tai cô mà thì thầm, “Chị dâu, Triệu ca đang ở bên trong đấy.”

Nguyễn Tĩnh quả thực không chột dạ chút nào, chẳng qua trong lòng vẫn có chút không yên. Cũng bởi vậy mà cô không chú ý đến sắc mặt của người đối diện đang trầm hắc xuống. Mỗi lần thấy cô gặp gỡ với người khác, anh không phải không thêm để ý, không phải không nóng ruột, chẳng qua là không thể làm gì được mà thôi. Đúng lúc Tưởng Nghiêm muốn mở miệng thì đã có một người dừng lại bên cạnh bàn, “Em cũng tới đây ăn cơm à?”

“Khải Ngôn?” Người đối diện đã lập tức đứng dậy. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, “Hoa Tử mật báo cho anh hả?”

Triệu Khải Ngôn đương nhiên sẽ không khai ra người đã bán mạng cho anh. Anh gạt đầu chào hỏi Tưởng Nghiêm rồi quay sang hỏi bạn gái, “Hôm nay em còn bận việc gì không?”

“Không, tối nay em về nhà thôi.”

Đối phương trầm ngâm, “Anh còn có chút việc trong kia, em ăn xong chờ anh một lát nhé, nhiều lắm cũng chỉ mười lăm phút thôi.”

Nguyễn Tĩnh gạt đầu rồi trở lại ghé ngồi. Người đối diện mở miệng nói, “Tôi không ngờ cô và Triệu Khải Ngôn lại thực sự đến với nhau.”

Cô khẽ vuốt lên chuỗi hạt đeo trên cổ tay, “Tôi không biết hư tình giả ý.”

Hai ngày sau, Nguyễn Tĩnh đã nghe được không ít lời đồn đại ở trường học, nội dung đều là về mối quan hệ giữa cô và Tưởng Nghiêm. Nói hai người bí mật tư thông với nhau đã là dễ nghe rồi, chuyện được đàm luận sôi nổi nhất chính là chuyện cô đã khổ sở theo đuổi anh ta khi còn học đại học, ngoài ra còn có chuyện... hiện giờ cuối cùng cô đã đạt được mong muốn nhờ vào việc sử dụng nhiều thủ đoạn. Nguyễn Tĩnh sáu sắc cảm nhận được lời đồn quả thực đáng sợ. Không biết ai lại rảnh rỗi như vậy. Điều duy nhất có thể khẳng định là những tin tức chi tiết này không phải do Tưởng Nghiêm truyền ra ngoài. Anh ta không nhỏ nhen đến mức làm ra loại chuyện thế này.

Tuy Nguyễn Tĩnh luôn không để ý đến mấy chuyện bát quái nhưng khi cô tới cantin ăn cơm cũng vẫn cảm nhận được sau lưng mình có người chỉ trỏ. Cô cảm thấy thực sự chán ghét chuyện này.

Hôm nay, khi Nguyễn Tĩnh tới tầng hai họp cùng chị gái thì lại nghe thấy có vài người thì thầm. Nguyễn Nhân ném lại một câu, “Đánh trả hay không đây?” Cô quay đầu lại và không khỏi đề nghị với Nguyễn Tĩnh, “Em đưa bạn trai ra mất đi, một câu là xong chuyện ngay thôi!”

“Em không muốn quấy rầy anh ấy vì... loại chuyện này.”

“Thật không rõ là em quan tâm đến người ta hay là vì tính độc lập nữa.” Nguyễn Nhân cười cười vỗ lên vai cô, “Chủ yếu là có tài nguyên tốt như vậy thì nên lấy ra khoe khoang một chút chứ!”

Nguyễn Tĩnh lắc đầu, “Chuyện tình cảm là chuyện của hai người, không nhất thiết phải trưng ra cho người khác xem.”

“A, dù sao thì chị cũng thích đông vui, còn em thì lúc nào cũng chỉ thích một mình.”

“Chị, em vẫn muốn hỏi chị một chuyện. Chị và cô giáo Kim kết thù oán gì thế?”

“Hỏi cô ta làm gì?” Nguyễn Nhân lộ ra vẻ chán ghét, “Người như thế em đừng qua lại làm gì. Chỉ một chữ thôi, tiện*!”

(*Tiện: Hèn hạ, ti tiện.)

Nguyễn Tĩnh không khỏi nhú mày, “Người ta dù sao cũng còn ít tuổi, chị đừng nói khó nghe như vậy!”

“Ấy vậy mà lại rất giỏi làm những việc xấu xa đấy. Làm tiểu tam phá hoại gia đình người khác, theo chị thì đấy là hành vi thấp hèn nhất. Tóm lại, em đừng dây dưa với cô ta làm gì!”

Trên thực tế, sau hôm đó, Kim Hiểu Dao lại hẹn Nguyễn Tĩnh cùng chơi bóng. Nguyễn Tĩnh lúc ấy đã nghĩ những lời đồn đại lung tung lộn xộn kia hẳn là do cô ta truyền ra ngoài, vì vậy nên cô nghĩ ngợi một lúc mới đồng ý.

Vào buổi tối, Nguyễn Tĩnh đang lo lắng cuối tuần này nên tìm ai hợp tác thì Khải Ngôn đã tắm rửa xong xuôi và từ buồng tắm bước ra. A Tĩnh vừa nhìn anh vừa lắc lắc đầu. Nhờ Triệu Khải Ngôn thì tuyệt đối là “Dùng dao mổ trâu đi giết gà”. Lúc cô đang lắc đầu “Soi mói” thì vừa vịn bị Triệu Khải Ngôn bắt gặp. Sau một phen lý giải loằng ngoằng, mọi chuyện đã biến thành một cuộc khảo chứng sự hoàn hảo của thể chất theo kiểu của người lớn.

Chủ Nhật cuối tuần, Nguyễn Tĩnh dẫn đo suy nghĩ mãi rồi cuối cùng vẫn hẹn Khương Uy đi chơi bóng cùng. Anh bạn này vừa tới đã “Kê vai sát cánh” bên cô, “Anh còn tưởng em đã quên anh rồi chứ. Thật không dễ dàng gì lại được em gọi tới đây, không uổng công đôi ta đã trải qua một trận sinh tử cùng nhau đấy nhỉ!” Lời này vừa ra làm cô giáo Kim vốn tiến tới chào hỏi lập tức cực kỳ hợp tác mà hứng thú dò xét. Lúc rời đi, Kim Hiểu Dao còn đặc biệt chú ý liếc mắt nhìn Khương Uy một cái.

Họ Khương nào đó quả thật cũng sâu sắc không kém, “Sao cô bé kia lại có vẻ thâm cừu đại hận như thế nhỉ?”

“Có lẽ tại anh đẹp trai quá đấy!” Nguyễn Tĩnh cười cười, “Đợi lát nữa vào trận đấu có lẽ là một chọi một đấy. Thầy giáo kia là giáo viên tennis, trình độ của anh ta không tồi đâu. Anh nhớ sử dụng mấy tuyệt chiêu của anh đấy!”

“Hừ, xem thường anh à? Nếu xem thường anh thì sao em không tìm cái vị kia nhà em ấy? Chỉ cần ba sec là xong chuyện chứ mấy!”

“Anh ấy bạn.”

“Anh có thấy anh ấy bạn lắm đâu.” Khương Uy làm mấy động tác vận động rồi hỏi tiếp, “Chuyện em với Triệu Khải Ngôn ấy, rốt cuộc là anh ấy theo đuổi em hay là em theo đuổi anh ấy thế?”

“Anh hỏi làm gì?”

“Tò mò thôi.”

Nguyễn Tĩnh chỉnh lại vạt, “Em theo đuổi anh ấy.”

“Anh biết ngay mà! Triệu Khải Ngôn đấy có tính thiếu gia lắm. Nói thực là nếu phải dùng từ nào để hình dung về con người anh ấy thì đấy chính là “Mất cao hơn đầu”. Anh chưa thấy anh ấy hạ mình với ai bao giờ, bây giờ lại càng cao thâm không thể dò ra được.”

Nguyễn Tĩnh buồn cười, “Anh đang khen hay chê anh ấy đấy? Không sợ em đi mật báo à?”

“Anh đây chẳng phải vì là bạn của em nên mới cảnh tỉnh em một chút sao? Em đừng mật báo với anh ấy nhớ!”

“Không ngờ lá gan của anh lại nhỏ như vậy đấy.”

“Đây không gọi là nhát gan mà là sùng bái kính sợ.” Khi ra sân, Khương Uy còn cực kỳ khách quan nói một câu, “Triệu Khải Ngôn này cũng nham hiểm không ai bì được đâu.”

Ngay từ đầu trận, hai bên đã tấn công vô cùng quyết liệt. Tối hôm qua lúc đi ngủ Nguyễn Tĩnh bị lạnh nên thể lực không dồi dào như trước nhưng xem như vẫn có thể ứng phó được. Trong thời gian nghỉ ngơi giữa trận đấu, Khương Uy nghe điện thoại xong liền quay đầu lại mỉm cười bí hiểm với Nguyễn Tĩnh. Người đằng sau bị anh làm cho không hiểu mô tê gì, “Sao thế?”

Đối phương lắc đầu và chỉ hỏi, “Cô gái bên kia đã đắc tội với em phải không?”

“Không.”

“À, vậy thì sao đường bóng của em hôm nay lại xảo quyết thế nhỉ.”

Khi trận đấu kết thúc, Triệu Khải Ngôn hai tay dứt túi quần từ từ nhàn rỗi xuất hiện ở bên ngoài sân. Anh lại gần cánh cửa sắt và nhìn ngó đại khái khoảng mười phút. Nguyễn Tĩnh chú ý tới ánh mắt của hai người đối diện đang phiêu đảng nhìn về phía đằng sau lưng mình. Cô theo bản năng quay đầu lại. Quả bóng soạt qua bên cạnh người Nguyễn Tĩnh. Khương Uy hô tạm dừng. Nguyễn Tĩnh chạy đi nhặt bóng. Quả bóng đã lăn tới dưới chân Triệu Khải Ngôn. Anh cũng không khom người xuống nhặt giúp. Khi thấy cô tới gần, anh còn cười cười. Nụ cười này làm cô có chút chột dạ... Sáng nay cô đã nói với anh mình có việc bận, giờ có tính là bị bắt gian tại trận không nhỉ?

Nguyễn Tĩnh do dự cúi người. Đối phương thực ra không kéo cô lại mà khom lưng xuống nhặt bóng và đưa cho cô. Lúc cầm bóng, cô còn nói cảm ơn với anh. Anh cũng lịch sự đáp lại mà không hề khách khí. Khi trở lại sân, đường bóng của A Tĩnh đã có chút thất thường. Khương Uy bên cạnh cũng đập bóng không còn chính xác như trước nữa. Anh ta không thể không hô tạm dừng.

“Này, gọi chồng em lên thay anh đi, anh không chơi tiếp được đâu.”

Nguyễn Tĩnh thành thực trả lời, “Anh ấy sẽ không bằng lòng đâu.”

“Tại sao?” Giọng nói vốn đang được đề thấp bỗng cao lên một chút.

Bởi vì lúc đưa bóng cho cô, anh đã nói một câu, “Đánh với đối thủ có trình độ như thế mà em cũng đánh lâu như vậy à?” Quả nhiên là “Vấn đề năng lực” nhỉ???

Trong trận đấu ngày hôm đó, cuối cùng thì bên Nguyễn Tĩnh vẫn thắng. Khi hai bên bắt tay nhau, Kim Hiểu Dao còn cười cười và hẹn thời gian cho lần sau. Nguyễn Tĩnh cũng đồng ý. Cô vốn định nói mấy lời răn đe với cô ta nhưng cuối cùng lại không nói ra. Cô thực sự không để ý đến chuyện đối phương tung tin thị phi về cô với Tưởng Nghiêm hay bất cứ ai khác. Dù sao thì những chuyện này cũng không thể gây thương tổn cho cô được. Nhưng nếu có người nào lới Triệu Khải Ngôn vào, cô có thể sẽ thực sự tức giận. Chính vì vậy nên Nguyễn Tĩnh cũng không nán lại lâu. Trước khi bọn họ kịp nhận ra Triệu Khải Ngôn là ai, cô đã đẹp đường hồi phủ trước.

“Sao thế?” Khải Ngôn thấy cô tiến đến gần thì lập tức cười hỏi.

Cô khoác túi tennis lên vai và kéo cánh tay anh, “Em mời anh ăn cơm.”

Khương Uy vừa đuổi theo tới nơi, “Ha, đúng là thấy sắc quên bạn.”

“Em mời anh luôn.” Cô quay đầu lại cười.

“Đi! Anh không khách sáo đâu. Cho dù có là bóng đèn thì cũng không còn cách nào khác.”

Thực ra hôm đó Triệu Khải Ngôn không phải đến tìm cô mà là tìm Khương Uy. Nguyễn Tĩnh nhìn hai người đàn ông ngồi trong phòng ăn nói chuyện công việc không thêm để ý đến mình, cô sâu sắc cảm nhận được mình đã mời oan bữa cơm này rồi.

Sau kỳ nghỉ đông chính là đợt lễ tết. Năm nay gia đình họ Nguyễn bởi vì chuyện của Nguyễn Chính mà không khí năm mới không được sôi nổi. Mấy ngày này, Nguyễn Tĩnh luôn có mặt ở nhà để giúp đỡ quét tước dọn dẹp, thỉnh thoảng lại lái xe đi mua mấy món hàng tết giúp mẹ. Về cơ bản là cô rất nhàn rỗi. Trong thời gian này Triệu Khải Ngôn cũng đã sang Anh nên Nguyễn Tĩnh lại càng không có việc gì làm. Những

lúc Khải Ngôn gọi điện tới, cô không phải đang nằm trên vông thì cũng là đang phơi nắng. Có một lần đối phương hỏi cô, “Em béo lên à?”

Nguyễn Tĩnh nóng hết cả mặt. Cô đã tăng lên hai cân nhưng đương nhiên sẽ không tự nói mình là béo, mà tất nhiên cũng không thể nói đối được. Vì vậy nên lần đầu tiên trong đời cô dịu dàng nhỏ nhẹ hỏi, “Khải Ngôn, chừng nào anh về thế?”

Bên kia trầm mặc hồi lâu rồi cuối cùng mới gập dứ nói, “Em biết anh khổ sở thế nào không?”

Nguyễn Tĩnh không rõ nên hỏi lại, “Cái gì?”

“A Tĩnh, chúng ta đã không gặp nhau mười một ngày rồi đấy.” Ngữ điệu trầm thấp của đối phương lại truyền đến. Không biết vì sao tai của Nguyễn Tĩnh lại đỏ lên khi nghe được mấy lời này, “Vâng.”

Anh cười ha hả, “Hôm nay em mặc quần áo màu gì?”

“... Áo vàng nhạt, quần bò.”

“Bên trong thì sao?” Giọng nói của anh thực dịu dàng. Nguyễn Tĩnh lập tức im bặt, hai gò má cũng nóng bừng lên. Cô rất muốn ném lại một câu “Lưu manh”.

“...Màu đen... Nội y...”

Triệu Khải Ngôn ở bên này cũng hiểu bản thân đã tự mua dây buộc mình. Anh vốn chỉ muốn trêu chọc cô một chút nhưng lại phát hiện loại trò chơi này một khi đã bắt đầu, anh sẽ không hề muốn Nguyễn Tĩnh dừng lại. Dục vọng dễ dàng bị khơi ra. Khải Ngôn như thể bị lạc dưới đáy biển. Anh thầm nghĩ muốn nắm bắt được thứ gì đó, giọng nói của cô, thần thái của cô, anh muốn chạm vào cô, muốn vuốt ve cô... Triệu Khải Ngôn từng cho rằng việc phát tiết dục vọng chẳng qua chỉ là tận hưởng nhất thời, không thể thiếu nhưng cũng không phải là không kiềm chế được. Vậy mà những kích tình mãnh liệt do Nguyễn Tĩnh khơi ra lại khiến anh không thể chống đỡ. Anh như thể đã đánh mất lý trí và mặc kệ cho sóng nước xô đẩy. Anh không ngại bị dục vọng khống chế thần trí, anh không ngại để... Nguyễn Tĩnh khống chế bản thân anh.

Một tiếng rên rỉ nặng nề thoát phá ra ngoài. Đúng lúc Khải Ngôn đang nhắm mắt phóng thích chính mình, Nguyễn Tĩnh lại ghé sát vào tai anh nhẹ giọng nói một câu. Anh mơ màng trợn to hai mắt rồi chậm rãi vùi đầu vào tay. Trong lúc này cô lại bày tỏ tấm lòng, vào loại thời điểm này mà cô lại... Triệu Khải Ngôn kiêu ngạo khinh đời ấy vậy mà cũng phải đỏ mặt.

Mùa đông năm nay có mấy đợt tuyết rơi. Đêm ba mươi tết, khi Khải Ngôn gọi điện chúc tết Nguyễn Tĩnh, sau khi nói với nhau câu, “Năm mới may mắn!”, đối phương lại hỏi cô, “Em có muốn xuống dưới nhà một chút không?”

Nguyễn Tĩnh sững sốt chạy xuống dưới. Cô lập tức trông thấy Triệu Khải Ngôn ngọc thụ lâm phong đang đứng cạnh bồn hoa bên ngoài. Anh mặc một chiếc áo khoác màu xám rất rộng, mái tóc đen đã bị cắt ngắn một chút đang bay bay trong gió đông làm khuôn mặt anh vốn rất đẹp trai lại càng trở nên tuấn dật bất phàm.

Lúc này, người đàn ông đó đang mỉm cười chờ cô đến gần và chậm rãi giang hai cánh tay ra. Anh nói, “Anh có thể ôm em một chút được không?”

Triệu Khải Ngôn tỉnh dậy lúc bảy giờ sáng. Anh nhìn người đang nằm bên cạnh mình. Ba năm rồi mà anh vẫn cảm thấy không thực chút nào. Anh xoay người ôm lấy cô và nhẹ nhàng hít hà hương thơm trên người cô. Bàn tay anh đan vào mái tóc dài của cô, anh hôn lên môi cô... Nguyễn Tĩnh tỉnh lại, căn bản có trốn cũng trốn không thoát.

Từ phòng tắm bước ra, Nguyễn Tĩnh có chút buồn bực nhìn cái người ngày hôm qua còn nói phải đi công tác mà giờ vẫn còn bất động trong nhà. Cô quỳ trên giường và đẩy đẩy anh, “Anh không dậy à?”

Triệu Khải Ngôn trở mình một cái và lại ôm lấy cô. Anh để thân trần, ra giường chặn ngang hông, cả thân hình hoàn mỹ đều lộ ra không cần che giấu. Nguyễn Tĩnh không tài nào né tránh được. Rõ ràng là một người đàn ông chín chắn thận trọng mà giờ cứ vô lý ngang ngược quần lấy người ta.

Nguyễn Tĩnh nhìn người đàn ông đang vui bên sườn cô, trong đầu bỗng nhớ lại khoảng thời gian về trước. Hai năm trước anh đã cầu hôn cô. Hôm đó cô vừa ngủ dậy thì không thấy anh đâu nữa, ở bên cạnh gối chỉ có một chiếc nhẫn bạch kim. Chiếc nhẫn trông đơn giản nhưng Nguyễn Tĩnh lại vô cùng cảm động. Khoảng thời gian trước đây anh có nói muốn đi học làm thủ công mỹ nghệ, không ngờ là để làm cái nhẫn này. Trên một số phương diện, Triệu Khải Ngôn luôn tỏ ra rất cố chấp, ví dụ như việc anh khẳng định muốn tự tay làm một vật riêng biệt để tặng cho cô vậy. Nguyễn Tĩnh không biết việc này có tính là bất bình thường không, cô chỉ có thể thấy được người đàn ông quý báu của mình có tính chiếm hữu cực lớn.

“Khải Ngôn, chẳng phải chín giờ sáng nay anh có chuyến bay tới thành phố G sao?”

“Anh không đi.”

Nguyễn Tĩnh mỉm cười, “Nhưng em muốn tới trường.”

Anh thở dài một tiếng rồi quay lại nhìn cô. Một lúc sau anh mới lên tiếng, “Người này thật đúng là tuyệt tình.”

A Tĩnh mỉm cười vò tóc anh, “Giờ anh mới biết à?”

Anh đột nhiên dùng một tay kéo cô xuống mà hôn, tay kia thì bắt đầu thâm nhập vào bên trong áo của cô. Nguyễn Tĩnh đỏ mặt khóc dở cười chặn tay anh lại để ngăn cản anh làm loạn, “Anh còn thế hả?”

Anh dựa vào gáy cô cười rầu rĩ, “Em biết thế nào là thân bất do kỷ không?”

Nguyễn Tĩnh chăm chú nhìn vị trí nào đó trên người anh đang kích động, gương mặt cũng nóng bừng lên, “Anh không thể kiềm chế được một chút à?” Sau khi nói ra những lời này, mặt Nguyễn Tĩnh lại càng thêm đỏ. Cô đành “Tuyệt tình” đứng dậy rồi xa khỏi phần tử nguy hiểm nào đó.

“Tốt xấu gì cũng hôn chào buổi sáng đã chứ...” Ngữ điệu không nhanh không chậm lại ôn tồn vang lên. Nguyễn Tĩnh đáp lại bằng cách đóng sầm cửa phòng thay đồ. Bên ngoài vang lên tiếng cười sảng khoái.

Trong phần lớn thời gian Triệu Khải Ngôn luôn giữ vững hình tượng tình anh của xã hội, chỉ có những lúc ở trước mặt Nguyễn Tĩnh là hoàn toàn biến thành một kẻ bất trị tùy tiện. Anh sẽ bối rối vì nhất thời xúc động mà ôm hôn cô ngay giữa đường phố vào cuối tuần, sẽ vì thắng một trận bóng mà KISS cô liên tục, sẽ vì hứng chí mà quần quít lấy cô và cùng nhau nhảy một điệu waltz ngay trong phòng khách, bọn họ sẽ làm tình trong phòng, hoặc là trong phòng tắm. Những chuyện này đối với Nguyễn Tĩnh mà nói quả thực vừa thú vị lại vừa khó xử. Điều đáng buồn là mỗi lúc cô tỏ ra kháng cự thì luôn luôn bị đối phương dễ dàng hóa giải, cô lại sẽ tiếp tục rơi vào bẫy ai.

Lúc sau, Triệu Khải Ngôn mới tới gần phòng thí nghiệm thì trợ lý của anh vừa vịn từ bên trong đi ra, “Triệu ca, sao anh lại tới đây?”

“Anh tới lấy mấy tài liệu.”

“Triệu tẩu không tới à?”

Khải Ngôn vừa cười vừa vỗ nhẹ lên đầu cậu ta, “Đừng gọi cô ấy là Triệu tẩu, cô ấy giận đấy.”

Đối phương nhếch miệng cười, “Không đâu, chị dâu chỉ mạnh miệng thôi chứ rất hay mềm lòng.”

Triệu Khải Ngôn ồ lên một tiếng, “Cậu hiểu cô ấy thật đấy.”

“Ha ha, đương nhiên còn kém vạn phần so với sự hiểu biết của Triệu ca rồi.”

Khải Ngôn không khỏi lắc đầu, “Được rồi, cậu đi làm việc đi! Anh vào lấy mấy thứ đã.”

Hôm đó, Triệu Khải Ngôn vừa xuống máy bay liền gọi điện thoại ngay cho Nguyễn Tĩnh. Kết quả là không ai bắt máy. Anh gọi đến ba lần mà vẫn không ai nhận điện thoại. Khải Ngôn trầm ngâm, “Người này lại ném điện thoại ở đâu rồi?”

Buổi tối, Khải Ngôn cùng mấy đồng nghiệp ở tỉnh khác cùng ăn cơm ở khách sạn Bốn Mùa. Lúc mọi người vui vẻ nói chuyện, Khải Ngôn chỉ lẳng lẳng lắng nghe và thỉnh thoảng trao đổi vài câu nhưng cũng không tỏ ra ham thích gì.

Trong bữa ăn, một học giả khai mào chào hỏi Triệu Khải Ngôn, “Có lẽ hai năm rồi anh Triệu không tới thành phố G chúng tôi nhỉ?”

“Vâng, khoảng hai năm rồi.”

Một cô gái nhìn chiếc nhẫn bạch kim trên ngón tay áp út của Triệu Khải Ngôn, “Giáo sư Triệu đã kết hôn rồi à?”

Triệu Khải Ngôn chỉ gật nhẹ, “Tôi kết hôn rồi.” Đúng lúc đấy thì di động vang lên. Khải Ngôn xem số gọi đến rồi nhanh chóng nói xin lỗi và ra ngoài nghe điện thoại.

“Khải Ngôn?”

“Hôm nay anh đã gọi cho em năm cuộc mà giờ em mới gọi lại anh à?” Anh tựa người vào cạnh cửa sổ và lười biếng mở miệng.

Đối phương cực kỳ khôn khéo cười cười, “Em sợ anh bận nên không dám quấy rầy anh mà.”

“Em có quấy rầy làm phiền hơn nữa anh cũng không ngại đâu.” Khải Ngôn thả lỏng người và cũng cười thành tiếng.

Hai người đang nói chuyện thì Nguyễn Tĩnh dường như bỗng nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, khi nào về anh mang cho em ít đặc sản ở đó nhé.”

Triệu Khải Ngôn khẽ nhú mày, “Mấy thứ đó có gì ngon à?”

“Đại thiếu gia, em định đem biếu người khác mà. Ngoan, mang nhiều vào nhé!”

“Em chỉ biết nô dịch anh thôi.” Khóe miệng vốn đang cong lên bởi vì từ “Ngoan” kia mà càng thêm mở rộng.

“Biết làm thế nào được! Ai bảo em yêu anh.”

“Hừ!” Triệu Khải Ngôn day day trán, lỗ tai có chút ửng hồng. Thực mẹ nó vô dụng!

Giữa tháng mười năm nay, cô con gái lớn tuổi còn lại là Nguyễn Nhân cuối cùng cũng muốn kết hôn. Đối tượng là một giáo viên cùng trường, là một người đàn ông rất đôn hậu.

Lần này nhà họ Nguyễn tổ chức tiệc cưới rất long trọng, một nửa là vì muốn nhân chuyện này mà lấy may, nửa còn lại là vì hai năm trước tiệc cưới của đứa con gái thứ hai nhà họ Nguyễn rất đơn giản. Mấy vị trưởng bối cứ nhớ tới chuyện này là lại cảm thấy vô cùng tiếc hận.

Hôn lễ của Nguyễn Nhân được tổ chức ở đại sảnh xa hoa của một khách sạn năm sao cao cấp nằm ngay trung tâm thành phố.

Giữa không gian thơm mát ngập tràn hoa cưới, hàng trăm tân khách liên tiếp tiến đến chúc mừng. Nguyễn Chính ngồi ở ghế chủ tọa, trên khuôn mặt đượm một vẻ an tĩnh hiếm thấy trong hai năm qua. Nguyễn Tĩnh vẫn đi theo phía sau Nguyễn Nhân đỡ rượu giúp chị. Nhờ mấy ly rượu vang đỏ hàng đêm của Triệu Khải Ngôn mà tửu lượng của cô đã tăng lên không ít.

Tiệc cưới diễn ra được nửa thời gian thì có một người đẹp trai cao ráo đi vào hội trường. Anh đưa áo khoác cho nhân viên phục vụ bên cạnh, tầm mắt tìm ngay được người mình muốn tìm. Người đàn ông vẫn luôn mặt không đổi sắc giờ cũng thấy nao nao trong lòng. Anh lập tức cất bước hướng về phía bóng hình của người ấy.

Nguyễn Tĩnh bị chuốc cho hơn hai chục ly rượu vang đỏ và đã có vẻ khó chống đỡ rồi. Khi đi tới một bàn đầy thiếu niên tài tử, vài người trẻ tuổi lại cung kính mời cô khiến Nguyễn Tĩnh khóc không ra nước mắt. Cô đang muốn kiếm cơ vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo lại một chút thì Tưởng Nghiêm đã đứng lên đưa cho cô một ly rượu vang đỏ, “Tôi có hân hạnh được mời cô không?” Anh ta vừa nói xong, mấy người ngồi cạnh cũng ồn ào hẳn lên, “Uống đi uống đi!”

Nguyễn Nhân đang định mở miệng thì bên cạnh Nguyễn Tĩnh đã có người đón lấy ly rượu, “Để tôi uống thay cô ấy!”

Cả đám người nhất thời bị sự xuất hiện đột ngột của người đàn ông đầy khí thế kia chặn lại. Sau khi lấy lại phản ứng, một người nhồm lên kháng nghị, “Anh à, cái này không được đâu! Ly này là rượu mời người nhà của cô dâu, anh làm vậy không phải vượt quyền sao?”

Triệu Khải Ngôn kéo người bên cạnh lại rồi nở nụ cười có lỗi với bọn họ, “Vợ tôi đang có bầu nên không uống được nhiều rượu.” Nói xong, anh lại quay sang nói với Nguyễn Nhân, “Em đưa cô ấy lên nhà nghỉ ngơi một chút.”

Tam Tam gật đầu, “Đi đi!”

Nhìn theo bóng hai người rời đi, một người không khỏi thở dài, “Thì ra người đẹp đã kết hôn rồi.”

Khải Ngôn đưa Nguyễn Tĩnh vào một căn phòng riêng ở trên tầng và đưa khăn bông cho cô lau mặt. A Tĩnh đã hơi say và lơ mơ ngồi trên sofa. Khải Ngôn bất đắc dĩ ôm cô ngồi lên đùi anh, “Em uống bao nhiêu thế? Toàn mùi rượu.”

“Khó ngửi lắm à?” A Tĩnh kéo cổ áo lên hít hít.

“Tạm tạm.” Anh cười, chiếc khăn mặt trên tay anh luồn vào trong áo sơ mi của cô và nhẹ nhàng lau mồ hôi trên lưng cô.

Nguyễn Tĩnh ngả đầu vào ngực anh và thoải mái hưởng thụ sự chăm sóc.

“A Tĩnh.” Khải Ngôn khe khẽ gọi tên lẽ sống của mình.

“Vâng?”

“Em... vì sao lại chấp nhận anh?”

Nguyễn Tĩnh nhướn mày, “Sao đột nhiên lại hỏi câu này?”

“Anh muốn nghe em nói.”

“Cô cười, “Em yêu anh.”

“Cái gì?”

... Tĩnh yêu của cô là người giỏi hoạt như vậy đấy, “Em yêu anh.”

Anh hôn cô từng chút một, “Nói lại đi!”

“...Em yêu anh.”

“Hả?”

“Này, Triệu Khải Ngôn, anh đừng được voi đòi tiên thế được không?”

Một buổi tối rất lâu sau đó, Nguyễn Tĩnh ngắm gương mặt của người đang say ngủ bên cạnh mình và... thì thầm tự nói, “Vì sao ư... Bởi vì em vẫn nhớ rõ anh đã nói một câu. Anh nói nếu vận mệnh có tốt có xấu thì vận mệnh của anh tốt nhất là được nắm giữ trong tay em. Giờ em muốn nói với anh một câu, em cũng vậy!”

—————END—————

23. Ngoại Truyện 1,2,3

Nếu có thể quên (Thượng)

Lần đầu tới nhà họ Nguyễn, Tưởng Nghiêm chỉ thấy phòng ở rất lớn, hoa trong vườn cũng rất đẹp. Mọi thứ đều khiến anh bối rối. Anh thậm chí còn không biết vào trong phòng phải đổi giày nữa.

Anh thận trọng trong mọi sinh hoạt, không để người khác phát hiện ra sự bứt rứt của mình, cũng không để người khác có cơ hội cười nhạo. Vì vậy mà sự dầy dụa của Nguyễn Tĩnh khiến anh có chút căm ghét. Cô luôn bám theo đằng sau, vẻ mặt luôn luôn tươi cười, cái miệng luôn luôn gọi, “Tưởng Nghiêm, Tưởng Nghiêm, Tưởng Nghiêm...” Anh ghét cái cách cô gọi cả họ lẫn tên của anh. Anh không muốn bị người ta chú ý. Anh muốn được người ta thừa nhận nhưng tuyệt đối không phải thông qua cách thức này.

Cô không hề biết thế nào là một vừa hai phải. Trong cuộc sống của anh từ khi còn nhỏ, các cô gái đều rất nhu thuận và thuần phác. Cô không giống như thế. Anh chưa từng biết lại có kiểu con gái có thể to gan đến độ lu loa lên với mọi người về tình cảm của mình. Hành động của cô khiến anh chán ghét đến cực điểm. Sự bất chấp của cô cũng giống như ánh mắt của đám người làm khi không đồng ý cho anh làm bữa sáng, cả hai đều khiến anh không thể nuốt trôi được.

Tưởng Nghiêm nằm trên giường ngủ luôn nghe có người nói những chuyện đại loại như, “Nguyễn Tĩnh và Mễ Hương Hương của khoa Quản lý ai xinh hơn?”, “Thì ra Nguyễn Tĩnh là cháu gái của Giám đốc trường mình.”, “Gần đây Từ Đình đang theo đuổi Nguyễn Tĩnh đấy. Không biết vị Đại tiểu thư này có vừa mắt với hội trưởng anh tuần của chúng ta hay không?”

Anh cười lạnh. Nếu được vậy và cô không đến gây phiền cho anh nữa thì anh sẽ thấp hương bái Phật chúc cô và Từ Đình kia trăm năm hạnh phúc ngay.

Có người đột nhiên vỗ vỗ lên mép giường của anh và hỏi, “Tưởng Nghiêm, cậu thấy trong đám sư muội năm một ai trông được nhất?”

Anh khép sách vở lại và tắt cái đèn bàn ở đầu giường, “Tớ không biết.” Lúc anh ngủ thì bọn họ vẫn còn đang so sánh xem ai xinh đẹp hơn ai. Tưởng Nghiêm cảm thấy những người như vậy không phải không có chí lớn thì cũng là ăn no rảnh rồi. Điều khiến anh buồn bực là bọn họ cứ nói mãi đến cái tên kia.

Thứ sáu, sau khi hoàn thành xong buổi học kế toán máy, anh vừa quay về ký túc xá thì bạn cùng phòng đã đưa điện thoại sang, “A Nghiêm, nữ sinh cùng trường đấy, giọng nói rất êm tai.”

“Mai thứ bảy rồi. Tối nay chờ mẹ em tan tầm, chúng ta đi về cùng nhau nhé?” Giọng nói của cô luôn không nhanh không chậm và có chút dịu dàng, thì ra đây gọi là giọng nói rất dễ nghe.

“Tôi có việc rồi, tuần này không về được.”

Bên kia trầm ngâm, “Vậy... Em mang bữa tối đến cho anh rồi, anh xuống lấy được không?”

Anh sợ cô dầy dụa tiếp nên đã nói, “Cô để ở phòng của quản lý đi, lát nữa tôi xuống lấy.”

Nguyễn Tĩnh “A” một tiếng. Anh nghĩ chắc cô đã gác điện thoại rồi, nhưng đợi một lúc lâu lại thấy bên kia vẫn thông, anh cũng không biết vì sao không chủ động ngắt máy. Mãi tới khi bên tai truyền đến tiếng “Tút tut”, Tưởng Nghiêm mới phát hiện thì ra mình đã cầm điện thoại được một lúc lâu.

Bạn cùng phòng thấy anh treo điện thoại thì ngó ra ngoài cửa sổ, “Cậu nói xem tại sao bông hoa họ Nguyễn lại đứng dưới khu túc ký xá của chúng ta thế kia? Từ Đình chẳng phải ở khu nhà bên kia sao?”

Anh lơ đãng đưa mắt nhìn xuống. Nguyễn Tĩnh đang tựa vào cạnh bồn hoa mộc lan, trông dáng vẻ của cô không giống như đang đợi người nhưng đích thực là đang đợi người. Tưởng Nghiêm trở lại chỗ ngồi và lật xem sách khảo cứu. Cô có thời gian là chuyện của cô, anh sẽ không lãng phí thời gian vì cô đâu.

Tưởng Nghiêm không muốn lãng phí thời gian vì cô nhưng vẫn một mực bị phân tâm. Nửa giờ sau, anh cúi kính đi tới bên cửa sổ. Bóng dáng vốn nghĩ vẫn còn ở đó giờ đã biến mất. Tưởng Nghiêm à, người thật đúng là quá coi trọng bản thân rồi!

Điện thoại bàn đột nhiên vang lên.

Tưởng Nghiêm mới phát hiện ra trong phòng chỉ còn mỗi một mình anh.

“Alo?”

“...Anh vẫn chưa xuống sao?”

Tưởng Nghiêm sững sốt. Giọng nói quen thuộc này thật dịu dàng, và cũng chất chứa thật nhiều hờn tủi.

“Nguyễn Tĩnh, về sau đừng làm những chuyện thế này nữa, vô ích thôi.” Anh thực ra cũng không muốn nói những lời này, ấy vậy mà vẫn nói. Anh không thích cô, lại càng không muốn cô gây phiền phức cho mình. Anh có kế hoạch cần phải theo đuổi. Cô sẽ vĩnh viễn không thể hiểu được chuyện này, bởi vì cô luôn có được những thứ mình muốn.

Nực cười nhất chính là rất nhiều năm về sau anh mới tỉnh ngộ. Kẻ không hiểu cho tới bây giờ không phải là cô mà chính là bản thân anh.

Năm ấy, Nguyễn Tĩnh thi vào một trường đại học văn học ở phương Bắc. Tháng chín, anh và người nhà họ Nguyễn đã ra sân bay tiễn cô.

Một năm này cô thay đổi rất nhiều, cũng im lặng hơn rất nhiều, chỉ có mỗi khi cô cười là trông vẫn tinh khiết ôn hòa như cũ.

Cô nói: Tưởng Nghiêm, anh được tự do. Khi cô nói những lời này, trong lòng anh thế nhưng lại chợt nhói đau, cũng có chút buồn bực khó hiểu.

Cô đi rồi, cuộc sống của anh lại khôi phục sự yên ổn anh mong muốn bấy lâu.

Đến năm thứ hai, mỗi ngày anh phải làm rất nhiều bài tập nên khoảng thời gian này thực ra rất ít khi quay về nhà họ Nguyễn.

Đợt nghỉ hè này cô không về nhà. Tưởng Nghiêm ở nhà họ Nguyễn ba ngày. Anh nghĩ nửa năm nay anh không nhớ tới cô một lần nào, điều này có thể chứng minh rằng anh thực sự không thích cô gái này hay không?

Ba mươi tết, Tưởng Nghiêm từ Thượng Hải gấp rút trở về. Anh không biết chính mình vì sao lại có chút chờ mong?

Lúc anh bước vào thì cô đang có mặt ở đó. Cô nghiêng người nhìn anh rồi nở nụ cười lịch sự. Cô nói: Tưởng Nghiêm, năm mới may mắn!

“Năm mới may mắn!” Anh nhẹ giọng đáp lại, lại phát hiện chính mình có chút... căng thẳng. Mái tóc của cô đã ngắn hơn một chút, hình như cô hơi gầy đi, và cũng hơi cao lên.

Lúc ăn cơm, anh thấy trên lưng cổ tay trái của cô rõ ràng có một vết sẹo. Nguyễn Nhân ngồi bên cạnh cô cũng phát hiện ra, “Tay em sao lại thế này?”

Nguyễn Tĩnh mỉm cười giơ tay lên, “Cái này à? Lúc em đi du lịch cùng bạn thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Không việc gì đâu.”

Cuộc sống ở bên ngoài của cô hình như rất sôi động...

Lần tiếp theo anh gặp Nguyễn Tĩnh là hai năm sau đó. Cô bị mẹ gọi về tham dự tiệc cưới của anh họ. Hai ngày sau cũng là sinh nhật của cô nên lúc đó cô đã ở lại một tuần.

Hôm sinh nhật cô, Tưởng Nghiêm đã ngồi trong xe rất lâu rồi mới đi vào. Bên trong phòng hát có tiếng gọi bìa. Anh trông thấy đám bạn thân đang chúc mừng cô. Anh chỉ ở đó khoảng mười phút rồi rời đi, sợi dây đeo tay vẫn còn để trong túi.

Về sau, anh quen một cô gái tên là Thích Tần. Cô ấy không giống với Nguyễn Tĩnh nhưng lại khiến anh chú ý. Anh sở dĩ chú ý đến cô đơn giản chỉ vì một câu nói của cô. Cô nói, “Nếu em nguyện ý chờ đợi, sẽ có một ngày anh nhất định quan tâm đến em phải không?”

“Em nguyện ý ở chỗ này chờ anh.”

“Tưởng Nghiêm, em đợi anh dưới này lâu rồi, chừng nào anh xuống?”

“Trời mưa rồi, anh lại vẫn chưa trở về ký túc xá. Em để bánh ngọt ở chỗ bác quản lý nhé, khi nào về anh nhớ lấy đấy. Còn nữa, hôm nay là sinh nhật em.”

“Tưởng Nghiêm, anh có thể quan tâm đến em không, một chút thôi...”

Thích Tàn cảm thấy mình như đang ngủ mơ. Lúc treo điện thoại lên cô vẫn còn cảm thấy hoảng hốt. Sau khi ở bên Tưởng Nghiêm, một thời gian rất lâu sau cô mới xác định niềm hạnh phúc này là sự thật. Thực ra cô cũng rất nhát gan. Cô thậm chí còn không dám hỏi Tưởng Nghiêm xem vì sao lại đồng ý chấp nhận mình. Ánh mắt của anh khi nhìn cô không có chút yêu thương, thế nhưng trong đó lại ẩn chứa một sự quyến luyến nào đó. Cô không muốn nghĩ sâu thêm nữa, được ở bên anh thì cho dù có là thiêu thân cô cũng chẳng ngại điều gì.

Phần lớn thời gian Tưởng Nghiêm là một người tình vô cùng trầm lặng, thậm chí còn có chút nghiêm cẩn. Anh không thích lãng phí và chưa bao giờ tặng quà cho cô. Vậy nên có lần Thích Tàn thấy trong ngăn kéo bàn làm việc tại văn phòng của anh có một cái hộp tinh xảo thì tìm cô lập tức đập ròn lên. Cô cẩn thận mở ra xem. Bên trong là một vòng đeo tay cực kỳ tinh xảo.

Khi thấy cảnh đó, người vừa vào rõ ràng hơi dừng lại một chút. Qua một lúc anh mới đi tới cầm lấy chiếc vòng.

“Em thích không?” Anh hỏi mà như không phải đang hỏi cô.

“...Thích!” Thích Tàn cảm nhận được mặt mình chắc chắn đang rất đỏ.

“Vậy tặng cho em.” Anh chậm rãi đeo nó lên cổ tay trái của cô.

Nguyễn Tĩnh đã trở lại. Anh lại vì sự xuất hiện đột ngột của cô mà làm vỡ chiếc cốc thủy tinh trong tay.

Lúc anh đang thu dọn những mảnh vỡ trên mặt đất thì Nguyễn Tĩnh đã đi tới uống nước. Trên người cô có hương thơm rất quen thuộc. Trước kia cô thường xuyên đứng trước mặt anh, rất gần, rất gần, nhưng anh lại vô cùng chán ghét khoảng cách này.

“Đã lâu không gặp!”

Cô quay đầu lại cười, “Đã lâu không gặp!”

Anh thấy cô rời đi. Không biết vì sao anh lại đưa tay kéo cô lại, “Ông nội vừa mới trở về phòng nghỉ ngơi, cô đợi một lát rồi hãy lên gặp ông.”

Nếu có thể quên (Hạ)

Vào năm thứ ba đại học, phần lớn thời gian Nguyễn Tĩnh đều về nhà. Trong năm này người lớn thường xuyên đi công tác nên bảo cô ở nhà trông nom nhà cửa. Lúc này Nguyễn Nhân đang đi học ở tỉnh khác.

Mấy ngày nay tâm tình của Nguyễn Tĩnh không được tốt cho lắm. Cô cởi áo khoác rồi chậm rãi đi lên tầng. Nguyễn Tĩnh còn chưa lên tới tầng hai thì phía dưới có người dùng chìa khóa mở cửa, sau đó, đèn phòng khách cũng được bật sáng. Nguyễn Tĩnh đứng lại. Cô suy nghĩ một lát rồi cuối cùng vẫn quyết định đi xuống.

Một cô gái trông khá quen đang dìu anh đi vào. Nguyễn Tĩnh không khỏi dừng chân lại...

“Tôi không sao!” Anh cất giọng khàn khàn nói với người bên cạnh, “Cô về đi!”

“Vừa rồi anh uống nhiều như vậy, sao không có việc gì được.” Lúc này, cô gái thấy Nguyễn Tĩnh đang đứng trên cầu thang thì không khỏi sửng sốt một chút, “A, thì ra có người ở nhà.”

Anh khẽ ngẩng đầu nhìn về phía cô, trên mặt không có vẻ gì là bất ngờ.

“Ồ? Cô không phải là...” Cô gái rõ ràng đã nhận ra Nguyễn Tĩnh nên có chút kinh ngạc. Tưởng Nghiêm lúc này lại nở nụ cười, “Đại như da trâu.”

A Tĩnh cũng không để ý. Cô tiến lên vài bước và khẽ đỡ lấy cánh tay anh. Trên người anh nồng nặc mùi rượu làm cô không khỏi nhíu mày, “Sao uống nhiều vậy?”

Anh hất tay đẩy cô ra.

“Để em đỡ anh. Anh ấy ngủ phòng nào ạ?”

Nguyễn Tĩnh nắm lấy cánh tay vừa bị đẩy ra, “Tầng ba, phòng thứ hai.”

“Vâng, cảm ơn!”

A Tĩnh nhẹ nhàng cười cười, “... Đừng khách sáo, tôi có giúp được gì đâu.”

Nhìn theo bọn họ đi lên tầng, Nguyễn Tĩnh xoay người đi vào bếp rót cốc nước. Đang là mùa đông nên nước rất lạnh. Cô uống nước xong thì không khỏi rung mình một cái.

Lúc cô gái kia xuống lầu, cô ấy mỉm cười với A Tĩnh, “Tôi nhớ rồi, cô là Nguyễn Tĩnh nhỉ. Cô thường xuyên tới...” Cô ấy dừng lại một chút rồi lại nói tiếp, “Hôm nay tâm trạng của Tưởng Nghiêm không được tốt nên uống hơi nhiều, cô là... người nhà của anh ấy, phiền cô chăm sóc anh ấy chút nhé!”

“Cảm ơn chị đã đưa anh ấy về!” A Tĩnh khẽ gật đầu rồi lễ phép đáp lại.

Sau khi tiễn khách, Nguyễn Tĩnh lại lên tầng. Cô ngồi trong phòng đọc sách một lát rồi cuối cùng xuống dưới đun nước sôi và pha một tách trà mật ong.

Căn phòng ở tầng ba này trước đây là phòng dành cho khách. Thỉnh thoảng Nguyễn Tĩnh cũng ngủ trong đó vài lần nhưng từ khi Tưởng Nghiêm ở đó thì cô không hề đặt chân vào nữa. Tuy cô luôn truy đuổi và chạy theo anh nhưng cũng không dám xâm phạm sự riêng tư của anh... Có điều, da trâu ư, cũng đúng...

Cô gõ nhẹ hai cái lên cánh cửa. Không có tiếng đáp lại. Nguyễn Tĩnh nghĩ nghĩ một chút rồi đẩy cửa ra. Bên trong không bật đèn và tối om một mảng, chỉ có một chút đốm lửa đang lập lòe nơi đầu giường.

Anh đang hút thuốc... A Tĩnh sững người. Cô vẫn nghĩ một người tính tình nghiêm túc như anh sẽ không dính vào thứ này.

“...Nguyễn Tĩnh, cô có mệt mỏi không?” Trong bóng tối, giọng nói lạnh lùng của anh xuyên qua khoảng không lọt vào tai Nguyễn Tĩnh, giọng nói không giống của một người đang say rượu chút nào.

“Em để đồ uống ở đây nhé!”

Anh cười cười, “Đúng rồi, cô rảnh như vậy sao không tới thăm bác gái bệnh tật của mình nhỉ?”

A Tĩnh ngẩn người. Bác gái lại bị bệnh sao? Ông nội không cho phép mọi người tới gặp bác, kể cả cô... Nhưng mà thân thể của bác gái vốn không được khỏe từ trước rồi. Đúng vậy, cô và chị gái đã lén lút gửi tiền đi nhưng làm sao đủ được...

Nguyễn Tĩnh còn đang trầm ngâm thì đã có người đứng trước mặt cô. Tay anh nắm chặt lấy cổ tay cô. A Tĩnh cả kinh, “Tưởng Nghiêm?”

Anh xoa lên hai gò má của cô, “A Tĩnh, cô thích tôi được bao nhiêu? Hả?”

Lời nói của anh rất ôn hòa nhưng cổ tay cô lại bị tay anh làm cho đau đớn, “Tưởng Nghiêm, có phải bác gái...”

“Cô không đủ tư cách nói về bà ấy, các người không có tư cách!” Vẻ mặt của anh hiện lên sự mù mịt. Anh ép cô vào bức tường đằng sau. Khi anh hôn cô, Nguyễn Tĩnh giật mình sợ hãi. Nhưng mà, nụ hôn này quả thực không chứa đựng một chút tình cảm nào...

Anh mở một nút cúc áo của cô ra... A Tĩnh thực sự hoảng sợ. Cô gắng sức đẩy anh ra, thế nhưng sự phản kháng của cô ở trước mặt anh lại trở nên yếu ớt và nực cười làm sao.

“Chẳng phải cô thích tôi sao?” Anh dùng lực kéo cô về phía mép giường. Trong bóng tối, A Tĩnh vấp phải cái gì đó nên lao đảo một chút ngồi ngã mạnh xuống mặt đất. Anh vẫn không buông tay ra, cứ như vậy đứng nhìn cô, giống như đang nhìn một thứ đáng ghét bỏ.

Hai mắt của A Tĩnh bắt đầu ươn ướt. Cô cúi đầu và nhẹ giọng nói, “Tưởng Nghiêm, tay em rất đau, anh buông ra được không...”

Lần đầu tiên cô nói với anh từ... Buông...

Tưởng Nghiêm nhìn cô. Lúc buông tay ra, anh đột nhiên rất muốn cho chính mình một đấm. Anh nhất định điên rồi nên mới làm ra loại chuyện này... Anh không muốn tiếp xúc nhiều với cô, vậy thì những việc làm vừa rồi nghĩa là thế nào?

Rất lâu sau cô vẫn ngồi bất động trên sàn. Anh khô khốc mở miệng, “Đứng lên đi!”

“...Tay em bị trật khớp rồi.” Giọng nói của cô bình tĩnh một cách dị thường, mà sự bình tĩnh này lại làm cho ngực anh đau thắt lại.

“Cô...”

“...Tưởng Nghiêm, thực sự em không phải ngoài anh ra thì không thể...”

Bình tĩnh từ trong mộng, anh phát hiện cả người đầy mồ hôi lạnh. Đồng hồ điện tử đặt đầu giường chỉ ba giờ sáng.

Cô thi vào một trường đại học ở phía Bắc. Anh nhìn vào bóng đêm hư vô... Một năm nay cô đã thay đổi rất nhiều.

Bốn năm sau đó, anh gặp lại cô tổng cộng là ba lần, một lần là lễ mừng năm mới, một lần là sinh nhật của cô, và một lần là khi Nguyễn Chính nằm viện.

Cô đã trầm lặng hơn rất nhiều, cũng không nói nhiều nữa. Thực ra cô vốn là một cô gái điềm đạm ít lời, chẳng qua cô chỉ đối xử với anh có chút khác biệt. Mà hiện giờ sự khác biệt đó đã không còn nữa...

Lần này cô ở lại lâu... Rất lâu. Anh lại có chút vui sướng... Tưởng Nghiêm đứng trên ban công nhìn cô mang theo chú chó cưng chạy ra khỏi cửa sắt cạnh hoa viên.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô và người đàn ông đó ở cùng một chỗ, anh bỗng cảm nhận được một chút cảm giác bị vứt bỏ...

Khi anh trông thấy cô và hân ta ở trên bến tàu... Anh cảm thấy thực ghê tởm, cảm thấy tức giận không thể nén nổi.

Nhưng mà, anh dựa vào cái gì mà tức giận với cô? Tưởng Nghiêm, người còn tư cách để giận sao? Hoặc có thể nói, cho tới bây giờ người vốn chưa từng có tư cách đó?

“Tôi dường như đã yêu cô rồi.”

Cô trầm mặc một lúc rất lâu, “Tưởng Nghiêm, rốt cuộc anh muốn có được thứ gì từ tôi?”

“Cô không tin ư?” Anh lộ ra vẻ mặt như cười như không rồi có chút tự giễu, “À, tôi cũng không thể tin được. Tôi cứ nghĩ mãi xem trên người cô có điểm nào đáng giá nhất để cho tôi có thể có chút kính trọng đây?”

“Tôi không tin là vì tôi cho rằng tôi hiểu anh. Tưởng Nghiêm, thứ anh cần để lấp vào tâm hồn tự ti và cần cỗi của anh mãi mãi chỉ là công thành danh toại chứ chưa bao giờ là tình cảm cả. Nếu sự thật này có thể thay đổi thì anh cũng sẽ không còn là Tưởng Nghiêm nữa rồi.”

Không còn một bóng người.

Trên hành lang, anh khẽ nở nụ cười, lưng tựa vào tường, trong mắt tràn đầy sự mông lung chua chát, “Nguyễn Tĩnh, em hiểu tôi được bao nhiêu?”

Mà hiện giờ bản thân mình đang muốn gì ngay cả chính anh cũng không biết. Thứ mà anh theo tuổi tột cùng là cái gì... Dù có thành công tới đâu thì có lẽ anh cũng sẽ không thể vui sướng như khi năm đó cô im lặng chờ anh bên dưới khu nhà...

Anh cười khổ. Anh đã không còn muốn làm thương tổn đến nhà họ Nguyễn nữa. Anh đã không thể hoàn thành bất kỳ lời nào mà Nguyễn Trân Hoa đã nói với mình. Không, anh có thực hiện một câu, anh đã gây thương tổn cho Nguyễn Tĩnh, đã khiến cô rời xa anh... Hoàn toàn triệt để.

Cô thậm chí còn nghi ngờ chuyện của Nguyễn Chính là do anh gây ra. Anh không thêm để ý tới sự nghi ngờ của Nguyễn Nhân, nhưng cô không tin anh lại làm cho anh cảm thấy thực sự khó chịu.

“Tôi nói không phải tôi thì cô có tin không?”

“Tôi tin hay không cũng không quan trọng, chỉ cần anh đừng thẹn với lương tâm của mình là được.”

Nếu tôi muốn không hổ với lương tâm của mình thì tôi sẽ không bỏ qua cho vị trưởng bối mà em tôn trọng đâu... A Tĩnh, ông ta đã hại chết mẹ của tôi, em biết không...

Cô nói cô muốn kết hôn. Anh đang đứng ở đó, rốt cuộc không thể nhấc chân lên được.

“Mẹ, con và Khải Ngôn đều muốn tổ chức đơn giản một chút. Chúng ta mời người nhà và bạn bè tới ăn bữa cơm thân mật thôi, đừng tổ chức trang trọng quá được không ạ?”

“Không được, kết hôn là việc lớn. Hơn nữa, mẹ đồng ý thì cha mẹ cậu ấy cũng chưa chắc đã đồng ý đâu.”

“Việc này mẹ yên tâm, Triệu Khải Ngôn nói anh ấy sẽ thuyết phục được.”

“A, đứa nhỏ này, đừng chuyện gì cũng đẩy cho nó làm...”

Cô nở nụ cười, “Anh ấy thích thế mà.”

Anh lùi lại phía sau từng bước rồi trở lại trong xe và mệt mỏi gục lên tay lái. Như thể đã mất đi toàn bộ khí lực, thật lâu thật lâu sau anh vẫn không có bất cứ động tĩnh gì...

Cuối cùng, ngoại truyện mà không phải ngoại truyện

Mùa hè bốn năm trước, Triệu Khải Ngôn ra nước ngoài thăm cha mẹ. Trước đó anh đã tới Bắc Kinh một chuyến, bên đó có mấy người bạn học muốn gặp mặt. Mà đây xem như lần đầu tiên anh gặp cô, Nguyễn Tĩnh.

Ấn tượng lúc ấy cũng không có gì sâu đậm, nói gì thì nói cũng chỉ là một gương mặt nhìn nghiêng, tay cô đang không ngừng lau nước mắt, anh và cô chỉ đi ngang qua nhau.

Trần Văn đã đứng chờ ở cửa lớn. Vừa trông thấy anh, cô liền tươi cười chạy đến, “Cuối cùng cũng đợi được anh rồi, Triệu Khải Ngôn. Anh nói xem, bao lâu rồi chúng ta không gặp nhau hả?”

“Chẳng phải đã gặp rồi sao.”

Trần Văn kéo cánh tay anh, “Còn một đám người đang chờ anh đấy.”

Khải Ngôn khẽ nhếch mi, “Xem ra rất được nể mặt nhỉ?”

“Ha, đây là đương nhiên!”

Khải Ngôn biết muốn tìm một lý do đường hoàng để nhanh chóng rút lui cũng không dễ dàng gì. Hôm đó anh thực sự đã bị quá chén, hôm sau tỉnh lại mà mùi rượu vẫn còn chưa tan hết. Trần Văn lại gõ cửa đi vào, “Hôm nay em đặc biệt mời anh tới gặp một nhân vật quan trọng đấy.”

“Vây, vậy vả cho em rồi!” Khải Ngôn mỉm cười. Hôm đó, hai người cùng tới trường học thăm hỏi mấy vị giáo sư. Thầy dạy trước kia thấy cô gái xinh đẹp bên cạnh anh thì không khỏi trêu ghẹo, “Vẫn thay đổi bạn gái liên tục à?”

Triệu Khải Ngôn bất đắc dĩ cũng không giải thích nhiều. Thanh danh của anh ở đây vẫn luôn không được tốt đẹp gì, nguyên nhân thế nào cũng rất khó hiểu. Anh tự thấy chính mình luôn tuân thủ nghiêm túc mọi lễ nghi mà.

Trần Văn đi đằng sau cười không ngừng, “Nhìn xem, ngay cả thầy giáo già cũng còn nhớ tình sử phong lưu của anh. Triệu thiếu gia quả thực vang danh khắp thiên hạ đấy!”

“Được rồi!” Khải Ngôn ngăn cô bạn lấy anh ra trêu đùa, “Đi thôi!” Khí trời tháng chín vẫn có chút khô nóng. Anh cởi áo khoác vắt lên khuỷu tay và giơ đồng hồ lên xem. 2 giờ kém 15 phút, chuyến bay của anh khởi hành lúc bốn giờ.

Khi đi qua một bụi diễn thuyết ngoài trời, Khải Ngôn không khỏi dừng chân lại.

“Sao thế?” Trần Văn cũng nghiêng đầu nhìn về phía đài cao cách đó không xa và nói, “Tân sinh viên đợt này cũng rất xuất sắc.”

Người đang đứng trên đài lúc này là một nữ sinh viên ăn vận rất trang nhã. Giọng nói của cô tràn ngập sự dịu dàng, câu chữ rõ ràng, lời diễn thuyết vừa mạnh mẽ lại rất có sức hút...

Tay anh chậm rãi mơn trớn lên từng hạt gỗ đàn hương rồi chạm vào lòng bàn tay cô và nhẹ nhàng đan vào năm ngón tay của cô.

“Khải Ngôn?”

“Năm mới vui vẻ!”

Nguyễn Tĩnh nở nụ cười, “Vừa rồi đã nói chuyện với anh trong điện thoại rồi, nhưng mà gặp được anh thật tốt. Em vốn tưởng anh phải ở Anh với ba mẹ hết tết rồi mới về chứ.”

Khải Ngôn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô và tiếp tục mở miệng, “Mấy ngày nay có kế hoạch gì không?”

“Có ạ.”

Nguyễn Tĩnh bỗng thấy người bên cạnh thoáng dừng lại. Cô vừa quay đầu thì hơi thở ẩm ướt của hai người đã chạm vào nhau. Nguyễn Tĩnh run lên. Môi lưỡi của anh đã nhẹ nhàng tiến vào và mút lấy môi cô. Nguyễn Tĩnh thấy hơi đau đau, một cảm giác tê dại bỗng xâm chiếm toàn bộ cơ thể... Cho đến lúc độ ẩm trên môi đã tan đi, Nguyễn Tĩnh mới hoàn hồn từ trong mê muội. Đối phương khẽ thở dài và ôm lấy cô, “Em lúc nào cũng có thể khiến lòng tự tin của anh sụt giảm nghiêm trọng.”

Hiện tại anh đã có chút kinh hãi. Loại mê hoặc này có lẽ có từ lâu lắm rồi... Mà hiện giờ chỉ cần tưởng tượng đến cảnh ôm cô vào lòng, rung động tất nhiên là không cần phải nói, ngay cả lý trí của anh cũng trở nên vô cùng bạc nhược. Khải Ngôn trầm nghĩ, tình trạng của mình có lẽ chẳng khác gì những hôn quân thời cổ đại, anh cũng cảm thấy như vậy rất không được.

Hôm đó, hai người đi dạo một vòng quanh công viên nơi trước kia họ thường cùng nhau ăn sáng rồi cuối cùng Khải Ngôn đưa cô về nhà. Đúng lúc vào cửa thì hai người gặp phải một người đàn ông đang từ cửa sắt cạnh hoa viên đi ra. Cuộc gặp bất ngờ này làm Nguyễn Tĩnh có chút khó xử. Tưởng Nghiêm vẫn là một người có khá nhiều khúc mắc khó giải quyết. Cô có ý định tươi cười chào hỏi người đó nhưng lại phát hiện đối phương đang bất động không nhúc nhích. Nguyễn Tĩnh không khỏi kéo ống tay áo của người bên cạnh. Khải Ngôn thần nhiên đưa bàn tay phải ra trước mặt người kia, “Xin chào, anh Tưởng phải không ạ? A Tĩnh thường nhắc đến anh.”

Lời thoại này thực sự có chút khó hiểu. Đối phương vẫn lạnh lùng bình thản và cuối cùng cũng đưa tay ra bắt tay với Triệu Khải Ngôn, “Xin chào!” Anh ta lại như thể lơ đãng hỏi han, “Anh Triệu, ngài Triệu Trung Diệu là...”

Khải Ngôn gật đầu một cái, “Ông ấy là cha tôi. Hai người quen nhau à?”

Tưởng Nghiêm cũng nghĩ hai người có thể là thân thích nhưng không ngờ lại có quan hệ như vậy. Ra vậy, anh ta là con nhà danh môn, là kẻ được sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng đây mà! Ha, mình dựa vào cái gì mà so được với gia đình người ta đây? Mà cái kiểu lơ đãng kích động ngưỡng mộ của mình ra làm đề tài nói chuyện quả thật quá ấu trĩ, vì vậy mà vẻ mặt của Tưởng Nghiêm vẫn lạnh lùng bất động, anh cũng không hề mở miệng.

Nguyễn Tĩnh thấy thế cục như vậy liền nghĩ cách rút lui, “Anh phải ra ngoài à? Chúng tôi vào trước.”

Nguyễn Tĩnh kéo Khải Ngôn đi vào bên trong. Người đằng sau không biết nghĩ gì trong đầu mà lại xoay người đi tới, một tay nắm lấy tay kia của cô. Nguyễn Tĩnh hoảng sợ kinh hãi nên nhất thời không phản ứng kịp. Mãi đến khi trên tay truyền lại cảm giác đau đớn cô mới khó hiểu nhìn thẳng vào mắt của đối phương, “Tưởng Nghiêm...”

Tưởng Nghiêm chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày mình bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc. Anh không cần thứ tình cảm phụ thuộc và trói buộc đó. Nhưng mà, không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần hội họp là anh lại để ý tới cô, lúc mệt mỏi lại nhớ tới cô, lúc thành công cũng nghĩ đến cô... Có lẽ cho tới nay trong đầu anh luôn tồn tại ý nghĩ: Cô nhất định thuộc về anh. Hiện giờ, sự chú ý của cô đã dịch chuyển sang một người khác, anh cảm thấy rất mất mát, rất chán nản.

Lúc này, người đàn ông bên cạnh trầm tĩnh kéo tay anh ra, “Anh làm cô ấy đau rồi.”

Tưởng Nghiêm nhìn người đó. Anh nở nụ cười và lùi lại phía sau từng bước. Đúng vậy, anh có thể làm được gì cho cô? Cho tới giờ anh chỉ gây tổn thương cho cô mà thôi...

Tưởng Nghiêm gọi một ly cà phê nhưng quên không cho thêm đường. Anh cũng không phát hiện ra sắc mặt mình đang tái nhợt. Thích Tần an vị ở phía đối diện lên tiếng, “Em không phải đã nhiều chuyện chứ? Em... Chỉ là có chút lo lắng cho anh. A Tĩnh kết hôn...”

Tưởng Nghiêm nhìn thẳng vào mắt cô rồi cuối cùng nhẹ giọng nói, “Hôm đó em đi cùng anh nhé!”

Vào một ngày đẹp trời trung tuần, tại tầng hai được trang hoàng tao nhã của một khách sạn, hơn chục người trong nhà cùng làm nhân chứng cho nghi lễ kết hôn.

Nguyễn Tĩnh mặc chiếc váy cưới màu trắng thuần khiết và ôm vừa vặn lấy cơ thể. Người đàn ông anh tuấn bên cạnh cô mặc một bộ âu phục may sẵn màu đen. Cô em họ Mạc Tuệ Tuệ lúc sau còn kéo Nguyễn Tĩnh và lén lút nói, “Anh rể thực sự là đẹp trai kinh khủng!”

Trở lại đại sảnh, dàn nhạc đang diễn tấu bài Dream Wedding. Ánh mắt của cô lướt về phía bóng hình ấy. Từ xa nhìn lại, đó rõ ràng là hình dáng tuyệt đẹp mà cô đã vô cùng quen thuộc... Nguyễn Tĩnh khẽ mỉm cười. Thật đúng là một người làm mê đảo hàng vạn hàng nghìn cô gái!

Phía sau bỗng có người gọi Nguyễn Tĩnh. Cô quay người lại. Đối phương ngại ngần đưa một hộp quà cho cô, “Chúc mừng cô!”

“Cảm ơn!” Nguyễn Tĩnh cười với cô ấy và nhìn sang người bên cạnh Thích Tần. Anh nói, “Chúc mừng!”

“...Cảm ơn!” Cô nghe thấy Khải Ngôn đang gọi mình, “Ngại quá, xin lỗi không nói chuyện tiếp được. Hai người cứ tự nhiên nhé!”

Giữa màn đêm ồn ào náo động chốn phồn hoa, các vì sao đều được chứng kiến một mối tình trong sáng thành thật nay đã đến hồi viên mãn. Người có tình được ở bên nhau quả thực là chuyện rất đáng để vui mừng. Bởi vì hôn nhân là sự kéo dài của tình yêu, kéo dài mãi tới khi mái tóc cũng thành màu trắng xóa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-sao-noi-khong-yeu>